

Mẹ Chồng Ăn Thịt Cả Nhà Nàng Dâu

Contents

Mẹ Chồng Ăn Thịt Cả Nhà Nàng Dâu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	32
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 31	66
31. Chương 32	67
32. Chương 33	69
33. Chương 34	70
34. Chương 35	74
35. Chương 36	77
36. Chương 37	82
37. Chương 38	87
38. Chương 39	88
39. Chương 40	90
40. Chương 41	91
41. Chương 42	94

42. Chương 43	95
43. Chương 44	98
44. Chương 45	100
45. Chương 46	101
46. Chương 47	105
47. Chương 48	109
48. Chương 49	112

Mẹ Chồng Ăn Thịt Cả Nhà Nàng Dâu

Giới thiệu

Truyện nói đến Thúy Thúy – nàng dâu trẻ hiền lành ngoan ngoãn, gặp phải bà mẹ chồng tai quái, đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-chong-an-thit-ca-nha-nang-dau>

1. Chương 1

Nhắc đến “hành vi cao thượng” của mẹ chồng Thúy Thúy, nhiều người đã giơ ngón tay cái lên khen ngợi – thật là bà mẹ chồng tốt hiếm có! “Thúy Thúy, cô thật là có phúc, gặp được cậu Tôn Đại Lâm tốt đến như vậy. Cô phải hiếu thuận với bố mẹ chồng đây, nếu không sẽ bị...” Họ không nói nốt mấy chữ “trời tru đất diệt” bởi vì nhìn thấy khuôn mặt dửng dưng của Thúy Thúy. Về nhà bố mẹ đẻ, bố mẹ Thúy Thúy lại cũng nói những câu tương tự, hết lời dằn dũa dạy bảo, sợ con gái cư xử không đúng mực, bị chê trách là không được dạy dỗ đến nơi đến chốn.

Cụ thể của “hành vi cao thượng” mà mọi người bàn luận đến như sau: Gia đình nhà chồng Thúy Thúy, vì lo chuyện hôn nhân đại sự cho con trai, đã bán ngôi nhà đang ở của mình, mua cho con trai một căn hộ chung cư rộng hơn trăm mét vuông, thế nên hai ông bà già không có chốn nương thân. Trước tình cảnh đó, ban đầu khiến Thúy Thúy và bố mẹ cô cảm động nghẹn ngào, tự nhủ, thật là đã chọn đúng được nhà chồng tốt.

Trên thực tế, tên trong sổ đỏ của căn hộ mới mua vẫn đứng tên bố chồng, nhưng mẹ chồng vẫn hằng say khoe khoang khắp chốn Thanh Đảo rằng bà đã hy sinh thân mình như thế nào, đã kiên quyết bán căn nhà của mình để mua nhà mới cho con trai và con dâu, khiến cho 99% người dân khắp thành phố Thanh Đảo đều biết được rằng Thúy Thúy đã may mắn có được bà mẹ chồng tốt bụng hiếm có ra sao.

Nhà trai đã mua nhà mới, nhà gái bỏ ra chút tiền để sửa sang lại cũng là hợp tình hợp lý, thế nên bố mẹ Thúy Thúy đã đưa cho con gái và con rể số tiền hai ông bà hiền lành dành dụm cả đời – 20 vạn tệ. Mặc dù biết ông thông gia đứng tên chủ hộ, nhưng cứ nghĩ đến việc cô con gái yêu của mình được sống trong căn nhà đẹp để sang trọng đó, nghĩ bụng, số tiền đó cũng là cho con gái mình, nên bố mẹ Thúy Thúy rất vui vẻ bỏ tiền ra.

Hai mươi vạn tệ, ở thành phố Thanh Đảo này, đủ để sửa sang, trang trí căn hộ đẹp như khách sạn cao cấp. Cuối cùng, căn hộ được sang sửa hoàn toàn theo ý của bố mẹ chồng, đôi lúc Thúy Thúy muốn phát biểu chút ý kiến của mình, đều bị chồng trách nhẹ nhàng: “Được rồi, vợ yêu à, bố mẹ có nhiều kinh nghiệm hơn mình, hơn nữa, bố mẹ đã vất vả cả đời, chẳng lẽ lại phải nghe theo lời chỉ tay năm ngón của em sao?”

Cái tội danh này quá lớn, Thúy Thúy ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Sau khi căn hộ sửa sang xong xuôi, bố mẹ chồng và đứa con cậu (em họ Đại Lâm) đường hoàng chuyển đến ở, còn chọn căn phòng đẹp nhất. Trong lòng Thúy Thúy cảm thấy không vui, nhưng có thể nói được gì đây, và cũng dám thể hiện gì đây? Tất nhiên không thể đuổi bố mẹ chồng ra ngoài đường được, hơn nữa, Thúy Thúy không muốn bị mọi người phỉ nhổ cho đến chết – rất nhiều người khen ngợi lòng tốt của mẹ chồng Thúy Thúy.

Đại Lâm không cho cô nói cho người ngoài biết việc ai đứng tên trên giấy tờ sổ đỏ của căn hộ mới, cho rằng đây là việc riêng trong gia đình, không cần phải đi kể lể khắp nơi. Một lần, người hàng xóm đang khen ngợi mẹ chồng cô lên tận trời xanh, Thúy Thúy đi đến nói một câu: “Nói là mua nhà cho con trai, nhưng chẳng phải cả gia đình đều ở trong đó sao, hơn nữa, tên trong sổ đỏ là tên bố chồng đấy chứ...” Còn chưa nói xong, cô đã bị Đại Lâm kéo đi, rồi giáo huấn cô: “Nhà của bố với nhà của chúng ta thì có gì khác biệt chứ, anh là con trai độc nhất, sau này chẳng phải là của chúng ta sao.” Thúy Thúy ngẫm nghĩ, nói cũng phải, thế nên, cô không so đo chuyện người đứng tên trên sổ đỏ là ai nữa. Thỉnh thoảng về nhà bố mẹ đẻ, thấy bố mẹ mình vẫn ở trong căn nhà cũ kỹ, đơn sơ, trong lòng Thúy Thúy trào dâng bao cảm giác phức tạp và bất lực, cảm thấy mình thật bất hiếu.

Nhà Thúy Thúy là gia đình công nhân viên chức phổ thông ở Thanh Đảo, mẹ Thúy Thúy luôn cần kiệm, vì muốn mua được đồ ăn chỉ rẻ mấy xu, có lúc chịu khó đi thêm mấy chặng đường. Số tiền 20 vạn tệ sửa sang căn hộ lúc Thúy Thúy cưới chồng, chính là số tiền bố mẹ dành dụm từng xu từng hào mà có. Ban đầu, cô kiên quyết từ chối nhận số tiền này, bàn bạc với chồng chưa cưới Tôn Đại Lâm, hay là hai người đi thuê nhà, đợi đến khi hai vợ chồng có chút tích lũy, mới tính đến chuyện mua nhà, nhưng Tôn Đại Lâm trả lời: “Mẹ anh không đồng ý đâu.” Nhà họ Tôn vội vàng bán căn nhà cũ, rồi lại vội vàng mua nhà mới, bố mẹ Thúy Thúy mặc kệ sự phản đối của Thúy Thúy, nói: “Không thể để người ta nói nhà mình ham tài sản của người khác, bố mẹ con sống cả đời luôn coi trọng danh tiếng, không thể để người khác coi thường...” Thế nên, dốc toàn bộ số tiền tích lũy được – 20 vạn tệ.

Tiền tổ chức đám cưới là tiền mẹ Thúy Thúy lấy từ nhà họ ngoại, bởi Tôn Đại Lâm nói nhà anh ta đã cạn sạch tiền, không thể không cưới, nghi thức cũng không thể không tiến hành. Không có lấy một xu tiền lễ vật, mặc chiếc váy cưới thuê 200 tệ, Thúy Thúy kết hôn như vậy đấy. Cuối cùng, số tiền mừng đám cưới bị mẹ chồng lấy hết, nói là cần mua thêm đồ đạc trong nhà. Hai mươi vạn để sửa sang mua sắm, có quỹ mới biết còn cần phải mua thêm đồ đạc gì!

Chương 2 Thúy Thúy và Tôn Đại Lâm là bạn học cùng trường đại học ở Nam Kinh, vì là đồng hương, họ thường gặp nhau trong buổi họp đồng hương, dần dần trở nên thân quen. Sau đó, Đại Lâm bắt đầu mở cuộc “tấn công ào ạt”, thường xuyên “diễn trò” theo đuổi cuồng nhiệt, ngày ngày giúp Thúy Thúy đi lấy nước, tối nào cũng đứng “canh gác” dưới cổng ký túc xá nữ, thường xuyên cùng nhau đến thư viện, nói chung là quan tâm tỉ mỉ từng li từng tí một... Thực ra, trong số những người theo đuổi Thúy Thúy, Đại Lâm không hề xuất sắc, nhưng nhờ vào sự kiên trì bám riết, cuối cùng đã giành được trái tim người đẹp, đưa cô về nhà.

Họ thuộc về nhóm người vừa tốt nghiệp là kết hôn, hiện nay, tại Trung Quốc, những người vừa ra trường là kết hôn đang có xu hướng tăng mạnh. Ngày nay, có được một tình yêu thuần khiết và dắt tay nhau bước vào thánh đường của hôn nhân là một điều không đơn giản, đây thực sự là một việc vô cùng hạnh phúc. Hôm nay, cô gái Thúy Thúy 25 tuổi, đã tuyệt đối nghe theo lời dạy bảo của mẹ cô trước khi cưới: kết hôn, là đã trở thành người của nhà họ rồi, phải hiếu thuận với bố mẹ chồng, đừng để họ chê cười, nếu không sẽ làm bố mẹ mất mặt...

Sau khi đi hưởng tuần trăng mật về, ngày đầu tiên đi làm.

Khi còn ở nhà mình, ngày nào Thúy Thúy cũng dậy lúc 7 giờ, hôm nay mới 6 giờ, mẹ chồng đã gõ cửa: “Thúy Thúy ơi, hôm nay các con phải đi làm đấy, không được ngủ lười đâu, sắp muộn rồi đấy!”

Thúy Thúy cố gắng lắm mới mở được mắt ra, nhìn đồng hồ, nói: “Mẹ ơi, không phải vội đâu ạ, 8 giờ mới làm mà, con muốn ngủ thêm lúc nữa.”

Mẹ chồng nói: “Thế thì cũng phải dậy để ăn sáng chứ!”

“Mẹ ơi, trên đường đi làm, con mua bánh bao ăn là được rồi ạ.” Nói xong, Thúy Thúy trùm kín chăn, định ngủ tiếp, đêm qua hai vợ chồng quần quýt nhau đến tận 12 giờ, chẳng trách mà mắt cứ nhắm tịt lại.

Đột nhiên mẹ chồng bên ngoài cửa bỗng cao giọng: “Bánh bao đắt lắm, mấy tệ một cái, một cái được có tí xú, ăn bao nhiêu cho no được! Hơn nữa, Đại Lâm không bao giờ ăn sáng ở ngoài, một là lãng phí, hai là không sạch sẽ!”

Thúy Thúy bị giọng nói của bà làm cho hoảng hồn, lập tức tỉnh giấc, nhất thời không hiểu được mình đã nói sai điều gì mà khiến mẹ chồng mới sáng sớm đã giáo huấn cô. Cô lay gọi Đại Lâm đang say giấc bên cạnh: “Anh mau dậy đi, mẹ bức mình rồi!” Giọng mẹ chồng lại cao vút lên thêm vài phần: “Con gọi nó dậy làm gì? Nó không được ngủ đủ giấc, sao có thể đi làm được?” “Con cũng chưa ngủ đủ mà, con buồn ngủ lắm mẹ ạ...” Thúy Thúy cứ tưởng có thể nũng nịu với mẹ chồng giống như mẹ mình. Mẹ chồng bước khỏi cửa, tiếp đó, Thúy Thúy nghe thấy tiếng cánh cửa phòng khác bị đập mạnh kêu vang.

Chỉ một lát sau, di động của Thúy Thúy vang lên, vừa nhắc máy, đã nghe thấy tiếng mẹ đẻ đầy bức bối giáo huấn cô: “Con toàn làm mẹ ỉn mặt, mẹ chồng con vừa gọi điện ẹ, nói con chỉ biết ngủ nướng, không nấu bữa sáng cho Đại Lâm ăn, muốn để Đại Lâm nhịn đói đi làm à! Con mới cưới mà đã không để cho bố mẹ được yên, chưa gì mà đã để mẹ chồng gọi điện đến nhà mách tội...”

Thúy Thúy ngẩn người hồi lâu, muốn nói sao Đại Lâm không dậy nấu bữa sáng cho con chứ? Muốn nói, mẹ chồng dựa vào đâu mà mách tội con chứ? Muốn nói... Mẹ vẫn cứ nói tiếp: “Con đã cưới chồng, phải học cách làm người con dâu tốt, cả đời mẹ đối xử với bà nội con thế nào, con cũng đều nhìn thấy cả rồi đấy...” “Mẹ, con biết rồi, con dậy ngay đây!” Tắt điện thoại, Thúy Thúy nhìn thấy Đại Lâm vẫn ngủ say như chết, ầm ỨC bò dậy khỏi giường, vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Thúy Thúy là cô con gái một, lớn lên trong sự bao bọc của bố mẹ, cũng không đến nỗi là được nuông chiều, nhưng quả thực chẳng mấy khi làm việc nhà. Thế nên, phụt, bị bỏng tay, cả người dính đầy nước bắn, trứng gà cũng bị cháy... Mà không thể chỉ làm mỗi cho Đại Lâm, cô đành làm luôn cho cả bố mẹ chồng và chú em họ. Vừa bày lên bàn, nhìn đồng hồ, trời ơi, sắp bảy rưỡi rồi, bố mẹ chồng và chú em đều bước ra ăn sáng, nhíu mày nhìn trứng gà cháy, có vẻ như không thiết ăn. Thúy Thúy không kịp ăn nữa, nói với mọi người một tiếng, thay quần áo, cầm túi xách, lao ra ngoài, ra đến đường cái, bắt một chiếc taxi, suốt cả chặng đường, cô đều giục bác tài lái nhanh một chút, bác tài nói: “Cô à, lái nhanh dễ xảy ra tai nạn, cô có biết không? Cô trả cho tôi bao nhiêu tiền xe để tôi phải bán mạng chứ?” Sau đó, tặng cho cô một cái liếc xéo.

Thúy Thúy vội vàng cuống cuồng, nhưng vẫn đến muộn. Công ty quy định đến muộn một lần bị trừ 50 tệ, từ ba lần trở lên bị trừ 200 tệ, một tháng đến muộn năm lần sẽ bị công ty phê bình công khai, đến mười lần thì, ok, mau cuốn gói rời khỏi đó. Từ khi đi làm đến nay, Thúy Thúy chưa đi muộn lần nào, đây là lần đầu tiên. Người quản lý đương nhiên là có yêu cầu khắt khe hơn đối với những nhân viên cần cù như Thúy Thúy. Đến muộn những 15 phút! Thế thì phải phê bình nghiêm khắc, không thể để tình trạng này tái diễn.

Thúy Thúy kể lại cho người quản lý nghe toàn bộ sự việc xảy ra sáng nay, người quản lý nhíu mày nghe hết lời kể lấp lỏ của Thúy Thúy, xua xua tay, nói: “Được rồi, lần sau chú ý hơn. Mẹ chồng cô bán cả căn nhà của mình để mua căn nhà mới rộng rãi như thế cho vợ chồng cô, cô nên biết ơn mới phải, nấu bữa sáng cho bố mẹ chồng cũng chẳng có gì mà phải cảm thấy ầm ỨC cả.”

Thúy Thúy nghe xong, ngẩn cả người!

Cô tranh thủ thời gian tìm xà phòng thơm, bàn chải đánh răng hồi trước đi công tác để lại, vào nhà vệ sinh để đánh răng rửa mặt, bị đồng nghiệp nhìn thấy, cười nhạo, nhân viên thế kỷ 21 không đánh răng không rửa mặt đã chạy đến công ty làm việc, thật văn minh quá nhỉ. Thúy Thúy xấu hổ không biết trốn đi đâu.

Không ăn bữa sáng, nên đến gần trưa, bụng cô đã đói cồn cào, trước đây Thúy Thúy đều đem cơm đi, vì gia đình cô cũng không giàu có gì, hôm nay, Thúy Thúy bấm bụng bỏ ra 10 tệ để mua cơm hộp. Cơm màu vàng, có vẻ như đã để lâu, hơn nữa còn thoang thoảng mùi lạ, thức ăn thì ít và lại rất khó nuốt, nhưng cô không dám đề nghị trả lại, bà bán cơm mặt đỏ au, giọng nói sang sảng, giống hệt Tôn Nhị Nương.

Thúy Thúy cố gắng nuốt những miếng cơm hộp chán ngắt, Đại Lâm gọi điện đến rất chuẩn giờ, cảm giác vui sướng ngọt ngào lập tức xua tan sự khó chịu mà hộp cơm gây ra, vợ chồng mới cưới mà, bây giờ vẫn

đang trong thời gian nông nhàn.

“Buổi trưa vợ ăn gì vậy?”

“Em mua cơm hộp, khó nuốt lắm. Còn anh?”

“Mẹ đưa cơm đến cho anh, nói anh sáng nay ăn trứng gà chấy của em, ăn chưa được no, ha... ha... ha, nên buổi trưa đem thịt bò hầm đến cho anh, thế cơm hộp của vợ có ngon không?”

Tiếng trong điện thoại bỗng biến thành giọng mẹ chồng: “Thúy Thúy à, hộp cơm con mua bao nhiêu tiền thế?”

“Mười tệ ạ.”

“Ôi, Thúy Thúy à, con và Đại Lâm đều không kiếm được nhiều tiền, phải tiết kiệm chứ, con thấy đấy, sáng nay mẹ đi mua 10 tệ thịt, thêm chút rau, là hầm được một nồi nhỏ, mẹ và bố con ăn, còn có thể đưa đến cho Đại Lâm nữa, con bỏ ra 10 tệ, chỉ đủ mình con ăn...”

Giọng nói của Đại Lâm cũng vọng đến: “Mẹ, mẹ nói gì thế? Mẹ tưởng rằng hộp cơm 10 tệ mua ở ngoài ngon lắm sao. Hơn nữa, cô ấy không mua cơm hộp, thì hít khí trời sao?”

“Mua cái bánh bao chay 5 xu và ít rau 5 xu, cứ ăn tạm một chút, buổi tối chẳng phải đã về nhà ăn cơm rồi sao, hay là mua gói mì 2 tệ mà ăn cũng được chứ sao, thật là không biết chi tiêu gì cả...”

Thúy Thúy giận đến nỗi không thốt nên lời.

“Thúy Thúy! Đừng có gọi điện thoại trong phòng làm việc!” Người quản lý nhắc nhở.

Gác máy, nước mắt Thúy Thúy ào ạt tuôn rơi, mọi người cảm thấy rất lạ, ban nãy hãy còn nghe thấy cô nói chuyện tâm tình rất ngọt ngào, sao loáng cái đã khóc rồi, mọi người quan tâm hỏi đã xảy ra chuyện gì. Thúy Thúy nghẹn ngào kể lại chuyện vừa xảy ra.

Mọi người trong phòng đều mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, chợt cô gái Tiểu A bật cười, nói: “Thúy Thúy, mẹ chồng cô là người ngoài hành tinh à? Thời đại này còn có người ăn bánh bao chay với thứ rau 5 xu sao? Bà ấy cứ nghĩ đây vẫn là xã hội cũ chắc, thật đúng là thần kinh!”

Tiểu C bĩu môi: “Xì, gì chứ, bà mẹ chồng này... nếu như đối xử với tôi như thế, hừ...”

“Thúy Thúy, tại cô thật thà quá, mẹ chồng cô thấy cô là cục bột mềm để nhào nặn!”

...

Mọi người trong phòng mỗi người một câu bình luận vấn đề này.

Thúy Thúy cảm thấy thức ăn trong bụng đang trào lên, không thể nào nuốt thêm được nữa, nước mắt đầm đìa khắp mặt. Người quản lý thấy sắc mặt Thúy Thúy không ổn, bèn đến an ủi: “Được rồi, Thúy Thúy, hãy nghĩ đến việc mẹ chồng cô vét sạch gia tài để mua nhà mới cho cô, mà bỏ qua những chuyện vặt vãnh này. Người già chi tiêu tiết kiệm là điều cũng dễ hiểu mà.” Thúy Thúy nói đầy ảm ức: “Đâu đâu cũng nói bà mua nhà cho tôi, bà tốt ra sao, nhưng chẳng phải cả nhà họ cũng đều sống chung ở đấy sao? Hơn nữa, trong sổ đỏ đứng tên bố chồng tôi đấy chứ!”

Câu nói vừa thốt ra, mọi người trong phòng đều im lặng, bất động như hóa thạch, đúng là như bị sét đánh ngang tai.

Thúy Thúy chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cho đến tận khi nôn hết tất cả thứ đồ ăn biến chất vừa mới nuốt, mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Vừa về chỗ ngồi, Thúy Thúy đã bị mấy chị em đồng nghiệp vây quanh: “Mau nói cho chúng tôi xem, hôm tổ chức đám cưới, chính mẹ chồng cô đã nói rành rọt là mua nhà cho cô, giờ sao lại thành ra thế này? Cô đừng có mà nói chuyện thị phi, bôi nhọ mẹ chồng, để mọi người đồng tình với mình!”

Thúy Thúy khóc, kể lại toàn bộ sự việc. Tiểu C nói: “Tôi bị chị làm cho sưng sốt như điện giật, hồng mắt cả khuôn mặt xinh đẹp!” Tiểu Vương nói: “Tôi đang sống sờ sờ ra đây, bị chị làm cho ngạc nhiên đến hóa đá mất rồi!” Chị quản lý đập bàn cái rầm, rít lên: “Hừ, nhà anh ta giờ chiều này thật cao tay quá! Pháp

luật quy định, mọi đầu tư kèm theo đều thuộc về tài sản cố định, bố chồng cô đứng tên trong sổ đỏ, chứng minh tất cả mọi thứ trong nhà đều thuộc về bố mẹ chồng cô. Nhà cô còn đưa cho họ 20 vạn tệ.” Mấy chữ “20 vạn tệ” được nhấn mạnh. Thúy Thúy rụt rè nói: “Đại Lâm nói, sau khi hai ông bà trăm tuổi, thì sẽ thành của chúng tôi!” Chị quản lý hét lớn: “Cô đầu óc có vấn đề à? Mẹ chồng cô mới có 50 tuổi, hãy còn khỏe lắm, liền một hơi trèo lên tận tầng 10 còn không sao, còn chờ đến sau khi trăm tuổi? Khi bà chết, cô cũng đã 80 tuổi, cô dự định chăm sóc cả nhà họ đến 80 tuổi? Tôi sợ là, mẹ chồng cô còn chưa chết thì cô cũng đã mệt chết trước rồi, cho dù không mệt chết thì cũng chết đói...”

Thúy Thúy không nhanh nhẹn, tháo vát, nhưng thật thà chất phác, lại tốt bụng, thời đại này, ai không mong có người đồng nghiệp như vậy chứ? Có việc gì cần, cũng có thể lợi dụng một chút, Thúy Thúy đi mua cơm, mua thuốc lá giúp đồng nghiệp, có ai lười biếng, đẩy việc cho Thúy Thúy, cô cũng cố gắng hoàn thành mà không một lời oán thán. Ai có chuyện buồn phiền, thường trút giận lên Thúy Thúy, Thúy Thúy biết họ có tâm trạng không vui, còn mua kem cho họ. Mặc dù mọi người đều hơi có phần bắt nạt Thúy Thúy, nhưng thực lòng đều rất yêu quý cô. Đạo trước, có người ở phòng khác của công ty thấy Thúy Thúy thật thà, hãm hại cô, cả phòng xấn tay đánh cho hấn ta một trận ra trò, tìm chứng cứ để minh oan cho Thúy Thúy, đến tận khi công ty khai trừ người đó mới thôi.

Thấy cô gái hiền lành bị ức hiếp, mọi người phần uất, mắng nhiếc bố mẹ chồng Thúy Thúy và Đại Lâm, cũng nghĩ cách để đối phó.

Mỗi người đôi câu bàn luận, Thúy Thúy bắt lực lắc đầu, trong lòng tràn ngập nỗi bi thương.

Lúc gần hết giờ làm, điện thoại trong phòng làm việc vang lên, người nghe máy nói: “Thúy Thúy, tìm cậu đây!” Sau đó dùng khẩu hình nói với mọi người, là mẹ chồng Thúy Thúy. Thúy Thúy nghe máy, đứng lúc đó, cô Tiểu C tinh nghịch ấn nút bật loa, giọng mẹ chồng vang khắp khu văn phòng tinh mịch: “Thúy Thúy à, sau khi tan làm, con đến siêu thị mua chút đồ nhé. Về sớm nấu cơm đấy, con chẳng biết làm gì cả, mẹ phải dạy con từng li từng tí một, mọi người trong nhà thích ăn gì, con cũng không biết. Phải rồi, con cầm giấy, ghi những thứ cần mua vào.” Người quản lý đưa cho Thúy Thúy giấy bút, mẹ chồng nói: “Bố chồng con và Đại Lâm thích ăn thịt bò, con mua năm cân thịt bò chín, ba cân thịt bò khô, mua thêm một chai rượu vang, người già uống rượu vang tốt cho huyết quản của não, mẹ và bố chồng con vẫn uống suốt. Mẹ vừa thấy ở nhà hết mất rồi. Mua thêm ba cân mộc nhĩ, hai con cá giếc, mười túi táo tía”. Vừa gác máy, người quản lý bèn cầm máy tính đi đến: “Thúy Thúy à, cô hãy chuẩn bị 600 tệ rồi hãy đến siêu thị, nếu không nhiệm vụ mẹ chồng cô giao cho sẽ không hoàn thành được đâu... Mẹ ơi, đi đứt nửa tháng lương rồi!” Thúy Thúy giở ví ra xem, chỉ có mấy chục tệ, ấp úng nói: “Em về nhà vay mẹ ít tiền”.

Mọi người trong phòng chỉ muốn lao vào bóp cổ cô, bắt đầu nhiếc móc cô thật ngốc nghếch. Bị mọi người mắng mỏ, thực ra Thúy Thúy cũng rất xót ruột, dù sao cũng là nửa tháng lương của mình. Nhưng đã hứa với mẹ chồng, thì phải làm thôi. Chị quản lý bực đến nổi sắp phát bệnh tim mất, nói sau này có tuyển dụng nhân viên, trước tiên phải cho làm bài thi trắc nghiệm IQ của người đến ứng tuyển, không thì chưa già đã chết vì tức mất thôi.

Chị quản lý khuyên Thúy Thúy gọi điện cho Đại Lâm, bảo anh đi mua. Thúy Thúy làm theo, nói với Đại Lâm, mình hết tiền rồi, đọc tí mĩ từng thứ phải mua. Đại Lâm vui vẻ nói lát nữa sẽ đến đón cô, rồi cùng đi mua.

2. Chương 2

Chiều tối, sau khi mua xong đồ ở siêu thị, hai vợ chồng vui vẻ khoác tay nhau đi về, Đại Lâm kể những chuyện hài ở cơ quan, khiến Thúy Thúy cười mãi. Thúy Thúy tận hưởng sự che chở của Đại Lâm, cảm giác thật ngọt ngào, cô nghĩ, vì Đại Lâm, dù mẹ chồng có thế nào đi chăng nữa thì cũng có thể nhẫn nhịn được, không thể để Đại Lâm kẹp ở giữa, đây cũng là bốn phần của một người vợ.

Thúy Thúy không được cao, trông mũm mĩm giống trẻ con, sắc mặt hồng hào, không thể nói là xinh, nhưng thực sự rất đáng yêu. Đại Lâm cũng không cao, 1m73, mảnh khảnh. Thúy Thúy xót anh, chỉ để Đại Lâm xách một nửa non, còn mình xách nửa già. Dù như thế, khi họ bước vào nhà, mẹ chồng đã gào lên: “Mẹ tôi ơi! Đại Lâm, con xách nhiều đồ như thế sẽ sụn lưng đấy, đưa ẹ nào!”

Rồi bà vội vàng đón lấy đồ, đưa vào bếp, Thúy Thúy xách còn nhiều hơn, cả cánh tay mỗi nhừ, tê dại. Trong phòng khách, bố chồng đang đọc báo, cậu em họ đang ăn dâu tây, dường như không ai chú ý đến cô, cũng không ai đến giúp cô xách đồ. Đại Lâm vừa kêu: “Mệt chết đi được!” vừa nằm vật xuống sofa. Thúy Thúy gồng mình xách đồ vào bếp, mẹ chồng vội đến nói: “Thúy Thúy, con về rồi đấy à, mẹ đợi con này giờ, mẹ dạy con cách hầm xương như thế nào!”

Mẹ chồng là cô giáo, có cái uy của giáo viên, không thèm nghe Thúy Thúy nói gì, đã chỉ tay chỉ huy Thúy Thúy đi rửa xương sườn.

Thúy Thúy sáng sớm không ăn gì, bữa trưa thì đã nôn sạch, vì siêu thị cách nhà ba trạm xe bus, không nở đi xe, cứ thế xách đồ nặng trĩu đi bộ về nhà. Lúc này, Thúy Thúy đã đói đến hoa cả mắt, vì tiết kiệm tiền, nên khi này ở siêu thị, thấy bao nhiêu đồ ngon cũng không nở mua. Đại Lâm thấy bụng cô kêu ùng ục, bèn nói: “Anh mua cho em cái bánh nhé.” Thúy Thúy biết lương của Đại Lâm cũng thấp, chỉ 1300 tệ một tháng, nên không nở mua, chỉ nói: “Tí nữa là về nhà rồi, em cũng không đói lắm!” Đại Lâm nói, vậy cũng được.

Lúc này, Thúy Thúy vừa mệt vừa đói, hai mắt mờ cả đi, sắp không đứng vững được nữa, bèn nói: “Mẹ ơi, con mệt lắm, con nghỉ một lát nhé, mẹ gọi anh Đại Lâm giúp mẹ đi!” Nói xong, cô quay người đi vào phòng khách. Mẹ chồng không nói gì, nhưng đập mạnh cái chậu đang cầm trên tay xuống bếp.

Nghe thấy tiếng ồn, bố chồng ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, nói: “Thúy Thúy, con không giúp mẹ con nấu cơm à! Mẹ con đứng lớp suốt cả ngày rồi. Người già sức khỏe đâu có bì được thanh niên, không chịu được đâu...”

Thúy Thúy hơi bức, nghĩ bụng: “Bố biết mẹ mệt mà còn vất chân ngồi đọc báo sao?” Nhưng những lời này quá hỗn xược, Thúy Thúy chỉ nghĩ thế thôi, cô đâu dám nói, chỉ trả lời: “Vâng, lát nữa con nấu cơm, con mệt quá, nghỉ một lát đã”.

Trong bếp vọng ra tiếng hét của mẹ chồng: “Đại Lâm!” Đại Lâm vừa lười biếng đứng dậy, vừa lầu bầu: “Gi thế à, mệt chết đi được”, vừa chậm rãi bước vào bếp.

Mẹ chồng nói thì thầm với Đại Lâm rất lâu, trước tiên thể hiện sự không hài lòng của bà đối với Thúy Thúy, nói Thúy Thúy béo như thế, lại có sức, sao nở nhẫn tâm bắt Đại Lâm xách nhiều đồ như vậy, sau đó cao giọng nói: “Đại Lâm, con thấy rồi đấy, chỉ có mẹ đẻ con thương con nhất, người khác á, chẳng có ai, vợ cũng không, làm gì biết thương xót gì con? Nếu mẹ và con cùng đi mua đồ, mẹ chẳng nở để con xách đồ nặng trĩu thế, cũng không nhìn xem con gầy thế nào, vợ con có biết xót con không?” Trong phòng khách, bố chồng rời mắt khỏi tờ báo, ngẩng đầu lên nhìn Thúy Thúy bằng ánh mắt khó chịu.

3. Chương 3

Thúy Thúy đỏ mặt, tức lắm, muốn nói gì đó, nhưng mồm miệng không được nhanh nhẹn, có lý mà không nói được nên lời, đành im lặng.

Đại Lâm cười hì hì, nói: “Mẹ, con biết rồi, mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế gian!”

Sau đó, mẹ chồng hỏi nhỏ: “Đại Lâm, lúc thanh toán, con có chú ý xem trong ví tiền của Thúy Thúy còn bao nhiêu tiền?” Đại Lâm nói: “Thúy Thúy nói, cô ấy không có tiền, nên con thanh toán”.

Phì! Mẹ chồng đập mạnh chiếc chậu nhôm xuống bồn rửa, Đại Lâm kinh hoàng hỏi: “Mẹ, sao thế ạ?” Mẹ chồng nghiêng rằng gọi Thúy Thúy vào bếp, Thúy Thúy bị tiếng đập chậu của mẹ chồng làm cho kinh hồn bạt vía, vội vàng chạy vào bếp.

“Thúy Thúy, việc này tôi phải nói rõ với cô mới được, cô sao mà lắm mưu nhiều kế thế, trước đây, tôi thấy người ta nói cô thật thà ngoan ngoãn mới đồng ý cho hai đứa lấy nhau. Đại Lâm tốt nghiệp đại học, tương mạo không chê vào đâu được, con cái nhà chúng tôi dạy dỗ đều ngoan cả, gia đình cũng tốt, bao nhiêu con gái nhà lành xinh đẹp bám đuôi, cô trông cũng bình thường, gia cảnh cũng không khá giả gì, còn béo ú giống như... Những điều này tôi không ghét bỏ gì, chỉ mong cô thật thà ngoan ngoãn, cưới cô một cách vẻ vang về nhà, không phải là để cô giờ trở xấu bụng, hẹp hòi với chúng tôi đâu!”

Thúy Thúy giận đến run cả người, nước mắt tuôn rơi lã chã, nghĩ bụng: “Con cũng tốt nghiệp đại học, gia cảnh, gia giáo nhà con không tốt sao, lương của bố mẹ con cũng như lương của bố mẹ. Đại Lâm tuyệt như mẹ nói thật sao, Đại Lâm không cao, cang không đẹp trai, con dù không cao, nhưng so với nữ giới, cũng tạm được, còn với chiều cao 1m 73 của Đại Lâm, quả thực quá thấp, con trai Thanh Đảo cao 1m80 là thường. Thêm nữa, quen anh ấy bao năm, sao con chẳng thấy ai theo đuổi Đại Lâm!”

Mẹ Thúy Thúy dặn đi dặn lại Thúy Thúy không được cãi lại mẹ chồng, Thúy Thúy vụng đường ăn nói, mặc dù trong lòng nghĩ được, nhưng khi nói ra miệng thì cứ lắp ba lắp bắp. Thế nên, cô đành lúng túng đứng ngây ra đó, để mặc mẹ chồng chỉ trích. Cuối cùng, mẹ chồng không nói nữa, chỉ làm ọi đồ đạc trong bếp phát ra những âm thanh khùng khiếp. Đại Lâm lặng lẽ kéo Thúy Thúy, muốn để cô lên gác. Thúy Thúy quay người, mẹ chồng liền hét: “Đứng lại! Cô về nhà là muốn ăn cơm bày sẵn ra à! Mau đi rửa xương sườn!”

Thúy Thúy nhìn khuôn mặt trung niên được gìn giữ cẩn thận của mẹ chồng, nuốt nước bọt. Cô quay đầu lại nhìn Đại Lâm, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ từ phía anh. Đại Lâm miễn cưỡng bĩu môi, nhưng anh không dám gây chuyện với mẹ. Mẹ anh là giáo viên, rất uy nghiêm, hơn nữa việc gì cũng có chủ kiến, mọi việc to nhỏ lớn bé trong nhà đều do mẹ quyết, Đại Lâm cảm thấy phần lớn những quyết định của mẹ đều đúng, đều tốt cho gia đình, chỉ cần nghe theo lời mẹ là OK.

Anh nhìn Thúy Thúy đang sợ sệt, bất lực nói: “Thúy Thúy, mẹ bị bệnh tim, em đừng làm ẹ bực, em hãy ở đây giúp mẹ nấu cơm tối đi, anh đi tắm đây”. Nói xong, quay đầu đi luôn, rõ ràng anh cảm nhận được ánh mắt cầu cứu của Thúy Thúy, nhưng quả thực anh không thể giúp được. Điều anh có thể làm là mau chóng chạy trốn. Thực ra, anh yêu Thúy Thúy, yêu sự lương thiện thuần khiết của cô, yêu sự yếu đuối và khoan dung của cô, chỉ có điều, tình yêu của anh chỉ cần va phải cơn giận của mẹ anh, liền tự động co rút lại.

Thúy Thúy bất lực, gắng chịu đựng cơn đói cồn cào, gượng gạo rửa xương sườn đầy mỡ, nghe tiếng va đập giận dữ của mẹ chồng. Cơn đói giày vò khiến cô đau dạ dày, cô hơi choáng váng, nghe mẹ chồng lầu bàu: “Thật là đồ không biết chi tiêu! Cô không biết tiếc tiền Đại Lâm bỏ ra sao? Thịt bò chín, mua liền một lúc những 5 cân, cô không sợ ăn no đến kên bụng mà chết à? Càng ăn càng béo, nhà cô quen để cho cô ăn thoải mái, xem xem còn vóc dáng gì không? Cá giếc mua những hai con, cô ở cữ hay là nạo thai?!”

Thúy Thúy không thể chịu đựng nổi sự lăng mạ, bèn nói lại: “Chính mẹ bảo con mua mà! Mua về rồi cái này không ưng, cái kia không phải, rốt cuộc là phải làm gì đây?”

“Tôi bảo cô mua, chứ không phải Đại Lâm mua!”

“Lẽ nào chẳng phải giống nhau sao ạ?”

“Giống cái con khỉ! Tiền của Đại Lâm là đưa cả cho tôi, cô đưa cho tôi đồng nào không? Con nhà giáo dục kiểu gì vậy? Làm sai, mẹ chồng nói vài câu còn cãi lại! Bố mẹ cô không học được mấy chữ, đầu không có não, không có giáo dục, nuôi dạy ra đứa con gái cang không có giáo dục! Nhà chúng tôi thật xui xẻo, vớ phải nhà thông gia chẳng ra gì...”

Tính cách của Thúy Thúy là, sỉ nhục tôi thì được, còn sỉ nhục bố mẹ tôi là điều không thể chấp nhận được! Lúc này đây, cô thực sự đã tức giận đến độ mất hết lý trí, nói không cần suy nghĩ: “Bà mới không có giáo dục đấy!” Nói xong liền ném mạnh cái chậu xuống đất, một chậu nước đầy mỡ và xương sườn chưa rửa xong bắn đầy vào người mẹ chồng, mẹ chồng nổi giận lôi đình, lao đến cào cấu Thúy Thúy. Thúy Thúy đầu óc quay cuồng hỗn loạn, tự vệ theo bản năng, cô cào vào mặt mẹ chồng.

Bố chồng, cậu em họ, Đại Lâm nghe thấy tiếng động liền chạy vào, mọi người đều kéo Thúy Thúy, mẹ chồng nhân cơ hội đó tát Thúy Thúy mấy cái bạt tai, sau đó chạy ra phòng khách, gọi điện sang nhà Thúy Thúy, lớn tiếng nhiếc móc mẹ Thúy Thúy.

Thúy Thúy đang cơn cuồng dại, bất chấp sự ngăn cản của Đại Lâm, lao đến giành lấy điện thoại của mẹ chồng, hai người lại lao vào cào xé. Mẹ chồng không có sức bằng Thúy Thúy, bị Thúy Thúy giật vài túm tóc, bà già liền ngồi thụp xuống đất gào khóc rống lên.

Bố chồng, cậu em họ, Đại Lâm giữ chặt lấy Thúy Thúy, Thúy Thúy đã mất hết lý trí, giống như con hổ lên cơn điên cuồng, bố mẹ yêu thương cô từ nhỏ đến lớn bị mẹ chồng sỉ vả lăng mạ đến thế, là ai thì cũng đều phát điên lên thôi.

Đại Lâm đẩy mạnh Thúy Thúy ngã xuống đất, đầu Thúy Thúy đập vào tay vịn gỗ của ghế sofa, giờ tay lên sờ đầu, cả đầu be bét máu.

Thúy Thúy ngẩn người, Đại Lâm cũng ngẩn người, mặc dù Đại Lâm vô cùng căm hận việc Thúy Thúy đánh mẹ mình, nhưng nhìn thấy Thúy Thúy đầu be bét máu, anh vẫn sợ hãi kinh hoàng.

Bố chồng tìm thấy miếng vải, định băng bó cho Thúy Thúy, Thúy Thúy đuổi ông đi, sau đó nhìn cả nhà họ bằng ánh mắt căm phẫn, rồi lấy di động, gọi 110 và 120 .

Đại Lâm muốn giết di động của Thúy Thúy, dù sao việc xấu trong nhà cũng không được để người ngoài biết, nhưng anh bị ánh mắt cuồng dại đầy thù hận của Thúy Thúy làm chùn lại.

Một lát sau, 110 và 120 đều đến, hàng xóm xung quanh đều chạy đến xem, mẹ chồng Thúy Thúy chửi bới hết lượt tất thấy mọi người.

Thúy Thúy toàn thân run rẩy, cắn chặt răng, không nói lời nào. Lúc này, bố mẹ đẻ của Thúy Thúy cũng bắt xe chạy đến, vừa nhìn thấy đầu con gái toàn máu là máu, cả nhà lộn xộn, hoảng hồn thất sắc.

Mẹ Thúy Thúy giận giữ nhìn cả nhà Đại Lâm, muốn nói gì đó, nhưng mồm mép không được lanh lợi, không nói được gì, chỉ giữ mối căm giận trong lòng.

Khi Thúy Thúy băng bó vết thương trong bệnh viện, ông ngoại cũng đến, nhìn đứa cháu ngoại đáng thương, ông lão cảm gậy chống định đánh Đại Lâm. Bố mẹ Thúy Thúy mặc dù rất tức giận, nhưng cũng không muốn gây thêm thù oán đến độ không thể giải quyết được với gia đình nhà Đại Lâm, đành phải ngăn ông ngoại Thúy Thúy lại. Ông ngoại Thúy Thúy không nghe, vẫn nhất quyết muốn đánh Đại Lâm một trận. Mẹ Thúy Thúy bất lực, khóc nghẹn, nói: “Chúng nó sau này vẫn phải sống với nhau”. Băng bó vết thương xong, cả nhà đều bị đưa đến đồn công an, mẹ chồng Thúy Thúy không hổ là cô giáo, nói liến thoắng, mồm năm miệng mười. Thúy Thúy vừa khóc, vừa lấp ba lấp báp kể lại sơ qua tình hình.

Cảnh sát cũng không phải là bù nhìn, vừa nghe đã hiểu ngay, hỏi mẹ chồng Thúy Thúy: “Hôm nay bà nổi giận là bởi vì bà bảo con dâu mua đồ, kết quả là con trai bà bỏ tiền ra, có phải vậy không?” Mẹ chồng Thúy Thúy lập tức nói: “Ôi, anh à, con dâu tôi không phải vừa đâu, con trai tôi tiền lương một tháng chỉ được 1300 tệ, tiền lương nửa tháng đã bị đứa con dâu khôn kiếp này tiêu mất rồi!”

Cảnh sát hỏi: “Những thứ đồ này chẳng phải bà bảo mua sao?” Mẹ chồng lườm nguýt sang Thúy Thúy, nói: “Làm con dâu, tiền lương không tiêu vào việc trong gia đình, lẽ nào để dành cho trai chác? Chưa từng thấy đứa con dâu nào tính toán đến thế, kiểu giáo dục gì thế! Nó muốn tự tích lũy tài sản riêng của mình, không nỡ chi tiêu một đồng nào cho cái nhà này!”

Toàn bộ cảnh sát trong phòng đều nhìn người giáo viên nhân dân đang mồm loa mép giải bằng ánh mắt đầy khinh miệt.

Đại Lâm đỏ mặt, kéo mẹ, mẹ chồng hất tay ra, chửi: “Mày là đồ vô dụng! Lấy vợ về như lấy con ngựa hoang, ngay cả vợ cũng không bảo được, cả nhà họ Tôn bị mày bôi tro trát trấu vào mặt!”

Đại Lâm cũng không biết nói gì, ông ngoại Thúy Thúy bực mình: “Thật là bà già không biết điều! Nhà bà cưới con dâu hay nhà tôi cưới con rể? Tiền làm lễ cưới, chúng tôi đã đưa bà 20 vạn tệ! Cưới con dâu, nhà bà bỏ ra một đồng xu nào không?! Tôn Đại Lâm chính là con rể ở rể, còn kéo gì mà kéo!”

Đại Lâm trợn mắt, nhìn ông ngoại Thúy Thúy bằng ánh mắt đầy thù hận. Mẹ Thúy Thúy nhìn thấy ánh mắt của con rể, con vợ vàng kéo ống tay áo ông ngoại, không để ông nói tiếp, khiến ông lão tức đến tím cả mặt.

Mẹ chồng Thúy Thúy cười nhạt, nói: “Số tiền 20 vạn tệ đó là nhà các người chủ động đưa ra, gọi là của hồi môn, con gái khước phòng kết hôn gọi là gả chồng, chưa nghe thấy đàn bà có thể cưới chồng về nhà, thật nực cười! Con gái nhà các người cố sống cố chết muốn cưới Đại Lâm nhà tôi, tự nguyện đưa 20 vạn, đúng là đồ rởm! Phải các thêm tiền. Nhà các người nuôi đồ vô dụng, phải các thêm tiền. Con gái lớn gả chồng, rồi khỏi con trai ta như rời khỏi cây đại thụ, lại chẳng thất cổ mà chết? Hừ, con gái đều là đồ phải các thêm tiền!”

Không ai nói gì.

Ông ngoại tức đến độ không nói nên lời, bố mẹ Thúy Thúy xấu hổ vô cùng, không nói được gì.

Con gái mình đúng là phải các thêm tiền, hồi đó, Thúy Thúy yêu đắm đuối Đại Lâm, thề sống thề chết đòi cưới Đại Lâm, kết quả là nhà Đại Lâm không mất một đồng nào cũng cưới được Thúy Thúy, bây giờ lại còn nói cô là đồ phải các thêm tiền, nhà gái cũng thực sự không còn gì để nói. Thúy Thúy loạng choạng đứng dậy, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi run rẩy, từ từ bước ra ngoài. Mẹ Thúy Thúy vừa khóc vừa kéo Thúy Thúy lại, sợ con gái nghĩ quẩn. Thúy Thúy lạnh lùng nói: “Con về nhà lấy giấy đăng kí kết hôn, bây giờ đi làm thủ tục ly hôn”. Tôn Đại Lâm bước lên, kéo tay Thúy Thúy, nói: “Em bình tĩnh, bình tĩnh, chúng ta về nhà nói chuyện”.

Mẹ Thúy Thúy cũng bị hoảng hồn bởi câu nói của con gái, vừa mới kết hôn đã ly hôn, chẳng phải để người khác cười cho sao? Bố Thúy Thúy cũng nói: “Thúy Thúy, con đừng làm bừa!”

Thúy Thúy hất tay Đại Lâm ra, vắn đi ra ngoài, bị mẹ giữ chặt lại.

Thúy Thúy nói: “Mẹ, con không đem theo tiền, con phải về lấy đồ, chứng minh thư, giấy đăng kí kết hôn, mẹ đưa con ít tiền để bắt taxi”.

Mẹ chồng Thúy Thúy ngồi trên ghế, vắt chân chữ ngũ, vênh váo nói: “Cô dọa ai chứ? Tôi làm nghề gì nhỉ? Loại học sinh nào tôi cũng trị cho đến nơi đến chốn, chút trò vặt của cô có ăn thua gì? Thôi đi, từ khi chưa cưới tôi đã nhìn quá rõ rồi, cô không thể rời xa Đại Lâm nhà tôi đâu! Con gái đã gả chồng như bát nước đổ đi, chưa nghe thấy nước bắn đổ đi hãy còn có giá? Cô tưởng cô vẫn là con gái trinh đầy chắc, bây giờ cô không đáng giá một xu, cô ly hôn đi, tôi còn sợ cô không ly hôn đấy! Đại Lâm có thể tìm được một cô gái trinh khác, còn được của hồi môn! Của hồi môn của cô có 20 vạn tệ, Đại Lâm tìm vợ mới, có thể có của hồi môn 50 vạn tệ! Cô ly dị đi? Ha... ha... Trừ ông già 60 bại liệt mù mắt, ai còn cần cô chứ, cũng không nhìn xem bộ dạng của mình thế nào!”

Một cô cảnh sát trẻ nổi giận đùng đùng, đập bàn, nói: “Đây là đồn công an, bà nghĩ là nhà bà chắc? Nói năng linh tinh! Mau ra ngoài, còn có việc gì không? Không có thì ra mau!”

Thúy Thúy cười cảm ơn chị cảnh sát.

Mẹ chồng Thúy Thúy nổi giận, lao đến chị cảnh sát, hét lên: “Cô nói linh tinh gì thế?” Vừa nói vừa giơ tay túm lấy áo người ta. Ở trường học, hống hách quen rồi, đây là động tác theo thói quen.

Anh cảnh sát đứng bên đẩy mạnh mẹ chồng Thúy Thúy ra. Một anh cảnh sát khác nói: “Bà xé quần áo của cô gái trẻ ra làm gì? Bị đồng tính à? Đã lớn ngần này tuổi mà không biết xấu hổ à?”

Cả nhà Đại Lâm mặt tím bầm.

Nữ cảnh sát lấy còng tay, còng mẹ chồng Thúy Thúy lại, tội danh là “đánh cảnh sát”.

Cả nhà Thúy Thúy ra khỏi đồn công an. Thúy Thúy vừa đói vừa bị thương, mắt hoa lên, đứng không vững. Nữ cảnh sát đó và một nam cảnh sát tiễn Thúy Thúy ra, nữ cảnh sát nhìn Thúy Thúy đang choáng váng, không mở nổi mắt ra, trong lòng cũng xót xa, giúp cô chỉnh lại quần áo, nói: “Bây giờ ra khỏi đồn công an, lời chị nói với em là đứng trên lập trường cá nhân, là lời nói của phụ nữ đối với phụ nữ. Chị nói này, không phải mỗi người đàn ông đều xứng đáng để em hy sinh cả đời đâu, nhân lúc còn trẻ, hãy mau quay đầu, nếu không cẩn thận bước đến bên vực sâu, đương nhiên là sai lầm, nhưng có thể dừng lại bên vực cũng chưa muộn, dám thừa nhận em đã nhìn nhầm người chẳng phải là việc gì đáng xấu hổ cả, em thật thà hiền lành, không đâu lại được gia đình nhà họ đâu. Em hãy nghĩ cho kĩ những lời chị nói, chị toàn tiếp xúc với kẻ xấu, loại người nào chị cũng gặp rồi, nhà em toàn người hiền lành chất phác, đừng đấu với bọn họ”.

Thúy Thúy nhìn khuôn mặt tươi sáng của nữ cảnh sát dưới ánh đèn đường, lau nước mắt trên mặt, gật đầu rồi nói: “Cảm ơn chị! Cảm ơn chị!”

Thúy Thúy bắt chấp sự khuyên ngăn của mẹ, lấy đồ đạc của mình, quay về nhà bố mẹ đẻ.

Thúy Thúy trùm kín chăn khóc đến khi trời sáng, mẹ Thúy Thúy cũng than ngắn thở dài suốt đêm, ông ngoại Thúy Thúy chửi cả đêm... Một đêm không ngủ...

4. Chương 4

Suốt cả đêm, Thúy Thúy cũng không thể nào hiểu nổi, tất cả những việc này rốt cuộc là thế nào? Đại Lâm yêu cô không? Tại sao trước khi kết hôn, bố mẹ chồng trông hiền từ là thế, sau khi kết hôn lại trở nên khùng khiếp đến vậy?

Thúy Thúy nghĩ rất lâu, sau đó kinh ngạc nhận ra, trong tim cô, Đại Lâm không còn quá quan trọng nữa. Trước đây, lúc nào cô cũng nghĩ cho anh, không làm anh khó xử, nếu như trước đây, mẹ Đại Lâm bị tạm giam, Đại Lâm lo lắng phát khóc, thì Thúy Thúy chắc chắn sẽ bồn chồn không yên. Nhưng giờ đây, thậm chí Thúy Thúy còn không muốn nghĩ đến cái người có tên là Đại Lâm nữa.

Thế thì, có ly hôn không? Nhưng 20 vạn tệ của bố mẹ tính sao đây? Ngày hôm sau, Thúy Thúy gọi điện đến cơ quan xin nghỉ ốm. Suốt một ngày, Đại Lâm cũng không gọi điện đến hỏi thăm. Nhưng chính Thúy Thúy lại hy vọng lúc này Đại Lâm không quấy rầy cô. Bố mẹ Thúy Thúy sốt ruột, luôn miệng hỏi Thúy Thúy, sao không thấy Đại Lâm gọi điện đến?

Thúy Thúy không nói gì, bố mẹ hỏi mãi, Thúy Thúy bèn nói: “Bố mẹ, con thực sự không muốn tiếp tục sống thế này nữa, con muốn ly hôn, số tiền 20 vạn tệ, con sẽ nghĩ cách lấy lại”.

Mẹ Thúy Thúy vừa nghe xong đã bật khóc, nói Thúy Thúy có lớn mà không có khôn, không hiểu chuyện, chính Thúy Thúy là người có lỗi trước, sau khi kết hôn vẫn còn ngủ nướng, không dậy sớm nấu bữa sáng, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị cười nhạo sao? Mới cưới có mấy ngày đã đánh mẹ chồng, bây giờ mọi người đều biết chuyện cả rồi, sau này bố mẹ còn có thể ngẩng mặt lên được không? Đi ra ngoài sẽ bị người ta chỉ trỏ đàm tiếu? Đại Lâm cũng không phải cố ý làm cô bị thương, ai bảo cô lúc đó đang đánh mẹ anh chứ?

Đàn ông nhìn thấy người khác đánh mẹ mình, có thể bình tĩnh được sao? Chồng đánh vợ thì không có gì ghê gớm cả, nhưng con dâu đánh mẹ chồng thì không được phép, là đại nghịch bất đạo, sẽ bị sét đánh! “Thúy Thúy, con mau đến cúi đầu nhận lỗi với mẹ chồng con, sau đó mẹ và bố con cũng đến nói đỡ cho con, để Đại Lâm mau đón con về nhà, con mới lấy chồng có mấy hôm đã về nhà bố mẹ để ở, hàng xóm sẽ xì xào bàn tán sau lưng, nhà mình mất mặt lắm”.

Thúy Thúy nói: “Thì bố mẹ cứ có gì nói nấy là được”. Bố Thúy Thúy bực mình, nói: “Bảo mẹ con ra ngoài nói con mới cưới chồng đã cào rách mặt mẹ chồng à? Con không định làm người, chúng ta thì vẫn muốn đấy!” Thúy Thúy lì mặt tranh luận với bố, nhưng cuối cùng cô không nói lại được với bố, tức đến nổi mím chặt môi, không nói thêm gì nữa.

Mẹ Thúy Thúy vẫn còn than vãn: “Thực ra, mẹ Đại Lâm nói cũng đúng, nhà Đại Lâm to như thế, muốn lấy một cô vợ ngon lành cũng không khó. Nhưng con thì sao? Người phụ nữ đã ly hôn chỉ là cọng cỏ, có thể tìm được người như thế nào chứ? Mẹ và bố con cả đời mới góp được ngần ấy tiền, đưa cả cho con rồi, nếu con cưới lần nữa, mà nhà trai không có nhà, muốn mua chung nhà với con, nhưng nhà ta đã cạn sạch tiền. Còn nếu người ta đã có nhà cửa xe hơi, ai lấy người đã ly dị chứ? Con đừng oán mẹ kêu than, mẹ buồn rầu suốt cả đêm không ngủ, đều là vì lo cho con. Mẹ Đại Lâm có tệ đến đâu đi chăng nữa, nhưng Đại Lâm có tình cảm với con, chưa đến mức không thể không ly dị, thì chớ có để chuyện đó xảy ra. Con à, ly hôn thì người phụ nữ chịu thiệt thòi. Ồi, nếu quả thực không được, con và Đại Lâm ra ngoài sống vậy...”

Thúy Thúy nhìn khuôn mặt tiêu tụy vàng vọt của mẹ, hiểu được rằng tấm lòng của mẹ đều là vì lo lắng cho cô. Hơn nữa, mẹ nói cũng đúng, một người phụ nữ ly hôn, ăn nói vụng về, không có tài năng gì nổi trội, cũng chẳng phải xinh đẹp cho lắm, ly hôn rồi, có thể tìm được người thế nào đây? Nếu phải lấy mấy người trung niên bụng to dung tục, cô cam tâm được sao?

Thúy Thúy khóc, nói nghẹn ngào: “Mẹ, con không ly hôn nữa!”

Mẹ chồng Thúy Thúy vẫn bị tạm giam, những ba ngày, theo lời của cảnh sát là, “Ở đồn công an mà bà còn dám xé quần áo của nữ cảnh sát trẻ, còn có vương pháp gì không?” Ba ngày, lúc đầu mẹ chồng Thúy Thúy gào khóc, hét lên đòi gặp chủ tịch thành phố kêu oan, không ai thèm để ý đến bà. Đại Lâm gọi điện thoại đường dây nóng đến chủ tịch thành phố. Người phụ trách đường dây nóng của chủ tịch thành phố rất có trách nhiệm, hỏi thăm tình hình biết được bà ta ở đồn công an vô duyên vô cớ túm lấy áo của nữ cảnh sát trẻ còn định đánh nữa, bèn bĩu môi, nói với cảnh sát: “Thời đại này, kẻ như thế còn dám bỏ đầy đường kêu oan”. Cảnh sát cười vang.

Ở Trung Quốc, một việc vốn nhỏ như hạt vừng, truyền qua truyền lại, biến thành quả dưa hấu, thêm mắm thêm muối là bản tính của con người. Thực ra, mẹ chồng Thúy Thúy cũng chỉ định nắm áo của nữ cảnh sát, vừa mới chạm vào áo, đã bị đẩy ra xa. Mẹ Thúy Thúy cảm thấy bị oan, nên ở nơi tạm giam hò hét đòi kiện lên Trung ương, chẳng ai chú ý đến bà. Đại Lâm cũng ngăn người, anh không có số điện thoại của chủ tịch thành phố.

Lúc đầu, mẹ chồng Thúy Thúy tức giận không ăn nổi cơm, ngày hôm sau muốn ăn thì không ai cho bà. Hỏi thì được trả lời: “Hôm qua đưa cơm cho bà, bà ném đi, tôi còn đưa cơm cho bà thì tôi bị dở hơi chắc?” Đến tận buổi chiều, mới được đưa ấy chiếc bánh bao chay.

Sau ba ngày, ra khỏi nơi tạm giam, bà lão về nhà, đi còn không vững vì tức giận quá.

Bà chửi cả nhà Thúy Thúy xong, lại chửi nhà Thúy Thúy suốt ba hôm nay không những không đến thăm bà, ngay cả cuộc điện thoại cũng không có. Thật không có lương tâm!

Bà khóc lóc kể lể với hàng xóm xung quanh: “Bà nói xem, ở Thanh Đảo còn có thể có bà mẹ chồng như tôi sao? Bán nhà của mình đi, mua cái nhà to thế này cho con dâu, mới có mấy ngày, các bà xem, mặt mũi tôi bị nó đánh be bét máu, tóc cũng bị giật rụng tả tơi, còn đưa tôi vào tạm giam, tôi thực sự không thể sống nổi nữa!” Nói xong, bà đứng dậy, lao đầu đến bức tường cách con trai và chồng gần nhất. Đại Lâm cuống cuồng giữ chặt lấy bà, khóc nói: “Mẹ, con xin lỗi, tại con cưới nhầm vợ, đều là lỗi của con”.

Hàng xóm đều tản đi, mỗi người nói một kiểu. Có người chỉ thích xúm vào xem, có người bênh vực mẹ chồng, có người cười nhạo”.

Tưởng tôi là kẻ ngốc chắc, bà mẹ chồng này mặt mày gian xảo, gò má cao, môi mỏng, đôi mắt gian, đi đường ngẩng cao đầu, kiêu căng lắm. Con dâu nhà bà ta, tôi đã gặp rồi, vừa nhìn là biết cô gái thật thà chất phác, tính hay thẹn thùng, vừa nói đã đỏ mặt, nói mẹ chồng ức hiếp nàng dâu tôi còn tin, nói nàng dâu ngược đãi mẹ chồng, định lừa ai chứ! Nếu bà ta là người tốt, sao lại bị tạm giam ba ngày, nếu bà ta tử tế, không phạm pháp, cảnh sát sao phải gây khó dễ với bà?

Mọi người nghe xong đều gật đầu: “Có lý, không thể nghe lời một phía”.

Ở nhà, mẹ chồng lại chửi bới lãnh đạo trường học, lúc đó, bố Đại Lâm đến gặp lãnh đạo nhà trường của bà, hy vọng có thể bảo lãnh bà ra, nhưng thời đại ngày nay, ai muốn tự chuốc họa vào thân? Ở trường, tên tuổi của bà vốn đã không được tốt, tính tình nhỏ mọn hẹp hòi, luôn muốn ăn hơn người khác, bây giờ ai còn ngốc nữa? Để cho người ta lấn lướt?

Đơn vị phân chia đồ cuối năm, có cá, có tôm, khoảng 2kg, nhưng bà ta thì sao? Vừa nghe thấy phân chia đồ cuối năm, đã đem cân ở nhà đi, đồng nghiệp vừa chuyển đồ từ trên xe xuống, đã đóng thành từng túi. Bà chen vào, cân từng túi một, sau đó chọn túi nặng nhất, dù chỉ nặng hơn một lạng cũng phải lựa chọn thật kỹ.

Những đồng nghiệp trẻ thấy bà là giáo viên già, thấy khó chịu, nhưng cũng không dám nói gì. Giáo viên có tuổi thì nói cạnh khỏe bà, bà bèn tranh luận với họ, sau đó làm cho họ bực quá mà bỏ đi.

Lần này, mọi người vừa cảm thấy bà mua nhà cho con dâu, làm được một việc tốt, có chút chuyển biến về cách nhìn đối với bà, không ngờ mới mấy ngày mà bà đã bị tạm giam. Những người hay thăm dò thông tin đi hỏi thăm tình hình, mới hiểu rõ ngọn ngành, đều bàn luận nói, xem ra giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời.

Cuối cùng nhà trường cũng không ai đi bảo lãnh cho bà ra. Mẹ chồng Thúy Thúy chửi đến cuối cùng, tức quá khiến huyết áp tăng, ra lệnh cho con trai không được phép đón Thúy Thúy về nhà. Đại Lâm ba ngày không gặp Thúy Thúy, không biết vết thương của cô ra sao, rất nhớ cô. Mặc dù, trước mặt mẹ, anh nói đã chọn nhầm vợ, nhưng những lời đó chỉ đơn thuần an ủi mẹ thôi, trong lòng anh vẫn rất yêu Thúy Thúy, tình cảm suốt 5, 6 năm, lại mới cưới, ai có thể bỏ mặc được?

Anh lén gọi điện cho Thúy Thúy, Thúy Thúy nói giọng lạnh lùng, bảo mọi người đều bình tĩnh, rồi gác máy.

Đại Lâm cười, hôm đó Thúy Thúy nói ly hôn, anh không tin chút nào, nói trên mặt trời có đờ la Mỹ, anh còn tin, nói Thúy Thúy có thể rời khỏi anh, có đánh chết anh cũng không tin. Anh rất tự tin tình yêu của Thúy Thúy dành cho anh, dùng lời của Quỳnh Dao để miêu tả: Núi không có đỉnh, trời đất hợp làm một cũng không thể đoạn tuyệt với chàng.

Thúy Thúy nguôi giận là được. Đại Lâm hơi hối hận, hôm đó lẽ ra anh không nên bỏ đi, để Thúy Thúy đối diện với mẹ chồng, chỉ một lát sau đã xảy ra ẩu đả. Nếu hôm đó anh ở lại, có thể sẽ không tới tệ đến thế này.

Đại Lâm thầm nghĩ, nếu sau này mẹ có gây khó dễ Thúy Thúy, anh nhất định sẽ đứng bên Thúy Thúy, bảo vệ cô. Vợ mới là người chung sống cùng anh cả cuộc đời.

Cậu Đại Lâm nghe tin chị gái được thả, vội cùng vợ đến thăm bà. Cậu em họ ra chào một tiếng, rồi quay người bước đi.

Mẹ Đại Lâm bắt đầu khóc lóc kể lể với em trai về hành vi độc ác của con dâu, bị em trai ngắt lời, nói: “Đừng khóc lóc vô ích nữa, có sức và thời gian thì nghĩ xem làm thế nào để kiếm được 10 vạn tệ cho Bá Bá”.

Bá Bá chính là cậu em họ, vẫn ở nhờ từ bé ở nhà bác gái. Bố cậu tham ăn nhác làm, không nghề gì, lấy bà vợ cũng chẳng ra sao, không nghề nghiệp, cả ngày đi hết nhà này đến nhà khác đưa chuyện.

Kết hôn được gần hai năm, thì sinh ra Bá Bá. Hai vợ chồng tranh cãi nhau mãi về việc ai được đi chơi, ai phải ở nhà trông con – kết quả là, ai đi việc nấy, bỏ mặc đứa con nằm một mình trên giường, khóc đến khản cả giọng cũng chẳng ai thêm quan tâm.

Bà nội Bá Bá mất sớm, ông nội lại đi bước nữa, bà ngoại, ông ngoại bận chăm các cháu khác, Bá Bá tự mình quanh quẩn trên giường đến năm hai tuổi.

Mẹ Đại Lâm thực sự không thể dễ như vậy mãi, bèn ôm Bá Bá về. Bố mẹ Bá Bá không chịu bỏ ra một đồng xu nào, còn thỉnh thoảng giở trò hoành hành. Về sau, thấy Bá Bá khôn lớn khỏe mạnh, cao hơn 1m80, tầm lưng to rộng, béo gấp đôi Đại Lâm, hai vợ chồng mới chịu ngậm miệng.

Mẹ Đại Lâm thường nói: “Ai cũng bảo tôi so đo tính toán, tôi nuôi dưỡng hai đứa đi học đại học, dễ dàng lắm sao? Bố Đại Lâm kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Hai ông bà già nhà bố Đại Lâm, tháng nào mà chẳng lấy từ chỗ tôi hơn nghìn tệ chứ? Tôi tiết kiệm ăn tiêu là vì cái gì chứ?... (Đã cắt bỏ năm nghìn chữ kể lể nỗi khổ cực vất vả).

Bây giờ, Bá Bá đã tốt nghiệp đại học, muốn ra làm riêng, nói chỉ dựa vào chút tiền lương còm thì không ăn thua, cậu còn phải kiếm tiền để mua nhà cưới vợ chứ. Bố mẹ cậu không có tiền mua nhà cho cậu, nhà Đại Lâm sau khi mua xong căn nhà này cũng cạn sạch tiền rồi.

Bá Bá muốn chung với mấy người bạn mở quán Internet, địa điểm cũng khá đẹp. Bá Bá cần 15 vạn tệ, mẹ Đại Lâm đã lấy từ tiền hồi môn của Thúy Thúy ra 5 vạn tệ đưa cho Bá Bá, nhưng vẫn còn thiếu 10 vạn tệ, phải làm sao đây?

Bố Bá Bá há to miệng nhai táo, bắn cả nước bọt ra ngoài, nói: “Chị, sao chị ngốc thế? Ông ngoại Thúy Thúy có một cửa hàng, tiền cho thuê mỗi tháng cũng đã 4 nghìn tệ, chỉ bảo ông lão chết đi, đồ của nhà ông chẳng phải của Đại Lâm cả sao? Mẹ Đại Lâm lừa ông ta, nói: “Tôi ngốc chắc, cứ cho là ông ngoại Thúy Thúy chuyển nhượng cửa hàng, thì cũng cho Thúy Thúy, chẳng đến lượt Đại Lâm, hơn nữa, chẳng phải Thúy Thúy còn có một bà dì nữa sao!”

Bố Bá Bá bĩu môi: “Chị ngốc hay tôi ngốc? Dượng của Thúy Thúy là thương nhân, nhà đầy tiền, còn để ý đến cái cửa hàng con con này sao? Cho Thúy Thúy chẳng phải là cho chị sao?”

Đại Lâm cảm thấy không ổn lắm, nói: “Cậu, không hay lắm, ông ngoại Thúy Thúy vẫn còn khỏe, sao ông có thể đồng ý chuyển nhượng cho cháu chứ? Hôm đó, suýt nữa còn đánh cháu một trận. Cậu đừng nghĩ nữa, không được đâu”.

Mẹ Đại Lâm suy nghĩ rồi nói: “Thúy Thúy chẳng phải muốn làm to chuyện sao? Đại Lâm, không được đi đón nó, cứ để nó ở nhà mẹ đẻ, thời gian dài, nó sẽ không chịu được đâu, sẽ cầu xin con đi đón nó. Con yên tâm, những chuyện này, đàn ông không sốt ruột, chỉ có phụ nữ nóng ruột thôi. Con có thể tìm được một cô gái trinh, nó thì không đáng giá một xu nữ, đợi nhà nó quay đầu lại cầu xin chúng ta, chúng ta sẽ ra điều kiện, lấy được cửa hàng của ông ngoại nó. Sau đó sẽ để bán đi để mở quán Internet cho Bá Bá”. Đại Lâm xanh cả mặt: “Mẹ! Mẹ quá đáng quá! Mẹ mong con trai mẹ ly hôn phải không?”

Bá Bá vẫn ở trong phòng lắng nghe từ nãy giờ cũng bước ra, nói: “Bác, như vậy không được đâu. Chuyện hôm đó, chính bác ỨC HIẾP CHỊ DẬU, CHỊ ẤY CŨNG THẬT ĐÁNG THƯƠNG. Mặc dù, cháu không thèm để ý gì đến chị, nhưng nói thật lòng, chị ấy là một người con gái cũng khá được, bác đừng vì chuyện của cháu mà phá vỡ cuộc hôn nhân của anh chị. Bây giờ, muốn tìm con dâu như chị không dễ đâu, bác chưa nhìn thấy các bạn nữ trong trường đại học của cháu, đứa nào cũng giống như quý dạ thoa vậy...”

Bố Bá Bá mắng cậu: “Ngậm miệng! Ngậm miệng! Người lớn nói chuyện, trẻ con xen vào làm gì!” và cố tình đuổi cậu đi. Mẹ Đại Lâm vui vẻ đi ra ngoài, huyết áp cũng không cao nữa, bà đi đến trung tâm môi giới nhà dò hỏi xem cửa hàng của ông ngoại Thúy Thúy đáng giá bao nhiêu tiền. Khi nghe tin đáng giá mấy chục vạn tệ, mẹ chồng Thúy Thúy sắc mặt rạng rỡ, cảm giác thân người nhẹ bẫng, chỉ muốn khiêu vũ ba lê trên đường, nếu không nhìn thấy dáng vẻ đi bộ và khuôn mặt nhăn nhoe của bà, thực sự có thể tưởng bà mới chỉ mười tám tuổi. Tám mươi vạn tệ cơ đấy! Bà thực sự không thể ngờ, cái cửa hàng bình thường thế mà có thể đáng giá 80 vạn tệ! Đừng có thấy nhà Thúy Thúy ăn mặc giản dị, tài sản không ít đâu. Vừa rồi, mẹ Đại Lâm tiện thể hỏi luôn nhà ở của ông ngoại Thúy Thúy và của bố mẹ cô, bởi vì địa điểm tốt, nên tính gộp lại, không ngờ lại đáng giá 200 vạn tệ! 280 vạn tệ chính là của Đại Lâm con trai bà rồi, thế thì bà không vui sao được! Mẹ Đại Lâm vui đến nỗi tim sắp nổ tung ra, hát: “Ngày trời sáng chính là ngày giải phóng” rồi bước vào nhà, đứng ở phòng khách, lập tức tuyên bố tin tức quan trọng, đó là cái tin khiến mọi người đều vui mừng hơn hở, khiến đôi mắt phát sáng...

Bố Đại Lâm ngồi trên ghế sofa, gật gật đầu, giả vờ không quan tâm, nhưng lại bảo Đại Lâm pha cho ông bình trà loại trà Phổ Nhĩ mà thường ngày ông tiếc không nỡ uống. Đại Lâm vừa nghe đến con số 280 vạn tệ, cũng dẫn người ra, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Anh vẫn luôn muốn lập nghiệp, nhưng không có vốn, nếu như có 280 vạn tệ, anh cũng có thể mở công ty riêng, được làm ông chủ rồi! Cậu, vợ Đại Lâm cũng chụm đầu vào nhau, lăm lăm tính toán hồi lâu, sau đó nói nhà của họ nhỏ, cần phải đổi căn nhà to hơn. Bá Bá cũng cần phải cưới vợ, phải mua một căn nhà, còn phải mở quán Internet, số tiền 280 vạn chắc cũng tạm đủ.

Bố Đại Lâm và Đại Lâm mặt trầm xuống, bố Đại Lâm đặt mạnh ấm trà xuống, hạ giọng nói: “Tham lam! Vô liêm sỉ!” liền đứng dậy bước đi. Mẹ Đại Lâm cũng hơi khó xử, muốn cho em trai một nửa, nhưng lại sợ chồng mắng. Đại Lâm lườm cậu hồi lâu, nói: “Mẹ, số tiền 280 vạn tệ còn chưa đủ cho con lập nghiệp đấy! Sao mà người ngoài đã có dự định rồi?” Cậu vợ Đại Lâm hừ mũi, nhẹ nhàng nói: “Muốn lập nghiệp cũng không nhìn lại xem bản lĩnh của mình thế nào! Không có kinh nghiệm, không có năng lực, không có quan hệ xã hội, chẳng có gì cả, một con một sách, chẳng biết gì, còn đòi lập nghiệp?! Chỉ có biết ném tiền qua cửa sổ!”

Đại Lâm mặt đỏ bừng bừng, cãi nhau với cậu, mẹ Đại Lâm lập tức khuyên giải. Còn Bá Bá không thể nghe nổi nữa, bèn đi ra nói: “Các người có biết vô liêm sỉ là gì không? Có tài thì tự mình kiếm tiền, đừng có muốn ăn sẵn của người khác! Ông ngoại của chị dâu vẫn còn khỏe lắm. Bố mẹ người ta cũng mới chỉ ngoài 50, các người nằm mơ giữa ban ngày, đúng là đầu óc không bình thường!” Mọi người trong phòng đều nhìn cậu bằng ánh mắt căm giận. Bá Bá nhìn người này, liếc người kia, quay người trở về phòng, tiện tay đóng sập cánh cửa lại.

5. Chương 5

Cả nhà người ta còn đang bàn kế nuốt chửng gia sản của nhà Thúy Thúy, mẹ Thúy Thúy vẫn còn than ngắn thở dài, thấy lạ là sao Đại Lâm vẫn chưa đến đón Thúy Thúy. Đã hai tuần trôi qua, chẳng có chút tin tức gì, mẹ Thúy Thúy trong lòng thấp thỏm không yên, lo rằng hôm đó Thúy Thúy nói muốn ly dị đã làm tổn thương Đại Lâm. Bà bàn bạc với chồng hồi lâu, quyết định gọi điện cho Đại Lâm.

“Đại Lâm à, bố mẹ con vẫn khỏe chứ? Thúy Thúy không hiểu chuyện, bên nhà con cần khoan dung cho nó, con ít nhiều cũng phải khuyên bố mẹ con. Tối nay, chúng ta hãy đến nhà hàng Thiên Khai ăn bữa cơm nhé. Mọi người cùng ngồi ăn, bỏ qua những chuyện không vui đi”. Đại Lâm định nói, thì mẹ Đại Lâm giật lấy ống nghe. Mẹ Thúy Thúy vội vàng hỏi thăm mấy câu, đưa ra đề nghị buổi tối cả hai nhà cùng đi ăn. Mẹ Đại Lâm hừ mũi, nói: “Thông gia à, điều quan trọng là Đại Lâm nhà tôi cũng rất đau lòng, muốn ly hôn. Mấy hôm nay, chị em nhà tôi đang giới thiệu cho Đại Lâm mấy cô sinh viên đại học xinh đẹp, bố cô ta làm ở bộ, ở sở gì đó, nói tối nay dẫn Đại Lâm đi xem mặt, tạm biệt nhé!”

Mẹ Thúy Thúy hoảng hốt nói liền mấy tiếng “alô” vào điện thoại, sau đó mới từ từ gác máy. Rồi bà vội vàng gọi điện thoại cho Thúy Thúy. Thúy Thúy nghe xong, nói: “Mẹ, không sao đâu, mẹ đừng lo, đâu sẽ vào đó cả thôi. Đặt điện thoại xuống, Thúy Thúy ôm mặt, hồi lâu không nói gì. Muốn gọi điện cho Đại Lâm để hỏi cho rõ ngọn ngành, song lại cảm thấy không cần thiết, nên cứ ngẩn người ra. Tiểu A, tiểu C và Thúy Thúy cũng khá thân thiết, đều đến hỏi thăm cô, xem có chuyện gì, cô nói khẽ, sự mệt mỏi giống như nước triều dâng nhấn chìm mọi sức lực của cô. Tiểu C đập bàn đánh “bụp” một tiếng, bắt đầu chửi bới sao Thúy Thúy lại gặp phải cái gia đình quái ác đến thế. Thúy Thúy mặt trắng nhợt, nói với chị quản lý: “Chị ơi, em muốn vào bộ phận nghiệp vụ, chị giúp em nói với Tổng giám đốc được không ạ?”

Thúy Thúy mặc dù thuần hậu, nhưng không phải ngốc. Lúc cô được tuyển dụng vào công ty này, đã sắp xếp cho cô làm nghiệp vụ đối ngoại, mấy hôm sau, mọi người phát hiện ra cô kém ăn nói, không đáp ứng được yêu cầu công việc, nên lập tức điều cô về đơn vị quản lý tư liệu. Thúy Thúy cũng là người biết mình biết người, an phận làm suốt ba năm trời. Bây giờ, những người ở bộ phận nghiệp vụ, lương tháng đều lên đến vạn tệ, ít nhất cũng bảy nghìn tệ, cô vẫn chỉ nhận được 1300 tệ tiền lương còm.

Chị quản lý lấy làm lạ, sao bỗng dưng lại nói đến việc này? Thúy Thúy bình tĩnh nói: “Bộ phận nghiệp vụ đãi ngộ khá hơn, em nghĩ, đã ly hôn, thì số tiền 20 vạn tệ của mẹ em coi như mất, em muốn kiếm được 20 vạn để trả lại ẹ. Em biết biểu hiện của em chưa được tốt, nhưng, sau này em sẽ cố gắng làm, em có thể chịu đựng được áp lực công việc của bộ phận nghiệp vụ...” Chị quản lý nghĩ một lát, rồi quyết định đưa cô đến phòng làm việc của tổng giám đốc xem thế nào. Tổng giám đốc là một người đàn ông trung niên béo mập, ông nhìn vẻ mặt đầy kiên quyết của Thúy Thúy, không nỡ đả kích cô, bèn nói: “Vậy cô hãy thử một tháng đi, tạm nhận lương như cũ, đợi chuyển chính thức rồi tính sau”. Thúy Thúy gạt đầu khóc và nói: “Cảm ơn chú!”

Sau đó, Thúy Thúy bận rộn với việc làm quen nghiệp vụ tại bộ phận nghiệp vụ. Sự bận rộn vất vả của công việc dần dần làm tan đi nỗi đau của việc Đại Lâm đi tìm đối tượng mới. Mẹ Thúy Thúy biết sự nghiệp của con gái quan trọng, nên cũng không thúc giục gì cô nữa.

Hai tháng trôi qua, Đại Lâm đứng ngồi không yên được nữa. Hôm đó, mẹ anh nói đi gặp đối tượng, bị Đại Lâm oán trách hồi lâu. Nhiều lần anh muốn gọi điện thoại cho Thúy Thúy, vì thực sự anh rất nhớ Thúy Thúy, vợ chồng mới cưới mà, anh cũng biết mẹ muốn tốt cho anh, nếu như bây giờ đón Thúy Thúy về nhà, thì coi như phí bao công sức trước đây. Cứ nghĩ đến số tiền 280 vạn tệ, là Đại Lâm lại phẫn khích, như thể nhìn thấy ngôi nhà trống lẽ của mình, một quang cảnh được mọi người vây quanh, người mẹ vất vả cả đời của anh cũng có thể đi du lịch toàn thế giới rồi. Hôm nay, mẹ Thúy Thúy cuối cùng không kìm lòng được, lại gọi điện cho Đại Lâm. Đại Lâm sớm đã vô cùng sốt ruột, lập tức đồng ý hai nhà cùng đi ăn.

Đúng 6 giờ, tại cửa hàng nhà hàng Tiểu Triệu Hưng, cả nhà Thúy Thúy đợi nhà Đại Lâm. Mẹ Đại Lâm miễn cưỡng gạt đầu thay lời chào với bố mẹ Thúy Thúy. Còn Đại Lâm thì vội vàng chạy đến ôm chặt Thúy Thúy, hân hoan nói: “Bà xã, anh nhớ em, em có nhớ anh không?” Bố mẹ Thúy Thúy đều cảm thấy phấn khởi, mẹ Đại Lâm thì bĩu môi. Thúy Thúy để ý thấy thái độ của mẹ chồng, cảm thấy kinh tởm, đẩy Đại Lâm ra, lạnh lùng nói: “Có phải là bà xã của anh hay không, còn khó nói lắm”. Sau đó mọi người cùng bước vào nhà hàng. Đại Lâm vội đi theo, khuyên giải: “Thúy Thúy, thôi em đừng giận mẹ nữa, người một nhà tranh cãi mà còn ghi thù sao, nghe lời nào!” Vừa nói, anh vừa lấy cánh tay gầy gò của mình ôm ngang eo Thúy Thúy. Thúy Thúy bực bội đẩy ra, tự đi lên tầng trước. Cô vốn không muốn đến, nhưng mẹ lo lắng suốt khóc, nói hai vợ chồng có ai không cãi cọ bao giờ, cãi một lúc lại làm hòa thôi. Vợ chồng sống với nhau cả đời, “môi còn có lúc vấp phải răng mà”. Lần này Đại Lâm đã đi gặp mặt, nhờ nay thực sự thích cô sinh viên đó, thì con biết làm sao đây? Thúy Thúy cũng bàng hoàng, quả thực ly hôn luôn, cũng khó mà chấp nhận được.

Hồi đầu Thúy Thúy quen Đại Lâm trong trường đại học, đều là đồng hương, nên tự nhiên cảm thấy thân thiết. Ngày nào Đại Lâm cũng giúp cô đi mua nước, giặt quần áo, trò chuyện với cô, rất chăm chỉ chịu khó, giúp cô giải tỏa được rất nhiều cảm giác cô đơn nơi xứ lạ. Thúy Thúy dần dần để anh bước vào trái tim cô, sau đó đương nhiên hai người kết hôn, mọi người đều cho rằng Thúy Thúy rất yêu Đại Lâm, Thúy Thúy cũng cho rằng trong trái tim cô, Đại Lâm là duy nhất, là tất cả tình yêu của cô. Biểu hiện của Đại Lâm sau khi kết hôn quả thực khiến Thúy Thúy vô cùng đau xót, giữ chặt cô, để mặc mẹ chồng tát cô mấy cái. Thúy Thúy lớn bằng ngón này, được bố mẹ cưng chiều che chở như báu vật, đã ai động đến ngón tay cô đâu, sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục hôm nay chứ? Sau khi việc xảy ra, Thúy Thúy uất nghẹn đến phát

run lên, cái thứ cảm giác bị sỉ nhục khắc ghi mãi trong lòng, không bao giờ phai, cứ nghĩ đến, là khuôn mặt cô xám ngoét lại, và toàn thân run rẩy. Cô không nói với bố mẹ, sợ họ buồn vì cô, mấy cái bạt tai này quá tủi nhục, đến nỗi ngay cả trước mặt hai người thân yêu nhất của cô, cô cũng cảm thấy nhục nhã vô cùng, không thể hé răng ra.

Ngày hôm nay, cô dùng ánh mắt một người lạ để nhìn nhận lại Đại Lâm, phát hiện ra anh ta thật nhỏ bé, gầy gò, sắc mặt vàng vọt, đi khép nép sau mẹ, thật chẳng giống đàn ông con trai chút nào! Sao lại có thứ cảm giác này nhỉ? Thúy Thúy đau lòng đến độ không tự kiềm chế được!

Mẹ Đại Lâm bước vào phòng đặt trước, than thở: “Ôi, cũng chẳng phải nơi sang trọng lắm!”

Cả nhà Thúy Thúy yên lặng.

“Muốn đi Shangri – la bà cũng không xem lại xem mình có xứng không!” Ở cửa phòng có một cô gái mắt nhìn giận dữ, đập cửa chửi. Đây là Vương Hinh, cô em họ Thúy Thúy, rất chanh chua, sắc xảo, vừa nhìn đã biết không nên dây vào. Dáng người cô cao ráo, mặc chiếc quần đen bó, đôi giày da đỏ chói, áo trắng bó hờ rón, để lộ vai và lưng, nhuộm tóc nâu, trang điểm nhẹ, đeo một chiếc khuyên tai bạch kim. Cô là con nhà dì Thúy Thúy, tính tình nóng nảy, mới 22 tuổi đã bắt đầu theo bố ra thương trường kinh doanh.

Mẹ Đại Lâm vừa nhìn thấy cô, liền ngậm miệng. Trong đám cưới, chính cô là người chửi Đại Lâm là con rể ở rể. Vương Hinh vẫn cứ thắc mắc tại sao Thúy Thúy lại yêu cái anh chàng Đại Lâm gầy gò nhỏ thó nghèo rớt này. Trước đây, chỉ vì lời nói không hợp, Vương Hinh đã ra tay ngay, hôm nay, cô nghe nói có buổi gặp mặt này, cố tình dẫn theo bạn trai là Đại Thiệu và người anh em Minh Minh đến. Ý cô là, nếu như gia đình Đại Lâm không tử tế thật thà, thì hãy đợi để bị tấn ột trận nên thân!

Mẹ Đại Lâm không dám gây với cô. Hôm tổ chức lễ cưới, cô chửi Đại Lâm, mẹ Đại Lâm nói lại vài câu, Vương Hinh lao đến chửi, còn định đánh bà, bị bố Vương Hinh giữ chặt lại. Từ đó, mẹ Đại Lâm có ấn tượng đặc biệt sâu sắc đối với cô Vương Hinh này.

Đại Lâm nhìn thấy cục diện này, sợ quá không dám nói gì. Cậu Đại Lâm đứng lên, hét: “Làm gì thế? Chị tao với nhà thông gia nói chuyện, mấy người lạ chúng mày đến đây gây chuyện gì?” Ông và vợ nghe nói có người mời đi ăn, nhin cả bữa trưa. Đại Thiệu cười đều: “Chúng tôi là họ hàng, ông là ai, ông là cái thứ gì chứ, ông làm gì có tư cách nói ở đây?”

Lời qua tiếng lại, có vẻ như sắp xảy ra chuyện.

Mặt bố mẹ Thúy Thúy thất sắc, thực ra, họ vốn không ngờ Vương Hinh đến, sáng nay, chỉ gọi điện thoại nói cho em gái biết việc này, không ngờ Vương Hinh đến, còn dẫn thêm người. Họ quá hiểu về tính cách của đứa cháu này, hôm nay, nếu không xảy ra việc gì ngoài dự liệu, chỗ này sẽ bị thành một đồng hồ nổ hoang tàn, Đại Lâm và bố mẹ anh có thể khỏe mạnh đi ra ngoài cũng là một việc không dễ dàng chút nào. Họ vội giữ chặt Vương Hinh tay đang nắm lại, mắt chăm chăm như chuẩn bị lao vào cuộc ẩu đả: “Cháu ơi, gây chuyện gì”.

Wương Hinh nhú mày, đẩy nhẹ mẹ Thúy Thúy ra ngoài: “Dượng, dượng cũng ra ngoài đi, nắm đấm không có mắt đau”. Nói xong, liền đẩy bố Thúy Thúy ra ngoài, sau đó, trừng mắt nói với nhân viên phục vụ: “Chúng tôi thương lượng công việc, không thích bị quấy rầy, có bất cứ tiếng động nào, cũng không được vào, không được báo cảnh sát! Nghe thấy gì chưa?” Nói xong, chốt cửa lại, trợn mắt: “Đánh!”

Cô muốn lật đổ bàn, nhưng bàn nặng quá, không lật đổ được, cô hầm hầm nhìn Đại Thiệu và Minh Minh. Hai người bọn họ cười hi hi, mỗi người giơ một chân, cái bàn đổ rầm một tiếng. Trận địa trong phòng đã được bố trí xong.

Vừa rồi mẹ Đại Lâm vẫn luôn cố giả vờ bình tĩnh. Bà nghĩ bố mẹ Thúy Thúy là người lớn, sẽ không thể để Vương Hinh gây ra chuyện, cho nên bà không bỏ chạy, giữ vững được thái độ điềm tĩnh trước hiểm nguy của người nhà giáo nhân dân, hơn nữa còn có Đại Lâm và bố Đại Lâm, cậu mợ Đại Lâm yểm trợ cho bà.

Bá Bá không đến, cậu không thích trò ăn của người khác, vì vậy còn bị bố mẹ cậu chửi: “Được ăn miễn phí mà không ăn, đồ ngu!”

Nhưng mẹ Đại Lâm không thể ngờ được, bố mẹ Thúy Thúy lại bị Vương Hinh đuổi ra ngoài. Lúc này, họ đang ở bên ngoài đập cửa, dặn Vương Hinh không được làm bừa, Vương Hinh bỏ ngoài tai. Đến tận khi họ

đập vỡ bàn, mẹ Đại Lâm mới định thần lại: “Ôi ôi, đánh thật à, không xong rồi, tôi phải chạy thôi!”

Vương Hinh chặn mẹ Đại Lâm đang định chạy ra ngoài lại, túm lấy mặt bà. Đại Lâm cuống lên, vung cánh tay vào Vương Hinh, bị Đại Thiệu nắm chặt lấy, rồi hất mạnh. Bố Đại Lâm định lao vào, bị Minh Minh chặn lại. Mẹ Đại Lâm quên mình, lao đến: “Dám động vào con trai ta, bà già này sẽ liều mạng với chúng mày!”

Hai bên hầm hầm nhìn nhau, giữ nguyên cục diện một lúc, Vương Hinh ngồi lên chiếc ghế chưa bị đá nhào, vắt chân chữ ngũ, nhìn chăm chăm vào bà mẹ Đại Lâm tóc tai rũ rượi, mặt đầy máu tươi: “Nói xem, bao giờ trả lại cho nhà bác tôi 20 vạn tệ? Chị tôi chắc chắn đòi ly dị, mau nộp ngay 20 vạn ra cho tôi, nếu không, cẩn thận tôi sẽ cho các người tuyệt tử tuyệt tôn!” Mẹ Đại Lâm vừa nghe xong, chợt nhảy dựng lên, số tài sản 280 vạn tệ của nhà Thúy Thúy, bà còn chưa lấy được, lại còn bảo bà nộp ra 20 vạn. Trong suy nghĩ của bà, số tiền 20 vạn này sớm đã trở thành tài sản cá nhân của gia đình bà, bắt bà nộp ra, thà bắt bà chết còn hơn!

Mẹ Đại Lâm vừa cuống vừa giận, xem chút nữa đã nộp ra máu, nhất thời mất đi lý trí, nhưng vẫn không dám tấn công Vương Hinh. Bà lập tức lao nhanh đến Thúy Thúy đang đứng run rẩy ở góc tường, tát mạnh 6, 7 cái tát liên tiếp vào mặt Thúy Thúy.

Máu mũi Thúy Thúy chảy ròng ròng. Mọi người đều ngẩn người kinh hãi trước khung cảnh trước mắt. Vương Hinh thì như hóa thạch. Thúy Thúy bị bất ngờ không kịp phản ứng, không chống đỡ lại được, bị đánh đến ù cả hai tai. Vương Hinh từ phía sau lao đến đá vào lưng mẹ Đại Lâm, vội vàng đến xem Thúy Thúy, máu mũi Thúy Thúy chảy đầm đìa khắp mặt, kinh hoàng thất sắc, miệng run rẩy mấp máy không nói lên lời.

Vương Hinh nhìn thấy cô chị họ từ nhỏ đến lớn không dám nói to, không ngờ bị người ta bạt ầy cái bạt tai ngay trước mắt mình, tức đến xanh cả mặt, bộ mặt đờ đờ sát khí khiến ai nấy đều sợ hãi. Mẹ Đại Lâm thấy tình thế không ổn, vội bỏ đi tìm cách ra ngoài để báo cảnh sát, dù sao đây cũng là xã hội có luật pháp. Vừa rồi bà bị Vương Hinh đánh, nhưng ở trong tình cảnh này, cũng không dám kêu đau. Bò được mấy bước, trước mặt xuất hiện chiếc quần hàng hiệu đắt tiền, còn có một đôi giày da cá sấu sáng bóng. Mẹ Đại Lâm ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, là Đại Thiệu, bạn trai của Vương Hinh. Cậu ta nói: “Tôi không đánh đàn bà, Hinh Hinh, em đến đây, đừng có đứng đó mà thẩn thẩn nữa”. Vương Hinh cầm lấy cái ghế ném vào mẹ Đại Lâm, mẹ Đại Lâm kêu thất thanh một tiếng, rồi ngất xỉu. Đại Lâm và bố Đại Lâm cuống cuống định lao đến đỡ, bị Minh Minh đập cho ngã nhào.

Người trong nhà hàng nghe thấy tiếng động khác thường, sợ xảy ra chuyện vội vàng báo cảnh sát. Tất cả mọi người đều bị giải về đồn. Thúy Thúy không ngờ lại gặp lại chị cảnh sát lần trước. Nữ cảnh sát kinh ngạc nhìn Thúy Thúy mặt sưng bầm, máu me đầy người, toàn thân run rẩy.

Cả đoạn đường đi, Vương Hinh nhất mực không cho cô lau máu đi, nói đây là bằng chứng. Thúy Thúy đành phải lúng ta lúng túng để nguyên máu gặp cảnh sát. Vương Hinh, Đại Thiệu, và cả Minh Minh chào hỏi cảnh sát như là rất thân quen với họ. Đại Thiệu và Minh Minh lấy thuốc ra chấm cho cảnh sát, luôn miệng gọi “anh”, rồi cười như tạ lỗi.

Anh cảnh sát cao to đẩy miếng thuốc ra: “Đi đi đi! Sao lại để tôi nhìn thấy các cậu nữa vậy? Biết là được rồi! Nói xem, lần này lại đánh ai vậy?” Minh Minh cười hi hi: “Anh Trương, đây là thuốc lá nhập khẩu em nhờ người mua hộ đây, ngon lắm, anh thử xem”. Anh Trương nhận thuốc, gõ vào đầu cậu ta một cái, “Tên nhóc này, trí nhớ kém, từ sau ít gây chuyện phiền phức cho tôi thôi!” Vương Hinh kéo Thúy Thúy lại, nói: “Anh Trương, đây là chị em, anh xem, chị ấy bị mẹ chồng đánh ấu me đầm đìa, chắc là đánh đến nổi bị điếc rồi, bọn em báo án!”. “Chắc em lại bịa chuyện rồi, xã hội ngày nay, làm gì có mẹ chồng đánh con dâu?” Anh Trương nói.

Vương Hinh cuống lên, vội kéo cậu Đại Lâm cũng phải đến đồn công an lại, hỏi: “Ông cũng ở hiện trường! Ông nói xem, có phải chị gái ông đánh không?” Cậu Đại Lâm định biện giải vài câu, nhìn thấy anh Trương và bọn Vương Hinh, nuốt nước bọt, gật đầu. Cậu Đại Lâm là đồ hèn, ức hiếp kẻ yếu, khiếp sợ kẻ mạnh, gặp kẻ yếu, ông ta ra sức ức hiếp, gặp kẻ ghê gớm, ông ta lập tức biến thành con chó cụp đuôi. Vương Hinh nghiêng răng nghiêng lợi thuật lại toàn bộ câu chuyện, khiến Thúy Thúy và cậu Đại Lâm nghe đến choáng cả đầu.

Vương Hình nói như sau: “Lần trước chị em đã bị mẹ chồng và con trai bà ta đánh áu me bê bối. Lần này, mẹ em nói bác em mời cả nhà họ đến Tiểu Triệu Hưng ăn cơm. Em muốn nhân cơ hội này nói lý với họ! Em nói chị em nhất định ly hôn, mau trả lại cho nhà bác em 20 vạn tệ, không ngờ bà già chết tiết đó tham tài sản hơn cả mạng mình, vừa nghe nói bảo bà ta trả lại 20 vạn, liền lao đến đánh chị em ra nông nổi này, anh thấy đấy, chị em yếu ớt như Lâm Đại Ngọc, sức trời gà không chặt, cứ thế chịu đánh, em phải kéo bà già đó ra, đá cho bà ta một cái, con trai bà lao đến đánh em... Bọn em chỉ tự vệ một cách chính đáng thôi!” Đánh nhau là đúng, nhưng thứ tự lại đảo lộn, cậu Đại Lâm không cam tâm, hoa chân múa tay chửi Vương Hình ăn nói linh tinh.

Nữ cảnh sát lau máu cho Thúy Thúy, bị Vương Hình ngăn lại, nói sẽ đưa Thúy Thúy đến bệnh viện kiểm tra ngay, tại Thúy Thúy đã bị điếc, nhất định phải kiện lên trên, vừa nói vừa lén cầu Thúy Thúy một cái.

Nữ cảnh sát hỏi Thúy Thúy: “Chúng tôi nói, em có nghe được không?” Thúy Thúy không biết làm thế nào, cô không quen nói dối, đành phải nhìn nữ cảnh sát, há há miệng.

Nữ cảnh sát tưởng Thúy Thúy thực sự bị điếc, thở dài, nói với anh Trương: “Đây chính là cô con dâu của cái bà lần trước tấn công cảnh sát. Lần trước, bà ta và con trai bà đã liên thủ đánh cô gái này chảy máu đầu, sau đó lại xé quần áo tôi. Đây này, mới mấy hôm, lại đánh cho cô gái điếc luôn”.

“Mau đưa đến bệnh viện kiểm tra, bạo lực gia đình, ngăn cả ra đây làm gì?” Anh Trương chau mày nói.

Chỉ để Minh Minh lại trong đồn công an, bố mẹ Thúy Thúy và Vương Hình, cả Đại Thiếu nữa đưa Thúy Thúy đến bệnh viện kiểm tra. Kết quả kiểm tra chỉ là bị thương nhẹ, màng nhĩ không bị thủng, tai cũng không có vấn đề gì. Nhưng Vương Hình kiên quyết nói Thúy Thúy không nghe được, Thúy Thúy quả thực bị ù tai, nên cô cúi đầu không lên tiếng.

Thế nên, sau khi kiểm tra hồi lâu, bác sĩ kết luận: “Do bị ngoại lực tấn công dẫn đến điếc tạm thời”.

Vương Hình cầm giấy giám định đến tòa án tố cáo. Bố mẹ Thúy Thúy xót con gái, nhưng không biết làm thế nào, cũng không ngăn được Thúy Thúy, đành phải đến nhà em gái nhờ cứu viện. Mẹ Vương Hình và mẹ Thúy Thúy đều không tán thành ly hôn, nói mẹ chồng Thúy Thúy dù có tệ hơn nữa, cũng không sống cả đời với bà ta, Đại Lâm vẫn tốt là được. Còn bố Vương Hình lại ủng hộ ly hôn, ủng hộ việc kiện cáo đòi lại 20 vạn tệ. Nhưng đáng tiếc là một đọ ba, ý kiến vô hiệu.

Đại Lâm cũng bị thương, nhưng không đáng ngại. Mặt mẹ Đại Lâm quần đầy băng trắng, mũi thâm mắt sưng, rụng mất mấy chiếc răng, mũi còn hơi vẹo đi, nghiêm trọng nhất là bị gai cột sống, đi lại vụng vẹo.

Lúc đầu, nhà Đại Lâm đòi kiện lên tòa, vừa nghe nhà Thúy Thúy đã khởi kiện trước, đều ngăn cả ra.

Nghĩ lại, không cam tâm, vẫn đi kiện.

Việc đánh nhau được xử lý theo kiểu tranh chấp nhân dân. Trước đây Đại Thiếu và Minh Minh suốt ngày đánh đấm ẩu đả, hai bọn họ ra ra vào vào đồn công an nhiều đến mòn cả đế giày, nên đã thân quen với bọn anh Trương. Anh Trương biết tính hai đứa, lần này không xảy ra án mạng, không bị tàn phế, cộng với tiền án lần trước của mẹ Đại Lâm, cảnh sát chỉ giáo huấn hai cậu một hồi rồi thả ra.

Mẹ Đại Lâm không cam tâm, chẳng lẽ bị chịu đòn oan? Cầm sổ khám bệnh kiện ra tòa, đòi gia đình Thúy Thúy bồi thường 15 vạn tệ.

6. Chương 6

Ngày hôm sau, Thúy Thúy đã đi làm, mọi người ở bộ phận nghiệp vụ đều nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tím bầm hiện rõ ràng năm ngón tay trên mặt cô. Mọi người nhìn nhau không nói gì, ở đây ai cũng bận cả, không ai có thời gian hỏi han chuyện riêng tư. Thúy Thúy cầm cúi làm việc, muốn quên đi nỗi nhục bị mẹ chồng bạt tai, nhưng khung cảnh đó lại cứ hiện ra thật rõ nét ngay trước mắt cô khiến cô đau khổ và tủi nhục vô cùng.

Dự án gần đây nhất là sự hợp tác giữa một công ty có tiếng trên thị trường (công ty M) và công ty Thúy Thúy. Công ty này mua bộ phận máy bán thành phẩm của công ty Thúy Thúy, sau khi lắp ghép sẽ bán ra nước ngoài, kỹ thuật của mỗi bên đều được bảo mật nên không ai hắt cẳng được ai. Hơn nữa, kỹ thuật

sản phẩm của hai công ty đều là đứng đầu thị trường trong nước. Sự hợp tác này đã duy trì mấy năm nay rồi. Nhưng năm nay, tổng giám đốc công ty M lại ủy quyền cho con trai ông tiếp quản dự án này. Nghe nói, vị tổng giám đốc mới của công ty M luôn mượn cớ nguyên liệu cung lớn hơn cầu, muốn giảm giá mua tới 20%, như vậy thì công ty Thúy Thúy chẳng còn mấy lợi nhuận nữa, khiến Tổng giám đốc Ngô rất buồn phiền. Ông mời vị thiếu gia đó đi đến Cửu Trại Câu, nhưng người ta không đi. Ngược lại, lại muốn mời Tổng giám đốc Ngô đi trèo núi Hymalaya, để tăng thêm mối thâm tình.

Tổng giám đốc Ngô vừa nghe xong đã tiu nghỉu, ông bị cao huyết áp, gan nhiễm mỡ, ngay cả Lao Sơn còn không trèo lên nổi, lại còn trèo Hymalaya, e rằng có đi không có về mất. Tổng giám đốc Ngô mời anh ta đến khách sạn Vương Triều thương lượng, anh ta nói: “Không nên lãng phí, cứ trò chuyện ngay tại quý công ty”.

Tổng giám đốc Ngô và mấy vị lãnh đạo cốt cán ở bộ phận nghiệp vụ cùng trò chuyện trong phòng họp. Thúy Thúy muốn học hỏi thêm kiến thức nghiệp vụ, được sự đồng ý của Tổng giám đốc Ngô, cô lấy một cái ghế ngồi ở góc phòng lắng nghe. Vị Tổng giám đốc mới họ Dương của công ty M này rất kiêu lời, chỉ mỉm cười lắng nghe mọi người nói, mọi người nói xong, anh ta cười nhạt, bắt đầu dẫn dắt các diễn cố, nói rất nhiều, từ sản phẩm trong nước, tình hình xu thế phát triển trong nước đến xu thế phát triển kinh tế nước ngoài, ngoại hối, quy đổi ngoại tệ, xuất siêu thương mại, nhập siêu thương mại... Nói nhiều đến nỗi mọi người trong phòng đều hoa cả mắt. Sau màn thuyết trình này, mọi người đều nhận ra rằng, ông chủ trông trẻ người non dạ này thực sự rất đáng gờm.

Chuyên ngành học của Thúy Thúy là Thương mại Quốc tế, thường ngày cô lại thích nghiên cứu những trường hợp thương mại kinh tế kinh điển của nước ngoài. Nghe Tổng giám đốc Dương nói xong, cô luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng mọi người xung quanh đều không có phản ứng gì, lẽ nào bị Tổng giám đốc Dương lừa gạt như vậy sao? Trước đông người, ở nơi trang trọng, cô không dám mở miệng, kể cả bị người khác ép phát biểu ý kiến, cô cũng lấp ba lấp báp.

Tổng giám đốc Dương đang ức hiếp người khác, mặc dù cười đầy, nhưng khẩu khí lại rất cứng, ý nhất định phải giảm xuống 20%, nếu không thì khỏi bàn.

Thúy Thúy hạ quyết tâm cao, tự đấu tranh hồi lâu mới có đủ dũng khí đứng lên, chủ động đề nghị được nói ý kiến của mình. Tổng giám đốc Ngô và những đồng nghiệp khác, cả Tổng giám đốc Dương đều nhú mày nhìn cô. Tổng giám đốc Ngô hơi đỏ mặt, nhân viên của mình tự ý như vậy, thật xấu hổ. Thúy Thúy thấy biểu hiện của mọi người, càng căng thẳng, lấp ba lấp báp nói không nên câu, cứ thế, suýt bật khóc.

Tổng giám đốc Dương sai người lấy cho Thúy Thúy cốc cà-phê, bảo cô cứ từ từ nói. Thúy Thúy cố hết sức trấn tĩnh lại, cảm thấy thái độ của Tổng giám đốc Dương cũng khá hòa nhã, nên không còn căng thẳng như trước. Cả phòng chỉ có mỗi giọng nói lấp báp của Thúy đang kể về những trường hợp kiểu này của nước ngoài, cộng thêm kiến giải của cô, vạch ra điểm lừa gạt của Tổng giám đốc Dương, hồi lâu sau, Thúy Thúy mới nói xong. Cuối cùng, cô liếc nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Tổng giám đốc Ngô, càng dũng cảm hơn, nói năng cũng lưu loát hơn. Nhưng khuôn mặt của cô vẫn luôn căng thẳng đến đỏ lựng lên, khó khăn lắm mới nói xong, Thúy Thúy nhìn mọi người, không biết phải làm sao.

Tổng giám đốc nghe xong đã hiểu ra, mỉm cười không nói. Những đồng nghiệp khác không thể hiện thái độ gì, không ai khuyến khích cô gái đã dũng cảm đứng lên phát biểu, cũng không kinh ngạc, dường như chỉ là một chuyện phát sinh không đáng nhắc đến.

Kỹ xảo lừa bịp của Tổng giám đốc Dương bị lật tẩy ngay tại trận, nhưng sắc mặt không hề biến đổi, vẫn thoảng cười còn có hứng thú ngắm nghía thật kĩ khuôn mặt Thúy Thúy, cười khẩy, nói: “Cô đây quả thực hiểu rộng biết nhiều, tại hạ bái phục, chỉ có điều hơi hiểu kì, có phải vì cô học văn sâu rộng mới sừng phồng mặt lên không? Sừng bầm tím đỏ thế kia, xem ra học văn là thứ thật đẹp. Ha... ha... ha!” Tổng giám đốc Dương không chút chú ý đến hình tượng cao quý của mình, mặc sức cười vang. Trên mặt Tổng giám đốc Ngô thoảng hiện lên sự giận dữ. Có vài đồng nghiệp còn lộ ra thái độ vui mừng khi người khác gặp tai họa.

Thúy Thúy lập tức nhớ đến cảnh bị mẹ chồng tát, cảm thấy không thể chịu đựng nổi tiếng cười của Tổng giám đốc Dương, nước mắt lưng tròng, một phút sau đã lao ra ngoài.

Cuộc hội đàm kết thúc, mọi người đều giải tán. Tổng giám đốc Ngô rời khỏi phòng họp, nhìn thấy Thúy Thúy đang đứng ở một góc ngoài hành lang lau nước mắt, không kìm được tiếng thở dài, bước đến, nhẹ

nhàng khen ngợi Thúy Thúy, nói: “Cháu hiểu về phương diện này, thì tạm thời tham gia vào tổ này đi”. Ngoài ra, còn cho phép cô nghỉ nửa ngày, bảo cô đến bệnh viện kiểm tra.

Thúy Thúy cuối cùng cũng nhận được nhiệm vụ đầu tiên của cô, trong lúc đau buồn, cũng có chút niềm vui an ủi.

Buổi trưa, Tổng giám đốc Dương cùng ăn bữa cơm khách với mọi người, nhìn xung quanh, không nhìn thấy cô gái cùng tranh luận với mình, bèn hỏi: “Sao không thấy cô nhân viên bụng đầy học vấn nhỉ?” Tổng giám đốc Ngô thoáng không vui, nhìn vào mắt anh ta: “Có lẽ cô ấy vẫn còn trốn ở đó khóc. Cô ấy chỉ là một cô gái trẻ, Tổng giám đốc Dương, hy vọng sau này anh nói nhẹ nhàng hơn một chút”.

“Ồ, ha ha. Thật ngại quá, sau này tôi sẽ chú ý hơn”. Tổng giám đốc Dương cúi đầu cố nhịn cười.

Chương 7 Sau khi Thúy Thúy về nhà, nhìn thấy Vương Hinh và dì đến, còn mang theo cả thuốc bôi tan vết bầm tím của ngoại. Khi đang tán gẫu, Đại Lâm gọi điện thoại đến, nói anh vẫn đang ở trong bệnh viện, không cử động được, cậu, vợ anh không quan tâm gì đến anh, anh luôn miệng nói xin lỗi Thúy Thúy, mẹ anh thần kinh không được bình thường, không nên đánh Thúy Thúy, không biết Thúy Thúy giờ ra sao, nói đến cuối, muốn gọi Thúy Thúy đến bệnh viện chăm sóc anh. Tâm trạng Thúy Thúy rất phức tạp, cũng không biết nên nói gì, ậm ừ mấy câu rồi gác máy.

Vừa đặt điện thoại xuống, nó lại kêu. Lần này liền bị Vương Hinh giật lấy, vừa nghe ra là Đại Lâm liền đặc ý nói: “Chị tôi không có thời gian, phải đi hẹn hò chứ. Chẳng phải mẹ anh đã dẫn anh đi gặp cô sinh viên đại học sao? Thế thì để cô sinh viên đó chăm sóc anh đi, còn gọi chị tôi làm gì? A, phải rồi, Minh Minh đang chuẩn bị theo đuổi chị tôi đây, Minh Minh, anh biết chứ, anh ấy đẹp trai nổi tiếng, nhà lại giàu. Ôi, người ta lại thích chị tôi, cứ nằng nặc đòi hẹn chiều nay đi mua sắm với chị tôi, không rảnh để đi an ủi anh đâu, anh hãy tự mà chăm lo ỉn đi”. Thúy Thúy và bố mẹ cô nghe đến trợn tròn cả mắt, miệng ứ ứ không thốt nên lời.

Vương Hinh lại gọi điện ngay cho Minh Minh, bảo cậu đánh xe đến đón Thúy Thúy đi chơi. Thúy Thúy không chịu, nói với Vương Hinh đừng có làm bừa. Vương Hinh dậm chân nói: “Chị có ngờ ngẩn không đấy? Đã nói như thế rồi, cho dù chị không làm thì người khác cũng coi như chị đã làm rồi, oan uổng vô ích! Minh Minh tốt đấy chứ, em muốn làm mai cho chị từ lâu rồi, từ khi chị mới tốt nghiệp đại học ở Nam Kinh về, nhưng chị lại cứ đòi lấy Tôn Đại Lâm. Bây giờ không biết đã muộn hay chưa, nhưng cứ hẹn hò đi đã”. Vừa nói vừa kéo Thúy Thúy ra ngoài, Thúy Thúy mơ màng chuyển hướng. Bố mẹ Thúy Thúy vội vàng giữ Thúy Thúy lại, nói: “Không được đâu, con đừng có làm bừa”. Vương Hinh bực mình, nói lớn: “Hai bác, cháu hiểu được nhân tình thế thái, cứ nghe cháu, không sao đâu. Đừng ngăn bọn cháu, chị Thúy Thúy, đi thôi!”

Minh Minh đã đợi ở dưới lầu, dựa vào chiếc xe Lexus của cậu và hút thuốc.

Thúy Thúy đột nhiên thoáng đỏ mặt, rất nhiều cô gái nhìn thấy anh chàng đẹp trai đều đỏ mặt, cô cũng không ngoại lệ.

Vương Hinh chạy đến thì thầm với Minh Minh mấy câu. Minh Minh cười tươi rói, cúi người, nói: “Tuân lệnh, mụ Dạ xoa!”

Vương Hinh lườm nguyệt cậu một cái thật lâu.

Thúy Thúy và Minh Minh lên xe, trong xe bật bài hát “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân, cả hai cùng chìm đắm giữa tiếng nhạc. Xe đi đến đường Đông Hải, Minh Minh nói: “Chúng ta đến ‘Thế giới đại dương’ chơi nhé”. Thúy Thúy vội lắc đầu: “Đắt lắm!”

Vé vào cửa “Thế giới đại dương” là 100 tệ, cô chưa đi bao giờ. Hồi vừa mới tốt nghiệp, Đại Lâm từng nói muốn dẫn Thúy Thúy đến “Thế giới đại dương” chơi, mẹ Đại Lâm không vui, nói ngay: “Các con mới kiếm được mấy đồng? Hai đứa đi một lần đã mất những 200 tệ. Số tiền đó sao không nghĩ đến việc hiếu kính bố mẹ con chứ? Con đi làm rồi, kiếm được tiền rồi, đã mua gì ẹ và bố con chưa, chỉ biết nghĩ đến việc tự mình hưởng thụ?!”

Đại Lâm cúi đầu, Thúy Thúy nhìn bà mẹ chồng tương lai, cũng không dám nói gì.

Bố Đại Lâm lên tiếng: “Ôi, bọn trẻ bây giờ, chỉ biết nghĩ đến mình trước thôi!” Vừa cảm thán, vừa vúi đầu xuống đọc báo. Thúy Thúy ngáp ngừng hồi lâu, cảm thấy bố mẹ chồng nói cũng có lý, thâm trách Đại Lâm và cũng tự trách mình. Bây giờ nghĩ lại, ngay hồi đó đã có thể nhận ra thật không dễ chung sống cùng bố mẹ Đại Lâm, thế mà mình lại không hề nhận ra, còn cho rằng lời của bố mẹ Đại Lâm rất đúng, thật là con ngốc!

Đợt lễ Quốc khánh đó, Đại Lâm và bố mẹ anh, có cả Thúy Thúy nữa đúng là đã đến “Thế giới đại dương” chơi, đến cửa, Đại Lâm định rút tiền, mẹ Đại Lâm ra sức giữ lại, Thúy Thúy không thể nhìn nổi cái cảnh này, bèn bỏ ra 300 tệ để mua 3 vé, để cả nhà Đại Lâm vào trong thưởng thức. Đến giờ, cô vẫn nhớ sắc mặt hài lòng hớn hở của mẹ Đại Lâm, còn cô, vì tiếc 100 tệ, không nỡ vào, hồi đó, cô đang trong thời gian thử việc, lương chỉ có 800 tệ.

Chỉ lát sau, chiếc xe đã dừng lại trước cổng “Thế giới đại dương”, Minh Minh nhất quyết không nghe theo sự ngăn cản của Thúy Thúy, đi mua vé vào cửa, Thúy Thúy ngại ngần đòi trả cậu tiền.

Minh Minh nói: “Có 200 tệ thôi mà, có đáng phải làm thế không? Chị là chị họ của Vương Hinh, tôi lo cho chị là lẽ đương nhiên”. Nói rồi, cậu liền kéo Thúy Thúy vào. Trong “Thế giới đại dương”, cảnh sắc tuyệt đẹp, rất nhiều động vật quý hiếm ở Đại dương, Thúy Thúy chưa nhìn thấy bao giờ. Thúy Thúy mãi mê ngắm nhìn, những việc buồn phiền tạm gác lại phía sau. Thúy Thúy ngắm đi ngắm lại không biết chán, cuối cùng, đành phải lưu luyến đi ra cùng với Minh Minh. Hai người đi chơi xong thấy hơi đói, tìm quán ăn. Thúy Thúy liên tục nói lời cảm ơn Minh Minh, đến nỗi Minh Minh phải nói: “Chị còn cảm ơn tôi nữa, tôi đâm đầu chết ngay bây giờ đây”, Thúy Thúy mới không nói nữa.

Bàn bên, một người phụ nữ đang gọi điện thoại, nói rôm rả: “... lại ly hôn rồi à, ôi sao cô ấy lại đi đến bước này chứ, những người tái hôn, chẳng mấy ai được hạnh phúc!” Câu nói này bỗng chốc chạm vào nỗi lòng Thúy Thúy, cô lập tức trầm ngâm. Minh Minh hỏi vì sao. Thúy Thúy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt đen nháy của Minh Minh, hỏi: “Minh Minh, cậu liệu có khả năng cưới một người phụ nữ đã ly hôn không?” Minh Minh không hề nghĩ ngợi, lắc đầu luôn, nói: “Không”. Thúy Thúy cúi đầu, chợt cảm thấy không còn muốn ăn bất cứ thứ gì nữa. Minh Minh nhận thấy tâm trạng Thúy Thúy thay đổi, an ủi cô: “Nhưng cũng phải xem là người như thế nào, nếu là người tôi yêu thực sự, tôi sẽ không để ý đến. Ví dụ Vương Hinh chẳng hạn, cho dù cô ấy có ly hôn ba lần đi chẳng nữa, chỉ cần cô ấy đồng ý, tôi lập tức cưới cô ấy ngay”. Thúy Thúy thoáng ngạc nhiên, nhưng nghĩ ngay đến tình cảm của Minh Minh dành cho Vương Hinh, liền mỉm cười: “Cũng chẳng có gì, đã nhiều năm rồi, mọi người đều biết. Nhưng em chị không cần tôi, chê tôi không chín chắn.. Cứ như thế cô ấy chín chắn lắm!” Minh Minh uống một ngụm bia.

Trên đường về nhà, hai người lại bắt đầu giữ im lặng. Lúc xuống xe, Minh Minh nói: “Chị Thúy Thúy, cuộc sống là do mình chọn lựa, con đường do tự mình đi, con người chỉ có một cuộc đời, cứ gắng gượng sống buồn tẻ là một cuộc đời, sống hết mình đầy hoan lạc cũng là một cuộc đời. Có trách nhiệm đối với bản thân mình mới là điều quan trọng nhất, mỗi người đều phải cần tìm kiếm hạnh phúc, trên đời đâu có nhiều chuyện không thể giải quyết nổi chứ!” Sau đó cậu mở cửa, quay sang phía bên kia, mở cửa cho Thúy Thúy. Theo thói quen, cậu kéo tay Thúy Thúy đi về phía nhà.

Ngay sau đó là một tiếng hét, Đại Lâm từ chỗ tối lao ra, như thể một con sư tử nổi giận, lao thẳng đến chỗ Thúy Thúy, giơ tay ra định đánh cô. Mẹ Đại Lâm ở phía sau hét lên: “Thứ giày rách không biết giữ đạo làm vợ!”

Thì ra, Đại Lâm sau khi nghe xong cuộc điện thoại của Vương Hinh, thì đứng ngồi không yên, găng gượng xuống giường ra khỏi nhà. Mẹ anh nói việc anh đi tìm đối tượng mới chỉ đơn thuần dọa dẫm, Vương Hinh liền tóm lấy cơ hội này để đả kích anh, anh đành im bật. Nhưng, nếu Thúy Thúy đi tìm đối tượng thật, thì phải làm sao đây? Vừa nghĩ đến đây, anh đã thấy sợ. Mẹ Đại Lâm thấy anh xuống khỏi giường, vội hỏi xem có chuyện gì. Đại Lâm nói xong, mặc quần áo đi luôn, mẹ anh liền nói: “Nhà người ta lừa con đây, phụ nữ đã cưới chồng không đáng giá một xu, ai còn cần nó chứ?” Đại Lâm không nghe, cố gắng gượng đòi đến nhà Thúy Thúy bằng được. Mẹ Đại Lâm cuối cùng cũng không yên tâm, sợ con trai mình bị thiệt, đành đi cùng Đại Lâm.

Minh Minh không cần biết chuyện của hai vợ chồng nhà họ, cậu chỉ nghe lời Vương Hinh, Vương Hinh bảo cậu làm gì, cậu sẽ thực hiện ngay, ngoài cô ra, ngay cả mẹ cậu cũng khó sai khiến được cậu. Lúc này, cậu giữ im lặng, cảm thấy mình nói gì cũng không thích hợp.

Thúy Thúy sợ quá tái mét mặt mày, giống như một con mèo con nhút nhát. Đại Lâm được thể mắng mỏ: “Nói mau! Cô và hắn đã đi đâu làm gì cả buổi chiều? Chúng ta còn chưa ly hôn cơ mà, cô đã to gan đi lăng lơ quyến rũ đàn ông?!” Mẹ Đại Lâm đứng bên thêm muối thêm mắm, khiến Đại Lâm càng nổi giận lôi đình.

Tiếng ồn ào làm kinh động đến bố mẹ Thúy Thúy, hai ông bà vội chạy ra xem, giật mình, cuống quýt kéo tay hai mẹ con xin lỗi rồi rút. Những người đi bộ quanh đó đều vây đến, bàn tán xôn xao, bố mẹ Thúy Thúy cảm thấy xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Minh Minh thấy hơi bức, nói với Đại Lâm: “Sao ngay cả vợ mình mà anh cũng không tin? Vợ anh là người thế nào anh không biết sao, hãy ra đánh một người đàn ông đi!” Đại Lâm lập tức chuyển sự tức giận sang Minh Minh, “Mày là cái thá gì, tao dạy dỗ vợ tao, liên quan gì đến mày!” Minh Minh không phải là người dễ gây chuyện, lao đến định ra tay, “Mày dám!” mẹ Đại Lâm hét lớn. Minh Minh nhìn chằm chằm vào Đại Lâm, không nói lời nào. Đại Lâm bắt giắc lùi lại vài bước. Mọi người vây quanh cười rúc rích. Đại Lâm vô cùng khó xử, anh biết mình không phải là đối thủ của Minh Minh, ẩu đả chỉ tự chuốc lấy họa vào thân. Hơn nữa, anh vốn cũng không muốn bị ăn đòn. Đại Lâm cứ thế đứng ngẩn ra đó, tiến thoái lưỡng nan, ánh đèn đường cũng có thể soi thấy khuôn mặt đỏ như của Đại Lâm.

Mẹ Đại Lâm bênh vực con trai, đương nhiên biết rõ, nếu con trai và Minh Minh một đánh một, thì người nhà mình chắc chắn sẽ bị thiệt, nhưng cứ giữ cục diện này, thì rất mất mặt, thế nên bèn quay sang bố mẹ Thúy Thúy nói lớn: “Đấy, hai ông bà xem! Việc này là thế nào chứ? Lẽ nào còn có chuyện vô lý đến vậy? Thằng đàn ông ở đâu cũng chạy đến gây sự ngang ngược, đây chính là cô con gái ngoan của ông bà sao?!” Bố mẹ Thúy Thúy quả thực cũng cảm thấy con gái cư xử không phải lắm, nhưng thái độ của mẹ Đại Lâm thực đáng giận. Nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy, cũng phải chú ý đến thể diện, đành phải im lặng. Minh Minh lạnh lùng lừ mắt nhìn Đại Lâm đang không dám nhúc nhích, hừ một tiếng, chào bố mẹ Thúy Thúy rồi quay người bước đi. Bố mẹ Thúy Thúy thở phào, khuyên mẹ Đại Lâm cũng nên về nhà đi, tìm thời gian thích hợp bàn chuyện con cái. Mọi người xung quanh cũng lần lượt giải tán. Đại Lâm túm chặt lấy Thúy Thúy, bảo cô về nhà. Mẹ Thúy Thúy nói: “Hôm nay muộn rồi, Thúy Thúy cũng mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau đi”. Mẹ Đại Lâm khoát tay con trai, quay người bước đi, Đại Lâm bất lực, đành phải đi, nhưng cứ đi được vài bước lại ngoảnh đầu lại.

Sau khi về nhà, Đại Lâm nhốt mình trong phòng lau nước mắt, mẹ anh ở ngoài gõ cửa, gọi anh ăn cơm, anh bức bối nói: “Không ăn, chết quách đi cho xong!” Mẹ Đại Lâm cũng trút giận: “Tao vất vả nuôi mày lớn bằng từng này, là để ày chọc giận tao đấy à? Vợ mình không quản được, về nhà giận hờn với mẹ đẻ! Mày giỏi lắm rồi, phải không?” “Chẳng phải vì mẹ cả sao! Khó khăn lắm con mới cưới được cô ấy về, mẹ lại đánh cho sợ quá bỏ chạy, ở trường mẹ quen hống hách ngang ngược, học sinh đều phải nghe mẹ, con cũng phải nghe mẹ, Thúy Thúy sao lại phải để mặc ẹ đánh chửi chứ? Mẹ là mẹ cô ấy hay là cô giáo cô ấy?” Mẹ Đại Lâm cố gắng nhẫn nại, mềm mỏng với con trai: “Đừng nghe nó nói bừa! Nếu nó ly hôn thật, ai còn cần nó chứ? Cứ cho là ly dị đi, chúng ta cũng không sợ, mẹ sẽ tìm cho con người tốt hơn nó một vạn lần!” Đại Lâm bức bối lau nước mắt, nạt nộ: “Được! Ly hôn! Vậy mẹ trả lại cho người ta 20 vạn đi! Còn ngày ngày mong ngóng 280 vạn của nhà người ta, con ly hôn rồi, mẹ đi đâu lấy 280 vạn tẻ đây?” Mẹ Đại Lâm ngắt đầu nói: “Hừ! Hai mươi vạn là của hồi môn của nó! Muốn lấy lại á, còn lâu! Mẹ sẽ tìm cho con một đứa giàu có hơn, xinh đẹp hơn, đừng nói 280 vạn, có bao nhiêu vạn cũng đều là của nhà chúng ta hết!” “Mẹ! Mẹ tránh ra! Mẹ đừng có nằm mơ! Cô gái giàu có xinh đẹp liệu có cưới người lấy vợ lần hai như con không?” Đại Lâm như sắp phát điên. Mẹ Đại Lâm cười: “Con trai ngốc, con thì hiểu gì chứ? Phụ nữ đã ly hôn như ngọn cỏ, đàn ông ly hôn như báu vật. Với điều kiện của ta, không lo không tìm được người tốt hơn. Ngoan nào! Đi ăn cơm thôi!

Bên nhà Thúy Thúy, mẹ Thúy Thúy hết lời răn dạy Thúy Thúy: “Con thật là, không để ẹ bớt lo lắng chút nào! Đại Lâm đi tìm đối tượng mới, con cũng làm bừa theo, con đã lấy chồng, ở ngoài đường tay trong tay với người đàn ông khác, để người ta nhìn thấy thì còn ra gì nữa?” Thúy Thúy tắm gội xong, đang lau tóc nói: “Người ta thích nghĩ gì thì nghĩ! Tôn Đại Lâm chẳng phải đi tìm đối tượng mới rồi sao? Vậy cứ tìm đi! Thế tại sao con lại không thể đi chứ?” Mẹ Thúy Thúy vừa giúp cô lau tóc vừa nói: “Con gái ngốc nghếch của tôi! Đại Lâm chỉ nói linh tinh thôi! Chiều hôm nay, Đại Lâm và mẹ cậu ấy ngồi ở nhà ta đợi con cả một buổi chiều, gọi điện cho con, con tắt máy. Đại Lâm nóng ruột vò đầu bứt tai, cứ xin lỗi mẹ mãi, nói cậu không hề đi tìm đối tượng, chỉ trên con thôi! Bảo chúng ta đừng để bụng, con và Đại Lâm vẫn là vợ chồng son, con và Minh Minh thân mật thế, không hay đâu, để người ta phải nói sau lưng chúng ta đấy”.

Bố Thúy Thúy thở dài, cả đời ông thật thà chất phác, coi trọng nhất là danh tiếng, hôm nay Thúy Thúy và Minh Minh thân mật như vậy, không biết đằng sau sẽ bị mọi người chòm xóm bàn tán thế nào, để người ta chỉ thẳng vào mũi nói ông không biết dạy dỗ con gái, vừa mới cưới đã có người khác, ôi, thật không còn mặt mũi mà gặp ai nữa cả!

Thúy Thúy vẫn không hiểu được tâm sự của bố, vặc lại mẹ cô: “Mẹ, mẹ đừng kêu than nữa, con cứ nhìn thấy anh ta là thấy bực, con muốn ly hôn”. Bố Thúy Thúy không nhẫn nhịn được nữa, đứng dậy, nổi giận lôi đình: “Con muốn sống chung thì sống chung? Không muốn thì thôi? Lúc đầu bố và mẹ con phản đối cuộc hôn nhân này, con sống chết không chịu nghe. Bây giờ con nhìn thấy rõ bà mẹ chồng con là loại người nào rồi chứ? Vừa mới kết hôn đã ly hôn? Cái mặt già của bố và mẹ con biết giấu đi đâu? Hơn nữa Đại Lâm làm gì nào? Nó đối với con có điểm nào không phải chứ? Hôm đi đến Tiểu Triệu Hưng, nó nhìn thấy con đã hôn hờ đến thế, con thì sao, tỉnh bơ như không. Bố nói cho con biết, bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy vợ và mẹ anh ta đánh nhau, cũng đều đẩy vợ ra trước, bất luận ai đúng ai sai! Nó lẽ nào có thể đẩy người già? Thế thì có còn là người hay không? Thế gọi là súc sinh! Hôm nay Đại Lâm kéo con, vì sao chứ? Là vì nó lo lắng! Cả chiều hôm nay, nó thấp thỏm lo lắng đi đi lại lại như con kiến trong chảo nóng, bữa tối cũng không ăn, nóng ruột xuống dưới lầu trông con về. Còn con thì sao, muộn thế rồi còn tay trong tay với Minh Minh. Con nói xem, Đại Lâm sẽ nghĩ gì đây? Có người đàn ông nào muốn mình bị cấm sừng?” Thúy Thúy thấy bố thực sự rất buồn bực, không dám nói gì nữa. Bố cô mấy năm không nổi giận, nhưng đã nổi giận thì nổi giận lôi đình, ai cũng phải sợ.

Bố Thúy Thúy cuối cùng nói: “Bố cũng biết mẹ Đại Lâm không hiền lành gì, Hình Hình cũng giúp con giáo huấn bà ta rồi, bố nghĩ bà ta sẽ không dám ra tay đánh con nữa đâu. Nhưng vẫn phải sống chứ! Số tiền 20 vạn tệ đó, chúng ta đã đưa nhầm rồi, cũng chẳng làm thế nào được, con hãy chung sống với Đại Lâm thật tốt, sau này bố mẹ chết đi, chẳng phải là của các con cả sao? Con hãy lấy thẻ ATM tiền lương của Đại Lâm, nếu bất quá thì ra ngoài thuê nhà ở một gian!” Thúy Thúy mặc dù không dám cãi lại, nhưng hậm hực quay vào phòng.

Hôm nay lẽ ra vốn rất vui, đi với Minh Minh đến “Thế giới đại dương”, ngồi xe Lexus, tận hưởng sự quan tâm ân cần dịu dàng của Minh Minh, bên cạnh có bao cô gái trẻ nhìn cô đầy ngưỡng mộ. Cô dường như lại được trở lại thời học sinh không phải lo lắng gì. Đây mới thực sự là cảm giác mà người phụ nữ cần phải có! Ở cùng với Đại Lâm, cả ngày Đại Lâm cứ cần nhằn làm sao để tiết kiệm tiền, có thể đi bộ thì không được bắt xe bus. Cậu nói mà Thúy Thúy thường nghe thấy Đại Lâm nói nhiều nhất là: “Cái gì, cái gì lại lên giá rồi!” Đại Lâm chưa bao giờ nghĩ làm thế nào để kiếm được nhiều tiền hơn, đương nhiên anh cũng không có tài cán ấy, điều duy nhất có thể nghĩ được chính là làm thế nào để tiết kiệm tiền, làm thế nào để thắt chặt hầu bao sống qua ngày. Nếu như cả đời phải đối diện với khuôn mặt nghèo nàn khắc khổ của Đại Lâm và khuôn mặt Thái hậu của mẹ Đại Lâm, và cả khuôn mặt tiểu thị dân cổ làm ra vẻ thanh cao của bố Đại Lâm. Thúy Thúy vui mặt xuống dưới gối, bản khoản không biết phải làm sao.

Vậy thì sao lại vội kết hôn sớm thế? Thật hối hận quá!

7. Chương 7

Thúy Thúy không thích nằm mãi ở nhà, bố mẹ kêu than mãi khiến cô bực bội. Cô liền dồn hết tinh thần vào công việc để trốn chạy sự phiền não về tình cảm. Lúc này đây, cô mong muốn nhất là làm tốt dự án của Tổng giám đốc Dương. Thúy Thúy tra cứu rất nhiều tư liệu, muốn đối phó với Tổng giám đốc Dương chỉ có thể chặn hết mọi con đường của anh ta, còn phải để anh ta nhìn thấy bị chặn hết đường như thế nào.

Bố Thúy Thúy làm về máy móc, mặc dù học vấn không cao, nhưng tự mình đọc, xem sách và vẽ bản đồ kỹ thuật nhiều năm, đến giờ đã trở thành một công nhân kỹ thuật cao, tính ra, có trình độ ngang ngửa với công trình sư. Từ nhỏ Thúy Thúy đã theo bố vào phân xưởng ô tô chơi, khiến toàn thân lấm lem dầu mỡ, nhưng cũng đã hiểu biết khá nhiều về máy móc. Ở nhà, bố thường bày các thiết bị máy móc, vẽ sơ đồ kỹ thuật, dần dần, Thúy Thúy cũng học được không ít. Lần này, Thúy Thúy cầm giấy phê chuẩn của Tổng giám đốc Ngô đi đến phân xưởng để nghiên cứu máy móc của dự án này. Nghiên cứu xong, liền đi tìm gặp Tổng giám đốc Ngô đề nghị tạm ứng trước chi phí công tác. Trong toàn quốc, có tất cả tám doanh nghiệp làm về loại sản phẩm này, Thúy Thúy phải đi đến từng nơi để tìm hiểu thật kỹ. Dù sao, Tổng giám đốc Dương ép giá

thấp xuống những 20% không phải là con số nhỏ, mà không phải chỉ làm có một lần này, nhiều năm tích lại, thì tổn thất quả thật rất lớn.

Thúy Thúy vừa mới trình lên cho Tổng giám đốc Ngô bản kế hoạch, Tổng giám đốc Ngô gọi tài vụ tính toán xem cần bao nhiêu tiền công tác phí, bảo Thúy Thúy buổi chiều đến gặp ông kí tên rồi đi nhận tiền.

Thúy Thúy thận trọng gõ cửa, có người nói: “Mời vào!” Giọng nói khá quen, nhưng không phải giọng của Tổng giám đốc Ngô. Thúy Thúy bồn chồn, nhưng vẫn đi vào. Thật không ngờ nhìn thấy Tổng giám đốc Dương đang ngồi trên sofa đọc báo, Thúy Thúy lập tức đỏ bừng mặt, vừa nhìn thấy anh ta, Thúy Thúy liền nghĩ ngay đến việc anh ta chế giễu cô hôm nọ, tiếp đến là nghĩ đến sự nhục nhã bị mẹ chồng bạt tai hai lần, nỗi nhục này, cả đời Thúy Thúy sẽ không thể nào quên được. Thúy Thúy cắn môi dưới, mặt biến sắc. Tổng giám đốc Dương thấy cô cũng rất ngạc nhiên, cố tình nhìn thật kĩ khuôn mặt cô, rồi lẩm bẩm inh nghe: “Hôm nay học vẫn không nhiều”. Ý nói là hôm nay mặt Thúy Thúy không bị sưng nữa. Thúy Thúy giận lắm, nhưng áp a áp ứng không nói nên lời, đành phải đứng ngây ra đó trong lòng bực bội. Tổng giám đốc Dương cũng không thèm để ý đến cô nữa, lại cúi đầu đọc báo. Tổng giám đốc Ngô nhanh chóng quay về, nhìn thấy Thúy Thúy, liền kí cho cô, kí xong, lại thấy Thúy Thúy đi một mình không được yên tâm cho lắm, cô chưa đi công tác một mình bao giờ, chớ có xảy ra chuyện bất trắc, bây giờ bên ngoài đội bắt cóc lừa đảo phụ nữ đông lắm, hoạt động rất rộng rãi.

Cuối cùng, Tổng giám đốc Ngô quyết định sai Tiểu D – công việc cũng không bận rộn lắm đi cùng với Thúy Thúy. Thúy Thúy luôn miệng nói: “Không cần đâu ạ, không cần đâu ạ!” Tổng giám đốc Dương vẫn đọc báo, không ngẩng đầu lên, nói: “Cần đấy! Đầu óc của cô không đủ dùng đâu, cần thận không bị lừa bán đến lò than phi pháp ở Sơn Tây đấy”. Tổng giám đốc Ngô tiếp lời: “Cô ấy tay chân yếu ớt, sao có thể mang vác được, lò than lừa cô ấy làm gì?” Tổng giám đốc Dương cười khểnh, đặt báo xuống, ngẩng đầu lên, nói: “Để làm người an ủi”. Ánh mắt sắc lạnh như dao của Tổng giám đốc Ngô chiếu tới, Tổng giám đốc Dương lập tức im bặt.

Thúy Thúy vẫn không hiểu, cô hỏi: “an gì cơ?” Tổng giám đốc Ngô nói: “Anh ta nói tiếng nước ngoài đấy. Cháu đi đi. Nếu mua được vé thì chiều đi luôn”.

Thúy Thúy vừa ra khỏi cửa, mặt Tổng giám đốc Ngô liền tối sầm lại, nói: “Dương Chiến, tôi và bố cậu cũng có mối thâm tình bao năm, ông là một người rất nho nhã nhân hậu, đương nhiên, tôi cũng rất kính trọng ông”. Ngữ khí ông thay đổi: “Luận về tuổi tác, tôi cũng đáng tuổi chú cậu, tôi cũng nhìn cậu lớn lên từng ngày, nhìn cậu dần trưởng thành, tiếp quản việc kinh doanh của bố cậu, tôi cũng thấy mừng cho bố con cậu. Danh tiếng của cậu trong ngành này được tôn xưng là hiếm độc vô tình, giỏi tùy cơ ứng biến. Tôi luôn cho rằng đó chỉ là thủ thuật trong kinh doanh của cậu, không ngờ, ngay cả đối với một cô gái chưa hiểu biết nhiều về xã hội, cậu cũng có thể nói ra được những lời nói này!” Tổng giám đốc Dương trầm ngâm vài giây, xoa xoa mũi, đứng đĩnh nói: “Sorry, cháu xin thể hiện sự hối lỗi bằng tấm lòng chân thành nhất”. Ngữ khí rất thành khẩn, nhưng sao nghe cứ có vẻ như đang diễn kịch. Tổng giám đốc Ngô thở dài, không so đo với anh ta nữa. Tổng giám đốc Dương lại lên tiếng: “Tôi không ngờ công ty của chú lại thích nuôi cừ”.

Tổng giám đốc Ngô ngăn người giây lát, rồi bắt lực nói: “Cô ấy chính là một con cừ, cháu có thể mong ngóng biến cô ấy thành một con sói hay sao?” “Vậy thì phải xem cô ta ở trong đàn cừ hay trong đàn sói. Nếu như hơn hai mươi tuổi rồi mà vẫn cam tâm làm một con cừ, thì đừng trách con sói phía sau há to miệng đón lấy. Chú à, cháu luôn tâm đắc với một đoạn thoại: Vào tiết tháng ba, cừ thích cổ ngon, trời đông lạnh lẽo, hỏi ai nuôi sói? Lòng người thương cừ, lòng sói cô đơn, lòng trời khó đoán, thế tình như sương, sói có quy tắc của sói, sói có nguyên tắc sống của sói. Sói cũng phải sinh tồn, cũng phải nuôi dưỡng gia đình. Năm nay cháu 31 tuổi, làm sói 31 năm, cháu cảm thấy rất tốt”. Tổng giám đốc Dương cười nhạt, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nhìn Tổng giám đốc Ngô đầy khiêu khích.

Tổng giám đốc Ngô trầm ngâm một lúc, nói: “Cừ có cuộc sống của cừ, sói có quy tắc của sói, chẳng thể trách được sói ăn thịt cừ, ai bảo cừ là kẻ yếu chứ. Nhưng không chừng, ngày nào đó cừ cũng sẽ biến thành sói. Ha ha. Cuộc đời con người biến đổi khôn lường, khó mà dự liệu được!”

Thúy Thúy đi công tác, Đại Lâm không hề hay biết, vẫn đợi Thúy Thúy dưới nhà mấy ngày liền, đợi mãi không thấy cô đâu, đành phải lên gõ cửa nhà Thúy Thúy. Mẹ Thúy Thúy nói cô đã đi công tác rồi. Đại Lâm hỏi: “Công việc của Thúy Thúy có cần đi công tác đâu, có phải cô ấy không muốn gặp con không?” Mẹ Thúy Thúy nói, Thúy Thúy được điều sang bộ phận nghiệp vụ rồi. Đại Lâm đành phải quay về. Mẹ

Thúy Thúy vốn định nói với anh để hai vợ chồng ra ngoài sống, nghĩ lại, đợi Thúy Thúy trở về hãy nói thì hơn. Đại Lâm về nhà nói với mẹ anh về việc này.

Mẹ Đại Lâm nghĩ một lát. Ô, hồi trước nghe Thúy Thúy nói người ở trong bộ phận nghiệp vụ của công ty lương tháng đều cả vạn tệ cơ. Đại Lâm được mẹ nhắc nhở, bỗng chớp sáng bừng hai mắt: “Phải rồi, Thúy Thúy bây giờ có thể kiếm được nhiều tiền rồi! Cuộc sống của chúng ta sẽ ngày càng tốt đẹp hơn”.

Mẹ Đại Lâm cười nói: “Mẹ cũng ủng hộ con và Thúy Thúy sống với nhau thật tốt, sinh thêm một đứa cháu trai nữa thì nhà ta sẽ vui vẻ biết bao. Mặc dù Thúy Thúy có nhiều tật xấu, không tôn trọng bề trên, nhưng con đã thích, thì mẹ ủng hộ! Mẹ chẳng phải tất cả đều vì con cả sao?” Đại Lâm vui cười tít mắt, “Mẹ, mẹ thật là tốt! Con và Thúy Thúy nhất định sẽ hiếu thuận với bố mẹ”. Mẹ Đại Lâm vừa xoa đầu con trai, vừa suy tính, “Nếu Thúy Thúy một tháng có thể kiếm được vạn tệ, thì mười vạn tệ tiền cho Bá Bá mở cửa hàng net cũng không phải là khó”.

Hôm đó, bố mẹ Đại Lâm dẫn Đại Lâm cầm một quả dưa hấu to và cam đến nhà Thúy Thúy. Vừa vào cửa, mẹ Đại Lâm đã thân mật nắm tay mẹ Thúy Thúy hỏi han đủ chuyện, vô cùng thân thiết. Dường như những chuyện không vui trước đây chưa từng xảy ra, hoặc đã là chuyện của thế kỷ trước, đã sớm tan theo mây khói. Nhìn thấy bố mẹ Đại Lâm niềm nở nhiệt tình như vậy, bố mẹ Thúy Thúy không hiểu ra sao cả, không biết lần này họ lại định hát vở kịch nào nữa đây. Bố mẹ Thúy Thúy mặc dù thật thà, nhưng không ngờ, mẹ Đại Lâm gây ra bao nhiêu chuyện, ngoài mặt họ không nói, nhưng trong lòng thì tức giận lắm. Dựa vào đâu mà đứa con gái họ vất vả nuôi dưỡng lớn khôn, để rơi vào tay mẹ Đại Lâm mặc sức hành hạ, ức hiếp?

Mẹ Đại Lâm ngồi trên ghế sofa, ăn dưa hấu họ đem đến mà mẹ Thúy Thúy đã gọt ra, ăn liền mấy miếng mới chịu dừng lại. Bà nắm tay mẹ Thúy Thúy, rồi bắt đầu dốc bầu tâm sự: “Ông bà thông gia à! Chính tôi là người có lỗi!” Nói xong bà khóc nghẹn, bố mẹ Thúy Thúy trong lòng buồn bực, mẹ Đại Lâm lau nước mắt, nói vào vấn đề chính: “Ông bà thông gia à, tôi sống đến ngần này tuổi đầu, ai cũng nói tôi thật thà tốt bụng, cả đời tôi không phải để người ta nói ra nói vào. Đến giờ già rồi, người khác lại nói tôi ức hiếp con dâu, thế thì sao tôi sống được chứ!” Than vãn một hồi, thấy bố mẹ Thúy Thúy không tiếp lời, bà đành phải khóc tiếp: “Hồi tôi lấy chồng, bố mẹ tôi tỉ mỉ dạy dỗ tôi phải hiếu thuận với bố mẹ chồng, sau khi tôi lấy bố Đại Lâm, ngày nào cũng dậy sớm nhất, nấu ăn sáng cho cả nhà, sau đó vội vàng đi làm. Hồi đó, xe bus còn ít, tôi bế Đại Lâm chen lên xe, chen chúc quá khiến thằng bé gào khóc. Tôi đưa Đại Lâm đến nhà trẻ rồi mới đi làm. Vất vả như vậy, nhưng tôi cũng không dám nhờ ai làm giúp, bố mẹ chồng vất vả cả đời rồi, đâu dám để hai cụ phải nhọc lòng nữa. Bố Đại Lâm là trụ cột trong gia đình, tôi cũng không dám hy vọng ông ấy đỡ đần việc gia đình, cho nên đành phải gắng gượng làm tốt mọi việc trong ngoài. Vất vả thì vất vả thật đấy, nhưng cả gia đình sống yên vui, thì có vất vả hơn nữa, tôi cũng không nữa lời oán thán!”

Bố Đại Lâm lén bĩu môi, nghĩ bụng: “Bà cứ tha hồ mà phét lác đi. Mà phét lác cũng phải tìm chỗ chứ, đừng có để cho tôi cười vỡ bụng! Năm đó, cái cảnh bà và mẹ tôi lao vào ẩu đả cầu xé nhau, bà đều quên rồi sao? Bà đánh ẹ tôi chảy cả máu mũi, khiến bố tôi uất quá mắc bệnh tim. Nếu như không vì Đại Lâm còn bé, tôi đã ly hôn với bà từ lâu rồi!” Mặc dù trong lòng oán thán, nhưng trước mắt, ông và mẹ Đại Lâm là chiến hữu chung một chiến hào, nên ông tiếp tục giữ thái độ im lặng là vàng.

Mẹ Đại Lâm nhìn khuôn mặt nồng hậu mang đậm tư tưởng truyền thống của bố mẹ Thúy Thúy liên tục gật đầu trước những lời kể vợ hiền dâu thảo của mình, tự tin lên nhiều, lại tiếp tục nói: “Bà nói xem, phụ nữ chúng ta làm dâu, cái gì cũng trọng về gia đình nhà chồng. Tôi cũng là người đi làm công ăn lương, nhưng nói thật, tôi chưa bao giờ nở tiêu một đồng nào ỉn. Tôi phải làm vậy là vì cái gì chứ? Chẳng phải đều là vì cái nhà này sao? Tôi keo kiệt với chính mình, nhưng lại rất thoág với bố mẹ chồng, mỗi mùa bố mẹ chồng đều có quần áo mới, hải sâm này, tổ yến này, ở nhà lúc nào cũng có sẵn. Đến giờ, bố mẹ chồng tôi vẫn luôn ăn hải sâm tôi biếu các cụ. Không tin, ông bà hỏi bố Đại Lâm xem”. Bố Đại Lâm liên tục gật đầu, trong lòng lại nghĩ: “Bố mẹ tôi bị bà chọc tức đổ bệnh, bây giờ mà có lấy tiền của bà mua thuốc, bà đưa được một lần thì chửi mười ngày”. Mẹ Đại Lâm lại chuyển chủ đề, giọng bi ai, nói: “Sau khi Thúy Thúy được gả về, tôi vẫn luôn yêu cầu nó theo như tiêu chuẩn người con dâu ngoan trong suy nghĩ của tôi, tôi không dám mong nó giống được như tôi. Ngày nay, trong xã hội đầy cạnh tranh, lòng dạ con người cũng hẹp hòi hơn, chỉ biết nghĩ đến mình. Ôi, không phải tôi nói Thúy Thúy, tôi chỉ nghĩ rằng bố mẹ chồng dù thế nào cũng là bề trên, đều nói nuôi con dưỡng già, nếu lấy vợ mà quên đi bố mẹ, thì đó chẳng phải là súc sinh sao? Trăm điều thiện, việc hiếu là trước nhất, bọn trẻ không hiểu được, tôi đang cố gắng dẫn chúng vào con đường tốt, sợ chúng làm sai trái chuyện gì để người khác nói này nói nọ. Tôi và bố Đại Lâm đều là người luôn giữ thể

diện, chỉ sợ người khác cười chê!” Bố mẹ Thúi Thúi xoay chuyển theo đề tài của bà, cảm thấy đầu óc quay cuồng điên đảo. Bà toàn nói truyền thống đạo đức đẹp đẽ từ ngàn năm của Trung Quốc, bà yêu cầu Thúi Thúi như vậy cũng phải, câu nói nào của bà cũng có lý, bố mẹ Thúi Thúi cảm thấy con gái làm dâu nhà người ta chưa tròn bổn phận.

8. Chương 8

Mẹ Đại Lâm lại nói: “Thời chúng ta, có bao giờ dám đánh mẹ chồng, không bị chồng đánh chết thì cũng bị chòm xóm chửi rửa đến chết. Hai vợ chồng nó vừa đi tuần trăng mật về, tôi đã bỏ nhiều tiền ra để mua sườn loại ngon hầm cho Thúi Thúi ăn. Trong tâm tôi luôn coi Thúi Thúi như con đẻ của mình, nhưng Thúi Thúi thì sao? Đánh tôi máu me đầy mặt”. Mẹ Đại Lâm khóc nghẹn không nói tiếp được nữa. Bố mẹ Thúi Thúi vô cùng hồ thẹn, không thốt nên lời. Mẹ Đại Lâm lại nói: “Tôi biết Thúi Thúi hận Đại Lâm hôm đó đã đẩy nó, là Đại Lâm không tốt. Tôi xin được tạ lỗi cùng ông bà thông gia. Thúi Thúi là người sẽ chung sống với Đại Lâm cả đời, tôi làm mẹ, cũng già rồi, sống được mấy năm nữa đâu, cũng không giúp gì được cho Đại Lâm và Thúi Thúi. Cho dù Đại Lâm có giúp vợ đánh tôi cũng không sao, Thúi Thúi có đánh tôi thế nào, Đại Lâm cũng không nên đẩy nó. Đại Lâm, con còn không mau tạ lỗi với bố mẹ vợ!”

Đại Lâm vội đi lên, nói: “Bố, mẹ, hôm đó con thấy Thúi Thúi đánh mẹ con, con thực sự rất hoảng hốt, nên đã đẩy cô ấy. Con sai rồi, xin bố mẹ tha thứ cho con!”

Bố mẹ Thúi Thúi còn có thể nói được gì đây, đành phải luôn miệng tự trách mình không nuôi dạy Thúi Thúi thật tốt, vội an ủi mẹ Đại Lâm: “Thúi Thúi quả thực cư xử không đúng mực, bà dạy dỗ nó là phải lắm, phải lắm”. Mẹ Đại Lâm thốn thức một hồi, mắt đầm lệ nhòa, nói: “Ông bà thông gia, tôi nghĩ kĩ rồi, xem ra Thúi Thúi ghét hai ông bà già chúng tôi, tôi quyết định cùng với bố Đại Lâm và cả Bá Bá chuyển ra ngoài sống, chúng tôi đã tìm xong nhà rồi. Đợi Thúi Thúi đi công tác về, chúng tôi sẽ chuyển đi, chỉ cần hai vợ chồng nó sống vui vẻ, người già chúng tôi sống thế nào chả được”. Bố mẹ Đại Lâm nói vậy rồi nhất định ép bố mẹ Thúi Thúi đi xem nhà họ thuê. Bố mẹ Thúi Thúi không muốn đi, nhưng bị mẹ Đại Lâm nài ép nên đành phải đi. Mẹ Đại Lâm luôn tay kéo bố mẹ Thúi Thúi đến tận khu Lý Thương, vùng này nhiều công xưởng, ô nhiễm nghiêm trọng, cách xa biển. Bố mẹ Thúi Thúi nhìn thấy nơi vắng vẻ tối tăm này cảm thấy rất áy náy. Đúng lúc đó, mẹ Đại Lâm lại chỉ tay vào một nơi nói: “Ông bà thông gia, kia là nhà chúng tôi định thuê”. Mẹ Thúi Thúi vừa nhìn đã như muốn nổ đom đóm mắt, đó gọi là nhà được sao? Đó chẳng phải là nhà kho bỏ hoang sao, cửa kêu kèn kẹt trong gió, bên trong bẩn thỉu mục nát, còn cả mùi xăng dầu nồng nặc, bốn bức tường bẩn thỉu không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, bốn bề lộng gió. Mẹ Đại Lâm nói: “Không sao cả, dọn dẹp một chút là có thể ở được”. Bố Đại Lâm tiếp lời: “Ở đây rẻ lắm, một tháng có 300 tệ thôi, mặc dù không có điện, không có nước, cũng không có cống ngầm, nhưng lại rất rẻ. Thúi Thúi và Đại Lâm kiếm không được nhiều, sau này sinh con nữa, càng không đủ tiêu. Vì bọn trẻ, tôi và mẹ Đại Lâm nhất định sẽ chi tiêu dè sẻn, tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy, sau này bọn trẻ sẽ phải chi tiêu nhiều lắm”. Bố mẹ Thúi Thúi xúc động, cảm thấy việc này không hợp lý chút nào. Việc này mà truyền ra ngoài thì sẽ bị người khác cười chê. Thế nên bèn khuyên can mẹ Đại Lâm, hai ông bà không thể chuyển ra ngoài được, nếu chuyển thì để bọn trẻ chuyển ra. Cho dù bố mẹ Thúi Thúi có can ngăn thế nào, mẹ Đại Lâm cứ luôn miệng nói chờ Thúi Thúi quay về, hai ông bà và Bá Bá sẽ lập tức chuyển đến cái xó xỉnh này sống. Bố mẹ Thúi Thúi bất lực trở về nhà. Trên đường về, cả hai người đều nói: “Mẹ Đại Lâm thực ra là một người cũng được đấy chứ, trước đây chúng ta đều hiểu lầm bà ấy. Thúi Thúi có thể gặp được người mẹ chồng này, cũng là phúc phận của nó.”

9. Chương 9

Ngày hôm sau, vừa tan sở là Đại Lâm đến thẳng nhà Thúi Thúi. Anh rầu rĩ khóc lóc với mẹ vợ: “Mẹ, con thật là bất hiếu, không đủ khả năng mua nhà inh, còn liên lụy cả hai bố mẹ già của con, khiến hai cụ phải đi thuê cái kho hoang không điện không nước để ở. Tối qua cả đêm con trần trọc không ngủ, nghĩ ra được một cách, con muốn cùng Thúi Thúi ra ở riêng, nhưng lại không có tiền thuê nhà, bây giờ thuê một căn nhà tử tế ở được cũng phải mất hơn một nghìn tệ, nhưng tiền lương của con chỉ thuê được nhà, thì sao có thể nuôi gia đình, nuôi Thúi Thúi được chứ?” “Đúng vậy”. Mẹ Thúi Thúi nói: “Mẹ cũng thấy là không

thể để bố mẹ con ra ngoài ở”. Đại Lâm lập tức theo đà câu nói của mẹ Thúy Thúy: “Con nghĩ rồi, con và Thúy Thúy chuyển về đây ở, ở trong phòng cũ của Thúy Thúy. Mặc dù hơi nhỏ, nhưng cũng đủ, chỉ cần cả gia đình hòa thuận yên vui, thì sao cũng được. Thúy Thúy hiểu nhầm mẹ con nhiều, e rằng chốc lát không thể hóa giải ngay được. Mẹ và bố cũng có tuổi rồi, cũng cần có người chăm sóc, sau này ngày ngày con sẽ chăm sóc phụng dưỡng bố mẹ. Mẹ, mẹ thấy thế nào ạ?”

Bố mẹ Thúy Thúy thấy Đại Lâm nói rất chân thành, mặc dù cảm thấy sống cùng không được thuận tiện lắm, nhưng nghĩ đến việc ngày ngày được chung sống cùng Thúy Thúy, cũng hạnh phúc lắm, nên đồng ý ngay.

Ngay lúc đó, Đại Lâm lập tức chạy vào bếp nấu cơm. Bình thường ở nhà, anh chẳng phải làm gì cả, nên chẳng biết gì cả, không làm tung tóe nước khắp sàn thì chảo mỡ cũng sputtering bùng lên, không thì thái vào tay. Mẹ Thúy Thúy thấy con rề tay chân lóng ngóng, bận bịu toát cả mồ hôi, thương quá bèn bảo anh đi nghỉ, để bà làm. Đại Lâm không nghe, nhất định tranh làm với bà, khung cảnh hai mẹ con hòa thuận thân mật cùng nấu cơm. Ăn xong, Đại Lâm lại đòi rửa bát, quét dọn bếp, còn lau khắp cả nhà, rồi mới về. Bố mẹ Thúy Thúy cảm động, ngân ngấn nước mắt, cứ nói đợi Thúy Thúy về, nhất định sẽ sống cùng Đại Lâm ở đây, cái gia đình này sẽ hạnh phúc vui vẻ biết bao!

Đại Lâm mệt mỏi rã rời trở về nhà, ngã vật xuống ghế sofa không ngóc đầu dậy nổi. “Ôi, mẹ, ơi, đều là kẻ sách vở hơi của mẹ, con mệt chết đi mất, công việc gia đình không phải là việc dành cho đàn ông!” Mẹ Đại Lâm đến ngay chỗ con trai, massage cho con trai, trong lòng rất xót xa, nói: “Đại Lâm à, chỉ mệt vài hôm thôi, đợi con chính thức vào nhà đó, hôm nào nịnh bố mẹ vợ chuyển tên chủ hộ sang cho con, thì chúng ta có thêm một cái nhà nữa rồi! Con trai, cuộc sống tươi đẹp của con sắp đến rồi. Ha ha...”

Bố mẹ Thúy Thúy vui lắm, bèn kể chuyện ẹ Vương Hinh khi bà đến chơi. Mẹ Vương Hinh nhíu mày nghĩ ngợi, thấy việc này có vẻ không ổn lắm. Người xưa có câu, xa thơm gần thối. Mẹ chồng nàng dâu ở cùng nhau, xảy ra nhiều mâu thuẫn, con rể ở cùng cũng vậy. Lâu dần, khó tránh khỏi va chạm, người nhà Đại Lâm lại không dễ chung sống, lại trở mặt rồi chuyển đi thì lại thành mối vướng mắc cả đời.

Mẹ Thúy Thúy cũng cảm thấy em gái nói có lý, mẹ Vương Hinh nghĩ một lát rồi nói: “Hay là cho Thúy Thúy và Đại Lâm đi mượn tạm căn nhà của Vương Hinh ở, dù sao Vương Hinh cũng không ở. Căn nhà mà bà nhắc đến là ở khu phía Tây, là của ông ngoại Vương Hinh, thời kì mới lớn, Vương Hinh thường đòi bỏ nhà đi, nên ông ngoại Vương Hinh đã chuyển nhượng căn hộ này cho Vương Hinh, để cô sống ở đó, tránh việc ngày ngày giận hờn cha mẹ. Vương Hinh cũng không sống ở đó lâu, chỉ mấy hôm đã chuyển về nhà, bởi vì lúc đó đúng vào mùa đông, trong phòng không có hệ thống lò sưởi, hơn nữa điều kiện ở đó quá tệ, dọc hành lang đều xếp đầy than và củi, rất bẩn. Nhưng Vương Hinh vẫn thường tự đắc, nói: “Tôi cũng có nhà riêng đấy!” Vương Hinh vẫn luôn đề nghị chuyển tên căn nhà cho Thúy Thúy, mẹ Thúy Thúy ngại không muốn nhận, vì nhận thì lại có vẻ như khó chịu với việc hồi trước bố cho Hinh Hinh mà không cho Thúy Thúy. Nhưng, kể từ khi Thúy Thúy kết hôn với Đại Lâm, Vương Hinh không còn nhắc đến việc này nữa. Hồi cô, cô nói tình bơ: “Con không giúp để nuôi con rể!” Bây giờ, mẹ Vương Hinh nhắc đến căn nhà, mẹ Thúy Thúy thoáng do dự: “Hinh Hinh không đồng ý thì sao?” “Đó là nhà của bố chúng ta, hơn nữa, Hinh Hinh vốn chẳng cần căn nhà đó. Chị bảo Thúy Thúy đến ở, Hinh Hinh cùng lắm là nổi giận rồi thôi. Hơn nữa, là mượn để ở, nếu Hinh Hinh thực sự nhất định không cho Đại Lâm ở, thì bảo cậu ta chuyển đi”. Nói xong, bà tìm chìa khóa đưa cho chị.

Mẹ Thúy Thúy chờ khi Đại Lâm đến để thể hiện lòng hiếu thảo bằng việc cặm cụi làm việc nhà, bèn đưa chìa khóa cho anh, bảo anh đến đó dọn dẹp, chuyển đến sống trước, đợi Thúy Thúy về sẽ chuyển đến. Tiện thể mẹ Thúy Thúy cũng kể hết lai lịch của ngôi nhà và chuyện Vương Hinh đã từng muốn chuyển nhượng căn nhà cho Thúy Thúy. Mẹ Đại Lâm nghe Đại Lâm nói vậy, liền suy tính ngay: “Con nói xem, ông ngoại của nó sao lại thiên vị thế? Có hai đứa cháu gái, ông lão cho Vương Hinh mà không cho Thúy Thúy là có ý gì chứ? Căn nhà này phải cho Thúy Thúy mới đúng. Gia đình Thúy Thúy không giàu có, lại cho người giàu, kiểu gì thế. Con và Thúy Thúy cứ đến đó sống đã, một thời gian sau con bảo Thúy Thúy đứng tên chủ hộ!

Buổi tối, mẹ Vương Hinh nói với chồng về việc này, ông đi đi lại lại một hồi, trầm ngâm nói: “Việc này giải quyết như vậy là không ổn rồi. Với tính khí của Hinh Hinh, nếu nó biết việc này có thể không trở mặt sao? Như vậy em cũng không dễ chịu chút nào”. “Nhưng em đã đưa chìa khóa cho chị rồi, anh không nói sớm!”

“Em cũng có hỏi anh đâu, em đấy, lòng dạ thật thà, mẹ Đại Lâm thực sự có thể đến cái nhà kho hoang đấy sống sao? Đánh chết anh cũng không tin. Em nói bà ta có thể ép Thúy Thúy đến đó sống, anh còn tin được!” Hai vợ chồng nói chuyện được một lúc, Vương Hình đã về nhà, họ không nhắc gì đến chuyện này nữa.

Mấy hôm sau, bố Vương Hình càng nghĩ càng thấy không ổn, bèn lái xe đến phía Tây. Không đến thì thôi, vừa đến đã khiến cho bố Vương Hình tức đến run cả người. Bố Vương Hình nhìn thấy trước cửa đơn, mẹ Đại Lâm và một bà lão hơn 60 tuổi đang đầu khẩu đến sùi bọt mép, vô cùng căng thẳng, mẹ Đại Lâm vung hai tay lên, trông nét mặt rất tức giận và kích động, trong mắt ánh lên sự phẫn nộ điên cuồng. Bà lão đối diện cũng không vừa, thân hình vừa cao vừa béo cũng rất kích động, như muốn lao về phía trước, trong miệng cũng liên tục phát ra những lời chửi rủa, chỉ chỉ trỏ trỏ vào mẹ Đại Lâm. Nếu không phải bên cạnh có một ông lão hơn 70 tuổi đang kéo, bà như muốn lao thẳng lên người mẹ Đại Lâm rồi. Bên cạnh là một đồng đồ gia dụng. Bà lão nhieác móc mấy câu, định chuyển đồ gia dụng lên trên gác, nhưng mẹ Đại Lâm nhất quyết không cho. Mưa bão sắp ập đến, trận đại chiến sắp nổ ra. Chuyện gì thế nhỉ? Bố Vương Hình xuống xe, bước đến gần, hỏi han những người xung quanh đang đứng xem. Thái độ của ông rất nể nã, giả vờ chỉ là người ưa chuyện hiếu kì đến xem, các bà các chị thích buôn chuyện bắt đầu kể lể bàn tán với ông. Thì ra mẹ Đại Lâm và bà lão cãi nhau gần cả ngày trời, hình như nói căn nhà này là nhà của con trai mẹ Đại Lâm, mấy ngày hôm nay anh ta lục đục dọn đồ đến, nhưng sáng sớm hôm nay, bà lão này kéo ông lão cũng thuê xe để chở đồng đồ gia dụng đến, cũng muốn chuyển vào trong nhà. Cậu con trai đó không đồng ý, gọi điện thoại gọi mẹ mình đến, thế là mẹ cậu ta và bà lão béo mập đã cào cấu nhau. Bố Vương Hình nghe xong, trong lòng buồn bực, nhà của con gái ông sao lại thành nhà của Đại Lâm được?

Thì ra bà lão này là mẹ kế của mẹ Đại Lâm, mẹ đẻ của mẹ Đại Lâm đã qua đời hơn hai mươi năm trước, bố bà đã cưới bà lão này về. Bà lão này thích vui chơi khiêu vũ cả ngày ngoài đường, cũng không muốn đỡ đàn con chồng chăm sóc Bá Bá, càng không nói đến việc chăm sóc cháu ngoại Tôn Đại Lâm. Nhiều năm nay, mẹ Đại Lâm ngay cả tết cũng không buồn về thăm nhà một lần, ngày càng bất hòa kịch liệt với mẹ kế. Việc Đại Lâm chuyển đến ở nhà Vương Hình, bị ông cậu nhiều chuyện của Đại Lâm kể với bố ông. Mẹ kế vừa nghe xong, ôi, ngôi nhà này cũng gần chỗ chúng ta, đều là khu phía Tây, liền vội đến xem, vừa xem đã ưng ý ngay. Mặc dù không có hệ thống lò sưởi, nhưng căn hộ 120m², có ba phòng ngủ, một phòng khách, thật là rộng rãi. Còn căn nhà hiện nay họ đang sống, đúng là tổ chim. Thế là bà lão động viên ông lão đến thương lượng với mẹ Đại Lâm, muốn dọn đến sống cùng Đại Lâm, dù sao căn hộ to như thế, hai vợ chồng Đại Lâm cũng ở không hết, bỏ phí đi. Mẹ Đại Lâm đương nhiên từ chối thẳng thừng. Bà lão không cam tâm, định tiền trăm hậu tấu, sáng sớm thuê xe chuyển đồ đến, đòi chuyển vào phòng, Đại Lâm không cho, gọi bố mẹ cậu đến, thế nên xảy ra “cuộc đại chiến tranh giành căn nhà”.

Nghe xong, bố Vương Hình đã hiểu cả, cảm thấy cái gia đình này thật buồn cười, ông bước ra khỏi đám người, gọi điện thoại cho Vương Hình, bảo cô đến ngay. Lúc này, Vương Hình và Đại Thiệu đang ngâm mình trong suối nước nóng, nghe xong điện thoại của bố, Vương Hình hần học nói: “Tao đi!” Đại Thiệu bật cười: “Đ ai? Đ anh à? Ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu người em cũng dám à? Nhưng, chúng ta sắp về phòng rồi”. “Cút!” Vương Hình hét lên một tiếng phẫn nộ, Đại Thiệu ngậm miệng luôn. Anh chớp chớp mắt, thấy Vương Hình nhanh chóng ra ngoài, anh biết đã xảy ra chuyện lớn, bèn vội vàng ra theo. Khi Vương Hình đến cũng đã hơn tám giờ tối. Ông ngoại Đại Lâm mặc kệ sự phản đối của con gái, nhất mực đòi chuyển đồ vào nhà. Mẹ Đại Lâm cũng không thể đánh bố mình, bực bội gọi cả nhà em trai đến nói rõ phải trái. Lần này bà lão cũng dắt theo cả con chó Husky lên nhà. Ban ngày nóng quá, không nỡ dắt nó ra đường, buổi tối mát mẻ hơn, bà lão dắt nó đến để ở cùng trong nhà. Khi Vương Hình và Đại Thiệu đến, cửa đang đóng, nhưng vẫn nghe thấy tiếng cãi cọ ầm ĩ kịch liệt ở bên trong.

Mẹ Đại Lâm cãi nhau cả ngày hòng cũng khản đặc cả lại, việc cãi nhau này còn mệt hơn đứng lớp giảng bài nhiều, Vương Hình lấy chân đạp cửa, giọng mẹ Đại Lâm từ trong nói vọng ra: “Ai đấy?” “Vương Hình!” Bên trong lập tức im bật. Lần trước gia đình nhà Đại Lâm bị đánh, uy danh của Vương Hình truyền khắp mọi góc ngách trong nhà anh. Mẹ Đại Lâm chạy đến mắt mè[1], nhìn thấy chỉ có hai người, nhưng vẫn rất lo lắng, không dám mở cửa. Vương Hình lại đạp mạnh cái nữa, hét lên: “Mở cửa!” Mẹ Đại Lâm cố tình giả vờ hỏi: “Cô có chuyện gì?” nhưng vẫn không mở cửa. “Nhà của tôi, tôi muốn vào! Bà nói xem có chuyện gì?” Mọi người bên trong lần lượt nhìn nhau, bà lão nói: “Sao lại là nhà cô? Đây là nhà của Đại Lâm!” Vương Hình giận quá nhưng lại bật cười: “Vậy các người bảo Tôn Đại Lâm cầm sổ đỏ căn hộ ra xem! Cho các người thời gian ba phút, còn không mở cửa, tôi báo cảnh sát đấy!” Mẹ Đại Lâm giật mình,

vội nói: “Đến đây, đến đây...” vội vàng mở cửa ra, rồi cuống quýt chạy ra phía sau cửa.

Vương Hình ngẩng cao đầu hùng dũng tiến vào, cô lướt qua đồ đạc trong phòng, mắt như bốc lửa, nói gần từng tiếng: “Tính tình tôi nóng nảy, nói cho các người biết, cho các người mười lăm phút, lập tức chuyển những thứ này đi, trả lại chìa khóa nhà cho tôi. Nếu không...” Vương Hình giờ nắm đấm, Đại Thiệu luôn đứng phía sau cô, sẵn sàng nghe cô sai bảo. Bà lão kêu lên trước: “Cô là ai chứ? Chạy đến nhà tôi gây chuyện làm càn!” “Nhà bà?” Vương Hình cười chế giễu. “Mau đưa sổ đỏ ra đây xem nào?” “Không cần xem! Đây chính là nhà của tôi!” Bà lão ngang ngạnh trừng mắt nhìn Vương Hình. Vương Hình tiến đến túm lấy bà lão đẩy ra ngoài. Bà lão cũng không phải loại hiền lành, liền cào cấu Vương Hình. Nhưng bà sao có thể là đối thủ của Vương Hình, chỉ một lát sau, bà lão đã kêu oai oái. Mẹ Đại Lâm đã biết được sự lợi hại của Vương Hình, bây giờ đang trốn phía sau mọi người, nhìn thấy bà lão bị đánh, trong lòng còn mừng thầm. Ông lão thấy vợ bị đánh, tiến lên đẩy Vương Hình, chửi cô cút đi. Đại Thiệu giờ tay túm lấy cổ áo ông, nhấc ông ra khỏi cửa. Đúng lúc đó, con chó Husky không sửa tiếng nào, lẳng lặng lao đến cắn vào đùi Vương Hình. Vương Hình mặc váy ngắn, vừa vặn lộ đùi, nên bị cắn chặt. Vương Hình kêu lên thất thanh, đau đớn đến độ suýt ngất đi. Con chó Husky cắn chặt không chịu buông, ngay lúc đó thấy be bét máu. Tục ngữ có câu: “Con chó cắn người không kêu”. Quả đúng như vậy. Đại Thiệu thấy Vương Hình bị cắn bồng chốc mất hết lý trí, hai mắt bốc lửa, đập thật mạnh vào đầu con chó, rồi thuận tay nhấc cái rìu, chặt mạnh lên đầu con chó. Máu trên đầu con chó bắn phụt tung tóe, nhưng vẫn không há miệng. Đại Thiệu Cầm rìu trong tay, chém từng nhát một vào con chó, cho đến tận khi nó chỉ còn là một đồng bầy nhầy máu thịt lẫn lộn. Cũng không biết lúc nào nó nhả ra. Mặt Vương Hình cắt không còn giọt máu, cả người lão đảo, trên đùi có mấy vết bị răng chó cắn sâu, thịt đỏ suýt lộn ra ngoài, máu tuôn trào xuống chân. Đại Thiệu ném chiếc rìu sang bên, bế Vương Hình lao thẳng xuống lầu, lên xe đi bệnh viện. Những người trong phòng đều đứng ngăn người.

Bố mẹ Vương Hình biết tin đều vội vàng đến bệnh viện. Bác sĩ đang sát trùng vết thương cho Vương Hình, Vương Hình đau quá đến run cả người, nước mắt lưng tròng. Mẹ Vương Hình xót con, nước mắt lã chã, bố Vương Hình gắng sức để nén giận, vừa an ủi con gái và vợ, vừa khuyên can Đại Thiệu và Minh Minh không được nóng giận làm bừa, nhờ xảy ra án mạng.

10. Chương 10

Mẹ Đại Lâm đi gần như chạy đến nhà Thúy Thúy, ngã vào người mẹ Thúy Thúy và bắt đầu gào khóc. Bà khóc lóc kể lại đầu đuôi mọi chuyện, nói bà mẹ kể xấu xa của bà muốn đến tranh giành nhà, bà và bố Đại Lâm đang cố gắng đuổi họ ra ngoài, thì Vương Hình sát khí đằng đằng đến, chém chết con chó Husky yêu quý của bố bà, còn huênh hoang nói muốn giết cả nhà họ. Mẹ Thúy Thúy nghe mà run rẩy kinh hãi, không thể nào nghĩ được sự việc lại diễn biến ra nông nổi này, nhìn bà thông gia đáng vẻ thấp thỏm sợ sệt, mẹ Thúy Thúy trong lòng cũng có đôi phần oán trách Vương Hình, nghĩ bụng: “Căn nhà này là do bác và mẹ cháu bảo Đại Lâm vào ở, lúc đầu ông ngoại vội vàng cho cháu, vốn không hề nghĩ đến Thúy Thúy, hai bác cũng không so đo gì. Sao mà cháu lại nông nổi đến thế. Hơn nữa, dù thế nào cũng là mẹ cháu đưa chìa khóa, không phải là người ta trộm cướp gì, cứ cho là không muốn cho ở nhờ, cũng phải nói trước với bác một câu chứ, thế này thì sau này, bác biết ăn nói thế nào với gia đình nhà thông gia chứ?” Mẹ Thúy Thúy đang nghĩ, nên không nói gì. Nhưng mẹ Đại Lâm nhìn là biết ngay tâm tư của bà, liền thêm mắm thêm muối: “Bà thông gia à, đúng thật là bà đưa chìa khóa cho Đại Lâm, chẳng phải đã nói rõ ràng để Thúy Thúy và Đại Lâm đến ở tạm một thời gian sao? Sao chúng tôi vừa mới dọn vào, Vương Hình đã đến chém người vậy? Thế thì tôi phải làm sao bây giờ? Tôi thực không còn mặt mũi nào để gặp bà nữa, khó khăn lắm bà mới mượn được nhà cho Thúy Thúy, chủ nhà lại chém chúng tôi, tôi thực sự có lỗi với bà”. Từng câu, từng lời này đều như chém vào tim mẹ Thúy Thúy. Mẹ Đại Lâm cứ luôn miệng nói xin lỗi mẹ Thúy Thúy, nhưng mẹ Thúy Thúy luôn cảm thấy mình có lỗi với bà thông gia. Nhìn bộ dạng oan ức của mẹ Đại Lâm, mẹ Thúy Thúy nghĩ, nhất định phải để Đại Lâm vào ở căn nhà này. Vừa rồi gọi điện thoại, biết được Vương Hình đã được băng bó cẩn thận, mẹ Thúy Thúy cũng không đến nỗi quá lo lắng.

Mẹ Thúy Thúy mua hoa quả đến bệnh viện thăm Vương Hình. Trước tiên, bà an ủi Vương Hình hồi lâu, rồi tranh thủ kéo mẹ Vương Hình ra khỏi phòng bệnh, bố Vương Hình cũng ra theo. Mẹ Thúy Thúy hỏi em gái: Các em nói với Vương Hình thế nào? Sao Đại Lâm vừa mới vào, Vương Hình đã đến chém người?” Sắc mặt bố mẹ Vương Hình đều tối sầm lại. Mẹ Vương Hình hỏi: “Vậy chị định tính thế nào?” Bố Vương

Hình đứng bên cạnh, mặt lạnh tanh không nói gì. Mẹ Thúy Thúy nói: “Thì để Đại Lâm và Thúy Thúy ở tạm đã, nếu không, chúng biết ở đâu?” Bố Vương Hình lên tiếng, mặt không biểu hiện cảm xúc gì. Vậy chị cả định để chúng ở đó bao lâu? Mấy ngày? Mấy năm? Mấy chục năm?” Mẹ Thúy Thúy ngẩn ra, quả thực bà vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này.

Mẹ Thúy Thúy lấp bắp một lúc, mới nói: “Hình Hình cũng không ở”. Bố Vương Hình cười: “Chị cả, Hình Hình không ở, nhưng cũng không thể để cho tên khốn kiếp đó ở. Chúng ta không ở, có thể bán, có thể cho thuê, lẽ nào phải lo để không. Thúy Thúy muốn ở, không thành vấn đề. Nhưng Tôn Đại Lâm muốn ở, thế thì tôi phải thu tiền nhà rồi”. Mẹ Thúy Thúy không vui, “Đại Lâm thì sao nào? Nó đối xử với Thúy Thúy rất tốt, cũng đối xử khá tốt với tôi và bố Thúy Thúy, rất có hiếu”. Bố Vương Hình nhanh chóng ngắt lời: “Tại vì chị là nhà vợ nhìn con rể, càng nhìn càng quý, nhưng tôi chẳng nhìn ra cậu ta tốt ở điểm nào”. Mẹ Vương Hình ở sau ra sức ản vào người ông, nói khéo: “Chị à, đây là nhà của Hình Hình, Hình Hình không thích họ ở, em cũng không có cách nào cả, hôm đó em cũng nói, nếu Hình Hình không đồng ý, thì bảo họ chuyển đi”. Sắc mặt mẹ Thúy Thúy cũng không được tốt lắm. Bố Vương Hình mặc kệ, tiếp tục nói: “Chị cả, tiền viện phí của Hình Hình thì tính sao chị nhỉ? Chị đi hay là tôi đi đòi?” “Tiền viện phí?” Mẹ Thúy Thúy bỗng chốc ngẩn người, sao bà có thể mở miệng nói việc này với nhà thông gia được chứ.

Trong phòng bệnh, Vương Hình không xuống được khỏi giường, cứ giục Đại Thiệu, nói: “Anh mau đi xem, bố mẹ em và bác ở ngoài nói những gì”.

Đại Thiệu thò đầu ra, trả lời: “Hội nghị bàn tròn! Xem ra sắc mặt của mọi người đều không tốt”. Một lúc sau, mẹ Thúy Thúy vào dặn dò Vương Hình nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, rồi đi. Bố mẹ Vương Hình bàn bạc với Vương Hình, quan điểm của Vương Hình giống bố cô, Thúy Thúy ở thế nào cũng được, Tôn Đại Lâm muốn ở, thì nhất định phải trả tiền thuê nhà.

Mẹ Thúy Thúy bất lực, đắn đo hồi lâu, rồi cũng quyết định đến nhà thông gia nói về việc thuê nhà và tiền viện phí. Mẹ Đại Lâm nổi giận đến tối sầm mặt lại, nhưng nghĩ đến số tiền lương tháng vạ tẻ của Thúy Thúy, bà không thể trở mặt với mẹ Thúy Thúy, nếu không, với tính cách của bà, bà sớm đã khích bác, nhạo báng mẹ Thúy Thúy từ lâu rồi. Mẹ Đại Lâm ngồi trên ghế sofa, cầm khăn mặt, liên tục lau nước mắt, khóc thút thít. Mẹ Thúy Thúy thấy vậy, cũng buồn, cứ tự trách mình xử lý sự việc không được thỏa đáng. Mẹ Đại Lâm thở vắn than dài, miệng nói: “Chị à, chị đừng giận, cùng lắm tháng này nhà chúng tôi không ăn thịt, trả tiền viện phí cho gia đình họ là được chứ gì. Mấy hôm nữa tôi sẽ thu dọn đồ cùng ông nhà tôi chuyển đến sống ở kho, ôi, chẳng còn cách nào khác, làm cho chị phải lo lắng theo”. Mẹ Thúy Thúy trong lòng xót xa như ngàn mũi dao đâm.

Thúy Thúy và nhà Đại Lâm xảy ra xung đột lớn như vậy, đương nhiên không thể về đó ở được, ở nhà mình mặc dù tốt đấy, nhưng chỗ lại chật chội quá, hơn nữa, giống như lời em gái nói, lâu dần sẽ xảy ra chuyện không vui. Nhưng nếu như hai vợ chồng trẻ lại sống riêng lâu, thì cuộc sống sao mà hạnh phúc được. Bố mẹ Thúy Thúy bàn đi bàn lại, quyết định đi tìm ông ngoại bảo ông đổi cho Vương Hình cái cửa hàng ông vốn định để lại cho Thúy Thúy, cửa hàng cho Vương Hình, nhà ở khu phía Tây cho Thúy Thúy.

Mẹ Thúy Thúy vội vàng về nhà bố đẻ, ép bố đẻ chuyển nhượng căn hộ ở khu phía Tây cho Thúy Thúy, bảo ông lập di chúc để lại cửa hàng cho Vương Hình. Ông lão tức giận nói: “Tao vẫn chưa chết đâu! Mày đã vội phân chia di sản của tao!” Mẹ Thúy Thúy không nghe, từ tốn nói: “Sớm muộn gì đều của bọn trẻ, lẽ nào bố có thể giương mắt nhìn Thúy Thúy ly hôn chỉ vì không có nhà để ở sao?” Ông lão tức quá ném mạnh cốc xuống đất, bực bội nói: “Ấn nói kiểu gì thế? Nhà nào kết hôn mà chẳng phải là nhà trai chuẩn bị nhà ở? Sao, Tôn Đại Lâm muốn ở rẻ quá đến phát điên rồi à! Nhìn thấy nhà của đảng vợ là muốn ở? Ngay cả nhà của em họ vợ cũng muốn? Tiếp đến có phải là cũng muốn ở nhà này của tôi nữa!” Mẹ Thúy Thúy buồn bực trở về.

Ông lão đến bệnh viện thăm Hình Hình, bực tức dậm chân, chửi cả nhà Đại Lâm là một lũ chẳng ra gì, rồi lại mắng Thúy Thúy là một đứa hồ đồ. Bố Vương Hình chỉ cười không nói, việc liên quan đến mối quan hệ giữa bố vợ và chị vợ, ông là người ngoài, cũng không tiện nói gì. Nhưng, nghe thấy Vương Hình và ông lão nói nãy giờ, mà chẳng nói thẳng vào vấn đề, bố Vương Hình đành mở miệng: “Bố, con phân tích việc này như sau, ý của chị cả là chuyển nhượng căn hộ cho Thúy Thúy, thế chẳng phải lại thành tài sản sau hôn nhân. Nếu như ly hôn, thì phải chi cho nhà họ một nửa. Con thấy, cả nhà Đại Lâm chẳng ai tử tế cả, ly hôn là chuyện sớm muộn. Bố, bố nói phải không?” Ông lão và Vương Hình liên tục gật đầu: “Có lý, có

lý!” Bố Vương Hinh đứng dậy rót cho ông lão cốc nước, rồi nói tiếp: “Bố ạ, căn hộ này thuộc về Hinh Hinh một ngày, nhà Đại Lâm sẽ mong ngóng một ngày. Không chừng, còn mong ngóng cả nhà và cửa hàng của bố nữa kìa! Bố mà cho chị cả, với tính cách của chị cả và anh rể, chẳng mấy bữa mà để nhà Đại Lâm thôn tính hết!”

Ông lão ngồi buồn bã, trong lòng rất buồn bực. Mấy hôm sau, ông lão đi phòng công chứng lập di chúc, ông để lại toàn bộ gia sản cho Hinh Hinh, khi nào Thúy Thúy ly hôn với Đại Lâm, mới được chia một nửa. Đây là chủ ý của bố Vương Hinh, ông không để tâm đến chút tài sản của bố vợ, cho dù là cho Thúy Thúy hết cũng chẳng sao, nhưng để người nhà Đại Lâm chiếm đoạt thì thật không cam tâm chút nào!

Mẹ Thúy Thúy sau khi nghe tin, mặt tối sầm lại, cứ luôn miệng oán trách em gái và em rể đã bày trò. Từ đó, mẹ Thúy Thúy ít qua lại nhà em gái.

Đợt này, mẹ Đại Lâm vẫn chỉ huy cho Đại Lâm tan sở là đến nhà Thúy Thúy cơm nước dọn dẹp cẩn thận. Lúc rảnh rỗi, bà cũng đến nhà Thúy Thúy giúp mẹ Thúy Thúy dọn nhà vệ sinh, tán gẫu trò chuyện. Trời nắng nóng gay gắt, mẹ Đại Lâm bò ra phía sau ghế sofa, ra sức quét bụi, sau đó ngồi xồm, cầm khăn lau tỉ mỉ bàn ghế. Bố mẹ Thúy Thúy vô cùng cảm động, cứ kéo tay ngăn bà: “Chị thông gia đừng làm nữa, thế này thì chúng tôi ngại lắm!” Mẹ Đại Lâm đứng dậy, xoa cái lưng bị gai cột sống, nói: “Chị à, tôi coi Thúy Thúy như con đẻ, nó đi công tác không thể giúp anh chị dọn dẹp, tôi thay nó đến giúp anh chị, anh chị cũng có tuổi rồi, không được quá mệt”. Bố mẹ Thúy Thúy cảm động nghẹn ngào.

11. Chương 11

Hai tuần sau, Vương Hinh xuất viện. Trong khoảng thời gian này, mẹ kế và bố của mẹ Đại Lâm vẫn ở lì trong căn hộ của Vương Hinh. Bố Vương Hinh ra lệnh cho Đại Thiệu và Minh Minh không được có bất cứ hành động gì, nói ông đã có cách giải quyết.

Ngày hôm nay, sau bữa tối, ba người nhà Vương Hinh và Đại Thiệu, Minh Minh đến căn hộ của Vương Hinh. Ông ngoại Đại Lâm mở cửa. Vừa vào, bố Vương Hinh đã nói: “Ông bà hãy gọi mẹ Đại Lâm đến đây cho tôi, hôm nay chúng ta hãy nói rõ việc về căn hộ này!” Bà lão đang phe phẩy quạt nói tỉnh bơ: “Gọi nó làm gì? Người nhà ông chém chết chó của tôi, làm bị thương ông lão nhà tôi, món nợ này tính thế nào đây?” Bố Vương Hinh tìm một chiếc ghế ngồi xuống mỉm cười nói: “Hôm nay chính là đến để bàn chuyện này đây, chúng tôi muốn bồi thường đầy đủ cho nhà các vị!” “Bồi thường?!” Bà lão lập tức sán lại gần, “Sẽ bồi thường căn hộ này!” Bố Vương Hinh từ tốn nói: “Tôi nói rất rõ ràng! Tôi bồi thường cho các vị căn nhà này!” Bà lão kích động đến nỗi đứng không vững: “Thật sao?” “Đúng thế!” Bố Vương Hinh trả lời rất chắc chắn. Sắc mặt bà lão nhợt nhạt, nhịp tim cũng loạn cả lên, đứng trước sự chọn lựa là gọi 120 cho bệnh viện hay là ở lại đòi nhà, bà lão kiên quyết chọn phương án hai. Lấy tính mạng của mình để bảo vệ tài sản của người khác, đây quả thực là một tinh thần vĩ đại biết bao! Bà lấy mấy viên thuốc trong lọ thuốc để trên bàn nuốt chửng, sau đó ngẩng cao đầu lồm lệt, mở miệng nói: “Được! Tôi chấp nhận sự bồi thường của ông, mặc dù sự bồi thường này còn lâu mới đủ!” Bố Vương Hinh nói: “Vậy bà hãy gọi mẹ Đại Lâm đến đây, cùng thương lượng”. Bà lão cuống lên, “Chẳng phải là bồi thường cho tôi sao? Liên quan gì đến nó?” “Vậy không được, lúc đầu, chị cả tôi bảo để cho Đại Lâm ở, chẳng liên quan gì đến bà, bây giờ bà cứ ở lì ở đây không chịu đi, thế nào cũng phải gọi mọi người đến đông đủ rồi mới nói được”. “Không được!” Bà lão nhất quyết không chịu gọi mẹ Đại Lâm đến. Mẹ Vương Hinh cười nhạt một tiếng, gọi điện thoại cho chị gái, hỏi số điện thoại của Đại Lâm, nói rõ việc này, bảo mẹ anh mau đến. Mẹ Đại Lâm còn không kịp ăn xong bữa tối đã vội cuống cuồng lao đến. Bố Vương Hinh chỉ để mẹ Đại Lâm và bà lão ở lại trong phòng, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, nói rằng chỉ cần hai người phụ nữ làm chủ gia đình quyết định là được, không cho phép người khác nói ra nói vào. Thế là mẹ Đại Lâm và bà lão mỗi người hùng cứ một nửa căn phòng, bắt đầu kể sách của mình.

Ban đầu mẹ Đại Lâm định mượn bà lão để đối phó với Vương Hinh, nếu như đánh thắng, Vương Hinh sẽ không dám đến nữa, bà sẽ cùng em trai, em dâu, Đại Lâm và Bá Bá đuổi bà lão và bố bà đi, họ sẽ chiếm căn nhà này. Đây gọi là Iran đánh Kuwait – nước Mỹ đứng phía sau. Nếu như bà lão bị Vương Hinh đánh bại, thế thì coi như bà lão gặp xui xẻo. Mẹ Đại Lâm ngồi xem hồ đấu, không tốn sức, còn được xem kịch hay. Bây giờ, không ngờ nhà Vương Hinh lại bày ra trò này, là ý gì? Mẹ Đại Lâm không tin được là có bánh từ trên trời rơi xuống, rơi vào bẫy thì còn có khả năng. Bà muốn xem bố Vương Hinh định bày trò gì.

Mẹ Đại Lâm nói với bố Vương Hinh: “Bố tôi không được khỏe, tôi nhường ngôi nhà này lại cho ông!” Bà lão nhìn mẹ Đại Lâm, lần đầu tiên trong suốt 20 năm nay, trong ánh mắt bà hiện lên sự cảm động. “Được! Bà khẳng khái thoả tính thế, thật đáng khâm phục!” Bố Vương Hinh giơ ngón tay cái lên. Rồi ông lấy một bản hợp đồng đã viết sẵn trong cặp da, bảo bà lão kí tên. Đại ý của hợp đồng là: để hòa giải sự mâu thuẫn của hai bên, nhà Vương Hinh tự nguyện tặng căn hộ (số nhà, khu, phố) cho (để trống) ba ngày sau sẽ cùng đến Trung tâm giao dịch nhà để làm thủ tục trao tặng và chuyển nhượng, sau đó đi công chứng.

“Bác à, bác tên gì? Để tôi điền vào đây”. Bố Vương Hinh hỏi: “Lý Chân”. Bà lão vui mừng cười tít mắt. Điền xong tên, hai bên kí tên điểm chỉ. “Đợi đã! Mẹ Đại Lâm vội vàng giành lấy hợp đồng, đọc vài phút, rồi xé tan tành. Bà lão ngẩn người, rồi cất tiếng chửi. Mẹ Đại Lâm lúc này giống như một đầu sĩ dũng mãnh, sẵn sàng xả thân, ngẩng cao đầu, toát ra phong thái hổ cái oai phong. Thất sách rồi! Có nằm mơ bà cũng không nghĩ được là nhà Vương Hinh lại chuyển nhượng căn nhà này thật, điều này khiến bà vô cùng hối hận. Nhà bà lão có mấy đứa con thất nghiệp, nếu đề tên bà lão, đến lúc đó, chắc chắn sẽ rơi vào tay con cái bà lão, còn mình thì chẳng được gì. Mẹ Đại Lâm xé nát vụn bản hợp đồng, bà lão gắng sức giành lại, cũng chỉ nắm được vài mảnh nhỏ. Mẹ Đại Lâm nói cứng: “Bản hợp đồng đó không tính! Bà thông gia nhà tôi nói với tôi, để cho Đại Lâm ở nhà này, liên quan gì đến Lý Chân chứ?” Bà ngẩn cổ nhìn vào trong cặp da của bố Vương Hinh, hỏi: “Ông còn hợp đồng nữa không? Tôi sẽ kí với ông ngay!” Cả nhà Vương Hinh cười thầm không nói. Bà lão tiến lên ẹ Đại Lâm một cái bạt tai, mẹ Đại Lâm lập tức lao vào cầu xé bà lão. Cả nhà Vương Hinh cười xem kịch hay. Cảnh tượng này họ đã sớm dự liệu được, cậu Đại Thiếu tinh quái còn cầm máy di động quay lại cảnh đánh nhau của họ. Việc này ngay từ đầu đã là một cái bẫy rất dễ nhận ra, nhưng hai người đàn bà ngu xuẩn và ích kỉ này lại dễ dàng mắc bẫy.

Hợp đồng không giả, nhưng người ký tên là bố Vương Hinh. Thiết nghĩ, giấy trên sổ đỏ là tên Vương Hinh, người khác kí tên trao tặng thì có tác dụng gì chứ? Bà lão và mẹ Đại Lâm đáng thương bị lợi lộc làm mờ mắt, không nhận ra vấn đề quan trọng đến thế. Người ta đang giở trò với họ đấy! Đáng thương hơn nữa là lúc này mẹ Đại Lâm bị bà lão túm tóc, bị đè xuống đất đánh tới tấp. Mẹ Đại Lâm vừa gầy vừa nhỏ, bà lão mặc dù nhiều hơn mẹ Đại Lâm mười tuổi, nhưng người béo khỏe, vừa thấy có người định tranh cướp nhà với bà, liền lập tức phát huy tiềm năng mạnh mẽ nhất. Mẹ Đại Lâm bị đè xuống đất, bà lão ngồi trên người bà, một tay túm tóc bà, một tay tát lấy tát để, mẹ Đại Lâm kêu rống lên như lợn bị chọc tiết. Tóc mẹ Đại Lâm bị giật ra trước ngực, không ngẩng đầu lên nổi, hai tay vung loạn lên. Đột nhiên, tay bà đụng phải vú của bà lão, hay rồi! Mẹ Đại Lâm dùng hết sức lực của mình bóp lấy một bên vú to bự xui xẻo đó, một tay sờ được vào tai bà lão, liền túm thật chặt, dứt mạnh xuống. Bà lão bị phản đòn kêu lên đau đớn...

Mẹ Đại Lâm gắng gượng hét: “Đại Lâm!” Bọn Đại Lâm nghe giọng có gì đó không ổn, bèn vội vàng chạy vào. Lúc này mẹ Đại Lâm đã bò dậy, tóc tai rũ rượi, mặt đầy vết máu. Bà lao vào bếp lấy ra một con dao thái, đưa cho con trai, gào khóc: “Đại Lâm, chém chết mẹ già chết dẫm này đi! Xém chút nữa bà ta đã đánh chết mẹ rồi!” Đại Lâm nhìn thấy mẹ mình bị đánh, hai mắt liền đỏ ngầu, lao vào bà lão định chém, bà lão sợ quá cứ lùi lại mãi.

Ông ngoại Đại Lâm liều mình giành dao với cháu. Đại Lâm hất mạnh ông ngoại ra, tiếp tục giơ dao định chém bà lão.

12. Chương 12

Vùng trượt tuyết Austria . Một người đàn ông cường tráng thân hình cao lớn từ trên đỉnh núi trượt nhanh xuống một cách điêu luyện và đẹp mắt. Anh trượt xuống với tốc độ nhanh nhất, sau đó tháo kính bảo vệ ra, đợi mấy người bạn ở phía sau. Người đàn ông này khôi ngô tuấn tú, hàm răng trắng đến chói mắt như tuyết trên núi Hymalaya, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như băng đá vạn năm. Anh ta chính là Dương Chiến.

Một lát sau, mấy người bạn tóc vàng mắt xanh của anh lần lượt trượt xuống, đứng vây quanh anh. Anh nói chuyện với họ bằng tiếng Pháp rất lưu loát. Điện thoại kêu, Dương Chiến nhìn, là Phó giám đốc Hàn của bộ phận nghiệp vụ công ty Thúy Thúy. Cô gái này 24 tuổi, có năng lực nghiệp vụ giỏi, vào công ty chưa đầy ba năm đã trở thành nhân vật cốt cán của bộ phận nghiệp vụ. Cô gái này là người rất tính toán, xinh đẹp như hoa, chỉ muốn lấy gia đình cao sang quyền quý. Dự án lần này giúp cô lần đầu tiên được gặp công tử con nhà quyền quý thực sự: có phẩm chất, có tướng mạo – Dương Chiến. Từ đó, cô ra sức tấn công anh.

Đối với những cô gái đẹp mong muốn được lên giường anh, Dương Chiến luôn giữ thái độ không từ chối, không có trách nhiệm, không hứa hẹn, hơn nữa còn nói với các cô gái có ý tưởng mộng mơ với anh, rằng anh đã có vợ sắp cưới. Nhưng Phó giám đốc Hàn vì muốn lấy lòng Dương Chiến, nói với anh toàn bộ nội tình của dự án này, thậm chí còn nói cả cho anh biết việc Thúy Thúy đi công tác là để chặn đường lùi của anh.

Dương Chiến nghe xong cười nhạt, với trình độ của cô gái lấp bắp béo ú đó sao? Đợi để bị bắt cóc trên đường đi! Dương Chiến cũng cảm thấy đôi lúc mình khá độc ác. Đây mới là bản tính của sói trong chốn thương trường. Trong điện thoại, phó giám đốc Hàn làm nũng, hỏi anh: “Anh chơi ở Austria có vui không? Anh đang làm gì thế?” “Đang trượt tuyết. Rất vui. Cảm ơn”. Anh trả lời ngắn gọn, nhún mày. Anh ghét nhất là phụ nữ bám riết lấy anh, hỏi hành tung của anh. Phó giám đốc Hàn nhận ra giọng điệu của anh không được vui lắm, vội nói vào việc chính, Thúy Thúy sắp về rồi, nghe nói cô ấy nắm được rất nhiều tư liệu có ích, e rằng sẽ gây bất lợi cho Tổng giám đốc Dương, cuối cùng dặn dò anh phải cẩn thận. Dương Chiến lạnh lùng trả lời vài câu, rồi tắt máy, sau đó ôm cô người mẫu Tây Âu gợi cảm đứng bên cạnh để chuẩn bị vòng trượt tuyết tiếp theo. Đây là cô người mẫu nổi tiếng anh mới quen không lâu, anh chỉ coi cô ta là bạn tình để thư giãn ở Austria.

Lần thứ hai lao từ trên đỉnh núi tuyết xuống, anh vừa điều chỉnh để giữ thăng bằng vừa nghĩ: “Muốn chặn ta? Đợi mà chết đi! Đồ nói lấp!”

13. Chương 13

Trong nước, tại Thanh Đảo, trong căn hộ của Vương Hinh, Đại Lâm cầm dao thái đuối chém bà lão. Đại Thiệu hào hứng đứng bật dậy, cầm điện thoại di động chụp lấy chụp để. Bà lão mặc dù đã cao tuổi, nhưng tay chân nhanh nhẹn, bà liền lẩn ngay ra ban công, đóng cửa ban công lại. Đại Lâm hung hãn lao theo, chém ngay vào cửa kính ban công, choang một tiếng, mảnh kính vỡ vụn thi nhau rơi xuống. Mảnh kính vỡ rơi vào cánh tay trần của Đại Lâm, chảy máu. Đại Lâm nhìn thấy mình bị chảy máu, lập tức hoảng hồn, miệng kêu: “Ôi mẹ ơi!” Rồi không biết phải làm gì nữa, giống như con nai giật mình sợ hãi đang ngờ ngác tìm mẹ.

Đại Thiệu, Minh Minh và Vương Hinh không hẹn mà cùng bĩu môi, nói: “Ôi, thật đúng không phải là đàn ông! Đập đầu chết quách cho xong, sống thế này thật lãng phí không khí!” Bố mẹ Vương Hinh thì luôn miệng than, con bé Thúy Thúy ngoan hiền tốt nét thế mà lại lấy phải thằng đàn ông không ra gì thế này! Ông ngoại Đại Lâm đi lên giành lấy dao của anh, còn tiện tay đập một cái vào đầu anh, chửi: “Đồ hỗn láo, ngay cả bà ngoại mày mà mày cũng dám đánh!” Mẹ Đại Lâm thấy con trai bị thương, bị ông ngoại đánh, xót con bèn lao đến bảo vệ con trai, hét lên với bố: “Bố có tư cách gì mà đánh Đại Lâm? Bố đã lấy một người đàn bà vô liêm sỉ, ngay cả Bá Bá cũng chẳng thèm trông nom! Còn có mặt mũi mà giành giật nhà với con à? Ngày nào mà các người sắc chết thì cái thế giới này sẽ sạch sẽ hơn! Đồ thối tha vô liêm sỉ, có giỏi thì trốn cả đời ở ban công, đừng có mà vào, vào đây, tôi chém chết bà!” Câu cuối cùng là dành cho bà lão. Bà chửi rửa độc địa, khiến bố bà tức giận đến nghẹt thở, mặt tím tái cả lại. Mẹ Đại Lâm tiếp tục lớn tiếng chửi bới, trút hết tất cả mọi thù hận bao năm nay của bà đối với họ, hoàn toàn không thèm để ý đến ông bố tình hình rất không ổn.

Nhưng bà lão lại xót ông lão, chạy đến cuống quýt hỏi: “Ông sao thế? Ông không được xảy ra việc gì đâu đấy!” Rồi vội vàng đỡ ông lão lên ghế, đưa cho ông uống mấy viên thuốc. Mẹ Đại Lâm và Đại Lâm nhìn với ánh mắt rất lạnh lùng. Quả thực, trông ông lão không được ổn lắm, vừa rồi chạy vội lên lầu, chưa kịp thở ra hơi, đã bị hoảng hồn, chân tay lạnh toát trước cảnh Đại Lâm cầm dao chém vợ mình, tiếp đến lại bị cô con gái đẻ nhiech móc thậm tệ, tức giận quá đến nỗi máu không lưu thông lên não, hai mắt tối sầm lại, thở hổn hển. Mẹ Đại Lâm kiểm cái quạt tay, phe phẩy quạt cho con trai, chẳng thèm nhìn liếc qua bố để mình lấy một cái.

Thực ra, hiện giờ có không ít gia đình như vậy, chỉ cần bố hay mẹ tái hôn, tình cảm giữa con cái và cha mẹ nhanh chóng trở nên nhạt nhẽo. Mẹ Đại Lâm đã có mối oán hận tích tụ lâu ngày với hai ông bà lão, mặc dù trước đây không đánh nhau sứt đầu mẻ trán, nhưng vốn đã chẳng còn chút tình cảm. Bà lão thấy tình hình ông lão rất xấu, muốn gọi cấp cứu để đưa đến bệnh viện, nhưng lại lo rằng, bà vừa đi là mẹ Đại Lâm sẽ lập tức ký hợp đồng với nhà Vương Hinh, thế thì thiệt quá.

Không thể đi được! Không thể đi được! Bà lão để ông lão đó, gắng gượng nặn ra một nụ cười, nói với bố Vương Hinh: “Người anh em, anh xem, ông lão nhà tôi bây giờ như vậy đây... hay là, ông ký trước hợp đồng với tôi?”

Bố Vương Hinh lại lấy ra một bản hợp đồng, đặt lên bàn, để bút lên trên, uể oải nói: “Rốt cuộc ai điền? Các người đã thương lượng xong chưa?” Mẹ Đại Lâm lập tức vồ lấy chiếc bút, định điền tên mình. Bà đã suy tính kỹ rồi, không thể điền tên Đại Lâm, nếu không, sẽ trở thành tài sản sau hôn nhân. Điền tên bà, sau khi Đại Lâm ly hôn, Thúy Thúy đừng có mơ được hưởng chút gì. Bà lão cũng chẳng phải vừa, đi lên đẩy mẹ Đại Lâm ngã nhào, giành lấy bút, định điền tên mình vào. Lại là một trận hỗn chiến! Cuối cùng, giữa sự giằng co, mẹ Đại Lâm vẫn ký được tên và điểm chỉ, đẩy hợp đồng đến trước mặt bố Vương Hinh, bảo ông ký tên và điểm chỉ. Mẹ Đại Lâm là người có tư tưởng cũ, cho rằng bố mẹ là lớn nhất, bố ký tên tức là thay cho con gái ký tên. Thực ra, trên luật pháp, bố Vương Hinh ký tên là vô hiệu lực. Bố Vương Hinh sợ lại xảy ra biến cố gì, liền thực hiện theo lời đề nghị, sau đó cất trở lại vào trong cặp da.

Đến khi bà lão dùng sức mạnh xông pha giết quỷ Nhật Bản thoát khỏi vòng vây, lao đến trước mặt bàn, thì bản hợp đồng đã được ký xong và cất vào cặp.

Bà lão thấy hoa mắt chóng mặt, suýt ngã nhào xuống, được ông lão đỡ, an ủi: “Thôi, bỏ đi, chúng ta không ở, chúng ta chẳng thêm ở!” Bà lão hét lên với ông lão: “Ông không ở, tôi thì muốn ở đây! Cho con gái ông chứ có phải cho người ngoài đâu, đương nhiên ông không phải lo rồi! Nhưng con trai tôi đến giờ còn phải thuê nhà kia kìa! Con vợ đầu tiên của nó bỏ đi chỉ vì nó không có nhà, con vợ mới tìm được cũng suốt ngày đe nẹt, nếu không có nhà thì sẽ giải tán! Tôi làm mẹ mà không thể kiếm được cho con trai cái nhà, tôi sống để làm gì chứ!” Nói xong, bà lao ra ban công. Ông ngoại Đại Lâm nói: “Cái nhà của chúng ta, sau này cho nó là được chứ gì”. Mẹ Đại Lâm lập tức gào lên như sư tử Hà Đông: “Ngôi nhà đó là của bố và mẹ tôi chứ! Là tài sản trước khi cưới! Tôi và bố Bá Bá đều có phần! Là di sản mẹ để lại cho chúng tôi! Bố, tôi nói cho bố biết, bố dám để lại ngôi nhà đó cho bà ta, tôi sẽ liều cái mạng này, cũng phải giết hết cả nhà bà ta! Không tin, bố cứ chờ đó mà xem!” Ông ngoại Đại Lâm chỉ tay vào con gái, run rẩy, không thốt nên lời. Mẹ Đại Lâm đẩy mạnh bố của bà ra, bước ra ban công, uy hiếp bà lão: “Nhảy đi! Sao không nhảy! Nhảy đi cho tôi xem nào!” Bà lão giận dữ nhìn mẹ Đại Lâm, mẹ Đại Lâm thấy bà lão không nhảy, chỉ muốn đẩy bà lão xuống. Bà lão sợ quá kêu lên: “Cứu tôi với! Tôi không dám nữa!” Mẹ Đại Lâm mặc kệ sự ngăn cản của bố mình, ra sức đẩy xuống, dù sao bà lão vừa mới định nhảy lầu, bà giúp bà lão một tay là hành động tốt bụng, chứ có phải phạm tội đâu.

Tất cả sự việc này đều bị Đại Thiều và Minh Minh lấy máy di động quay lại. Bà lão thân hình cao to, bình tĩnh lại, lao đầu vào đầu mẹ Đại Lâm, khiến bà phải lùi lại vài bước, bà lão nhân cơ hội chạy vào trong phòng. Bà lão vừa cầu xin vừa uy hiếp bố Vương Hinh: “Người anh em, vừa rồi hợp đồng con đàn bà ngoa ngoắt đó ký với anh không được tính, nếu hôm nay anh không ký với tôi, tôi sẽ chết cho anh xem!” Dù nói miệng như vậy, nhưng bà lão không còn dám lao ra ban công nữa, mà nhìn ngó quanh tìm đồ để tự sát. Bà nhìn thấy ngay con dao thái, nắm chặt lấy. Bố Vương Hinh cười nhạt, không thèm để ý đến bà, quay sang nói với mẹ Đại Lâm: “Hợp đồng đã ký rồi, bao giờ bà đưa tôi 20 vạn?” Mẹ Đại Lâm giật nảy mình: “Hai mươi vạn?”

Bố Vương Hinh giở hợp đồng ra, chỉ vào điều khoản của hợp đồng, nói: “Căn hộ này tặng cho bên B với giá thấp, bên B mua với giá 20 vạn, trong một tuần thanh toán toàn bộ số tiền, nếu không, bản hợp đồng này vô hiệu lực.” Lúc đó mẹ Đại Lâm ngăn cả người! Bố Vương Hinh cười lạnh lùng, nói: “Căn nhà trị giá 80 vạn bà mua với giá 20 vạn, hời lớn rồi! Bà có mua không? Không mua thì chiều nay tôi sẽ bảo trung tâm môi giới nhà giới thiệu, chỉ nửa ngày là bán được!” Mẹ Đại Lâm như thể vừa bị tát gáo nước lạnh, không biết phải làm thế nào. Đúng thế, căn nhà trị giá 80 vạn mà chỉ bỏ ra 20 vạn, đúng là vàng từ trên trời rơi xuống, nhưng vàng này cần bà bỏ tiền ra mua, vấn đề ở chỗ, bà không có tiền. Sự im ắng lạ thường. Bà lão cũng không lên tiếng, bà chẳng có nổi 2 vạn, chỉ có thể ngậm miệng. “Sao, không muốn đưa tiền? Thế thì thôi, tôi xé bản hợp đồng này!” Vừa nói, bố Vương Hinh liền cầm lấy hợp đồng định xé. “Các người cũng nhanh chóng chuyển đi. Tôi bồi thường cho các người 60 vạn, các người không lấy, chẳng liên quan gì đến tôi!” Mẹ Đại Lâm vừa nghe đến con số “60 vạn” vội vàng nhảy bật dậy như dây đàn, giành lấy hợp đồng, vội vàng nói: “Để tôi nghĩ cách gom đủ tiền! Bản hợp đồng này không thể xé!” Bố Vương Hinh thấy bà đã vào tròng, bèn trấn tĩnh hỏi bà: “Bà có cách gì để gom tiền?” “Để tôi nghĩ đã, để tôi nghĩ đã”. Mẹ Đại Lâm nói. Bố Vương Hinh lạnh lùng nhìn bà, nói: “Rốt cuộc là có được không? Nói cho rõ nào!” “Được!”

Mẹ Đại Lâm vội vàng nói: “Vậy được.” Bố Vương Hinh cầm lấy thẻ ATM, viết số tài khoản và tên chủ tài khoản vào hợp đồng, “Nội dung thứ hai, bà gửi 20 vạn vào cho tôi, tôi sẽ chuẩn bị ngay thủ tục để chuyển nhượng căn hộ, tiền vừa vào tài khoản, là chuyển nhượng ngay. Tiền trao cháo múc, thế nào?” Mẹ Đại Lâm gật đầu. Bố Vương Hinh đứng dậy, đi mấy bước trong phòng, nói: “Nếu đã nhất trí thế rồi, tôi cũng không thể cứ thế giao cho bà căn hộ cũ kĩ thế này. Vương mỗ tôi vẫn luôn có tình có nghĩa với khách hàng. Thế này đi, mấy hôm tới, tôi sẽ gọi công ty chuyên làm về trang trí nội thất để sửa chữa một chút, bà ở cũng dễ chịu hơn, có đúng không?” Căn hộ rộng chừng 120 m2 này mà sửa thì cũng phải mất 7, 8 vạn. Ha... ha, lại được lời 7, 8 vạn rồi, điều này khiến bà hạnh phúc cứ như thể cô dâu trong đêm động phòng hoa trức. Bố Vương Hinh đã đạt được mục đích, bước ra khỏi phòng.

14. Chương 14

Sau khi về nhà, bố Vương Hinh thư thái uống trà, giục vợ gọi điện ẹ Thúy Thúy, dặn bà không được ẹ Đại Lâm vay tiền. Mẹ Vương Hinh dở khóc dở cười, tiện tay tắt yêu chồng, nói: “Anh nghĩ người ta đều ngớ ngẩn cả sao, số tiền 20 vạn của chị em còn chưa lấy lại được, còn ngốc nghếch đến độ nhét tiền vào đó nữa chắc?” Bố Vương Hinh cười, nắm tay vợ, nói: “Chỉ sợ ngộ nhờ bà ta đến vay tiền chị em, vừa khóc vừa nài xin, anh dám chắc chị em sẽ cho bà ta mượn, có khi còn chẳng viết giấy nợ nữa kia.” Mẹ Vương Hinh nghĩ ngợi, đúng thế thật, mẹ Đại Lâm ma mãnh như quỷ, đủ mọi mưu kế, lúc Thúy Thúy cưới chẳng phải đã lừa được 20 vạn của chị, đi lừa thêm lần nữa cũng có khả năng lắm, thêm nữa, chị gái cứ sợ Thúy Thúy ly hôn, càng cố gắng để lấy lòng cả nhà Đại Lâm.

Thế là, mẹ Vương Hinh gọi điện cho chị gái, nói cho bà biết việc này. Mẹ Thúy Thúy lại hỏi: “Bố Hinh Hinh thực sự muốn nhượng lại căn hộ với giá 20 vạn?” Mẹ Hinh Hinh ngần người, không ngờ chị gái lại hỏi đến vấn đề này. Vì sợ xảy ra sự cố, nên chỉ trả lời qua quýt: “Đúng vậy, chẳng phải vì Thúy Thúy cả sao?” Hai chị em trò chuyện thêm 1 lúc, rồi gác máy.

Không ngờ mẹ Đại Lâm đến nhà Thúy Thúy thật, bà ngồi bên cạnh mẹ Thúy Thúy, rút khăn tay ra lau nước mắt, vừa khóc lóc vừa nói: “Chị à, tôi thật có lỗi với chị, có lỗi với Thúy Thúy, tôi thực sự không có tiền, căn hộ đó quả thực tôi không thể lấy lại được, tôi và ông lão nhà tôi vẫn chuyển đến nhà kho sống thôi...” Bà khóc lóc mấy ngày liền trước mặt mẹ Thúy Thúy, nhưng vẫn nhờ được ng đi vay tiền, vay dc 10 vạn. Đại Lâm vẫn ngày ngày đến nhà Thúy Thúy cơm nước dọn dẹp giặt giũ quần áo, lúc rảnh tay thì thở vắn than dài, nói: “Con thật muốn đến ngân hàng để cướp tiền! Con không có tài cán gì, không thể kiếm được căn nhà tốt để Thúy Thúy ở, con thật vô dụng. Thôi thôi để Thúy thúy đi tìm được người tốt hơn!”

Khi mẹ Đại Lâm dè dặt khéo léo nói mẹ Thúy Thúy có thể cho bà vay 10 vạn hay không, mẹ Thúy Thúy lại đồng ý. Mẹ Thúy Thúy vay mượn đồng nghiệp được đủ 10 vạn tệ, liền đưa cả ẹ Đại Lâm, còn yêu cầu mẹ Đại Lâm viết giấy nợ. Mẹ Đại Lâm toan tính, bảo Đại Lâm viết, như vậy thì món nợ 10 vạn tệ này sẽ thuộc về Đại Lâm và Thúy Thúy. Bây giờ, lương của Thúy Thúy hàng vạn tệ, đương nhiên là Thúy Thúy trả nợ, Đại Lâm không phải bận tâm. Mẹ Thúy Thúy không dám nói chuyện này với bố và em gái, sợ bị mắng. Bố Vương Hinh tìm mẹ Đại Lâm nói cái thẻ tín dụng lúc đầu ghi số cho bà không dùng được nữa, đổi sang 1 tên chủ tài khoản và số tài khoản khác đã được đánh máy rõ ràng in ra giấy, đưa cho bà, bảo bà chuyển khoản vào đó.

Nhà Vương Hinh chuẩn bị sang tên ẹ Đại Lâm, bên ngoài phòng giao dịch, bố Vương Hinh cầm giấy tờ nhà và hồ sơ đăng kí sang tên đưa ẹ Đại Lâm xem tỉ mỉ, sau đó bảo mẹ Đại Lâm mau chuyển khoản 20 vạn tệ vào tài khoản, Mẹ Đại Lâm vội vàng đến ngân hàng để chuyển khoản, hớn hờ quay lại, thúc giục bố Vương Hinh và Vương Hinh đang đợi ở trung tâm giao dịch mau làm thủ tục sang tên. Bố Vương Hinh cười nhạt, đến bàn tư vấn hỏi vài câu, bảo mẹ Đại Lâm đưa chứng minh thư ra, trong lúc bà lấy CMTND, bố Vương Hinh gọi điện ẹ Vương Hinh, hỏi vợ, mẹ Vương Hinh nói chẳng có xu nào được chuyển vào tài khoản. Bố VƯƠNG HINH thoáng chau mày, hỏi mẹ Đại Lâm: “Bà đã chuyển tiền vào tài khoản chưa? Chắc là phải nhận được ngay chứ? Sao vẫn chưa nhận được?” Mẹ Đại Lâm băn khoăn, nói có thể hệ thống ngân hàng hơi chậm, lát nữa là nhận được ngay. “Vậy thì hãy chờ thêm chút nữa.” Vương Hinh nói : ” Con đi mua kem ăn đây.” Một lát sau, Vương Hinh mua 2 hộp kem về, cô và bố mỗi người 1 hộp, mẹ Đại Lâm không có phần. Dù khát khô cả cổ, mẹ Đại Lâm vẫn trơ mắt nhìn 2 bố con họ thưởng thức món kem, bà không nỡ bỏ tiền ra mua. Cả đời bà tần tảo, bà không nỡ mua quần áo ỉnh, chưa bao giờ dám mua que kem, nhưng

đổi với chồng, con trai và Bá Bá lại khác hẳn, muốn gì được nấy, luôn cố chọn thứ tốt nhất để mua cho họ, thứ đắt nhất cho họ ăn, quả thực là vợ hiền mẹ tốt điển hình của Trung Quốc.

“Thật không có giáo dục!” Mẹ Đại Lâm bực mình nghĩ thầm. Ít ra bà cũng là người lớn, VƯƠNG HINH dám không đưa kem mời bà, chẳng buồn nói câu xã giao nào. Còn bố VƯƠNG HINH cứ cười nói với con gái, dường như ko nhìn thấy bà khát khô đến nỗi cứ phải liếm môi. Cho dù bà ko thấy khát, về phép lịch sự, bố VƯƠNG HINH cũng phải dạy con gái cần phải biết mời bà kem mới phải!

“Thật vô giáo dục!” Mẹ Đại LÂM chửi thầm lần nữa. Nhưng ngoài miệng ko dám nói gì, cũng không dám để lộ sắc mặt không vui bởi bà đang đối diện với VƯƠNG HINH. Nếu là Thúy Thúy, bà đã cất tiếng chửi bới rồi. Lần đầu tiên mẹ Đại LÂM cảm thấy Thúy Thúy là một cô gái ngoan hiền lương thiện. Đợi Thúy Thúy trở lại, sẽ để cho nó và Đại LÂM sống thật vui vẻ, sinh thêm đứa con, cả nhà này sẽ sống thật tuyệt vời. Mẹ Đại LÂM cứ nghĩ, rồi tự mỉm cười.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, tiền vẫn chưa vào tài khoản.

Bố Vương Hinh nhíu mày lần nữa, nhưng lại an ủi mẹ Đại LÂM: “Đừng sốt ruột, có lần có khách hàng chuyển khoản cho tôi, ngân hàng nói sẽ nhận được ngay, nhưng tận chiều ngày hôm sau, tôi mới nhận được, hệ thống ngân hàng hay có vấn đề lắm.” Mẹ Đại LÂM dò hỏi : “Anh Vương, hay là chúng ta cứ làm thủ tục chuyển nhượng trước?” “VẬY ko được! Lúc đầu đã nói rõ, tiền trao cháo múc, bây giờ tiền vẫn chưa vào tài khoản, nếu xảy ra chuyện gì, nhà đã chuyển nhượng sang cho bà, tôi ko nhận đc tiền, thì biết tính sao chứ?” Bố VƯƠNG HINH từ chối luôn. “Ồi, chúng ta là thông gia thân thiết như vậy, sao tôi có thể lừa anh đc, tôi làm nhà giáo cả đời, không phải loại ng đó đâu! Ko tin anh đi hỏi mà xem!” Mẹ Đại LÂM cuống quá đứng bật dậy, hơi kích động. Bố VƯƠNG HINH ko phản ứng: ” Tôi ko cần biết bà là ng như thế nào? Vương Mỗ tôi là ng làm ăn kinh doanh, lẽ nào phải đi lần từng nhà để hỏi về khách hàng của tôi là loại ng nào rồi mới giao thiệp hay sao? Bà thông gia, cứ phải tiền nong rõ ràng! Đây là nguyên tắc của tôi!”

Đợi mãi đến tận 4h chiều, mẹ VƯƠNG HINH gọi điện đến bảo tiền vẫn chưa vào tk. Mẹ Đại LÂM cuống lên, đòi đến ngân hàng coi xem thế nào. Bố VƯƠNG HINH đứng dậy, nói” Bà hãy đi hỏi thử xem, tôi ko thể đợi thêm nữa, ngày mai tiền vào tk, chúng ta hãy đến sang tên vậy!” Nói xong liền bước đi.

Mẹ Đại LÂM than phiền với nhân viên ngân hàng hồi lâu, họ nói chắc là sẽ vào tk ngay thôi, đã chuyển khoản cho bà rồi, hay là mai lại đến, nếu chưa về tk, ngân hàng sẽ kiểm tra giúp bà. Mẹ Đại LÂM buồn bực trở về nhà.

Chiều ngày hôm sau, 20 vạn tệ vẫn chưa về tk. Mẹ Đại LÂM vô cùng lo lắng, bố VƯƠNG HINH nổi giận chỉ trích bà là đồ lừa đảo! Nếu đã lừa đảo, bố VƯƠNG HINH bèn báo công an, báo rằng mẹ Đại LÂM là tội phạm lừa đảo.

Cảnh sát điều tra, số tiền đó đã vào tk ngay chiều hôm đầu tiên, chuyển vào tk 1 ng ở Quảng Châu! Liên hệ với cảnh sát Quảng Châu, kiểm tra máy quay, trong máy hiện ra, khi tiền mới vào tk, liền bị 1 ng trẻ tuổi đeo kính râm, đội mũ chuyển sang 6 tk khác, lần theo 6 tk đó, trong vòng 2 tiếng đồng hồ, lần lượt bị ng thanh niên đó rút hết. Thế nhưng đều không điều tra ra đc ai là chủ của những tk này. Mẹ Đại LÂM kêu than 1 tiếng, suýt ngất lịm đi.

Bố Vương Hinh cười nhạt, chỉ vào mẹ Đại Lâm, nói với cảnh sát: “Kẻ lừa đảo! Đồ lừa đảo! Tài khoản bà gửi tiền vào có phải là của tôi đâu! Bà chuyển 20 vạn tệ đến tận Quảng Châu, tìm họ hàng của bà lấy đi hết, còn muốn lừa tôi, giục tôi mau sang tên cho bà! Anh cảnh sát, quyết không thể để kẻ lừa đảo này nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!” Mẹ Đại Lâm ngăn người dờ dẫm, mặt xám xịt như người chết, sau đó lao ra khỏi sở công an, lao đến những chiếc xe đang đi lại trên đường, miệng hét lớn: “Đừng cản tôi, tôi không muốn sống nữa!” Giằng co hồi lâu, mẹ Đại Lâm bị anh Trưởng cảnh sát kéo trở lại sở công an. Dọc đường, bà khóc nghẹn ngào, vừa khóc vừa nắm lấy tay áo anh Trưởng này xin: “Anh cảnh sát, anh phải giúp tôi tìm lại được 20 vạn tệ, nó là cả mạng sống của tôi!” “Thật khéo diễn!” Bố Vương Hinh cười lạnh lùng: “Hôm đó tôi đặc biệt đi tìm bà, đưa cho bà tờ giấy đã ghi rõ số tài khoản và tên chủ tài khoản, bà không chuyển tiền vào đó, bà đã chuyển cho ai?” Mẹ Đại Lâm vội vàng lấy từ trong túi ra tờ giấy đó, biện giải: “Chính là tờ giấy này! Tôi đã chuyển đúng vào tài khoản ghi ở đây! Anh xem đi!” Bố Vương Hinh cầm lấy tờ giấy đó, cầm bằng hai tay, nhìn một lúc, nói quả quyết: “Không phải tờ này! Tôi không quen ai tên là Kim Phổ Nhân, người Hàn Quốc à? Họ hàng nhà bà à?” Bố Vương Hinh lại giở trò! Nhờ may mẹ Đại Lâm đưa tờ

giấy này đi kiểm định dấu vân tay, thì sẽ kiểm tra ngay ra dấu vân tay của bố Vương Hinh, vậy thì việc bố Vương Hinh nói ông không đưa tờ giấy này ẹ Đại Lâm sẽ trở nên mâu thuẫn. Thế nên, bố Vương Hinh nói khích mẹ Đại Lâm, để bà đưa tờ giấy ra, ông cầm lấy, thế chẳng phải là đã có dấu vân tay rồi sao! Mẹ Đại Lâm ngăn người: “Sao lại thế được chứ? Chính là tờ này!”

Bố Vương Hinh nói: “Số tài khoản tôi viết trong hợp đồng là tài khoản tôi thường dùng, mấy hôm trước có vị khách hàng nói chuẩn bị chuyển tiền vào tài khoản cho tôi, tôi sợ lẫn lộn với tiền của bà nên đưa cho bà số tài khoản khác. Đây là tài khoản của một khách hàng của tôi ở Quảng Châu, đợt này tôi phải chuyển cho ông ta 40 vạn tệ. Qua điện thoại, tôi đã nói rõ với ông ấy rằng tôi sẽ chuyển cho ông 20 vạn trước, số còn lại mấy ngày sau sẽ chuyển nốt. Việc này có phải hôm đó tôi đã nói rõ rồi không?” Mẹ Đại Lâm gật đầu. Bố Vương Hinh nói tiếp: “Ông ta nói số tài khoản với tôi qua điện thoại, tôi còn sợ viết tay không rõ ràng, đã sai một nhân viên trong công ty tôi đánh máy in ra, bảo cậu ta đánh cỡ chữ to, đậm, bởi tôi cũng cần phải dùng đến để chuyển khoản cho ông ấy, nên in ra mấy bản liền, đưa bà một bản, trong ngăn kéo của tôi vẫn còn mấy bản. Số tài khoản thì tôi không nhớ, nhưng tên thì tôi nhớ, ông ta họ Lưu, chứ không phải là họ Kim gì đó như của bà. Anh cảnh sát, tôi có thể gọi cậu nhân viên đó làm chứng cho tôi.” Vừa nói xong, bố Vương Hinh liền gọi điện thoại cho cậu nhân viên đó cầm mấy bản ghi số tài khoản đó đưa đến sở công an. Chỉ lát sau, cậu nhân viên đó đã cầm mấy tờ giấy đến, hoàn toàn chứng thực lời của bố Vương Hinh. Bố Vương Hinh tức giận nói: “Chính là tờ này!” Mẹ Vương Hinh cầm khăn tay lau nước mắt, nói với mẹ Đại Lâm: “Vì bà mà suýt nữa chúng tôi đã đắc tội với khách hàng! Tôi cứ bản khoản, không biết đã xảy ra sự cố gì? Vừa rồi, bố Hinh gọi điện cho tôi, tôi mới biết thì ra bà chuyển tiền vào tài khoản của một người họ Kim nào đấy, bà thật quá đáng!” Bố Vương Hinh nghĩ một lát rồi nói: “Tôi hiểu cả rồi, bà biết đây là tài khoản ở Quảng Châu, bèn tìm ngay tài khoản của người họ hàng ở Quảng Châu, chuyển tiền vào đó, rồi cứ liên tục giục tôi sang tên. Hừ! Bà thật quái quá!” Mẹ Đại Lâm cũng kịp phản ứng lại, hét lên: “Tôi hiểu rồi, các người là một lũ lừa đảo, chẳng qua là muốn mượn căn nhà này để lừa lấy lại số tiền 20 vạn tệ của mẹ Thúy Thúy chứ gì? Ha... ha, nằm mơ! Tôi nói cho các người biết, trong số tiền 20 vạn này, có 10 vạn là tôi vay được từ mẹ Thúy Thúy! Đại Lâm viết giấy nợ, bảo Thúy Thúy nhà ông trả nợ đi! Ha... ha! Muốn đấu với tôi à! Còn lâu nhé!”

Trong mắt bố Vương Hinh thoáng hiện lên sự kinh ngạc phần uất, mẹ Vương Hinh há to miệng, Vương Hinh nhảy dựng lên, nói: “Nói vậy! Bác tôi còn có thể cho bà vay tiền được sao?” Mọi biểu hiện của bà đều bị anh Trương lão luyện dày dạn kinh nghiệm quan sát kỹ lưỡng. Bố Vương Hinh cầm di động bấm số gọi ẹ Thúy Thúy: “Chị cả, vừa rồi mẹ Đại Lâm nói, trong số tiền 20 vạn tệ mua nhà của Hinh Hinh, có 10 vạn là chị cho vay à?” Mẹ Thúy Thúy biết không thể giấu được, bèn nói thật: “Chị thấy bà ấy cũng đáng thương lắm, hơn nữa, cũng là vì Đại Lâm và Thúy Thúy...” “Có viết giấy nợ không?” “Viết rồi.” “Ai viết thế?” “Đại Lâm.”

Bố Vương Hinh suýt giận đến ngất xỉu, hỏi tiếp: “Có viết thời hạn trả tiền không?” “Ồ? Không biết, để chị xem!” Mấy phút sau, mẹ Thúy Thúy quay lại: “Ồi, quên viết rồi, không sao chứ?” Mặt bố Vương Hinh tối sầm lại, hét lớn vào điện thoại: “Chị có bị điên không? Mẹ Đại Lâm đã chuyển 20 vạn tệ vào tài khoản nhà họ hàng của bà ta rồi, sau đó tay không mà muốn lừa lấy căn nhà của Hinh Hinh!” Mẹ Thúy Thúy lại bức bối, nói: “Không thể nào! Mẹ Đại Lâm là một người thật thà, chỉ là tính khí không được tốt cho lắm. Sao bà ấy có thể lừa em chứ? Hay là có hiểu lầm gì?” Bố Vương Hinh giận đến nỗi chỉ thiếu nước hộc máu mồm, tắt phụp điện thoại, ông giận quá không thốt nên lời. Ông có lòng tốt muốn giúp Thúy Thúy lấy lại 20 vạn, không ngờ lại bị mẹ Thúy Thúy trách móc, thật tức không thể nào chịu nổi!

Vương Hinh và mẹ thấy ông ôm lấy ngực, không thốt nên lời, mặt trắng bệch, vội vàng chào anh Trương, rồi đưa ông đến bệnh viện. Bác sĩ nói bố Vương Hinh bị bệnh mạch máu vành tim không được tức giận, sau này cần phải chú ý, bố Vương Hinh cười đau khổ, nói với vợ: “Tôi vốn khỏe mạnh như sắt đá, từ khi Hinh Hinh bị chó cắn, tôi thường cảm thấy tức ngực, thì ra bị làm cho tức giận quá mà mắc phải bệnh mạch máu vành tim. Mẹ Vương Hinh hối hận khôn nguôi, đáng lẽ ra không nên đưa chìa khóa căn hộ của Hinh Hinh cho chị gái, để xảy ra chuyện lớn thế này. Buổi tối, mẹ Vương Hinh đến nhà chị gái, mắng như tát nước vào mặt chị! Lúc này mẹ Thúy Thúy đã bị mẹ Đại Lâm khóc lóc kêu than từ chiều làm cho đầu óc quay cuồng, giờ lại bị mẹ Vương Hinh nổi giận lôi đình ở nhà chị gái, bức tức bỏ đi, để lại mẹ Thúy Thúy một mình nuốt nước mắt và thâm tự trách mình.

Cả đời bà sống thật thà chất phác, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hại ai, bà cứ ngỡ mọi người trong thiên hạ

đều giống bà, đều không đi hại người khác. Bà chỉ có mình Thúy Thúy, hạnh phúc của Thúy Thúy chính là hạnh phúc của bà. Nếu Thúy Thúy mới kết hôn đã ly hôn, liệu có thể lại tìm thấy được hạnh phúc sao? Đại Lâm dù không phải là thập toàn thập mỹ, nhưng đối xử với Thúy Thúy khá tốt. Còn về mẹ Đại Lâm, cũng chỉ có thể cố gắng chung sống hòa thuận, chỉ mong lấy tấm lòng đổi lấy tấm lòng. Mẹ Thúy Thúy thấy rất nhiều người phụ nữ ly hôn, nuôi con một mình rất vất vả khó khăn, vừa không có tiền, vừa không có tuổi xuân, chẳng mấy chốc đã già nua. Nhiều phụ nữ không có nhà, nếu chồng cũ không trợ cấp tiền nuôi dưỡng, nỗi khó nhọc nuôi con một mình thật khó mà tưởng tượng nổi. Không phải mẹ Thúy Thúy ích kỉ, muốn căn nhà của Hình Hình, mà bà muốn nhân lúc mình còn sống, cố gắng hết sức mình, trả ra cho Thúy Thúy một con đường dễ đi nhất, nếu không, Thúy Thúy thực sự phải trải qua những tháng ngày thê lương của những người phụ nữ ly hôn. Là mẹ, đây là điều đau lòng nhất.

Đời người phụ nữ, đi sai một bước, cả trăm bước xiêu vẹo. Bây giờ, nhà em gái và nhà thông gia như nước với lửa, bà lại không thể làm gì. Mẹ Thúy Thúy thật chỉ muốn nhảy lầu cho xong.

15. Chương 15

Ngày hôm sau, anh Trương gọi Trương Hình, Đại Thiệu và Minh Minh đến sở công an, nghiêm giọng hỏi về tung tích số tiền 20 vạn tệ. Anh Trương nghĩ, ba con quỷ nhỏ này, đứa nào cũng ranh ma quỷ quyết, biết nói năng nói cuội, chỉ cần lơ là một chút là sẽ bị chúng qua mặt, thế nên cần phải hết sức cẩn thận, Đại Thiệu nói: “Anh Trương, trời nóng quá làm anh nhầm lẫn thì phải? Hình Hình và em còn chưa cưới nhau. Em chỉ mới tạm nhận được tư cách vĩ đại làm sứ giả bảo vệ cô ấy thôi. Nhà cô ấy bán nhà, em có thể tham dự vào sao?” Minh Minh cười nói: “Lời của Đại Thiệu, anh Trương đã nghe thấy rồi đấy, việc mà cậu con rể tương lai còn không dám nhúng tay vào, em có thể nhúng tay vào được sao? Em và Hình Hình chỉ là bạn bè bình thường. Việc nhà cô ấy bán nhà có thể nói cho người ngoài như em sao? Anh Trương, em đi mua cho anh chai Cô-ca-la mát nhé.” Nói xong, cậu kiên định chuồn ra ngoài, bị anh Trương mắng: “Đứng lại! Quay lại đây! Vương Hình, cô không định nói với tôi cô không biết gì về việc bán nhà đấy chứ?” Vương Hình cười hì hì, nói: “Anh Trương, quả thực em cũng không rõ lắm. Em vốn không muốn để Tôn Đại Lâm ở căn nhà đó, nhưng bố em vì chị họ, cứ ép em bán căn nhà đó. Em nói, bố không nghe, ông gọi em đi kí tên hôm chuyển nhượng, còn những việc khác, em không hay biết gì cả. Nhưng, thật không ngờ, mẹ Đại Lâm lại lừa đảo cả nhà em. Anh Trương, các anh đã bắt bà già chết tiệt đó chưa?”

“Tôi sẽ điều tra cho rõ, ba cô cậu cứ liệu hồn đấy, thật thà một chút, chuyện các cô cậu đánh nhau ẩu đả còn coi là chuyện nhỏ, nếu như thực sự điều tra ra các cô cậu lừa đảo, là phải ngồi tù hứ không bốn đâu.” Anh Trương giận dữ nói xong, cầm cốc trà lên định uống, phát hiện ra không còn nước, Minh Minh nhanh tay nhanh mắt vội đón lấy cốc đi rót nước cho anh Trương. Minh Minh đặt cốc nước xuống trước mặt anh Trương, cười nói: “Em hiểu rồi anh Trương, bọn em thực sự không biết gì về việc này.”

Thúy Thúy đã trở về, hơi gầy đi một chút. Phó giám đốc Hàn đi đón. Trên xe, cô ta đã muốn Thúy Thúy đưa tài liệu ỉnh, để đưa đến ngay cho Dương Chiến. Thúy Thúy nói vẫn chưa sắp xếp lại được, lật giở một đồng tài liệu hỗn độn trong tay. Phó giám đốc Hàn đành chịu, đưa đồng lộn xộn này cho Dương Chiến, chẳng khác gì muốn bị mắng té tát.

Tối hôm đó, Đại Lâm nôn nóng muốn kéo Thúy Thúy lại để thơm, nhưng Thúy Thúy không thèm để ý đến. Đại Lâm chum hững đành tiếp tục công việc nấu cơm quét dọn nhà trong nhà mẹ vợ. Sau bữa tối, Đại Lâm muốn đưa Thúy Thúy về nhà, Thúy Thúy cứ nghĩ đến mẹ Đại Lâm là nỗi căm hận lại trào dâng, nhất quyết không về. Mẹ Thúy Thúy đành nói với Đại Lâm: “Thúy Thúy mệt rồi, con cứ về trước đi, ngày mai hẵng hay.” Đại Lâm ỉu xiu ra về. Ngày hôm sau, Thúy Thúy đến bệnh viện thăm dưỡng. Vương Hình kể cho Thúy Thúy biết chuyện mẹ Đại Lâm lại lấy đi của nhà cô 10 vạn tệ. Thúy Thúy giận đến nổi mắt đỏ hoe, không biết thể hiện nỗi phẫn uất của cô ra sao. Bố Vương Hình nhấp nháy mắt với cô, cười nói: “Cô bé ngốc, cứ tin dưỡng, nếu con ly hôn, dưỡng sẽ có cách lấy lại số tiền 20 vạn tệ mà mẹ Đại Lâm lấy đi. Ha...ha...” Thúy Thúy há to miệng, sau đó bật cười.

Mấy hôm sau, Thúy Thúy giao nộp lại cho Tổng giám đốc Ngô những tài liệu cô đã sắp xếp lại, Tổng giám đốc Ngô xem qua một lượt, dần dần in ra mấy bản, lập tức hẹn Dương Chiến đến đàm phán. Sau đó, tranh thủ thời gian gọi Thúy Thúy đến phòng làm việc, đưa cho cô một phong bì dày, trong đó là 1 vạn tệ. Tổng giám đốc Ngô nói tài liệu của Thúy Thúy rất đầy đủ toàn diện, đây chắc chắn có thể là đòn đau với Dương

Chiến, Thúy Thúy phải mất bao tâm huyết điều tra nghiên cứu mới hoàn thành được, chắc chắn đã vất vả nhiều, số tiền thưởng 1 vạn này là để khẳng định biểu hiện tốt của Thúy Thúy trong công việc. Thúy Thúy vui lắm, về nhà đưa hết số tiền ẹ. Ngày hôm sau, mẹ Đại Lâm gọi điện đến hẹn mẹ Thúy Thúy cùng đi chợ, khi hai bà nghỉ chân lúc đẩy xe hàng của siêu thị, mẹ Đại Lâm giả vờ hỏi han chuyện gia đình, nói: “Chị à, Thúy Thúy đã về rồi, tôi và Đại Lâm rất nhớ nó, cứ nghĩ đến việc con dâu ở ngoài vất vả, lòng tôi lại đau thắt lại... Tiền hỗ trợ công tác phí lần này của Thúy Thúy chắc cũng không ít nhỉ?” Mẹ Thúy Thúy vốn tính thật thà, nói: “Không có tiền hỗ trợ công tác phí, nhưng lãnh đạo nói Thúy Thúy làm tốt, thưởng cho những 1 vạn tệ.” “À! Một vạn tệ?” Con tim trong lồng ngực mẹ Đại Lâm đập rộn ràng.

Anh Trương vẫn bận tối tăm mặt mũi để tìm kiếm tung tích 20 vạn tệ, anh còn đến bệnh viện hỏi bố Vương Hinh nhưng chẳng hỏi được ra điều gì có giá trị. Ngược lại, bố Vương Hinh mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, giục anh mau bắt mẹ Đại Lâm – người đàn bà lừa đảo này lại. Đồng thời, bố Vương Hinh còn sai Vương Hinh mỗi ngày đi mua hai mươi quả dưa hấu đưa đến sở công an, nước ngọt và kem nhiều vô kể, đến nỗi cảnh sát phát ngại, luôn nói: “Đừng khách sáo, điều tra vụ án là trách nhiệm của chúng tôi, đừng đem đồ đến nữa.” Nhưng ngày ngày Vương Hinh vẫn đều đặn đem đến. Còn mẹ Đại Lâm thì đâu nỡ bỏ tiền ra mua nước ngọt và kem cho cảnh sát. Thủ đoạn duy nhất của bà là xin nghỉ việc, hàng ngày đến sở công an, cầm khăn tay lau nước mắt, giục già anh Trương mau tìm lại số tiền 20 vạn tệ cho bà. Khóc lóc chán rồi, nhân lúc Vương Hinh không ở đó, lên ăn dưa hấu Vương Hinh mua, ăn đến nấc nghẹn. Còn nôn cả dưa hấu vào thùng rác. Thế nhưng, do tâm trạng buồn bực, không còn mấy sức lực, đến nôn cũng không chuẩn, nôn đầy dưa hấu xuống sàn, cảnh sát nhìn thấy đều chau mày bực bội. Ăn xong dưa hấu, bà lại ăn lấy ăn để kem và nước ngọt Vương Hinh mua. Bà là một người tần tiện, bình thường không dám mua những thứ đồ “xa xỉ” này, bây giờ được ăn uống miễn phí thì bà phải cố mà ăn cho no, không thì thật có lỗi với bản thân quá. Lâu dầnm thái độ và hành vi này của mẹ Đại Lâm khiến ọi người đều khinh ghét!

Cảnh sát cũng là con người, cũng có tình cảm, người nào đối xử tốt với họ, họ cũng biết cảm kích, và tất nhiên họ cũng biết cảm thấy bực bội với những kẻ đáng ghét. Vụ án vẫn chưa điều tra ra, cả hai bên đều ở diện bị tình nghi, họ cùng chỉ trích, tố cáo đối phương là kẻ lừa đảo và trước tình hình này, nhà Vương Hinh có biểu hiện như thế nào, mẹ Đại Lâm có phản ứng ra sao, mọi người đều hiểu rõ.

Bố Vương Hinh cũng muốn nhân cơ hội này để vương Hinh có mối quan hệ tốt với nơi có quyền thế, quen biết thêm một số người sau này có thể giúp đỡ cô. Bố Vương Hinh cũng đã bước vào tuổi xế chiều, nhưng Vương Hinh hãy còn nhỏ, con đường phía trước còn dài lắm, mọi việc kinh doanh buôn bán sau này phải do mình cô gánh vác. Đạo này, cô gái Vương Hinh sôi nổi vui vẻ, miệng lưỡi ngọt ngào cứ ra ra vào vào sở công an suốt, dần dà trở nên thân quen với các anh chị cảnh sát, sẽ chỉ có lợi cho con đường của cô sau này. Bố Vương Hinh vẫn luôn không đồng tình với cách giáo dục con cái của bố mẹ Thúy Thúy, nói họ đã chà đạp lên con trẻ. Bố mẹ Thúy Thúy luôn nhốt con trong nhà, tan học phải về nhà đúng giờ, không được chậm trễ một phút, muộn một chút là mẹ Thúy Thúy cuống cuống đi tìm, không cho Thúy Thúy tiếp xúc với người khác, đến nỗi Thúy Thúy gần như chỉ tiếp xúc với một vài người con trai. Vừa lên đại học, không có ai quản lý, liền lao đầu vào lưới tình hồ điệp của Tôn Đại Lâm. Bố Vương Hinh khuyến khích con cái ra ngoài xã hội, ông ở chỗ khuất theo dõi tất cả mọi hành động của cô. Khi con trẻ gặp khó khăn, ông khuyến khích trẻ tự nghĩ cách, đừng cảm đối diện. Cho nên, việc Vương Hinh gặp gỡ Đại Thiếu, ông rất hài lòng, Đại Thiếu mặt mày sáng sủa, lương thiện, thẳng thắn, bố mẹ đều là dân trí thức, sau đó kinh doanh phát tài, ngay cả ông bà nội ngoại cũng đều là gia đình học thức. Dem so sánh, Thúy Thúy đã gặp phải loại gia đình kiểu gì chứ...

Mẹ Đại Lâm vẫn ngày ngày để bụng dối đến sở công an ăn no nê rồi mới về nhà, còn lớn giọng nói, dù sao 20 vạn đó cũng là bị gia đình Vương Hinh lừa lấy mất, đợi căn nhà được sửa xong, bà sẽ dọn vào, ai dám cản bà, bà sẽ liều cái mạng già này với hắn. Kẻ mạnh không cần phải giải thích! Ngoài ra, 1 vạn tệ tiền thưởng của Thúy Thúy khiến bà vô cùng kích động, bà không thể ngờ cô con dâu bà lạ có thể để ra trứng vàng! Chỉ loáng cái đã kiếm được 1 vạn tệ, bằng con trai bà làm cả năm trời.

Hai mươi vạn tệ của bà không còn nữa, tiền lãi ngân hàng hàng tháng vẫn phải trả, mẹ Đại Lâm nói với con trai phải làm thế nào. Đại Lâm lúng túng “Không hay lắm mẹ ạ, bây giờ Thúy Thúy còn chẳng buồn nhìn mặt con, con đến đòi tiền, cô ấy liệu có thể đưa cho con sao?” Mẹ Đại Lâm trừng mắt chửi: “Thật là đồ vô dụng! Con biết gì chứ? Tiền của Thúy Thúy là tài sản chung của hai vợ chồng, tiền của nó là tiền của con, chính là tiền của mẹ! Thật là đầu óc chậm tiến! Mấy hôm nữa, con hãy nghĩ cách lấy được cái thẻ ATM

tiền lương của Thúy Thúy, nếu không, nó sẽ đưa hết tiền ẹ nó cả! Nó là vợ con, việc gì cũng phải nghe con! Nếu không nghe, thì đuổi cổ ra khỏi cửa cho sớm?” Đại Lâm cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, rất e dè, không dám đi đòi. Mẹ Đại Lâm không chiều theo tật xấu của con rai, hôm đó, sau bữa tối, bà ép Đại Lâm đến nhà Thúy Thúy. Bố mẹ Thúy Thúy chào hỏi nhiệt tình, bê đĩa dưa hấu ra mời. Thúy Thúy lạnh lùng nhìn hai mẹ con họ, không nói lời nào. Mẹ Đại Lâm cười hồ hởi: “Con dâu à, những ngày qua, mẹ nhớ con lắm, nhìn kia, đi công tác có một lần mà đã gầy thế này, mẹ xót ruột lắm...” Thúy Thúy nhìn bà bằng ánh mắt sắc như dao, đằng đằng sát khí, vẫn không nói gì. Mẹ Thúy Thúy đẩy nhẹ cô: “Còn ngần người ra đây àm gì?” Thúy Thúy từ từ bước đến trước mặt mẹ Đại Lâm, bất chợt giơ tay ra tát mạnh vào mặt mẹ Đại Lâm. Lúc đó, mẹ Đại Lâm đang ngồi trên ghế sofa ăn dưa hấu, không hề có chút đề phòng nào. Thúy Thúy từ trên cao, lấy hết sức tát, liền một hơi mấy cái liền, mất khoảng một phút, mọi người mới kịp phản ứng, Đại Lâm hét một tiếng, rồi lao đến bóp cổ Thúy Thúy. Mẹ Thúy Thúy không thể ngờ được rằng cô con gái thật thà nhút nhát lại dám ra tay đánh người, hơn nữa lại là đánh mẹ chồng mình, bỗng chốc chân tay mềm nhũn, kinh hãi đến độ không thốt nên lời. Mẹ Đại Lâm ngẩn người ôm lấy mặt, miếng dưa hấu trong miệng bị đánh rơi xuống đất. Thúy Thúy luôn thật thà chất phác không ngờ lại ra tay tặng cho bà mấy cái bạt tai, hơn nữa còn vô duyên vô cớ, không có dấu hiệu gì, bà không kịp phản ứng.

Lúc này bố Thúy Thúy nhìn thấy con gái đang ra sức giãy giụa vì bị Đại Lâm bóp chặt cổ, cuống quá, ông đâu có thời gian để phân tích xem hành vi vừa rồi của Thúy Thúy là đúng hay sai. Tóm lại, dám đánh con gái ông trước mũi ông là điều không chấp nhận được! Ngay lúc đó, bố Thúy Thúy giăng cho Đại Lâm một cú đấm từ góc nghiêng mặt, Đại Lâm liền ngã nhào, kéo cả Thúy Thúy ngã theo. Bố Thúy Thúy vạm vỡ, sức khỏe cường tráng, Đại Lâm mặc dù trẻ tuổi, nhưng vừa gầy vừa nhỏ, không phải là đối thủ. Sau đó, bố Thúy Thúy nổi giận lôi đình, một tay nhắc Đại Lâm lên giống như nhắc một thằng oắt con, mở cửa vút anh ra ngoài, chửi theo: “Tao còn thấy mày đánh con gái cưng của tao, tao sẽ xé xác mày! Quân khốn nạn!” Mẹ Đại Lâm thấy Đại Lâm bị đánh, còn bị ném ra ngoài, vội đến kéo, mẹ Thúy Thúy cũng muốn đi khuyên giải, bà hất tay đẩy mẹ Thúy Thúy, chân mẹ Thúy Thúy vấp vào chân bàn, ngã nhào. Thúy Thúy thấy mẹ bị đánh, máy bốc lên đầu, không nghĩ được gì, cầm tấm nệm trên ghế sofa ập lên người mẹ Đại Lâm, khiến bà không thở được, tay chân hoảng loạn giãy giụa. Mẹ Thúy Thúy thấy vậy càng run rẩy hơn, không bô nổi, chỉ hét: “Thúy Thúy, dừng tay, bà ấy là mẹ chồng con mà! Thật là nghiệp chướng!”

Bố Thúy Thúy chửi Đại Lâm xong, quay người lại thấy tiếng kêu thảm thiết của vợ, vội đóng cửa quay vào phòngm phát hiện thấy mẹ Đại Lâm đã không còn nhúc nhích gì nữa, ông sợ xảy ra án mạng, vội vàng kéo Thúy Thúy ra. Nhưng Thúy Thúy hai tay cứng như hai gọng kìm, không động đậy, mẹ Thúy Thúy gắng gượng bò dậy, cùng hiệp lực với bố Thúy Thúy, khó khăn lắm mới kéo được Thúy Thúy ra. Mẹ Thúy Thúy khóí hỏi con gái: “Con sao vậy. con muốn giết người à?” Đôi mắt Thúy Thúy trống rỗng, nhìn vào mặt mẹ, anh smất vô hồn, không nói gì. Mẹ Thúy Thúy nhìn thấy bộ dạng Thúy Thúy như bị điên loạn, sợ quá khóc nức lên. Mẹ Đại Lâm nằm dưới đất, sắc mặt nhợt nhạt, không còn hơi thở.

16. Chương 16

Mấy hôm trước, ở trường học của mẹ Đại Lâm có một cơn chấn động lớn. Bố Vương Hinh dẫn một nhóm người đến trường, yêu cầu hiệu trưởng giao nộp kẻ lừa đảo là mẹ Đại Lâm ra, gây gỗ mấy ngày, khiến người cả trường, người khắp trái đất đều biết mẹ Đại Lâm là kẻ lừa đảo.

Bố Vương Hinh uy hiếp hiệu trưởng, nói: “Đã là nhân viên của ông, thì việc bà ta lừa đảo tôi, trường học của các ông phải quản lý, ông mau nghĩ cách giải quyết vấn đề của tôi, nếu không, ngày nào tôi cũng đến đây gây chuyện!”

Hiệu trưởng vô cùng lo lắng, lúc này mẹ Đại Lâm đã xin nghỉ, ông đành phải gọi điện đến nhà mẹ Đại Lâm , gọi bà đến trường. Trong điện thoại, mẹ Đại Lâm chửi bố Vương Hinh mới là kẻ lừa đảo, hiệu trưởng giận lắm, nói: “Tôi không cần biết các người ai là kẻ lừa đảo. Cô mau giải quyết cho xong việc này, đừng để ông ta đến trường gây sự nữa. Thế này còn ra thể thống gì nữa, trường học bị các người làm tung khói mù cả lên, sao có thể học hành được đây?”. Mẹ Đại Lâm vừa nghe thấy bố Vương Hinh dẫn người đến, sát khí đằng đằng, đang ở trường đợi bà, đoán bụng chắc còn có cả Vương Hinh, mẹ Đại Lâm rút cổ, nói: “Thầy bảo họ đến sở công an giải quyết, tôi giờ không quay lại trường được.” Hiệu trưởng đành phải gọi cảnh sát 110 mới mới được bố Vương Hinh ra khỏi trường. Ngày hôm sau, bố Vương Hinh lại dẫn một toán người

đến, phòng bảo vệ không thể ngăn được. Cổng trường có cửa chắn xe tự động, nhưng những thanh niên to khỏe đó nhẹ nhàng nhảy qua. Cả đoàn người tiền hô hậu ủng bước vào phòng hiệu trưởng, hỏi hiệu trưởng xem phải giải quyết vấn đề này như thế nào. Tiếp đến, còn dán những tờ áp phích to khắp trường, trong đó ghi rõ việc gia đình Đại Lâm đã lừa lấy 20 vạn của gia đình nhà con dâu như thế nào, rồi cả việc bà ta đánh đập con dâu ra sao, cả việc bà ta tìm đối tượng sinh viên để làm mối cho con trai khi con trai mới cưới vợ...

Học sinh, giáo viên, phụ huynh bàn tán xôn xao. Ngoài ra, mấy người trông có vẻ là học sinh còn phát truyền đơn trước cổng trường, tiêu đề là: Mẹ Đại Lâm đánh mẹ già. Trong đó in đầy hình ảnh mẹ Đại Lâm và bà lão cẩu xé nhau, chính là ảnh mà Đại Thiếu lấy di động chụp được hôm đó. Những bức ảnh này đều rất hoành tráng, rất hài hước. Trên truyền đơn còn có địa chỉ trang web, Đại Thiếu đã post đoạn video quay cảnh ẩu đả này lên mạng, để mọi người download về xem. Những học sinh hiếu kỳ đều download về, xem xong cười ngặt nghẽo với nhau. Nhiều bậc phụ huynh cũng xem, kéo nhau đi gặp hiệu trưởng nói loại người này làm sao có thể làm giáo viên? Thậm chí, đơn vị của Đại Lâm và bố Đại Lâm, khu nhà Đại Lâm cũng đều nổ bùng lên sự kiện tin tức đó. Bỗng chốc, cả nhà Đại Lâm đều trở nên nổi tiếng.

Bố Vương Hình lúc này đang ngồi uống trà, thoáng mỉm cười.

17. Chương 17

Tại nhà Thuý Thuý.

Bố mẹ Thuý Thuý nhìn thấy mẹ Đại Lâm nằm bất động trên sàn, ánh mắt đờ đẫn, không biết phải làm thế nào. Mẹ Thuý Thuý thấy bà ta có vẻ đã chết rồi, trốn thật xa, rồi liên tục hỏi thẳng thốt: “Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?” Bố Thuý Thuý trấn tĩnh lại, mạnh dạn bước tới, quan sát thật kỹ, nói hình như vẫn còn hơi thở, rồi lại sờ mạch đập của bà ta, có chút mạch đập rất yếu ớt. Bố Thuý Thuý lo lắng nghĩ, đưa đến bệnh viện? Thuý Thuý khó mà thoát được liên lụy. Không đưa đến? Chết thì phải làm sao? Ở ngoài cửa vẫn còn Đại Lâm đang đập cửa liên hồi! Cuối cùng, quyết định gọi 120. Khi tiếng còi xe cấp cứu đến, Đại Lâm cũng theo họ vào nhà. Suốt từ này đến giờ, bên trong không có chút động tĩnh gì, mẹ anh vẫn còn ở bên trong, mẹ Đại Lâm là người luôn gào thét, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Sau khi vào phòng, Đại Lâm nhìn thấy mẹ anh mặt mày trắng bệch đang nằm trên sàn nhà, trông mắt bỗng chốc đỏ hoe, lao đến kéo mí mắt mẹ anh, khóc lóc cầu xin mẹ anh mau tỉnh lại. Bác sĩ bực mình vì anh gây trở ngại, bảo anh đứng sang một bên. Sau khi cấp cứu một hồi, đeo bình oxy, đặt mẹ Đại Lâm lên cáng, đưa vào xe cứu thương. Trước khi đi, Đại Lâm dằng dằng sát khí nhìn cả nhà Thuý Thuý, hằn giọng: “Nếu mẹ tôi có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết cả nhà các người!” Bố mẹ Thuý Thuý vẫn chưa kịp nói gì, Thuý Thuý đã bật cười, tiến từng bước đến trước mặt Đại Lâm, hét lớn: “Cút!” Đại Lâm kinh ngạc nhìn cô, rồi vội vàng xuống dưới lầu. Bố mẹ Thuý Thuý còn định đi theo xe cấp cứu đến bệnh viện, bị Thuý Thuý ngăn lại: “Không cần đi đâu, chết thì thôi! Con đền mạng cho bà ta. Bố mẹ có đi, cũng chẳng lấy lòng được, còn phải trả tiền viện phí.” Mẹ Thuý Thuý không nghĩ ra được cách nào, bèn gọi điện cho em gái. Em gái vừa nghe xong, nói cả nhà họ sẽ đến ngay.

Tiếp đến, cả nhà Vương Hình phóng xe như bay đến, mẹ Vương Hình quan sát sắc mặt tím tái của Thuý Thuý, ôm cô vào lòng, khẽ hỏi: “Thuý Thuý, trong lòng con khó chịu phải không?” Thuý Thuý đứng cúi đầu không nói, ánh mắt mơ hồ. Thuý Thuý biến đổi quá lớn, quá đột ngột, khiến ai nấy đều thấp thỏm lo lắng. Sau khi nghe xong toàn bộ sự việc, bố Vương Hình cười, đứng dậy lật tung mọi thứ trong phòng khách nhà Thuý Thuý, còn gọi cả Vương Hình cùng giúp đỡ. “Chị à, sổ tiết kiệm của chị đâu, đưa đây cho tôi!” Bố Vương Hình nói. Mẹ Thuý Thuý chẳng hiểu nổi tại sao em rể lại yêu cầu như vậy. “Bác à, bác đưa cho bố cháu đi! Bố cháu chắc chắn sẽ có cách.” Vương Hình giục mẹ Thuý Thuý. Mẹ Thuý Thuý đành phải lấu mấy cái sổ tiết kiệm trong nhà ra, trong đó cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

Bố Vương Hình vứt cả mấy sổ tiết kiệm xuống đất, rồi xé rách áo của bố Thuý Thuý, vứt tung toé đĩa dưa hấu và cốc xuống dưới đất. Sau đó ông phủ tay, nói với bố Thuý Thuý: “Anh rể, anh hãy gọi điện báo cảnh sát đi, anh nên nhớ, đây là nhà anh. Mẹ con Đại Lâm lừa đảo chiếm đoạt căn hộ của tôi không thành, hôm nay đến đây gây chuyện với gia đình anh, anh chị lấy sổ tiết kiệm ra, họ nhìn thấy chẳng có được mấy xu, bèn đánh anh, đẩy chị ngã xuống đất, Thuý Thuý bảo vệ mẹ, mẹ con họ đã đánh nhau với gia đình anh chị. Để ngăn cản việc mẹ Đại Lâm đánh đập chị, Thuý Thuý không may đã bịt chặt mặt bà, bà liền vờ

ngắt. Trên cổ Thuý Thuý có vết hằn bị Đại Lâm bóp cổ, hoàn toàn là tự vệ chính đáng. Anh rể, anh đã nhớ chưa? Anh hãy báo cảnh sát đi, đây là xã hội có luật pháp, ha...ha.” Nhưng mẹ Thuý Thuý lại kéo tay bố Thuý Thuý, không cho ông báo cảnh sát, nói: “Đừng báo, những tháng ngày sau này của Thuý Thuý, sẽ sống ra sao đây?” Bố Thuý Thuý bực bội đẩy vợ ra, mắng: “Sống! Sống cái đầu bà! Đã đến nước này rồi còn sống với nhau thế nào được nữa!” Nói rồi, ông đòi đi báo cảnh sát. Mẹ Thuý Thuý khóc lóc, bất lực nói: “Thế cũng không thể bảo Thuý Thuý ly hôn được. Hơn nữa nếu không phải là Thuý Thuý đánh mẹ chồng nó, Đại Lâm cũng không thể bóp cổ Thuý Thuý, ai nhìn thấy mẹ đẻ của mình bị đánh mà vẫn có thể ngồi yên được chứ?” Bố Thuý Thuý cứ mặc bà, gọi điện thoại báo cảnh sát. Mẹ Thuý Thuý cúi đầu khóc, Thuý Thuý vẫn nhìn mớ mùng phía trước, không nói lời nào, nhưng lại nhếch mép cười. Mọi người kinh hãi nhìn Thuý Thuý, mẹ Vương Hình cuống quá, vội nắm tay cô, tay cô lạnh như tay người chết.

Mẹ Đại Lâm ở bệnh viện vừa mới tỉnh lại, liền hay tin mình và con trai đã trở thành tội phạm vào nhà cướp bóc, giận quá, lại ngắt đi. Việc mẹ Đại Lâm nhập viện chỉ là giả trò, hành động vào nhà cướp bóc quang vinh vĩ đại của bà bị bố Vương Hình tuyên truyền rộng rãi khắp trường học của bà, ai nấy đều biết. Đối với nhà trường, nếu không có sai phạm gì lớn thì không thể khai trừ viên chức được. Việc mẹ Đại Lâm lừa đảo vẫn chưa có quyết định cuối cùng, việc đánh con dâu và mẹ kế là việc gia đình. Một giáo viên già đã làm việc mấy chục năm, cũng sắp sửa về hưu, nếu bây giờ mà cho nghỉ việc, thì về tình về lý đều không thỏa đáng.

Sở Giáo dục đào tạo của tỉnh và của thành phố Thanh Đảo đều nhận được mấy bức thư đánh máy, kể tội hiệu trưởng và hiệu phó trường mẹ Đại Lâm tham ô ăn hối lộ, khi xây dựng trường đã nuốt tiền hoa hồng hàng triệu nhân dân tệ, còn nói có bằng chứng rõ ràng. Rồi lại kể tội hiệu trưởng đã chèn ép giáo viên già như thế nào. Bà là một giáo viên già cả đời vất vả dạy dỗ học sinh nhưng hiệu trưởng vì ân oán cá nhân, không cho bà là chủ nhiệm giáo vụ. Còn có tư thù, tư thù này chính là việc hiệu trưởng đã từng có hành vi quấy rối tình dục với bà, bị bà quyết liệt từ chối... Ký tên là tên mẹ Đại Lâm. Mục đích của lá thư này chính là, mẹ Đại Lâm sắp về hưu rồi, trước khi về hưu, mong muốn được làm chủ nhiệm giáo vụ- cái chức vụ ai cũng mơ ước. Và tất nhiên, nếu ước nguyện được thực hiện, tiền lương hưu cũng tăng cao hơn đôi chút.

Không lâu sau, hiệu trưởng biết được việc lá thư, tức giận, mặt mày tím tái, tim đập loạn nhịp. Quả thực, ông có tham ô một chút, lúc xây dựng trường, ông có lấy ít nhiều tiền hoa hồng và hối lộ, nhưng đâu có nhiều như trong thư viết. Ông thật không thể ngờ mẹ Đại Lâm lại đứng sau lưng đâm cho ông một nhát dao, hiệu trưởng tức đến nỗi toàn thân run rẩy, gọi điện thoại báo mẹ Đại Lâm đến trường đối chất, chẳng phải bà có bằng chứng sao? Xem bà ta đưa ra được bằng chứng gì. Mẹ Đại Lâm nghe xong vội vàng trở lại trường, thề độc rằng bà không hề viết bức thư tố giác đó.

Nhưng ai tin bà chứ, từ tính cách và phẩm chất đạo đức của mẹ Đại Lâm mà suy đoán, việc này rất có khả năng do bà làm. Trước mặt lãnh đạo Sở giáo dục, hiệu trưởng kể lại tỉ mỉ từng hành vi anh hùng của mẹ Đại Lâm. Nói đến việc chèn ép bà, không cho bà làm chủ nhiệm giáo vụ, mọi người đều biết, muốn làm chủ nhiệm phải có tài năng xuất chúng, phải rất có uy trong các đồng nghiệp, có phương pháp, cách thức giải quyết vấn đề, có nhiều chiến lược táo bạo. Chủ nhiệm giáo vụ hiện nay rất xuất sắc, mẹ Đại Lâm muốn làm chủ nhiệm, bà ta có cái khả năng này không? Bà ta có cái uy không? Thử hỏi tất cả các giáo viên, xem ai phục bà chứ? Ai ủng hộ bà làm chủ nhiệm giáo vụ? Nếu mẹ Đại Lâm là lãnh đạo trường, bà ta có thể đã tham ô hết nhẵn cả trường rồi. Còn về việc quấy rối tình dục, hiệu trưởng bực quá cất tiếng chửi: “Mất tôi vẫn còn chưa bị mù, cũng chưa đói đến độ ăn bữa cả những thứ rác rưởi, khéo khen cho bà ta còn mặt mũi mà nói ra được!” Tiếng hiệu trưởng rất to, các đồng nghiệp đứng bên ngoài nghe lén, mẹ Đại Lâm sợ hãi đứng đằng xa. Mẹ Đại Lâm bật khóc, luôn miệng kêu oan, thề rằng bà không hề viết lá thư đó, xin mọi người hãy tin bà.

Người viết lá thư nhất mực phủ nhận, việc này điều tra thế nào đây? Lãnh đạo Sở giáo dục điều tra qua quýt, không phát hiện ra điều gì, bèn ra về. Những tháng ngày của mẹ Đại Lâm ở trường học vô cùng khó khăn. Hiệu trưởng không so đo với bà, nhưng chủ nhiệm giáo vụ đâu có dễ dàng tha cho bà, muốn làm chủ nhiệm à, muốn thế chỗ ta à, vậy chúng ta cứ thử xem.

18. Chương 18

Thúy Thúy cứ ngủ li bì, ngủ rất say. Người trong công ty đến thăm cô, rồi Tổng giám đốc Ngô cũng bắt đầu lo lắng. Qua những bức ảnh và tư liệu đầy đủ mà Thúy Thúy đã thu thập được trong đợt công tác, có thể thấy cô suy nghĩ mọi thứ rất thấu đáo, không có một sơ hở nào, rất nhiều phương diện mà ông không nghĩ đến, Thúy Thúy đều đi điều tra tỉ mỉ, từng tí một, thậm chí Thúy Thúy còn nghĩ cách tháo rời những bộ phận máy, rồi lấy máy ảnh siêu nhỏ chụp lại. Thế nhưng không hiểu sao, về phương diện làm người, Thúy Thúy lại kém cỏi như vậy. Thiên tài và kẻ đần độn chỉ cách nhau trong gang tấc. Tổng giám đốc Ngô nhận định Thúy Thúy là một nhân tài nghiệp vụ vô cùng xuất sắc, nhưng không để lộ ra bên ngoài. Bây giờ Thúy Thúy bất ổn như vậy, ông cũng nhủ mảy dăm chiêu.

Nhờ bố Vương Hinh và ông ngoại khuyên nhủ, bố Thúy Thúy đã mời một chuyên gia bệnh tâm thần khám bệnh cho Thúy Thúy. Chuyên gia chuẩn đoán về mặt tinh thần của Thúy Thúy không có vấn đề, chỉ là áp lực quá lớn, gần đây lại bị nhiều tổn thương. Những tổn thương này vượt quá phạm vi chịu đựng của bản thân cô, nên hệ thống thần kinh tự động khép lại... Trong y học, đây cũng là một kiểu tự phòng ngự tinh thần, sai khi thần kinh được khép lại, có thể bảo vệ cô không còn bị tổn thương nữa. Chỉ cần Thúy Thúy tự chiến thắng được bóng tối, vết hằn trong tâm lý của cô, cộng thêm sự quan tâm che chở của người nhà, sẽ nhanh chóng hồi phục. Ông còn giới thiệu cho Thúy Thúy một vị bác sĩ tâm lý nổi tiếng.

Bác sĩ tâm lý gợi ý trò chuyện với Thúy Thúy, Thúy Thúy chỉ cúi đầu, không nói. Hỏi thêm cô lập tức hoảng hốt, đứng dậy chạy ra bên ngoài, còn kêu: “Đừng đánh con! Đừng đánh con! Tại sao lại đánh con! Mẹ chồng, chồng, đừng đánh con! Tại sao mẹ chồng đánh con, con không được phép đánh lại, tại sao chứ?”. Bố mẹ Thúy Thúy xót xa như đứt từng khúc ruột, cả nhà Vương Hinh tay cuộn tròn thành nắm đấm thật chặt, ông bà ngoại Vương Hinh khóc không thành tiếng. Họ nói với Thúy Thúy, sau này ai dám đánh cô cô có thể đánh lại. Nếu mẹ chồng đánh cô nữa, thì cô cứ dốc hết sức mà đánh chết bà già ác nghiệt đó. Thúy Thúy ôm đầu khóc lóc: “Mẹ không cho, mẹ dạy cháu phải biết tôn trọng bề trên, hiếu thuận với mẹ chồng, cháu không được phép đánh bà, hu...hu, nhưng bà đánh cháu, cháu phải làm sao đây? Lần trước cháu không kìm lòng được, đã đánh bà, nhưng cháu thấy cháu thật không phải ... đầu óc cháu rất loạn, a.....cháu không hiểu...”. Mọi người đều nhìn mẹ Thúy Thúy vàng ánh mắt giận dữ.

Bà ngoại Thúy Thúy nói đỡ hộ mẹ Thúy Thúy: “Lời nó dạy cũng không sai mà... Đúng là không được phép đánh lại mẹ chồng! Tôn trọng bề trên, hiếu thuận với mẹ chồng là phẩm chất tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, tôi cũng luôn dạy con cái như vậy, nhưng, nhưng.....”. Bà sợ sệt nhìn Vương Hinh đang giận dữ giậm chân thình thịch, sắc mặt tím tái của bố Thúy Thúy, gương mặt lạnh lùng của bố Vương Hinh, sắc mặt ái ngại của mẹ Vương Hinh, còn cả khuôn mặt méo xệch đi của mẹ Thúy Thúy..... Vì không dám khơi lên cơn giận của mọi người, bà ngoại Thúy Thúy đầu đã bạc trắng vội chuyển lời: “Nhưng bà mẹ chồng Thúy Thúy là ngoại lệ, phải đánh! Đánh chết là tốt nhất! Lần trước cháu cho bà ta mấy cái bạt tai là rất tuyệt, lần sau, nếu ta thấy bà ta đánh cháu, dù tay bà ngoại đã yếu, không đánh được, bà sẽ ở ngoài cổ vũ cháu đánh chết bà già khốn khiếp đó, Thúy Thúy ngoan, đừng khóc nữa”.

Sắc mặt mọi người lúc này mới dịu đi đôi phần, chỉ có mẹ Thúy Thúy vẫn ôm mặt khóc thảm thiết, rồi lại tự hỏi mình: “Mình đã sai rồi sao? Lẽ nào mình đã dạy con sai? Từ nhỏ Thúy Thúy đã biết nghe lời, mình nói gì nó nghe nấy, chính mình đã hại Thúy Thúy rồi?”

Thúy Thúy trở về nhà, vẫn tiếp tục ngủ lịm, thường xuyên hét trong cơn mê: “Đừng đánh con.

Bố mẹ Thúy Thúy sau một đêm tóc đều đã bạc trắng.

Hôm nay Đại Lâm hùng dũng bước vào nhà Thúy Thúy, ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế sofa, vênh vao nói đòi ly hôn, đồng thời yêu cầu nhà Thúy Thúy bồi thường cho anh ta 10 vạn tệ. Mẹ Thúy Thúy gần như bị bệnh tình của Thúy Thúy dày vò đến độ bất thường, nổi đóa lên trước khi bố Thúy Thúy nổi giận, vội cầm lấy chiếc điều khiển tivi lao đến, đập tới tấp vào đầu vào mặt Đại Lâm, vừa đập vừa gào khóc: “Cả nhà các người sao lại không chết đi chứ, hôm nay tao phải đánh chết mày để trả thù cho Thúy Thúy! Sao mày còn chưa chết chứ? Mau chết đi!”. Mẹ Thúy Thúy gào khóc thống thiết, như sắp ngất đi. Cả đời cô con gái như thể coi như xong, cuộc đời bố mẹ cũng sắp đến hồi kết, mẹ Thúy Thúy đau đớn như đứt từng khúc ruột, cầm chiếc điều khiển đánh tới tấp vào Đại Lâm. Đại Lâm chưa bao giờ thấy mẹ vợ điên cuồng như lúc này, nài xin: “Bố, mẹ, bố mẹ sao vậy? Bố mẹ mắng chửi con thì được, không được chửi rửa mẹ con!”.

Bố Thúy Thúy cứ nghĩ đến cái bộ dạng vắt chân chữ ngũ đòi bồi thường của anh ta lúc này là tức điên lên, vồ lấy chiếc ghế ném về phía Đại Lâm. Đại Lâm thấy tình hình bất lợi, vội vàng chuồn nhanh ra khỏi cửa, chạy mất dạng, chiếc ghế lao ra theo, hàng xóm tầng trên tầng dưới đều nghe thấy tiếng rầm rầm vang vọng, vội mở cửa ra xem, chỉ nhìn thấy mất bố Thúy Thúy đồ ngầu, toàn thân run rẩy, nắm đấm tay kêu rắc rắc, không nói câu nào. Còn mẹ Thúy Thúy thì co rúm người dưới đất, ôm lấy mặt khóc nức nghẹn. Nhìn cảnh tượng này, ai cũng ái ngại xót xa. Có người hỏi mẹ Thúy Thúy là đã xảy ra chuyện gì.

Cả nhà Thúy Thúy hiền lành thật thà, tốt bụng với tất cả mọi người, nhà nào cần tiền, có khi vay người thân còn không được, nhưng vay nhà Thúy Thúy chắc chắn sẽ được. Con cái hàng xóm đi học về, khi bố mẹ chúng không ở nhà, chúng đều sang nhà Thúy Thúy làm bài tập và xem tivi cho đến khi nhà Thúy Thúy ăn cơm tối mới về. Mẹ Thúy Thúy là y tá, các nhà xung quanh, ai có người ốm đều tìm mẹ Thúy Thúy. Mẹ Thúy Thúy sẽ nói cho họ cần mua loại thuốc gì, hay giúp họ tìm thuốc, truyền thuốc. Mẹ Thúy Thúy chưa từ chối ai bao giờ.

Bố Thúy Thúy khéo tay, tivi nhà ai hỏng, hay bình nóng lạnh hỏng, ông đều giúp họ sửa chữa miễn phí. Mọi người trong gia đình này đều rất lương thiện, thân thiện với mọi người. Cô bé Thúy Thúy từ nhỏ đã e thẹn, gặp ai cũng chỉ chào lí nhí, vừa nói đã đỏ mặt, nhiều hàng xóm đã chứng kiến Thúy Thúy lớn khôn. Họ đánh giá rất cao về gia đình Thúy Thúy. Mấy cô mấy bà đỡ mẹ Thúy Thúy dậy, rồi vào phòng xem Thúy Thúy. Thúy Thúy đã bị tỉnh giấc bởi tiếng động bên ngoài, hai tay giữ chặt mép chăn, đôi mắt mơ màng sợ hãi nhìn họ chằm chằm. Họ thấy ánh mắt và thái độ của Thúy Thúy không bình thường, hỏi gì cô cũng không đáp, cắn chặt đôi môi nhột nhột, nước mắt lưng tròng nhìn mọi người, nhưng lại có vẻ như không nhìn thấy gì cả. Mọi người đều thấy có vấn đề, bèn đi hỏi mẹ Thúy Thúy. Mẹ Thúy Thúy luôn cảm thấy cuộc hôn nhân của con gái để xảy ra cơ sự này thật sự rất xấu hổ, không dám nói cho ai hết, nhưng đến nước này, có muốn giấu cũng không được nữa, ôm mặt khóc lớn tiếng, nghẹn ngào nói: “Nhà chồng đánh Thúy Thúy đến phát điên, vừa rồi con rể đến đòi ly hôn, còn đòi nhà tôi bồi thường 10 vạn tệ..... Nhà tôi làm gì còn tiền nữa”.

“Chẳng phải nhà chồng Thúy Thúy mua nhà cho Thúy Thúy sao? Bảo Thúy Thúy đưa hồ sơ thương tích về bạo lực gia đình ra, để cho cả cái gia đình chó chết ấy phải ra đi tay trắng”. Một bác gái phần nộ nói lớn.

Một bác trai khác nói: “Thế thì dễ dàng cho chúng nó quá, mẹ Thúy Thúy à, chờ Thúy Thúy ly hôn xong, chỉ cần chị nói một tiếng, những người hàng xóm chúng tôi sẽ giúp chị đập chết cái thằng khốn đó, không đập chết cũng làm cho nó tuyệt tự tuyệt tôn.”

“Phải, phải đấy. Ly hôn mà xong à? Làm gì có chuyện đơn giản thế? Đánh Thúy Thúy đến phát điên, muốn bỏ Thúy Thúy để lấy người khác à? Đánh cho tàn phế, đánh cho chết, xem nó có còn tìm được không!”

Mọi người phần nộ xoa nắm đấm: “Lấy lại cái nhà của anh ta, Thúy Thúy chữa khỏi bệnh, có phẩm hạnh tốt như Thúy Thúy và cả căn nhà nữa, người đàn ông tốt thế nào mà chẳng tìm được? Mấy người hàng xóm chúng tôi sẽ lo chuyện này, nhất định phải giúp Thúy Thúy tìm được người đàn ông xứng đáng”.

Mẹ Thúy Thúy khóc nói: “Căn nhà đó đứng tên bố chồng Thúy Thúy, còn bảo nhà tôi đưa ra 20 vạn tệ để sửa chữa trang trí. Ban đầu chúng tôi suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần con rể đối xử tốt với con gái mình là được, chúng tôi có bỏ ra nhiều tiền hơn nữa cũng đáng. Con người sống cả đời cũng chỉ vì con cái mà thôi! Kết quả là ngay ngày hôm sau khi đi tuần trăng mật về, mẹ chồng Thúy Thúy đánh nó đầm đìa máu me chỉ vì nó không bỏ ra nửa tháng lương để mua những thứ bà ta yêu cầu. Trong lòng tôi buồn bực lắm, Thúy Thúy muốn ly hôn, nhưng tôi thật chẳng ra gì, lại ra sức ngăn cản nó. Vì không muốn Thúy Thúy ly hôn, tôi còn chủ động hòa giải với gia đình chồng Thúy Thúy, kết quả là hôm tôi mời họ đi ăn, mẹ chồng Thúy Thúy lại tát nó sau bảy cái liên hồi. Sao bà ta lại có thể nhẫn tâm đến thế, không phải là máu mủ ruột rà của bà ta, bà ta không xót. Từ khi Thúy Thúy sinh ra, tôi và bố nó nâng niu nó trong bàn tay, chỉ có một đứa con, nhà nào chẳng yêu chẳng xót con như thế. Tôi và bố nó không nổi đánh nó một lần nào, thế nhưng Thúy Thúy sau khi được gả vào nhà chồng, liền bị đánh đập như con vật. Tôi thật là người mẹ đáng chết, còn cứ một mực khuyên Thúy Thúy nhẫn nhịn, nói với nó phụ nữ ly hôn coi như xong cả đời. Nhưng bây giờ Thúy Thúy điên rồi, con rể vẫn đòi ly hôn, còn đòi nhà tôi bồi thường 10 vạn. Chúng tôi vẫn luôn nhịn nhục, để đối lấy được gì, Thúy Thúy bị nhà chồng đánh cho thành điên, rồi lại bị hắt hủi, đạo lý ở đâu? Cả đời tôi tốt với mọi người, không hề rấp tâm hại ai bao giờ”. Mẹ Thúy Thúy khóc nghẹn, nói không thành tiếng, đôi môi run rẩy, tiếng khóc thấm thiết, nghe thật xót xa. Hàng xóm đều phần nộ, chỉ hận là không

thể xé xác gia đình Đại Lâm.

Bố Thúy Thúy vốn là người mạnh mẽ kiên cường, chưa bao giờ chịu cúi đầu trước khó khăn. Thế mà giờ đây, ông lại khóc huhu giống như một đứa trẻ, những giọt nước mắt to tròn nóng hổi thi nhau rơi xuống. Bố Thúy Thúy cứ tự trách mình mãi. “Tại tôi cả. Sau lần thứ hai Thúy Thúy bị đánh, khi về nhà đã trông có vẻ không ổn, gần như đêm nào cũng gặp ác mộng, chột bưng tỉnh trong tiếng khóc. Hỏi nó mơ thấy gì, nó nói nó mơ thấy mẹ chồng đánh nó. Chúng tôi còn khuyên nó, nói mẹ chồng nó cũng không phải người xấu, bảo Thúy Thúy đừng nghĩ xấu mẹ chồng nó. Một lần, Thúy Thúy nói muốn ly hôn, tôi đã nổi nóng, không cho phép nó ly hôn. Tôi làm bố mà lại quá hồ đồ, tư tưởng truyền thống đã hại Thúy Thúy mất rồi, hại cả nhà chúng tôi. Chúng tôi vẫn luôn dạy Thúy Thúy phải hiếu thuận với bố mẹ chồng, coi chồng là nhất, làm một người vợ hiền thực nết na đức hạnh, ha..... ha. ha.....”.

Bố Thúy Thúy cười vang, nhưng trên mặt vẫn đầm đìa nước mắt. Nụ cười đó trông thật đáng sợ, rồi ông hét lên: “Tại sao đứa con gái chúng tôi vất vả nuôi dưỡng lớn khôn lại phải làm trâu ngựa cho kẻ khác? Tại sao tôi lại tự tay dâng đứa con yêu của mình cho kẻ khác lăng nhục? Tại sao những gia đình có con gái đều dạy con gái hiếu thuận bố mẹ chồng, coi chồng là nhất? Những nhà sinh con trai, có ai dạy con trai mình hiếu thuận bố mẹ vợ, coi vợ là nhất? Những ông bố bà mẹ chồng đó đều dạy con trai lấy một người vợ để về hầu hạ mình, tốt nhất là cô con dâu có công việc, có lương, sẽ làm trâu làm ngựa trong nhà anh ta, phải cung phụng hầu hạ bố mẹ chồng, còn phải là một cái máy đẻ, tốt nhất là sinh được con trai, sinh con gái sẽ bị rẻ rúng hất hủi!”. Bố Thúy Thúy khóc, lấy nắm tay tự đập vào đầu mình, không ai giữ được.

19. Chương 19

Đại Lâm cuống cuống sợ hãi chạy về nhà, khóc lóc kể lại với mẹ việc xảy ra ở nhà Thúy Thúy, anh ta cảm thấy bị ầm ức, thiệt thòi. Vợ đánh mẹ anh ta, anh ta đề nghị ly hôn, có gì sai chứ? Thực ra, anh ta yêu Thúy Thúy, anh ta chỉ muốn dọa Thúy Thúy, anh biết rất rõ nhà Thúy Thúy sợ ly hôn, anh muốn dạy dỗ Thúy Thúy một trận, để Thúy Thúy sau này rằm rắp nghe lời anh, thế thì cuộc sống mới dễ chịu hơn.

Thực ra mẹ Đại Lâm đã sớm có ý định rõ ràng. Nếu nhà Thúy Thúy đồng ý ly hôn, bồi thường cho nhà bà tam 10 vạn thì vừa vặn có thể đưa cho Bá Bá đầu tư vào cửa hàng internet. Bá Bá được bà một tay nuôi dưỡng khôn lớn, Bá Bá chẳng khác gì con đẻ. Nếu mà không ly hôn, tiền lương tháng 1 vạn của Thúy Thúy cũng là của cái nhà này. Tóm lại, dù thế nào thì nhà mình cũng không bị thiệt.

Những ngày này, tâm trạng mẹ Đại Lâm cũng không được tốt, ở trường học, chủ nhiệm tìm mọi cách để bài trừ bà, tìm mọi cách để gây khó dễ với bà. Trước đây bà xin nghỉ cũng chẳng bị trừ lương mấy, bây giờ chủ nhiệm tính kỹ ngày bà nghỉ, còn nói không có giấy xin nghỉ chính thức, coi là trốn làm, bồng chốc trừ hẳn nửa tháng lương. Mẹ Đại Lâm có cầu xin thế nào cũng không được. Chủ nhiệm giáo vụ nói từ trước, muốn làm thì làm, không muốn làm thì xéo! Đây người thạc sỹ tiến sỹ còn đang nhắm nhe cái ghế của bà.

Là cấp dưới, không thể không cúi đầu!

Mẹ Đại Lâm lên lớp muộn mấy phút, cũng bị mách lẻo, chủ nhiệm vội vàng chạy đến lớp học, mắng mỏ chỉ trích bà như mắng đứa cháu trước mặt tất cả các học sinh. Bà giải thích, chủ nhiệm liền nói: “Muốn làm thì làm, không muốn làm thì đi. Nhà trường trả tiền lương cho cô không phải để cô đến đứng lấy lệ cho hết giờ! Làm giáo viên mà còn đến muộn, cô còn có phẩm chất nhà giáo gì chứ?” Mẹ Đại Lâm bực quá, đi gặp hiệu trưởng để tìm sự công bằng, hiệu trưởng đọc sách, chẳng buồn ngược mắt lên, nói: “Ngôi miếu nhỏ này của chúng tôi không chứa được vị thần lớn là cô, cô có thể nộp đơn xin nghỉ việc bất cứ lúc nào để đi tìm chỗ khác tốt hơn.” Mẹ Đại Lâm cuống lên, vội cười nói: “Không đâu, không đâu, tôi sẽ cố gắng làm việc dưới sự lãnh đạo của hiệu trưởng.” Mẹ Đại Lâm cả ngày một bụng ầm ức không có chỗ nào để xả giận, về nhà nghe thấy Đại Lâm nói vậy, rồi lại thấy mặt và đầu con trai bị đánh sưng vù. Vừa xót con, vừa phẫn uất, hỏa bốc lên, bèn dẫn Đại Lâm đến nhà Thúy Thúy.

Hàng xóm nhà Thúy Thúy đã về cả, mẹ Đại Lâm điên cuồng đập cửa, bố Thúy Thúy cầm dao phay định ra mở cửa chém chết hai mẹ con họ, bị mẹ Thúy Thúy giữ chặt lấy, khóc nói: “Giết người phải đền mạng! Thúy Thúy điên rồi, nếu ông lại xảy ra chuyện gì, tôi biết sống sao đây?” Bố Thúy Thúy gạt nước mắt, bỏ dao xuống. Mẹ Đại Lâm bên ngoài cửa chửi bới: “Cả nhà các người thật đáng chết, bảo con gái các người ly hôn rồi đi ra đường làm điếm à? Sợ là với bộ dạng đấy, có ra đứng đường cũng chẳng ma nào thèm, đồ

rác rưởi! Đợi con trai ta ly hôn, rồi sẽ tìm được cô gái trẻ trung xinh đẹp giàu có. Thứ con gái các người, có các thêm tiền cũng khó mà tìm được ai.” Hàng xóm lần lượt ra chỉ trích bà, bà hét lớn với họ: “Con gái bà ta bị con trai tôi chán rồi, còn muốn ly hôn để cho thằng khác chơi! Cứ nghĩ ai cũng ngốc chắc, có người đàn ông nào còn cần cái thứ rác rưởi của nhà bà ta chứ!” Giữa tiếng chửi bới độc địa cay nghiệt của mẹ Đại Lâm, mẹ Thúy Thúy đã không thể chịu đựng được nữa, bà cảm thấy máu đang bốc lên, trước mắt tối sầm, rồi ngất lịm.

Khi mẹ Đại Lâm ở bên ngoài điên cuồng đập cửa, Thúy Thúy đã bị tỉnh giấc, vừa nghe thấy giọng mẹ Đại Lâm, cô đã không ngừng run lấy bầy, khi nghe thấy mẹ Đại Lâm liên tục chửi rửa lẳng mạ, Thúy Thúy đau khổ chui vào chăn, lấy chăn bịt thật chặt đôi tai mình, nhưng những lời lẳng nhục đáng sợ đó vẫn xuyên thấu vào tai cô. Trong chăn, Thúy Thúy khóc không thành tiếng, nước mắt giàn giụa. Khi nghe thấy bố cô gọi tên mẹ một cách khác thường, Thúy Thúy kinh hãi vội vàng lao ra khỏi giường, nhìn thấy mẹ đang nằm vật dưới đất, bất động, còn bố đang cuống cuồng liên tục gọi cấp cứu 120.

Thúy Thúy vội vàng ấn nhân trung của mẹ, trước đây mẹ cô đã dạy cô làm như vậy.

Mẹ Đại Lâm thấy tình thế bất ổn, vội kéo Đại Lâm đang sợ đến đỡ dẫn cả người chạy mất tăm mất dạng. Đợi đến khi xe cấp cứu đến, bác sỹ chẩn đoán mẹ Thúy Thúy đã chết, trào máu não. Họ không có khả năng cứu vãn được. Khi mẹ Thúy Thúy chết, bà vẫn mở to mắt, trong mắt toát ra vẻ bi thương và căm phẫn, còn có cả biết bao sự không cam tâm và không yên tâm. Chết không nhắm mắt.

Đợi đến khi ông bà ngoại Thúy Thúy và gia đình Vương Hinh biết tin đến bệnh viện, cơ thể mẹ Thúy Thúy đã cứng đờ. Bố Thúy Thúy không thể nào chấp nhận được sự thực tàn khốc là vợ mình đột ngột qua đời. Khi các bác sỹ đã từ bỏ việc cấp cứu, ông vẫn dồn hết sức lực để ấn lồng ngực vợ, luôn miệng gọi tên vợ, ai khuyên cũng không được. Ông vẫn cứ nghĩ rằng vợ mình vẫn có thể cứu sống lại được, liên tục hô hấp nhân tạo cho vợ. Hai người hàng xóm cùng đi theo xe cấp cứu đến nhìn thấy bố Thúy Thúy nước mắt giàn giụa, bất giác trông mắt cũng đỏ hoe. Ông bà ngoại Thúy Thúy cũng không thể nào chấp nhận được sự thực tàn khốc này, cũng đi đến cùng con rể ấn lồng ngực con gái, hy vọng xuất hiện kỳ tích.

Vương Hinh và mẹ nắm lấy bàn tay đã cứng đờ của mẹ Thúy Thúy khóc lóc thảm thiết. Bố Vương Hinh hỏi hai người hàng xóm rõ đầu đuôi sự tình, lập tức báo cảnh sát.

Còn Thúy Thúy thì đứng ngẩn người như người gỗ bên cạnh. Thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ. Cô vốn tự khép kín mình, không muốn bị tổn thương. Nhưng sự ra đi đột ngột của mẹ đã phá vỡ cái vòng tròn phòng bị trong thế giới của cô, tất cả những điều này như cơn đại hồng thủy trào đến, hủy diệt toàn bộ thế giới yếu đuối của cô.

Khi cảnh sát đến, xác mẹ Thúy Thúy đã lạnh ngắt từ lâu, còn bố và ông bà ngoại Thúy Thúy vẫn dốc sức để ấn, ấn mãi. Mấy người cảnh sát đành phải dùng hình thức cưỡng ép kéo họ ra. Sau khi bị cảnh sát kéo ra, bố Thúy Thúy quỳ xuống cạnh xác vợ khóc thảm thiết, hai tay nắm thật chặt bàn tay vợ đã trở nên lạnh giá, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng đau lòng này đều không cầm được nước mắt. Ngay cả bố Vương Hinh vốn cứng rắn đến thế cũng phải rơi lệ.

Ông bà ngoại Thúy Thúy người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, chỉ một chữ khóc sao có thể nói hết được đây! Bác sỹ thấy họ đã không thể trụ được nữa, đành phải tiêm thuốc an thần cho họ. mẹ Vương Hinh khóc vật vã, giơ tay vuốt đôi mắt mở trừng trừng của chị gái. Bố mẹ chỉ sinh được hai chị em, từ nhỏ chị gái đã rất yêu thương bà. Hồi trước, cuộc sống khó khăn, chị gái tiết kiệm được chút tiền đều mua đồ ngon cho bà ăn. Chị gái đột ngột qua đời, mẹ Vương Hinh không thể nào chấp nhận được tin dữ này, khóc lóc thảm thiết, suýt ngất đi.

Đại Thiệu và Minh Minh cũng đến.

Vương Hinh và bác gái có tình cảm sâu nặng, cũng khóc lên khóc xuống, Đại Thiệu mắt đỏ hoe ôm chặt cô vào lòng.

Đại Thiệu tiếp xúc nhiều với mẹ Thúy Thúy. Khi mới bắt đầu yêu Vương Hinh, gần như cứ hai tuần đều đến nhà Thúy Thúy chơi một lần. Mẹ Thúy Thúy biết gia đình Đại Thiệu giàu có, sợ mình tiếp đãi không chu đáo, sẽ khiến Đại Thiệu coi thường Vương Hinh. Thế nên, cứ mỗi lần họ đến chơi, bố mẹ Thúy Thúy đều tất bật ra chợ, mua những món ăn ngon đắt tiền mà bình thường họ không dám hỏi đến. Từ trước, khi

Vương Hinh đến chơi nhà Thúy Thúy, bố mẹ Thúy Thúy cũng đều mua những đồ ngon nhất cho cô. Vương Hinh và Đại Thiếu đều còn trẻ, lại sinh ra trong gia đình giàu có, vốn không hề có khái niệm về tiền bạc, nên cứ ăn uống vô tư không nghĩ ngợi gì.

Đến một hôm, khi cả nhà Vương Hinh xem ti vi, trên ti vi giới thiệu giá cả các món ăn, Vương Hinh mới buột miệng nói ra mấy hôm trước vừa mới ăn món đó ở nhà bác gái. Bố Vương Hinh lấy máy tính ra, sau khi tính xong, ai nấy đều giật mình: mỗi lần Vương Hinh và Đại Thiếu đến ăn cơm, nhà Thúy Thúy đều phải tiêu gần 600 tệ, một tháng hai lần là 1200 tệ. Bố Vương Hinh nghiêm khắc nói với hai đứa, mẹ Thúy Thúy là y tá, kiếm không được nhiều tiền, bố Thúy Thúy không có bằng cấp, một tháng lương chỉ được 1280 tệ. Thúy Thúy còn đang học đại học, tiền học và tiền sinh hoạt phí đã là một gánh nặng. Đại Thiếu và Vương Hinh cùng cúi đầu, trong lòng rất áy náy, hổ thẹn.

Nhớ đến mỗi lần họ đến, bố mẹ Thúy Thúy đều rất vui, rất niềm nở, chu đáo. Có đôi lần họ không đến chơi, mẹ Thúy Thúy đều gọi điện bảo họ đến ăn cơm.

Về sau, theo ý bố Vương Hinh, Vương Hinh và Đại Thiếu mời bố mẹ Thúy Thúy đến nhà hàng, Vương Hinh trả tiền. Bố mẹ Thúy Thúy vốn định đi, nhưng khi nghe nói Vương Hinh trả tiền, thì nhất định không chịu, khiến Vương Hinh giận lắm. Bố mẹ Đại Thiếu nghe con trai kể về việc này, dặn dò con trai phải năng đến chơi với bố mẹ Thúy Thúy. Đến tết, bố mẹ Đại Thiếu không mời bố mẹ Vương Hinh, nhưng lại mời gia đình nhà Thúy Thúy đến đảo Hải Nam du lịch một chuyến, nói là cảm ơn bố mẹ Thúy Thúy đã chăm sóc con trai mình suốt thời gian qua.

Bố Vương Hinh biết chuyện, cười mãi, nói gia đình nhà Đại Thiếu thật có gia giáo, càng ủng hộ con gái và Đại Thiếu đi lại tìm hiểu nhau.

Nhà Vương Hinh cũng tìm mọi cơ hội để tặng tiền cho nhà Thúy Thúy, bố mẹ Thúy Thúy không lấy, bố Vương Hinh nói không phải cho hai bác, mà là để dành cho Thúy Thúy sau này kết hôn.

Bố mẹ Thúy Thúy không nở tiêu một xu, kết quả là tiết kiệm được 20 vạn, bị mẹ Đại Lâm lừa lấy đi mất.

Đại Thiếu nhớ lại gương mặt tươi cười của mẹ Thúy Thúy, cũng quay mặt đi lau nước mắt.

Mình Minh dù không tiếp xúc gì với mẹ Thúy Thúy, nhưng nhìn thấy Vương Hinh khóc thảm thiết như đứt từng khúc ruột, nên cũng buồn.

20. Chương 20

Mẹ Đại Lâm và Đại Lâm ở nhà đang thấp thỏm lo lắng, hi vọng mẹ Thúy Thúy không sao, nếu không thì Thúy Thúy chắc chắn sẽ đòi ly hôn, mẹ Đại Lâm còn tiếc số tiền lương 1 vạn tệ của Thúy Thúy lắm. Khi cảnh sát đến gõ cửa, nhà Đại Lâm mới biết mẹ Thúy Thúy đã chết.

Mẹ Đại Lâm “ôi” lên một tiếng, hai chân mềm nhũn, ngồi xuống ghế, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, kêu ù ù. “Sao lại chết rồi? Buổi chiều vẫn ổn cơ mà, sao lại chết được chứ?” Hồi lâu, mẹ Đại Lâm vẫn không có phản ứng, sau đó khóc: “Tôi không cố ý, tôi thực sự không cố ý, tôi chỉ đi trút giận thôi, tôi không rắp tâm đầu! Cái miệng thối này của tôi!” Đại Lâm cũng mệt mỏi ủ dột ngồi trên ghế sofa, nước mắt thì nhau rơi xuống. Mẹ Thúy Thúy từ trước đến giờ đều đối xử rất tốt với anh, thật không ngờ giờ đây đã bị người mẹ đẻ của anh chửi cho đến chết, cuộc hôn nhân của anh coi như đã xong! Anh không muốn mất Thúy Thúy, anh cũng không thể tưởng tượng nổi những tháng ngày không có Thúy Thúy sẽ sống ra sao. Anh nhất định phải đi gặp Thúy Thúy nói cho rõ, nói mẹ anh không hề cố ý, cầu xin Thúy Thúy tha thứ. Thúy Thúy vẫn luôn là người dịu dàng dễ bảo, cô sẽ không để cho chồng bị mất mặt, cô sẽ tha thứ cho anh, không để anh bị kẹt ở giữa khó xử. Đại Lâm nhất định bảo mẹ anh xin lỗi bố con Thúy Thúy, đợi Thúy Thúy tha thứ cho anh, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Phụ nữ rất dễ nịnh. Nghĩ vậy, Đại Lâm liền đứng dậy đi tìm Thúy Thúy để giải thích. Thúy Thúy yêu anh, về điều này, Đại Lâm rất tự tin. Đương nhiên Thúy Thúy sẽ khóc, sẽ tức giận, anh phải dỗ dành, rồi sau cơn mưa, trời lại sáng thôi. Đại Lâm mặc kệ sự can ngăn của mẹ, lao ra khỏi nhà. Sau đó, anh nghiêng răng nghiêng lợi, bỏ tiền ra mua một bó hoa hồng. Anh chưa bao giờ nở bỏ tiền ra mua hoa tặng cho Thúy Thúy, lát nữa, khi Thúy Thúy nhìn thấy bó hoa hồng đỏ rực này, rồi lại nhìn thấy ánh mắt thành khẩn của anh,

chắc chắn sẽ rất cảm động. Sẽ có người cho rằng, lúc này Đại Lâm đi tìm Thúy Thúy thì là tự mình chui đầu vào rọ. Không! Đại Lâm còn tỉnh táo lắm, nhà anh ta đâu có gen thiếu não! Bây giờ xảy ra sự việc nghiêm trọng thế này, nếu anh lẩn trốn, không lộ diện, thì Thúy Thúy sẽ nhìn anh thế nào chứ? Thúy Thúy sẽ càng căm giận anh. Anh biết, lúc này đây Thúy Thúy đang căm hận anh và mẹ anh đến tận xương tủy, không còn cách nào khác, anh chỉ có thể liều mình lao về phía trước.

Giờ đây, anh dừng cảm ngắc cao đầu đi tìm gặp Thúy Thúy, nhân lúc tinh thần Thúy Thúy đang hoảng loạn (nhà anh vẫn chưa biết Thúy Thúy có vấn đề về thần kinh), cố hết sức nói những câu nhẹ nhàng ngọt ngào, an ủi giúp lo liệu việc ma chay, để Thúy Thúy cảm nhận được chồng cô là một nam tử hán đội trời đạp đất! Là lỗi của mẹ anh, anh sẽ bảo mẹ anh xin lỗi Thúy Thúy, giết người cũng không bằng đập đầu xuống đất lạy, mẹ chồng xin lỗi con dâu rồi, con dâu còn làm căng đến bao giờ? Vẫn còn phải sống chứ! Anh yêu Thúy Thúy, anh biết bây giờ Thúy Thúy rất buồn, anh phải đi an ủi cô, đem lại cho cô sự ấm áp. Còn một điều quan trọng hơn, nhà Vương Hinh chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, nếu anh có thể kéo Thúy Thúy về phía mình, Thúy Thúy sẽ trở thành tấm lá chắn tốt nhất của anh trước mặt gia đình Vương Hinh. Cho dù Thúy Thúy không thể tha thứ ẹ anh, nhưng Thúy Thúy vẫn là vợ anh, cô có thể nhìn anh chết sao? Hôm đó toàn là mẹ cất lời chửi bới, anh không nói một câu nào. Đại Lâm thận trọng bước vào cửa bệnh viện, men theo bức tường vây đi vào, không muốn gây sự chú ý của mọi người, hai mắt lướt nhanh xem có thấy bóng dáng gia đình Vương Hinh hay không.

Lần theo tiếng khóc thảm thiết, anh dễ dàng tìm ra được chỗ nằm của mẹ Thúy Thúy. Anh nép người vào góc khuất, thò đầu ra nhìn thấy thi thể cứng đờ của mẹ Thúy Thúy. Đại Lâm lập tức cảm thấy đau xót, sống mũi cay cay, nước mắt rơi lã chã. Mẹ Thúy Thúy trước nay vẫn luôn chăm sóc anh rất chu đáo. Bây giờ bà mất rồi, Đại Lâm sao lại không buồn được chứ? Con người là sinh vật có tình cảm. Đại Lâm lau nước mắt, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Thúy Thúy. Thúy Thúy quay lưng lại phía anh đứng. Đại Lâm không có gan đi vào tìm Thúy Thúy, anh nhờ một cô y tá gọi Thúy Thúy ra, nói có người tìm cô.

Cô y tá lấy làm lạ, hỏi: “Sao anh không tự đi tìm cô ấy?” Đại Lâm vội nói: “Những người bên cạnh cô ấy đều muốn chúng tôi ly hôn!” Cô y tá nhìn anh một lát, thấy anh cũng có chút dáng vẻ của người có văn hóa, không giống kẻ xấu, bèn đi vào nói nhỏ với Thúy Thúy có người tìm cô. Mọi người đều đang khóc lóc đau đớn, không ai chú ý đến Thúy Thúy. Thúy Thúy mơ hồ nghe thấy tiếng nói của cô y tá, không chú ý, cũng không nhúc nhích. Cô y tá tốt bụng, thấy Thúy Thúy mơ màng, bèn kéo Thúy Thúy đến trước mặt Đại Lâm. Đại Lâm vui mừng hết lời cảm ơn cô y tá. Rồi vội vàng kéo Thúy Thúy đi thật nhanh, quanh mấy lần, khi nhìn thấy xung quanh không có ai mới dừng lại.

Thúy Thúy bị anh kéo đi bước thấp bước cao suýt rơi giày, cũng mơ mơ màng màng đi theo anh. Trong đầu cô là một mớ hỗn độn, gần như không nhận ra Đại Lâm. Đại Lâm ngọt ngào nói với Thúy Thúy: “Bà xã à, là tại mẹ anh không tốt, bà đã sai rồi, em tha thứ cho bà nhé? Mẹ anh thực sự không cố ý đâu, miệng bà nói cay nghiệt, nhưng tấm lòng lại tốt, chẳng phải em rất thích lời bài hát: ‘Điều lãng mạn nhất chính là cùng anh dắt tay nhau đến già sao?’ Thúy Thúy, em có nghe anh nói không?” Thúy Thúy nhìn anh, ánh mắt mơ màng, như thể không nhận ra anh. Đại Lâm cuống lên, nói này giờ đều là công cốc rồi, a nh nghĩ Thúy Thúy bị sốc bởi mẹ cô ra đi quá đột ngột. Anh lắc Thúy Thúy, Thúy Thúy vẫn không có phản ứng gì. Đại Lâm lo lắng, nghĩ một lúc, rồi quyết định kéo Thúy Thúy ra ngoài đường, bắt taxi đưa Thúy Thúy về nhà. Anh nghĩ, Thúy Thúy nhất thời đầu óc không tỉnh táo, thà là anh đưa Thúy Thúy về nhà để tẩy não, còn hơn để gia đình Vương Hinh tẩy não cho Thúy Thúy. Dù sao, Thúy Thúy là vợ anh, anh đưa cô về nhà là rất hợp với luân thường đạo lý.

Mẹ Đại Lâm thấy anh đưa Thúy Thúy về nhà, rất kinh ngạc. Bà định thần lại, sau đó nặn ra nụ cười chào đón Thúy Thúy, kéo tay cô ngồi xuống ghế sofa, hiền từ nói: “Con gái à, con về là mẹ yên tâm rồi. Những chuyện trước đây đều là lỗi ở mẹ, mẹ thực sự không cố ý, nếu mẹ cố ý, thì để mẹ bị sét đánh chết ngay. Chuyện trước đây, mẹ cũng hối hận lắm, người chết không thể sống lại, con gái, con cũng đừng quá đau buồn...” Nói rồi, bà lấy tay lau nước mắt, giọt nước mắt này là thật, không giả tạo chút nào. Đại Lâm nói Thúy Thúy bị sốc, bảo mẹ anh mau đi nấu cháo để Thúy Thúy định tâm lại. Bình thường Thúy Thúy thích ăn cháo hương thơm lừng. Mẹ Đại Lâm lau nước mắt rồi vội vào bếp nấu cháo, vừa vo gạo vừa khóc, hồi tưởng lại cuộc sống khó khăn của cả đời mình. Từ nhỏ bà đã rất nghèo khó, bố bà là công nhân, mẹ không có việc làm, nuôi dưỡng bà và em trai đã đủ vất vả rồi. Bà cũng biết điều, chẳng bao giờ đòi ăn ngon mặc đẹp, nhưng bà vô cùng ngưỡng mộ những bạn gái khác gia đình khá giả ăn ngon mặc đẹp hơn bà gấp trăm

lần. Khi tết đến, các bạn nữ khác đều có những bộ quần áo mới rực rỡ, đẹp đẽ, còn bà được nhận bộ quần áo chữa lại từ bộ đồ công nhân của bố. Bên ngoài, mẹ Đại Lâm không thể hiện điều không vui, nhưng đêm đến khóc thầm suốt đêm. Đời người con gái, chỉ có một lần ở tuổi dậy thì đẹp nhất, nhưng mẹ Đại Lâm lại phải trải qua những tháng ngày đó trong sự nghèo đói, bà gắng sức học hành, cuối cùng cũng có được một công việc là làm giáo viên. Thế nhưng, cậu em trai bà yêu chiều, nâng niu lại không có chút ý chí tiến thủ nào, cả đời lêu lổng, thậm chí đến đứa con trai mình cũng không muốn nuôi dưỡng. Mẹ đẻ mẹ Đại Lâm chết do quá lao碌, bà cả ngày đi khắp nơi làm công việc theo giờ, làm việc nặng nhọc, ăn uống lại không đủ chất, cuối cùng không trụ nổi, lâm bệnh mà chết. Bố bà nhanh chóng tái hôn. Mẹ Đại Lâm lúc đó mới sinh Đại Lâm, rồi lại đón Bá Bá về nuôi. Vì việc này mà bà phải chịu đựng sự khó chịu của bố mẹ chồng, suýt nữa ly hôn với bố Đại Lâm.

Từ nhỏ đã phải sống trong tự ti và nghèo đói khiến mẹ Đại Lâm trở nên vô cùng miễn cảm và yêu quý đồng tiền. Bởi bà biết, mỗi đồng tiền đều là mồ hôi nước mắt, kiếm được thật không dễ dàng gì. Bà trở nên tham lam vô độ, gắng hết sức để kiếm được nhiều tiền hơn nữa, nhưng không nỡ tiêu một đồng nào. Bà sắp nghỉ hưu, vì muốn có tiền lương hưu, cho dù chủ nhiệm giáo vụ có sỉ nhục bà thế nào, bà đều phải nhẫn nhịn. Bá Bá còn chưa kết hôn, còn chưa có nhà. Đại Lâm lại kiếm được ít tiền như vậy, tất cả những điều này thúc đẩy bà ra sức đi cướp giật từng xu. Không có phụ nữa nào vừa sinh ra đã áp ộc, đều là hoàn cảnh xô đẩy cả thôi. Những năm tháng tuổi dậy thì, mẹ Đại Lâm cũng giống như bao cô gái dưới ngòi bút Quỳnh Dao: thuần khiết và ưu tư, hay suy nghĩ vẩn vơ. Chính cuộc sống đã giẫm đạp giày vò bà trở nên không còn chút nữ tính nào, ngược lại giống như là một con khỉ thành tinh ranh mãnh.

Lúc đầu, mẹ Đại Lâm cũng không định công kích gì Thúy Thúy, về sau nhiều chuyện xảy ra, cứ từng bước, từng bước một, càng lúc càng sai. Khi bà vừa nghe thấy tin mẹ Thúy Thúy chết, bà dờ dẩn cả người, trong lòng biết bao cảm xúc thật khó mà miêu tả nổi. Bà hiểu, cái nhà này đã tiêu tan rồi. Bố Thúy Thúy và gia đình Vương Hinh sẽ không tha cho bà và Đại Lâm. Hiệu trưởng và chủ nhiệm sẽ nhân cơ hội này để xử lý bà, có khi còn kiện ra tòa. Nếu như bà bị khai trừ, số tiền 10 vạn tệ cầm cố ngôi nhà này cũng không thể nào trả nổi. Tiền lương của bố Đại Lâm không nhiều, còn phải lo tiền viện phí của bố mẹ chồng. Nếu căn nhà này bị tịch thu, cả gia đình bà sẽ không có nhà để ở. Nếu Thúy Thúy ly hôn với Đại Lâm, Đại Lâm không có nhà, đi đâu tìm vợ đây? Còn cả số tiền 10 vạn tệ nợ nhà Thúy Thúy nữa, lấy gì mà trả? Cho dù chỉ trả 5 vạn, nhà Đại Lâm lúc này cũng không có. Người ta biết bà chửi thông gia đến chết, ai còn dám gả con gái cho Đại Lâm? Bà bị lừa mất 20 vạn tệ, khiến bà xót xa mất ngủ cả đêm, biết rõ bị bố Vương Hinh lừa, nhưng vẫn không điều tra ra được. Bà vốn nghĩ, nếu thực sự không còn cách nào, bà sẽ đến cầu xin mẹ Thúy Thúy giúp bà lấy lại tiền, dù sao hai chị em gái họ cũng dễ nói chuyện. Có nằm mơ bà cũng không ngờ được, mẹ Thúy Thúy đột ngột qua đời.

Mẹ Thúy Thúy chết như vậy, mẹ Đại Lâm cũng không thể nào tiếp nhận được, đối diện với Thúy Thúy mơ màng, mẹ Đại Lâm vô cùng ân hận, tự trách mình. Bà cũng không phải là người xấu bẩm sinh. Mẹ Đại Lâm vừa khóc vừa nấu cháo, nước mắt ướt đầm cả chiếc khăn tay.

21. Chương 21

Trong bệnh viện, đến khi mọi người phát hiện ra không thấy Thúy Thúy đâu đã là gần 11 giờ đêm, mọi người cuống cuống chia nhau đi tìm. Sau đó cô y tá nói vừa rồi có người tìm Thúy Thúy, hỏi về hình dáng khuôn mặt của người đó còn hỏi anh ta nói những gì, mọi người đều biết ngay đó là Đại Lâm. Mất bố Thúy Thúy đồ ngầu, Đại Thiệu và Minh Minh lái xe trở mọi người đi thật nhanh đến nhà Đại Lâm. Đại Lâm ra mở cửa, anh muốn cầu xin bố Thúy Thúy khoan hồng đại lượng tha thứ cho anh.

Bố Thúy Thúy nhìn thấy Thúy Thúy ngồi co rúm trên ghế sofa, tạm thời an tâm. Sau đó lại nhìn thấy mẹ Đại Lâm sợ sệt đứng khấp nép ở cửa nhà bếp, kẻ thù gặp nhau, mắt trợn trừng trừng. Bố Thúy Thúy chỉ cảm thấy đôi mắt như bốc hỏa, đốt cháy cả mi mắt bên ngoài. Bố Thúy Thúy gầm lên một tiếng, lao đến định đánh chết bà. Mẹ Đại Lâm sợ quá lùi lại phía sau, Đại Lâm lao đến quỳ xuống, ôm chặt chân bố Thúy Thúy, khóc lóc cầu xin: Bố! Xin bố hãy tha ẹ con! Bà thực sự không cố ý! Bố đừng so đo với bà! Bố ơi! Con xin bố đấy! Tốt xấu gì thì bà cũng là mẹ Thúy Thúy nữa!”

Vương Hinh giận dữ hét lên” Anh có khóc đến chết chúng tôi cũng không thể tha thứ cho anh! Những gì cần trả cho anh và mẹ anh không thiếu chút nào đâu! Anh nghĩ bác tôi chết oan vô ích à? ” Bố mẹ Vương

Hình lạnh lùng quan sát, không nói gì. Mẹ Vương Hình nhìn mẹ Đại Lâm trong mắt toát ra nỗi thù hận đến tận xương tủy, hận một nỗi không thể xẻ thịt, lột da, rút xương bà ta. Mẹ Đại Lâm nhìn thấy ánh mắt thù hận của mẹ Vương Hình và bố Thuý Thuý, vì cái gia đình này, vì Đại Lâm và Bá Bá, mẹ Đại Lâm vứt bỏ sự tôn nghiêm nhất của con người, chậm rãi bước đến, quỳ xuống trước mặt bố Thuý Thuý. Đại Lâm và bố Đại Lâm đều kinh ngạc, Đại Lâm đến kéo bà dậy, bà không chịu, ngẩng mặt đầm đìa nước mắt, nói với bố Thuý Thuý: " Ông thông gia, tôi đã sai, chỉ tại cái miệng thối này của tôi gây ra cả. Tôi không hề cố ý, lúc đó tôi thấy Đại Lâm bị đánh, xót xa quá, nên nói bừa cho hả giận. Tôi cũng hối hận lắm, ông thông gia, ông muốn đánh thì cứ đánh chết tôi đi, chỉ cầu xin ông tha cho Đại Lâm, việc này không liên quan gì đến nó. Lòng tôi xót xa cũng giống như ông xót Thuý Thuý vậy, chúng ta đều là những người làm cha làm mẹ, ông thông gia có thể hiểu được tấm lòng người mẹ của tôi đây. Tôi sống vì Đại Lâm, cũng vì cái nhà này, có người nào thấy con mình bị đánh mà không tức giận cơ chứ? Ông thông gia, ông hãy nghĩ cho tình cảnh của tôi " Đại Lâm vẫn luôn quỳ bên cạnh mẹ anh, ôm lấy mẹ anh, khóc lóc nói với bố Thuý Thuý : " Bố! một chàng rể bằng một nửa con trai! Con xin bố tha ẹ con. Sau này con làm trâu làm ngựa hầu hạ bố, bố!" Bố Thuý Thuý vốn là người hiền lành lương thiện, nhìn thấy Đại Lâm và mẹ Đại Lâm quỳ trước mặt ông, khóc lóc cầu xin, mẹ Đại Lâm nói cha mẹ làm tất cả mọi việc vì con cái, từng câu từng chữ như sục vào lòng ông, khiến tay ông run rẩy, nắm đấm giơ lên hồi lâu, cũng không đánh nổi.

Mẹ Vương Hình vội nói " Anh rể, anh đã quên là chị em chết như thế nào rồi sao?" Vương Hình, Đại Thiều, Minh Minh đều thúc giục bố Thuý Thuý đánh chết bà già ác độc này. Bố Vương Hình hai tay ôm vai, lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, không nói một lời nào. Không biết đến thời gian bao lâu, bố Thuý Thuý bị giằng xé trong nội tâm giữa sự từ bi nhân hậu ông được dạy dỗ và ý niệm trả thù, cuối cùng bố Thuý Thuý từ từ hạ nắm đấm xuống, hần giọng : " Oan oan tương báo, bao giờ mới hết. Hôm nay tôi tha cho bà một lần, từ giờ về sau, chúng ta không quen biết nhau. Tôn Đại Lâm, mày hãy mau làm thủ tục ly hôn với Thuý Thuý, cả đời này, tao không muốn nhìn thấy các người nữa!" Đại Lâm vội nói : " Bố, không thể nào, con yêu Thuý Thuý, Thuý Thuý cũng yêu con, bố hãy cho con thời gian, con sẽ dùng cả đời để bù đắp cho Thuý Thuý. Nếu con đối xử không tốt với cô ấy, ra đường bị xe đâm chết!" Bố Thuý Thuý không thêm để ý đến anh ta, kéo tay Thuý Thuý định đi." Khoan đã ! " Mẹ Vương Hình giận dữ hét lên " Chuyện này thế là xong sao? Anh rể, anh thực sự là tốt bụng quá, xác của chị em còn chưa lạnh, anh đã không báo thù cho chị nữa sao? Em không xin anh giết mẹ Đại Lâm, nhưng anh thậm chí ngay cả đánh hung thủ một trận cũng không làm nổi, anh dựa vào đâu mà làm anh rể tôi chứ? Anh có tư cách gì? Đồ vô tích sự! " Bố Thuý Thuý nhìn mẹ Vương Hình đang nổi giận lôi đình giọng nói : " Em à, họ cũng đã biết sai rồi, đã quỳ xuống xin lỗi rồi, còn có thể thế nào được chứ?" Mẹ Vương Hình đỏ tròng mắt, nắc nhen nói : " Tôi hiểu rồi, đối với anh, vợ chỉ là một bộ quần áo, anh không thể vì một bộ đồ mà đắc tội với người khác, mà đi báo thù, mạo hiểm đánh người. Anh mới hơn 50 tuổi, cơ thể vẫn còn cường tráng lắm, anh phải bảo vệ lấy mình, như vậy dễ tái hôn hơn, có đúng vậy không?" Khi nói đến câu cuối giọng bà vô cùng ác liệt, đầy phần nộ. Bố Thuý Thuý nổi giận, hét lên : " Cô nói linh tinh cái gì thế ".

Mẹ Vương Hình nhìn thẳng vào mắt ông hần từng tiếng một : " Thì ra không có quan hệ huyết thống là không xong! Vợ chồng vốn là chim trong cùng một khu rừng, đại nạn ập đến, ai nấy tự bay đi! Nếu anh đã không muốn báo thù cho chị tôi, vậy thì hôm nay chúng ta đoạn tình đoạn nghĩa! Từ giờ sẽ không qua lại nữa! Anh không báo thù là việc của anh, chi gái của tôi bị người ta hại chết, tôi không báo thù thì tôi không phải là người"

Mẹ Vương Hình không thêm chú ý gì đến ông nữa, cao giọng : " Hình Hình, có muốn báo thù cho bác con không?" Vương Hình nghiêm nghị trả lời : " Đây không phải là việc muốn hay không muốn, mà là có gan hay không có gan. Đại Thiều, nếu sau này em bị người khác hại chết, anh sẽ làm thế nào? " Đại Thiều trả lời bình tĩnh nhưng kiên quyết " Đốt nhà" Minh Minh nhìn Đại Thiều ánh mắt khâm phục, mỉm cười. Vương Hình cười lạnh hỏi bố Thuý Thuý " Bác trai, cháu chém đứt xương cốt người nhà thông gia của bác, bác không đau lòng chứ?" Bố Thuý Thuý mặt đỏ phừng phừng, nói " Em à, Hình Hình, đừng làm như vậy. Hai mẹ con em làm thế, chúng ta sẽ trở thành kẻ thù, thế thì mẹ Thuý Thuý nơi cửu tuyền cũng khó mà nhắm mắt được!"

Nước mắt vọt trào ra khỏi khoang mắt mẹ Vương Hình, nhưng vẫn cười nhạt, nói: " Chị tôi vốn cũng là chết không nhắm mắt, chính tôi vuốt mắt cho chị. Ánh mắt chị cho thấy chị rất lưu luyến thế giới này, lưu luyến Thuý Thuý, sao chị có thể yên tâm để Thuý Thuý lại một mình mà đi trước chứ? Chị tôi coi Thuý Thuý còn quan trọng hơn mạng sống của mình!" Bố Vương Hình ôm lấy người vợ đang khóc nắc nhen

đến run rẩy , bố Thuý Thuý không cầm được nước mắt, cũng khóc,nói; ” Em à, mẹ Thuý Thuý chết thảm quá, mặc dù anh không nỡ rat ay đánh họ ,nhưng anh cũng phải đòi lại công bằng ẹ Thuý Thuý . Ngày mai anh sẽ đến toà ánkiện họ, không kiện cho nhà họ khuy nh gia bại sản không xong” Sắc mặt mẹ Đại Lâm trở lên trắng bệch,khóc lóc cầu xin ông: ” Ông thông gia, xin đừng làm như vậy, hãy để cho chúng tởimột con đường sống,tôi sắp về hưu rồi , ông mà kiện tôi có khả năng bị đuổi việc,không có tiền lương hưu. Ông thông gia,ôngnhất định ép tôi vào bước đường cùng sao?”

Vương Hinh nghe bà lảm nhảm ,bực mình, hét lớn ra lệnh cho Đại Thiều và Minh Minh ra tay hành động, đánh ẹ Đại Lâm đến chết giống như ở trong trại giam vậy. Đại Thiều và Minh Minh chuẩn bị rat ay,mẹ Đại Lam sợ quá vội lùi lại phía sau, Đại Lâm liều mạng ,đứng lên trước chắn ẹ anh. Bố Đại Lâm cuống cuống gọi điệnthoại baócảnh sát, bị Vương Hinh giành lấy điện thoại ném xuống đất . Bố Thuý Thuý lạnh lùng nhìn,ôm Thuý Thuý đứng sang một bên. Nhìn thấy mẹ Đại Lâm sắp sửa bị đánh một trận tởi tả ,bố Vương Hinh nãy giờ imlặng chợt lên tiếng : ” Đừng tay lại cho tôi !” Mọi người đều nhìn ông kinh ngạc.

Mẹ Đại Lam khóc ,ngồi bệt xuống đất , cảm ơn ” Người an hem thực là tốt! ” Bố Vương Hinh cười rất nham hiểm, nói: ” Quá khen, tôi chưa bao giờ là người xấu” . Sau đó nói với vợ : ” Chúng ta ngàn này tuổi đầu rồi, đều đã ở cái tuổi nghe theo mệnhmtrời , không chịu nổi những cú sốc đâu. Chúng ta có đầy cách để đối phó với họ, cần gì phải tự mình ra tay ? Chẳng may bà già này chết hoặc bị tàn phế, thì ai cũng phải bị liên luy ” Mẹ Vương Hinh thấy chồng nói có lý nhưng vẫn không can tâm,bèn hỏi : ” Thế phải làm sao đây ? ” Bố Vương Hinh cười, nói ” Có nhiều cách lắm . Sống không bằng chết mới hả giận nhất. Thuý Thuý chắc chắn sẽ phải ly hôn, món nợ chị cho họ vay có ghi giấy biên nợ, ngày mai chúng ta ra toà bắt họ trả. Thuý Thuý ly hôn thì số tiền 20 vạn tệ không đòi lại được . Chẳng phải họ nói số tiền 20 vạn đó để sửa nhà và mua đồ đạc sao? Hôm nay chúng ta sẽ đập vỡ cho đủ số tiền 20 vạn này. Cho dù chúng ta không lấy lại được cũng không thể để ở nhà họ, đập nát cho ta!”

Ba đứa hổ con Vương Hinh, Đại Thiều và Minh Minh lập tức hành động theo mệnh lệnh của ông . Đại Thiều cầm chiếc ghế dài, ném thẳng vào chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng treo trên tường, chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng đập thêm vài nhát nữa ,chiếc ti vi rơi xuống.

Mẹ Đại Lâm và Đại Lâm xót của, vội đi đến định ngăn lại, bị Vương Hinh đẩy sang bên cạnh. Đại Lâm hạ quyết tâm, liều mình định đánh vương Hinh,bị Minh Minh đạp ột cái vào giữa đũng quần , kêu thét lên đau đớn,rồi ngã vật xuống. Bỏmẹ anh không chú ý đến đồ đạc nữa ,vội lao đến che cho con trai. Ba chú tiểu hổ đập phá hết mọi thứ có thể đập phá được trong phòng khách ,sau đó đến lần lượt từng phòng ngủ đập phá tiếp ,kể cả máy vi tính và dàn loa trong phòng Bá Bá cũng bị đập nát, không để lại thứ gì. Đồ gia dụng,tủ quần áo, bàn viết... đều bị lật đổ nhào. Trong suốt quá trình , cả nhà Đại Lâm đều co rúm ở góc tường run rẩy .Mẹ Đại Lâmkhóc thút thít , long đau xót như dao đâm, nhưng cũng đành bất lực.Bà hiểu , đây mới chỉ là bước đầu tiên.

Trước đây,khi còn chưa xảy ra việc gì, bố Vương Hinh đã dàn dựng lừa mất của bà 20 vạn tệ, viết thư tố cáo để hãm hại bà . Bà trong lòng biết rõ,thủ đoạn hiểm độc này, ngoài bố Vương Hinh ra, liệu ai có thể nghĩ ra được đây? Bây giờ, bà chửi rủa mẹ Thuý Thuý đến chết, mẹ Vương Hinh tha cho bà mới lạ, những ngày tháng sau này sẽ vô cùng thê thảm. Mẹ Đại Lâm hối hận muôn phần, thật không nên vì sướng cái miệng chửi mẹ Thuý Thuý một lúc,mà gây nên cái hoạ tầy trời này. Bố Thuý Thuý thấy mẹ Đại Lâm khóc lóc thảmthiết , không nỡ nhẫn tâm, đi đến khuyên nhủ mẹ Vương Hinh, đập đến thể là được rồi,đừng làm to chuyện thêm. Nhưng liền bị mẹ Vương Hinh trợn trừng mắt, bố Thuý Thuý đành phải rút lui. Cả căn nhà đổ nát tan hoang, thật không nỡ nhìn.

Mẹ Đại Lâm nhìn thấy Thuý Thuý mặt mày nhợt nhạt,vội chạy vào bếp tìm nồi cháo bà nấu khi nãy. Minh Minh đã đập hết mọi thứ trong bếp, nhưng sợ nồi cháo nóng làm bỏng,nên không đập. Mẹ Đại Lâm tìm đwocj một cái bát còn lành lặn, múc cháo vào bát, đưa ra cho Thuý Thuý, muốn lấy lòng Thuý Thuý. Khi vừa bưng đến trước mặt Thuý Thuý, liền bị mẹ Vương Hinh tát ột cái ngã nhào xuống đất. Mẹ Vương Hinh hét lên: ” Bà bỏ thuốc độc gì cho Thuý Thuý ? ” Mẹ Đại Lâm nài nỉ: ” Làm gì có độc chứ, tôi vẫn đang nấu cháo cho Thuý Thuý, muộn thế này, Thuý Thuý cũng đói rồi, tôi muốn cho nó ăn ít cháo, có được không? ” Mẹ Vương Hinh chỉ hét lớn: ” Cút xa ra! Tôi nói cho bà biết, việc này chưa xong đâu!”

Cả nhà Vương Hinh dẫn Thuý Thuý và bố Thuý Thuý hung dữ ra về. Để lại mẹ Đại Lâm gào khóc giữa tiếng bàn tán xôn xao của hàng xóm. Mây đen kéo đến đầy trời, sấm sét vẫn còn chưa giáng xuống.

22. Chương 22

Mẹ Đại Lâm nhận được giấy triệu tập của toà án khi đang ở trường học, các đồng nghiệp bàn ra tán vào. Chủ nhiệm giáo vụ khích bác, xia xối bà trước mặt các đồng nghiệp: “Ồ, bà có thể chửi nhà thông gia khiến họ tức quá mà chết, còn muốn làm chủ nhiệm. Dựa vào việc bà biết chửi rửa hay việc bà biết lừa đảo? Trường ta xuất hiện một nhân tài kiệt xuất như bà, có khi tên tuổi được ghi vào sử xanh đây! Chủ nhiệm giáo vụ tôi đây cũng mở mày mở mặt! Ha...ha!” Chủ nhiệm giáo vụ cười vang, mọi người cũng cười hùa theo, một là vốn đã khinh thường những việc mà mẹ Đại Lâm làm, hai là lấy lòng chủ nhiệm.

Mẹ Đại Lâm ngậm miệng, đôi môi tái xanh run run, móng tay suýt cào rách lòng bàn tay, nhưng cũng không dám hé răng nói nửa lời.

Nếu như bà dám đáp trả, chỉ có thể gây nên những lời chửi rửa lảng mạn tàn độc hơn. Làm to chuyện, trường học có thể khai trừ bà bất cứ lúc nào. Bà sắp về hưu rồi, vì số tiền lương hưu của bà, dù có bị sỉ nhục hơn nữa, bà cũng chỉ có thể nghiền chặt răng ngậm uất hận vào lòng. Giữa tiếng cười nhạo của đồng nghiệp, mẹ Đại Lâm không dám lên tiếng, cầm giáo án, cúi đầu bước đi, cố để không gây sự chú ý của mọi người. Phía sau vẫn vang vọng tiếng cười nhạo độc địa của đồng nghiệp và chủ nhiệm. Mẹ Đại Lâm nghe thấy như bị kim chích, nước mắt lăn dài. Ở nhà, cảnh đổ nát, không có chỗ trú chân, ở trường học, bà cũng bị đả kích kịch liệt, ngày nào cũng thấp tha thấp thỏm, sợ hãi lo lắng như đang đi trên lớp băng mỏng, sợ đi sai một bước, nói sai một câu.

Hiệu trưởng và chủ nhiệm tỏ rõ thái độ bài trừ bà, muốn đuổi bà đi. Các đồng nghiệp không những không có ai ra mặt nói đỡ hộ bà một câu, ngược lại đều thành tai mắt của chủ nhiệm, giám sát nhất cử nhất động của bà, để đi báo chủ nhiệm. Bà có làm sai chuyện gì, chủ nhiệm liền mắng bà như tát nước. Những ngày tháng của mẹ Đại Lâm ở trường thật khó sống, bà vẫn còn mấy năm nữa mới nghỉ hưu, lúc này bà cũng không dám nói có bệnh xin nghỉ dưỡng bệnh. Chỉ cần bà nói bà có bệnh, sẽ lập tức bị thầy hiệu trưởng khai trừ ngay. Bố Đại Lâm cãi cọ với bà bao năm nay, từ lâu đã bằng mặt mà không bằng lòng, không còn tình cảm. Con trai sắp phải ly hôn, bà biết, nếu như con trai ly hôn, rất có thể khó tìm được vợ, danh tiếng nhà anh đã quá tệ rồi, con gái nhà ai còn chịu lấy Đại Lâm chứ.

Đại Lâm cả ngày trốn trong phòng khóc lóc, anh đã nhiều lần đi tìm Thuý Thuý, đều bị bố Thuý Thuý cầm chiếc ghế dài ném vào, nên không dám đến nữa. Con trai rất lâu rồi không nói chuyện với bà, cứ mở miệng ra nói là nổi giận đùng đùng, chửi bà tham tiền. Mẹ Đại Lâm lại bị toà án gửi giấy triệu tập. Ở trường, bà thấp thỏm không yên, bà thật sự cảm thấy cuộc sống không còn chút ý nghĩa gì, mấy lần đi đến bên sông Hải Bạt, bà muốn lao xuống, thế là xong. Vì nghĩ đến con trai, bà mới không lao xuống, nhưng con trai bây giờ đã rất hận bà, hận bà phá hoại cuộc hôn nhân của anh, hận sự yếu đuối của mình, không kịp thời bảo vệ Thuý Thuý, rất hối hận vì những việc đã xảy ra. Trong mắt con trai, mẹ Đại Lâm nhìn rõ thấy sự thù hận sâu sắc.

Dương Chiến đến phòng họp của công ty Thuý Thuý đúng như đã hẹn. Sau khi hỏi han vài câu xã giao, Tổng giám đốc Ngô điềm tĩnh mỉm cười, đưa ra những tài liệu mà Thuý Thuý đã sắp xếp lại. Đợi Dương Chiến từ từ xem xong tất cả tài liệu và ảnh, còn có cả video, anh trầm tư, mặc dù vẫn cố làm ra vẻ mặt tỉnh bơ, nhưng trong lòng anh biết rõ, anh đã không có đường lùi. Anh biết Thuý Thuý đã điều tra ra, không ngừng trách mình đã coi thường cô gái nhỏ đó, quá sơ suất, để mất món hời.

Tổng giám đốc Ngô thoáng mỉm cười, nói: “Tổng giám đốc Dương, tôi và quý công ty hợp tác đã nhiều năm, chất lượng sản phẩm của công ty chúng tôi có thể so sánh được với sản phẩm tốt nhất của những công ty đồng ngành quốc tế, giá cả cũng rất ưu đãi, chúng tôi cũng rất có uy tín trong ngành, điều này thì quý công ty biết rõ nhất. Anh xem chúng ta còn có thể hợp tác được không?” Dương Chiến trấn tĩnh, mỉm cười, nói: “Tôi muốn về suy nghĩ thêm, ngày mai tôi sẽ trả lời chú. Tôi có thể cầm những tài liệu này được không?” “Dương nhiên là được.” Tổng giám đốc Ngô trả lời rất lịch thiệp.

Ngày hôm sau, Dương Chiến ký hợp đồng một năm với giá ban đầu. Trước đây, mỗi lần ký là hai năm, nhưng lần này Dương Chiến giở trò, chỉ ký một năm. Bởi tối hôm kia, khi được cô Phó giám đốc Hàn tận tụy phục vụ ăn uống tại căn nhà sang trọng của anh, anh đã thu được rất nhiều thông tin quý giá. Khi Dương Chiến hỏi Phó giám đốc Hàn sao không nhìn thấy cô gái nói lấp, Phó giám đốc Hàn lạnh lùng nói Thuý Thuý bị điên rồi. Dương Chiến rất ngạc nhiên, vội hỏi rõ ngọn ngành. Phó giám đốc Hàn bèn nói

cho anh, Thuý Thuý bị mẹ chồng đánh cho đến phát điên. Cô vốn bị mắc chứng tự kỷ ám thị, mẹ cô lại bị mẹ chồng cô chửi cho đến chết, khiến Thuý Thuý thực sự bị điên. Dương Chiến kinh ngạc lắc đầu, nói: “Thật đáng tiếc, đáng tiếc!” Dương Chiến lại hỏi thêm một số việc về Thuý Thuý, được biết trước khi cô đi công tác, cô đã từng học được cách lắp ghép máy móc tại phân xưởng sản xuất. Cần phải biết rằng, rất ít người có thể vào được phân xưởng đó, và mỗi linh kiện đều được chế tạo độc lập, không lộ ra ngoài. Cho dù là nhân viên kỹ thuật trong phân xưởng sản xuất cũng chỉ có thể hiểu biết về bộ phận linh kiện mình sản xuất, không hề biết gì về những bộ phận linh kiện khác. Việc này là để bảo mật những bộ phận bên trong máy, không để lộ kỹ thuật ra ngoài. Tổng giám đốc Ngô đã làm rất tốt công việc bảo mật này. Thuý Thuý cần tìm hiểu rõ về máy móc, Tổng giám đốc Ngô tin tưởng Thuý Thuý, hơn nữa, trước khi Thuý Thuý vào phân xưởng, đã ký hợp đồng với Tổng giám đốc Ngô, nội dung là bảo mật vĩnh viễn những gì cô học được. Dương Chiến đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, nếu như anh có thể làm cho Thuý Thuý nói cho anh biết bí mật chế tạo máy, với những kỹ thuật viên xuất sắc anh đang có trong tay, không đến một năm, anh hoàn toàn có khả năng chế tạo ra loại máy móc này giống y như hiện nay. Như thế thì anh không cần mua ở chỗ Tổng giám đốc Ngô nữa, một năm có thể tiết kiệm được vài chục triệu tệ. Còn về Thuý Thuý, liệu có bị đuổi việc hay khởi tố vì tội tiết lộ cơ mật của công ty, cũng chẳng liên quan gì đến Dương Chiến anh. Do đó, ngay ngày hôm sau, anh đã ký hợp đồng thời hạn một năm với Tổng giám đốc Ngô. Trong một năm, anh nhất định phải chế tạo ra loại máy móc này.

Mua chuộc Thuý Thuý là việc dễ như trở bàn tay, điên rồi cũng chẳng sao, chỉ cần cô nói ra bí mật chế tạo máy là được. Sau khi hỏi thăm được địa chỉ nhà Thuý Thuý, Dương Chiến lái xe đi ngay.

Mẹ Đại Lâm mấy ngày nay tâm thần không được yên, bố Vương Hinh thuê ba cậu trai trẻ to khỏe lực lưỡng, cầm di ảnh của mẹ Thuý Thuý, quanh bức ảnh quần đầy khăn trắng. Sáng sớm, khi mẹ Đại Lâm ra khỏi nhà, họ liền đi theo bà, miệng lầm bầm “Trả mạng cho tôi! Trả mạng cho tôi!” Bà lên lớp giảng bài, họ tiếp tục cầm ảnh đứng đợi ngoài cửa lớp, khi hết giờ, họ lại theo bà về văn phòng, tiếp tục lầm bầm: “Trả mạng cho tôi! Trả mạng cho tôi!” Khi bà về nhà, họ cũng đi theo bà suốt cả chặng đường. Ở trước cửa nhà bà, họ gõ chiêng đánh trống, kêu gào ầm ĩ, khiến cho cả nhà Đại Lâm và hàng xóm đều bức bối mà không dám hé răng, cả đêm không ngủ được.

Hàng xóm không dám nổi nóng với ba cậu thanh niên cơ bắp cuộn cuộn, thì ra sức trút giận lên mẹ Đại Lâm, họ chửi bới nhiếc móc bà thậm tệ. Mẹ Đại Lâm có chửi cũng không chửi lại, đánh cũng không đánh lại, mấy lần uất quá, chỉ muốn nhảy lầu tự vẫn.

Hôm nay, mẹ Đại Lâm đang giảng bài, đột nhiên thấy một nữ sinh làm mặt quỷ trên người bà, những bạn học khác thì không thấy, nhưng mẹ Đại Lâm đứng trên bục giảng, sao có thể không nhìn thấy được chứ? Tâm trạng của bà vốn đã trầm uất, vừa nhìn thấy bộ dạng của nữ sinh đó, liền nổi giận, hỏi cô làm gì đấy? Cô ta cười, nói với mẹ Đại Lâm một câu, khiến bà nổi giận đùng đùng, lao xuống chỗ cô nữ sinh đó. Cô nữ sinh sắc mặt âm u, cả hàm răng trắng muốt, giọng nói đáng sợ như tiếng nói từ chốn địa ngục, như là cương thi đang nói, cứ từng từ từng từ một, khoảng cách giữa hai từ dừng lại khoảng hai giây: “Bà thông gia, tôi ở trong tủ lạnh ở phòng xác, lạnh quá đi!” Mẹ Đại Lâm rung mình sợ hãi, mãi không kịp phản ứng lại. Sau giây phút hãi hùng ban đầu, bà đã trở lại thực tại, trên đời làm gì có ma chứ? Quỷ thần sợ kẻ gian ác, trên thế giới này kẻ ác nhiều như nấm, quỷ nào dám lộ mặt chứ? Chắc chắn là con bé này bị ai dụ dỗ giở trò, nghĩ đến đây, mẹ Đại Lâm sao có thể nhịn nổi? Bố Vương Hinh hành hạ bà, nhà trường giày vò bà, ba thằng thanh niên to con như Ngưu Ma Vương suốt ngày bám theo bà, sợi dây thần kinh của bà đã căng như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt tung.

Đầu mẹ Đại Lâm nóng bừng, hét lớn với nữ sinh đó: “Cô không chịu chăm chỉ nghe giảng, còn giở trò ma quỷ trong lớp, cô động rô à! Ra khỏi lớp ngay cho tôi!” Thấy mẹ Đại Lâm giận giữ, cô nữ sinh cố trấn an sự sợ hãi của mình, hành động theo kế hoạch của Minh Minh, cô ra ngoài, khi đi qua mẹ Đại Lâm, lén lấy cùi trỏ hích vào người bà một cái, sau đó lao lên bục giảng, thở thật sâu, nhìn khuôn mặt kinh ngạc của các bạn và mẹ Đại Lâm đang nổi giận lồi đình bên dưới. Cô biết, cô phải diễn tiếp cho xong, vì cô đã nhận tiền của anh Minh Minh để diễn vai. Lúc này, mẹ Đại Lâm đã chạy lên bục giảng, cô nữ sinh lén nhấn nút máy ghi âm siêu nhỏ mà Minh Minh đưa cho cô. Mẹ Đại Lâm véo tai cô, gầm lên: “Ra ngoài, phá vỡ kỷ luật lớp học, thật quá hỗn xược. Cứ đợi tôi thông báo cho phụ huynh của cô, thật càng ngày càng không ra gì!” Cô nữ sinh thì thâm bên tai mẹ Đại Lâm bằng âm thanh trầm nhất: “Đồ lưu manh, đồ lừa đảo, đồ giết người!” Mẹ Đại Lâm chỉ còn kịp cảm thấy trước mắt tối đen, ai cũng ức hiếp bà, ngay cả học sinh của bà cũng dám

ức hiếp bà.

Mẹ Đại Lâm đầu óc nóng bừng bừng, máu nóng bốc lên, phải cố gắng dùng hết lý trí, bà mới không giơ tay ra đánh cô nữ sinh, quy định không cho phép đánh học sinh. Nhưng mẹ Đại Lâm không thể khống chế được miệng bà, bà lớn tiếng chửi bới: “Mày là đồ chết giẫm, mày dám...” Bà chửi đúng 15 phút đồng hồ, trước mặt tất cả các học sinh trong lớp, trước mặt những đứa trẻ đang ngạc nhiên sửng sốt. Nhưng tiếc là bà không thể ngờ được rằng, từng lời từng chữ bà nói đã bị máy ghi âm lén ghi lại. Minh Minh nhanh chóng cầm được cái máy ghi âm.

Việc tiếp theo rất hợp tình hợp lý. mẹ Đại Lâm chửi rủa học sinh, vi phạm vào quy tắc nhà giáo, bị hiệu trưởng khai trừ một cách công tư rõ ràng, ha ha, đúng thật là công tư rõ ràng. Mẹ Đại Lâm tố giác lên cơ quan trọng tài, nhưng bằng chứng ghi âm quá rõ ràng, không thể nói thêm được gì. Mẹ Đại Lâm bị mất tiền lương hưu. Ba cậu họ pháp đó cũng không bám theo bà nữa. Mẹ Đại Lâm bắt đầu im lặng cả ngày, hai con mắt vô thần nhìn đờ đẫn vào bức tường. Tiền lương và bảo hiểm y tế không còn nữa, bà mới hơn 50 tuổi, những năm tháng về sau biết tính sao đây? Chỉ có mấy ngày, mà hốc mắt bà trũng hẳn xuống, người cũng gầy xòm cả đi. Được bạn bè giới thiệu, bà mua một số sách về Phật giáo về đọc, bắt đầu ngày ngày đi đến chùa thắp hương, cầu phúc cho con trai và Bá Bá. Em trai và em dâu thấy tình hình như vậy, không thêm đến nhà chơi, sợ bà vay tiền của họ.

Về phần Bá Bá, tiền kiếm được ở quán Internet, đưa về cho bà, mẹ Đại Lâm đưa bàn tay khô gầy nhận lấy tiền của Bá Bá, nước mắt tuôn rơi lã chã. Bố mẹ Bá Bá thấy con trai đã kiếm được tiền, giở mọi cách để lấy được tiền của Bá Bá. Nhưng Bá Bá không đưa cho họ một xu, mà đưa cả ẹ Đại Lâm. Bố mẹ Bá Bá thẹn thùng tức giận, đến nhà chỉ thẳng vào mặt mẹ Đại Lâm mà chửi bới, mẹ Đại Lâm khóc đến mờ cả mắt. Khoảng thời gian này, mẹ Đại Lâm già đi nhiều, tóc bạc trắng, đi lại cũng không còn được nhanh nhẹn như trước, nhưng luôn đem theo một cuốn kinh. Bà thường lầm nhảm: “”Cả hai cùng thua thiệt, cả hai cùng thua thiệt.”

23. Chương 23

Dương Chiến mang rất nhiều quà, tìm được đến nhà Thuý Thuý, gõ cửa, tự xưng là khách hàng của công ty Thuý Thuý, nghe nói cô bị ốm, đến thăm cô. Bố Thuý Thuý mời anh vào phòng khách, mới phát hiện ra nhà chẳng còn hoa quả gì, ngay cả nước nóng cũng không có. Mẹ Thuý Thuý còn chưa hoá táng, ông bà ngoại Thuý Thuý nhất định chọn ngày tốt để chôn, bố Vương Hình vẫn còn đang liên hệ việc mua mộ. Bố Thuý Thuý mấy ngày nay không ăn uống gì, Thuý Thuý cả ngày ngủ li bì, thỉnh thoảng bí bố ép dậy, uống chút sữa. Cả nhà đều đang bận rộn với việc ma chay của mẹ Thuý Thuý, tạm thời không có thời gian để chú ý đến cô. Mọi người thương lượng, đợi sau khi chôn cất mẹ Thuý Thuý xong, sẽ đi Bắc Kinh, nhờ chuyên gia khám bệnh cho cô.

Thân hình cao to vạm vỡ của Dương Chiến vừa bước vào, phòng khách bỗng trở nên nhỏ bé, chật chội, âm u. Dương Chiến không ngờ là nhà Thuý Thuý lại nhỏ và đơn sơ thế, Dương Chiến không quen ngồi lâu ở bầu không khí chật hẹp thế này, nên đề nghị được thăm Thuý Thuý, có việc cần nói với Thuý Thuý.

Dương Chiến là loại nhân vật có tố chất làm lãnh đạo thiên bẩm, có thứ uy nghiêm khó mà từ chối được, còn bố Thuý Thuý cả đời thật thà chất phác, là người ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của lãnh đạo. Dù ông cảm thấy việc Dương Chiến vào phòng ngủ thăm Thuý Thuý không được hay lắm, nhưng dưới uy phong của Dương Chiến, ông đành dẫn Dương Chiến vào phòng ngủ của Thuý Thuý. Thuý Thuý vẫn đang ngủ rất say. Dương Chiến gọi mấy lần, cô đều không có phản ứng. Dương Chiến kéo luôn chăn của Thuý Thuý, may mà Thuý Thuý mặc đồ ngủ. Dương Chiến vừa nhìn thấy cô, vô cùng kinh ngạc, thật không thể ngờ Thuý Thuý lại nhợt nhạt đến thế, gầy yếu đến độ chỉ còn da bọc xương. Sau khi bị kéo cho tỉnh dậy, Thuý Thuý mơ màng dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn Dương Chiến, không nhận ra anh.

Dương Chiến không tin nổi Thuý Thuý lại không nhận ra anh, vậy thì bước tiếp theo phải tiến hành thế nào đây? Anh giơ tay ra, hươ hươ trước mặt Thuý Thuý, hồi lâu, Thuý Thuý vẫn không nhận ra anh. Lúc này anh mới nhớ ra, giơ tay hươ hươ trước mặt bệnh nhân là trên ti vi họ thường làm để xem bệnh nhân có bị mù hay không, chứ không phải là để xem bệnh nhân có bị điên hay không. Dương Chiến cảm thấy hành động của mình này giờ thật là đần độn, chỉ muốn tặng ình một cái bạt tai. Thuý Thuý không nhận ra anh,

thì máy móc của anh sẽ ra sao đây? Anh chỉ có thời gian một năm thôi! Về mặt Dương Chiến vẫn rất lịch sự, nho nhã, nhưng trong lòng hận một nỗi không thể bóp chết Thuý Thuý. Bố Thuý Thuý vào bếp pha sữa nóng cho con gái, tiện thể đun nước nóng pha trà cho Dương Chiến luôn.

Dương Chiến thấy bố Thuý Thuý bước ra ngoài, bèn nắm lấy cơ hội. Anh túm lấy gáy Thuý Thuý, hỏi gấp gáp: “Cô nói lắp, tôi là Tổng giám đốc Dương, có nhớ không?” Thuý Thuý bị anh túm gáy, rất khó chịu, hừ hừ mấy tiếng, rụt cổ lại, mở to đôi mắt mơ màng, tìm kiếm mẹ khắp phòng: “Mẹ ơi, mẹ ơi!” Dương Chiến vừa bực vừa sốt ruột, nói: “Tôi không phải mẹ cô đâu! Mẹ cô mất rồi!” Thuý Thuý nghe anh nói mẹ cô mất rồi, càng cuống cuống xuống giường để đi tìm bóng dáng mẹ, tìm không thấy bèn khóc oà lên. Bố Thuý Thuý vội vàng chạy từ bếp vào, dỗ dành Thuý Thuý, đưa sữa cho cô: “Thuý Thuý ngoan nào, mẹ đi chợ rồi, tý nữa là về. Con uống sữa rồi đi ngủ thôi”.

Thuý Thuý uống xong sữa, ngoan ngoãn trèo lên giường ngủ. Bố Thuý Thuý đắp chăn cho cô, Thuý Thuý nói thật ngọt ngào: “Khi nào mẹ về, bố nhớ gọi con nhé”. Sau đó lại mơ màng chìm vào giấc ngủ. Dương Chiến tức đến nổi đom đóm mắt, chỉ muốn đâm đầu vào tường. Anh ủ rũ đứng dậy, nhìn căn nhà bừa bộn lộn xộn – bố Thuý Thuý không biết làm việc nhà.

Bố Thuý Thuý nói với Dương Chiến, trong suy nghĩ của Thuý Thuý, mẹ cô vẫn còn sống, bố Thuý Thuý cứ luôn nói với cô, mẹ đi chợ, mẹ đi đến nhà dì, mẹ đi làm rồi. Sau đó Thuý Thuý yên tâm đi ngủ, nếu không, Thuý Thuý sẽ nhón nhác tìm mẹ khắp mọi nơi, không tìm thấy sẽ khóc oà lên. Dương Chiến chẳng còn lòng dạ nào mà ở lại thêm nữa, anh muốn về. Bố Thuý Thuý vội bảo anh đem quà về, nói quà giá trị quá. Dương Chiến chẳng buồn nói nhiều, nhanh chóng rời khỏi đó.

Sau khi trở về, Dương Chiến lại nghiên cứu những tư liệu mà Thuý Thuý thu thập được, sau đó đi đi lại lại trong căn phòng sang trọng của mình. Cuối cùng, anh nhờ bạn bè giới thiệu ột vị bác sĩ tâm thần nổi tiếng của Hồng Kông. Vị bác sĩ này đã chữa khỏi cho rất nhiều người, nhưng thu phí rất cao. Dương Chiến đã liên lạc được với ông, nói sơ qua về bệnh tình của Thuý Thuý, bác sĩ suy ngẫm một lát rồi bảo anh đưa Thuý Thuý đến để ông khám, khả năng chữa khỏi bệnh là rất cao. Dương Chiến hơi kích động, sau khi trò chuyện với bác sĩ về liệu trình và các chi phí chữa bệnh, tính ra, nếu để chữa khỏi bệnh, cũng phải mất một số tiền kha khá. Nhưng so với việc mỗi năm tiết kiệm được mấy chục triệu tệ và tiền lợi nhuận khổng lồ từ việc bán máy hàng năm. thì vẫn còn lợi hơn nhiều.

Thế nên Dương Chiến hẹn lịch đưa Thuý Thuý đến cho bác sĩ chữa bệnh. Dương Chiến từ trước đến giờ, đã quyết định làm gì đều tiến hành nhanh gọn. Ngay hôm sau, anh đã tìm gặp bố Thuý Thuý nói rõ tình hình, bố Thuý Thuý đương nhiên là đồng ý ngay. Dương Chiến lập tức làm thủ tục giấy tờ cho họ, nhanh chóng tới Hồng Kông.

Đại Lâm được biết Thuý Thuý được một ông chủ lớn đưa đến Hồng Kông chữa bệnh, trong lòng thấp thỏm lo lắng. Sau khi tan sở, anh không muốn trở về nhà đối diện với một ông bố suốt ngày thở ngán than dài và bà mẹ mặt mày ủ rũ, nên thường đêm thẳng toà chung cư nhà Thuý Thuý, lặng lẽ đứng dưới một hồi, khi mệt bèn ngồi xuống ghế trong khu. Trong khu có người nhận ra anh, liền chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường. Mỗi lần như vậy, Đại Lâm đều hổ thẹn cúi đầu nhìn ngón chân, cũng không hề có ý định biện giải. Lâu dần, mọi người cũng chẳng buồn chỉ trỏ bàn tán gì nữa, anh yên lặng ngồi quan sát lũ kiến đi lại bận rộn dưới đất.

Lúc anh và Thuý Thuý yêu nhau, gần như ngày nào đi làm về anh cũng đến đây, ngày ngày đưa cô đi làm, đón cô về nhà, hai người cùng ngồi trên chiếc ghế này, cho dù là không nói gì, chỉ nắm chặt bàn tay nhỏ xinh của cô, ngồi yên lặng bên nhau cũng vô cùng hạnh phúc. Chẳng biết từ khi nào, niềm hạnh phúc này lại trở thành nỗi đau xuyên thấu vào tận xương tủy? Đại Lâm không hiểu tại sao lại ra nông nỗi này, tại sao một đôi vợ chồng trẻ ân ái lại thành ra thế này, ai biết được đây?

Khi hạnh phúc đang có trong tay, không biết trân trọng giữ gìn, đợi khi đã mất đi thì hối cũng không kịp nữa rồi.

Anh vẫn luôn cho rằng Thuý Thuý là vợ anh, không thể rời khỏi anh được, mẹ anh cũng là một người mẹ hiền từ, chỉ cần Thuý Thuý hiếu thuận với mẹ một chút, đáp ứng được tính hư vinh của mẹ khi vừa mới làm mẹ chồng, cái gia đình này sẽ được hạnh phúc mỹ mãn! Nhưng tại sao mọi chuyện lại diễn biến thành người mất, nhà tan cửa nát? Đi sai một bước, các bước đều sai. Đại Lâm hoàn toàn tuyệt vọng về cuộc

sống tương lai. Anh lặng lẽ gần như không chút sinh khí, ngồi trên ghế, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

24. Chương 24

Bá Bá kinh doanh quán Internet rất thành công, anh đem tiền về giúp mẹ Đại Lâm sửa chữa lại ngôi nhà, dù còn thua xa lúc trước, nhưng cũng tạm ở được. Bá Bá không nuốt nổi cơn giận này, muốn đi gặp bố Vương Hinh để nói lý. Ở công ty bố Vương Hinh, bố Vương Hinh không hề chú ý đến anh, gọi bảo vệ đuổi anh đi. Vừa vặn Vương Hinh trở về, cô vừa đi thăm ông bà ngoại ở bệnh viện. Ông bà ngoại vốn rất khỏe mạnh, bỗng chốc gây rộc hẳn đi, nhìn thấy cô bèn cầm tay khóc nghẹn ngào, làm cho Vương Hinh cũng đầm đìa nước mắt. Cô vừa quay lại, nhìn thấy Bá Bá, cơn giận trào lên, chỉ anh, bảo anh cút đi. Bá Bá nổi giận, từ nhỏ anh đã được mẹ Đại Lâm nâng niu trong lòng cho đến lúc khôn lớn, chưa bao giờ phải chịu sự sỉ nhục này, ngay lúc đó bèn chửi tay đôi với Vương Hinh. Kẻ thù gặp nhau, ánh mắt đỏ ngầu, lời qua tiếng lại bèn chuẩn bị động thủ. Dù sao Vương Hinh cũng là con gái, mặc dù dáng người cao ráo, nhiều kinh nghiệm, đánh người như Đại Lâm không vấn đề, nhưng Bá Bá cao hơn 1m80, thân hình vạm vỡ, chắc chắn Vương Hinh đánh không lại được. Nhưng Vương Hinh đã nóng mắt, mặc kệ, cứ thế lấy ghế ném về phía Bá Bá. Họ đánh nhau ở đại sảnh tầng một công ty, cô tiếp tân ở tầng một sợ quá, vội vàng gọi điện thoại báo cáo với bố Vương Hinh.

Bá Bá cũng không phải tay vừa, một tay giữ lấy chiếc ghế liền ấn Vương Hinh xuống dưới đất. Vương Hinh phản ứng cực nhanh, giơ hai chân lên đỡ, Bá Bá nhanh nhẹn né tránh. Vương Hinh muốn đứng lên, nhưng bị Bá Bá ném ghế, ấn giữ vai cô, hai đầu gối ghì chặt đùi cô, Vương Hinh giơ cao nắm đấm định đánh, bị Bá Bá giữ chặt đôi tay.

Trong lúc Bá Bá và Vương Hinh giằng co nhau, tay Bá Bá vô tình chạm vào ngực cô. Khi Bá Bá vừa chạm vào khuôn ngực đầy đặn, mềm mại, lập tức rút tay lại như phải bỏng, mặt đỏ bừng lên.

Vương Hinh vừa giận vừa xấu hổ, từ nhỏ cô và Thuý Thuý đều nhận được sự giáo dục đôn đốc của bà ngoại, trước khi kết hôn phải giữ được trinh tiết, cho nên, mặc dù Vương Hinh thường xuyên chửi bậy một cách hơi thô thiển, nhưng sự tiếp xúc về thể xác giữa cô và Đại Thiều cũng chỉ dừng lại ở nụ hôn mà thôi, Đại Thiều cũng không dám ép cô.

Cao thủ trong giới võ lâm giao đấu, phần ngực và phần dưới của người phụ nữ là vùng cấm kỵ. Bá Bá đã chạm vào vùng cấm kỵ. Anh nhanh nhẹn đứng dậy, thẹn thùng, nói lí nhí: “Xin lỗi, tôi không cố ý!” Vương Hinh túm lấy chiếc ghế, đập mạnh. Bá Bá biết mình đuối lý, không tránh, chỉ đứng tấn.

Đến khi bố Vương Hinh vội vàng chạy bằng đường thoát hiểm xuống, đã nhìn thấy cô con gái yêu của ông ngã ngược vung ghế lên đập mạnh vào Bá Bá. Bố Vương Hinh thấy cô con gái yêu không hề hấn gì, thở phào nhẹ nhõm, đứng bên thưởng thức trận đấu võ miễn phí, rồi mới từ từ bước đến, bảo Vương Hinh dừng tay. Vương Hinh cũng đã đánh mệt, thở phà phà, trừng mắt nhìn Bá Bá.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai cùng vội vàng né tránh.

Bá Bá không nói gì, quay người bước đi, khi bước xuống bậc thềm, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại quay đầu lại, bỗng gặp phải ánh mắt Vương Hinh vẫn đang trợn trừng nhìn theo tầm lưng to khỏe rắn chắc của anh. Vương Hinh bỗng đỏ mặt, Bá Bá cũng lập tức thẹn thùng quay người vội vã bước đi.

Bố Vương Hinh ngạc nhiên hỏi con gái: “Sao mặt con đỏ thế?” Vương Hinh nói: “Đánh mệt quá bố ạ” .

Cô trở về phòng làm việc, định gọi điện cho Đại Thiều, nếu Đại Thiều biết chuyện, chắc chắn sẽ xé xác Bá Bá. Điện thoại đang cầm trong tay, trước mắt cô hiện lên đôi mắt trong trẻo thuần khiết của Bá Bá, bất giác, cô đặt điện thoại xuống.

Dưới bầu trời oi ả, Bá Bá vội vàng bước đi, rồi dần dần anh bước chậm lại, nhẹ nhàng đặt bàn tay vừa nãy chạm vào Vương Hinh lên môi. Trước đây, khi Đại Lâm và Thuý Thuý yêu nhau, anh đã gặp Vương Hinh, đó là cô gái kiêu ngạo và ương bướng. Do sự khác biệt quá lớn về hoàn cảnh gia đình, anh không bao giờ có thể ngờ được rằng, có lúc anh lại gần cô đến thế.

25. Chương 25

Bố Thuý Thuý không thể xin nghỉ phép quá lâu, ông ở lại Hồng Kông được một tháng thì quay về, để lại mình Thuý Thuý mơ màng đối diện Dương Chiến. Đường nhiên, trước mặt bố Thuý Thuý, Dương Chiến tỏ ra hiền lành lương thiện như Thích Ca Mâu Ni. Chỉ trong nháy mắt, anh luôn mất hết sự kiên nhẫn đối với một Thuý Thuý mơ mơ màng màng, hơi một tý là anh trách mắng chì chiết cô, mấy lần tức giận, anh chỉ muốn ném Thuý Thuý ra ngoài cửa sổ. Khi rời khỏi đó, bố Thuý Thuý rất yên tâm, ông cảm thấy Dương Chiến là một người đàn ông tốt hiếm có, trong xã hội ngày nay, người tốt như Dương Chiến không còn nhiều nữa.

Bố Thuý Thuý vừa đi, Dương Chiến liền khôi phục lại khuôn mặt nguyên thủy đối với Thuý Thuý, Thuý Thuý được vị bác sĩ nổi tiếng chữa trị đã có chút khởi sắc, cũng thấp thoáng nhận ra anh là ai, cứ vừa nhìn thấy anh là lập tức lẩn trốn. Hôm nay, Thuý Thuý ngủ lơ đãng, không chủ động đi chữa bệnh, cứ nghĩ đến máy móc của anh không biết đến bao giờ mới chế tạo được, anh lại càng bức bối, nổi giận đùng đùng lao vào biệt thự anh thuê cho Thuý Thuý, đi thẳng lên trên tầng, lấy chân đạp cửa phòng ngủ, hất tung chăn của Thuý Thuý và bắt đầu chửi bới cô. Bị đánh thức bất ngờ, rồi lại nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Dương Chiến, Thuý Thuý run rẩy sợ hãi, vội chui vào trong chăn, còn không dám thò đầu ra. Dương Chiến không buông tha, túm lấy cô, định vứt cô ra ngoài cửa sổ chạm sát đất. Thuý Thuý giãy giụa, kêu khóc gọi mẹ. Dương Chiến mềm lòng, đưa cô vào phòng tắm, mở vòi hoa sen trong bồn tắm, cởi quần áo cô, nắm lấy cô, tắm cho cô giống như giặt một cái khăn, giúp cô mặc váy, rồi nhét cô vào trong xe hơi của anh, đưa đến chỗ bác sĩ.

Dương Chiến lao nhanh trên đường phố Hồng Kông, may mà biệt thự anh thuê cũng khá gần bệnh viện, một lúc là đến. Bệnh viện nằm trên khu vực phồn hoa của Hồng Kông, Dương Chiến thuê biệt thự ở đó đương nhiên giá cũng rất đắt đỏ. Dương Chiến quay sang nhìn Thuý Thuý ngồi bên cạnh anh, tóc ướt nhèm, đang sợ sệt quan sát người qua xe lại nườm nượp trên đường phố Hồng Kông. Có một lần, Thuý Thuý nói, Hồng Kông chẳng có gì hay cả, cũng giống như Thanh Đảo, vùng ven biển vậy, hơn nữa lại quá đông người, trên đường đâu đâu cũng đầy người, đi lại chen chúc, lao nhanh như bay, cứ như là đi ăn cướp, còn ở Thanh Đảo không đông người, đi lại cũng không nhanh, đường phố rộng rãi thoáng mát, rất dễ chịu. Những lời này là Thuý Thuý nói ra mấy hôm trước, bệnh của cô đã khá hơn đôi chút, thỉnh thoảng cũng biết nói ra những suy nghĩ của mình. Thuý Thuý nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Dương Chiến, vội vàng tránh né. Dương Chiến hỏi một cách nghiêm khắc và khô khan: “Bệnh của cô khi nào mới khỏi? Có thời hạn không? Tôi không có thời gian để lãng phí vào cô!” Thuý Thuý khẽ hỏi: “Bệnh của tôi thì có liên quan gì tới anh?” Âm mưu của Dương Chiến bị lật tẩy, đùng đùng nổi giận: “Im ngay! Nói nữa là tôi ném cô ra khỏi xe đấy!”

Thuý Thuý thận trọng nép người về phía cửa xe, bắt đầu nhớ mẹ. Bác sĩ là một người hoà nhã ngoài 50 tuổi, ông rất yêu quý khuôn mặt vừa thẹn thùng vừa mơ màng của Thuý Thuý nên cư xử rất dịu dàng với cô. Mấy lần ông nhìn thấy Dương Chiến nổi giận mắng mỏ Thuý Thuý, mặc dù ông không biết Dương Chiến và Thuý Thuý có quan hệ gì, nhưng nhìn thấy Thuý Thuý và bố cô ăn mặc nói năng đều rất bình thường, còn Dương Chiến thì vừa nhìn đã biết là nhân vật danh tiếng trong xã hội, không biết tại sao Dương Chiến lại bỏ ra số tiền lớn để chữa bệnh cho Thuý Thuý. Đạo đức nghề y không cho phép ông hỏi han quá nhiều. Sau khi nhìn thấy vài lần Dương Chiến nổi giận với Thuý Thuý, bác sĩ không kìm lòng được, bèn khuyên cáo Dương Chiến, nếu anh của tiếp tục làm như vậy thì chỉ có hại cho việc chữa trị của Thuý Thuý mà thôi. Vì máy móc mấy chục triệu tệ của anh, Dương Chiến bắt buộc phải hứa với bác sĩ. Thế nhưng sau đó, anh vẫn không thể kìm nổi tính khí nóng nảy được hình thành từ nhỏ của mình, mặc dù mỗi lần nổi nóng, anh đều hối hận mất mấy phút.

Lúc này, bác sĩ nhìn thấy toàn thân Thuý Thuý ướt nhèm, hơn nữa, khi nắm tay, phát hiện ra toàn thân cô đang run rẩy, ông hỏi Dương Chiến đã ngược đãi cô thế nào. Dương Chiến giờ mới sực nhớ, khi này vì vội quá, đã dùng vòi nước lạnh tắm cho Thuý Thuý, thảo nào mà Thuý Thuý khi đó cứ rên hừ hừ, dưới sự uy hiếp của anh mới chuyển thành tiếng thút thít. Tắm xong, anh cũng không kịp lau khô cho cô, cứ thế mặc bộ váy cho cô, cần phải biết rằng bây giờ trời đã chuyển sang thu. Trước câu hỏi vặn của bác sĩ, Dương Chiến hơi đỏ mặt, trình bày mấy câu. Bác sĩ nghiêm khắc nói: “Ông Dương, nếu còn để tôi phát hiện ra một lần nữa ông ngược đãi bệnh nhân, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát!” Dương Chiến ừ ừ xin lỗi: “Xin lỗi, sau này tôi sẽ hết sức chú ý”. Bác sĩ lườm anh một cái, gọi y tá rót cho Thuý Thuý một tách cà phê nóng, khoác thêm áo khoác vào, sau đó bắt đầu chữa bệnh. Vị bác sĩ này có học vấn uyên bác nhất về tâm lý học. Ông chẩn đoán, Thuý Thuý không có vấn đề gì về tinh thần, chỉ là gặp phải sự tổn thương quá lớn nên tự khép

mình lại. Sau khi trị liệu tâm lý có thể bình phục. Ông chuẩn bị mấy hôm nữa sẽ tiến hành trị liệu bằng phương pháp thôi miên cho Thuý Thuý, để trong quá trình bị thôi miên, Thuý Thuý có thể nói ra tất cả nỗi đau tâm lý mà cô phải chịu đựng, có như vậy, bác sĩ mới có phương hướng điều trị chuẩn xác.

Được bác sĩ điều trị, Thuý Thuý đã khá hơn nhiều, biết nói chuyện, biết cười, biết trốn tránh mắt với Dương Chiến khi tức giận, cũng biết cãi lại Dương Chiến nữa. Dương Chiến cảm thán, đúng là Thuý Thuý lúc mơ mơ màng màng trước đây vẫn đáng yêu hơn.

Có một lần, Thuý Thuý tức giận quá, còn lấy nệm ghế sofa ném vào Dương Chiến. Lúc đó Dương Chiến quá bất ngờ, không tránh nên bị ném thẳng vào, sau đó anh xoa xoa mũi, kinh ngạc bước đi. Sau khi bác sĩ kết thúc việc chữa trị, Dương Chiến mãi bận rộn, mãi mới đến đón Thuý Thuý. Trước khi rời khỏi đó, bác sĩ dặn anh, nói trời đã bắt đầu lạnh, cần phải mặc thêm áo ấm cho Thuý Thuý, mọi người đều mặc áo khoác, Thuý Thuý vẫn mặc chiếc váy mỏng đem từ Thanh Đảo đến.

Dương Chiến gật đầu đồng ý, đúng là anh đã sơ suất bỏ qua việc này. Chính anh đã tự mua ình một số quần áo, lại không hề nghĩ đến việc mua cho Thuý Thuý.

Lần này, anh dẫn Thuý Thuý đến thiên đường mua sắm lớn nhất Hồng Kông. Những cô người yêu trước kia của Dương Chiến hầu như đều là người mẫu, quần áo anh mua cho họ đều dài và thon nhỏ. Anh dựa theo kinh nghiệm của mình, đến thẳng những khu vực bán hàng hiệu nổi tiếng mà các cô gái yêu thích, chỉ cần ưng ý bộ quần áo trên người ma-nơ-canh đang mặc là bảo cô bán hàng lấy loại thon nhất dài nhất để Thuý Thuý mặc thử. Nhưng Thuý Thuý chỉ cao có hơn 1m60, thêm nữa, gần hai tháng qua cơm cá cơm thịt hầu hạ, lại béo tròn giống như trước đây, thậm chí còn hơi có bụng dưới, những bộ quần áo đó, Thuý Thuý sao có thể mặc vừa đây? Cô bán hàng nhìn Thuý Thuý và Dương Chiến, cười gượng.

Lúc này Dương Chiến mới kịp phản ứng lại, cơn giận bốc lên, anh không trách mình suy nghĩ không được chu đáo, ngược lại trách Thuý Thuý thân hình không đủ cao, không đủ gầy, không đủ thân hình người mẫu, làm anh mất mặt!

Dương Chiến cố kìm cơn giận, nói với cô bán hàng: “Thôi, bỏ đi, cảm ơn cô! ” Rồi kéo Thuý Thuý đi. Thuý Thuý không cam tâm, cứ quay đầu lại nhìn bộ đồ tuyệt đẹp đang mặc trên người ma-nơ-canh. Đây là bộ đồ màu đen chất liệu cao cấp, ở ống tay có một hàng hoa hồng đỏ tươi bằng lụa tơ tằm to bằng nửa lòng bàn tay, phía bên phải eo cũng có một bông hoa hồng nhỏ tươi thắm như vậy. Thuý Thuý chưa bao giờ nhìn thấy bộ đồ đẹp đến thế. Đồ trong trung tâm mua sắm Ánh nắng mặt trời và Mùa xuân Pari ở Thanh Đảo đều rất đắt, Thuý Thuý gần như chẳng bao giờ đi xem, không có tiền mua, xem xong càng đau lòng. Đồ của Thuý Thuý mặc đều mua ở những chỗ phổ thông, có 70, 80 tệ mà Thuý Thuý cũng đã thấy hơi đắt rồi. Thuý Thuý cứ liên hồi quay lại nhìn bộ đồ đó, cũng ngại không dám mở miệng ra bảo Dương Chiến mua, miệng chu ra vẻ oan ức. Dương Chiến thấy ánh mắt thèm thuồng của cô, bực bội: ” Bộ đồ đó mặc trên người người mẫu mới đẹp, cô nhìn lại cô đi, vừa béo vừa lùn, cô mặc mà đẹp được thì tôi ra ngoài đường bị xe đâm chết!” Thuý Thuý vừa giận vừa cuống, bồng lấp ba lấp bắp: “Tôi, tôi... không béo đến thế, chỉ là hơi ... hơi béo một chút thôi...” Dương Chiến chẳng buồn tranh luận với cô, tiện tay chỉ bộ đồ trước mặt, nói với cô bán hàng tìm kích cỡ phù hợp với Thuý Thuý và cho vào túi. Thuý Thuý không thích, nói: “Đây là quần áo của phụ nữ trung tuổi, dành cho những bà mẹ 50 tuổi mặc”. Dương Chiến không thể nhịn nổi nữa, hét lớn: “Thích mặc hay không thì tùy! Tôi chẳng muốn hầu hạ cô nữa đâu! Bộ này còn đắt hơn bộ khi nãy những 2000 đô la Hồng Kông, cô còn không hài lòng, cô muốn chết à! Muốn chết thì ra ngoài đâm vào xe đi! ” Cô bán hàng kinh ngạc nhìn hai người, đoán xem họ quan hệ gì với nhau, người yêu? Trông không hợp! Người giúp việc? Ánh mắt Thuý Thuý nhìn Dương Chiến không hề giống người giúp việc nhìn ông chủ.

Thuý Thuý định chửi gì đó, nhưng lại không nghĩ ra được, bèn nói: “Đồ thần kinh”, rồi quay người đi luôn. Dương Chiến tức điên lên, hồi lâu mới nghĩ ra việc đuổi theo cô, chớ để cô bị lừa bắt ở giữa trung tâm này, thế thì máy móc của anh cũng đi luôn. Dương Chiến tìm kiếm một lúc lâu, khó khăn lắm mới tìm thấy Thuý Thuý đang đứng trước bộ váy màu đen đó. Dương Chiến không nói lời nào, kéo cô ra khỏi trung tâm, đẩy cô vào xe, về nhà! Suốt dọc đường đi, Dương Chiến bực bội nghĩ, không chờ được đến lúc đồ nói lấp này chữa khỏi bệnh, phát minh ra máy móc, anh đã bị làm cho tức đến chết mất! Không tức chết thì cũng phải bị tổn thọ mất hai mươi năm! Dương Chiến vừa lái xe vừa cầu nguyện: “Thượng đế à, xin ngài hãy để cô ta trở lại trạng thái ngây ngốc không biết chửi ai như trước đi, con thực sự không thể chịu đựng nổi cô ta

nữa rồi!”

26. Chương 26

Thanh Đảo, cơn gió thu thổi bay những chiếc lá đã lìa cành. Những chiếc lá vàng óng rơi đầy trên đường phố, cơn gió nhẹ thổi qua, tạo nên những tiếng xào xạc êm ả.

Đại Thiều và Vương Hinh đang dạo bước, Đại Thiều ôm eo Vương Hinh, vô cùng dịu dàng, xoay người Vương Hinh lại, thơm lên trán cô, nói: “Hinh Hinh, chúng ta cưới nhau nhé. Em cũng đã qua sinh nhật 24 tuổi rồi”. Vương Hinh bĩu môi: “Anh đang cầu hôn à? Có quỳ xuống không? Thế hoa hồng đâu? Nhẫn kim cương đâu?” Đại Thiều cười hi hi, nhẫn kim cương anh đã mua từ lâu rồi, là kiểu dáng Vương Hinh thích. Hôm nay, anh thử thăm dò ý tứ của Vương Hinh, trước đây, Vương Hinh luôn nói anh: “Anh nhắm mắt lại ngủ đi!” Ý là anh hãy nằm mơ đi. Lần đầu tiên, khẩu khí của Vương Hinh dịu lại, Đại Thiều như mở cờ trong bụng, ôm cô thật chặt vào lòng.

Mẹ Đại Lâm cũng dần lấy lại khí thế sau khi đã chịu đựng những đả kích liên tiếp từ cái chết của mẹ Thuý Thuý. Bạn đã nhìn thấy cổ đại bao giờ chưa? Cổ đại bên đường có bị châm giẫm lên. lúc đó nằm rạp xuống, khiến ta đồng tình, nhưng nó sẽ nhanh chóng kiên cường đứng lên. Cổ đại chính là bức tranh tả thực của mẹ Đại Lâm. Tòa án phán quyết như sau, mẹ Đại Lâm chửi rủa dẫn đến cái chết của mẹ Thuý Thuý, bồi thường 3,5 vạn tệ. Việc Đại Lâm lừa đảo hôn nhân, không đủ chứng cứ, không thụ lý. Bố Vương Hinh thay mặt bố Thuý Thuý, đòi Đại Lâm trả 5 vạn tệ. Mẹ Đại Lâm không trả được số tiền nợ ngân hàng 10 vạn tệ. Cuối cùng, mẹ Đại Lâm không còn cách nào khác, đành phải bán căn nhà mua lúc Đại Lâm kết hôn, trả đủ số tiền 18,5 vạn, mua một căn nhà khác nhỏ hơn. Dốc công sức tranh đấu, chẳng được gì, lại trở về vị trí ban đầu, ngay cả công việc cũng bị mất. Sau khi than thở ba tháng trời, bà lại bắt đầu có những suy tính mới. Bá Bá đến tuổi kết hôn mà vẫn chưa có nhà. Mặc dù bố Thuý Thuý vẫn không thêm để ý đến Đại Lâm ngày ngày đến ngóng ở khu nhà Thuý Thuý, nhưng khẩu khí đã đỡ hơn nhiều. Đại Lâm nghĩ, đã ba tháng rồi, Thuý Thuý chắc cũng sắp về, vì sợ lỡ dịp Thuý Thuý về nhà, nên dù có mưa gió cũng không ngăn nổi đôi chân anh đứng canh ở khu nhà Thuý Thuý mỗi khi tan sở. Khi anh và Thuý Thuý vừa mới đi hưởng tuần trăng mật về đã bị chia rẽ, ba tháng trôi qua, càng lúc anh càng nhớ Thuý Thuý. Từ khi yêu nhau đến giờ, chưa bao giờ anh và Thuý Thuý xa nhau lâu như vậy.

Ban đầu bố Thuý Thuý chau mày quắc mắt lạnh lùng với anh, định bảo Thuý Thuý gửi cho ông giấy uỷ quyền đại diện Thuý Thuý để ly hôn với Đại Lâm, nhưng Dương Chiến chẳng buồn quan tâm đến việc này, nên cứ lần lữa mãi. Bố Thuý Thuý chỉ đợi Thuý Thuý chữa bệnh xong về nhà ly dị Đại Lâm. Dù sao 20 vạn cũng đập phá rồi, số tiền 10 vạn bị lừa sau này cũng lấy lại được 5 vạn, không còn liên can gì nữa. Nhưng Đại Lâm ngày ngày dù mưa gió cũng vẫn đến đợi Thuý Thuý, bố Thuý Thuý mềm lòng, thấy rằng trong xã hội ngày nay, người đàn ông si tình đến thế cũng không còn nhiều, có thể thấy Đại Lâm yêu Thuý Thuý thật lòng. Thêm nữa, những người cô bác họ hàng của bố Thuý Thuý đều khuyên nhủ ông, chưa chắc bệnh tình của Thuý Thuý đã chữa khỏi hẳn, nếu không chữa khỏi bệnh, quay về đây, ai còn muốn cưới cô nữa? Mà cho dù chữa khỏi bệnh, một người phụ nữ ly hôn như Thuý Thuý, tìm đâu ra người chồng si tình như Đại Lâm? Thôi, vẫn là tình đầu tốt nhất! Những người tái hôn, có mấy ai được hạnh phúc? Bố Thuý Thuý suy nghĩ hồi lâu, không ép Thuý Thuý ly hôn ngay với Đại Lâm nữa, thái độ đối với Đại Lâm cũng mềm dịu hơn, có lúc còn gọi Đại Lâm đến ăn cơm.

Lúc này, mẹ Đại Lâm thấy thái độ của bố Thuý Thuý đã dịu đi, lại nghe Đại Lâm nói có người muốn giới thiệu đối tượng cho bố Thuý Thuý, đều bị ông từ chối, mẹ Đại Lâm chuyển động con người mất, đã nảy ra ý đồ. Mẹ Đại Lâm có cô em họ con ông chú họ, năm nay 45 tuổi, từ nhỏ đã xinh đẹp, đứng trong đội ca múa của trường, năm đó cũng thi được vào đoàn ca múa, nhưng bị con gái của một vị quan chức ép xuống, đành phải vào công xưởng, lấy chồng là con một, chồng mất sớm, cũng chưa có con, muốn tái hôn nhưng vẫn không tìm được người phù hợp, nên ở lại nhà mẹ chồng, mẹ chồng cũng không tiện đuổi đi. Mấy năm nay, mẹ chồng cô bán thân bất toại, cô đành phải cắn răng hầu hạ, là một người phụ nữ đảm đang. Mẹ Đại Lâm nghĩ, nếu như giới thiệu được cô cho bố Thuý Thuý, sau khi kết hôn, họ có thể đến ở nhà mẹ chồng cô, dù sao một bà lão bán thân bất toại có thể sống được mấy ngày chứ. Nhà Thuý Thuý có thể sửa lại một chút để dành cho Bá Bá lấy vợ. Nếu Thuý Thuý không hài lòng, thì để Thuý Thuý và Đại Lâm ở đó, chẳng lẽ nào bố Thuý Thuý mà chết, thì chẳng phải của Đại Lâm sao? Đợi bố Thuý Thuý chết, ngay cả nhà của mẹ

chồng cô em họ cũng trở thành của Đại Lâm, cũng chính là nhà của bà, bà có thể lấy cho Bá Bá cưới vợ. Chỉ hận một nỗi là bố Thuý Thuý rất khỏe mạnh, không biết bao giờ mới chết! Nghĩ là làm, mẹ Đại Lâm đội gió rét, đi thẳng đến nhà cô em họ. Người này tên là Trương Tú Tú, là một người phụ nữ tâm địa cũng không đến nỗi xấu xa.

Trước mặt Trương Tú Tú, mẹ Đại Lâm hết lời khen ngợi bố Thuý Thuý, nào là mặt mày sáng sủa, thân hình cao lớn, đơn vị rất coi trọng, tính tình chất phác thuần hậu, nhà cửa cũng khá, chỉ có một cô con gái đã lấy Đại Lâm. Vợ đã mất một thời gian, nhưng vẫn luôn nhớ thương vợ, ai giới thiệu đối tượng cũng không chịu. Trương Tú Tú nghe xong cũng động lòng, muốn gặp mặt. Mẹ Đại Lâm đi cùng với Đại Lâm đến nhà Thuý Thuý gặp bố Thuý Thuý nói về việc này. Bố Thuý Thuý nổi giận, đuổi mẹ Đại Lâm ra ngoài. Mẹ Đại Lâm vẫn không nhụt chí, nhân ngày chủ nhật, liền kéo Trương Tú Tú đã trang điểm hết sức tỉ mỉ đến nhà Thuý Thuý. Bố Thuý Thuý thấy Trương Tú Tú duyên dáng nên nã, nên hơi ngại đuổi thẳng mẹ Đại Lâm ra khỏi cửa. Mẹ Đại Lâm ngồi trên ghế sofa, nói liên thoảng về ưu điểm của Trương Tú Tú, bố Thuý Thuý chẳng buồn lên tiếng. Trương Tú Tú thấy bố Thuý Thuý cao to, khoẻ mạnh, thật thà, nhà cửa cũng khá, nên rất động lòng. Đến trưa, Trương Tú Tú chủ động đứng lên vào bếp nấu cơm, bố Thuý Thuý ngăn nhưng bà cười: “Anh cứ ngồi đi, em nghe chị nói không có ai giúp anh việc nhà, anh lại đi làm, về nhà còn phải tự nấu cơm, vất vả quá, em nghe mà xót ruột. Hôm nay em đến đây rồi, anh cứ ngồi nghỉ đi, đợi lát nữa chấm điểm nghệ thuật nấu nướng của em!” Trương Tú Tú vốn định nói: “Để lát nữa anh chấm xem nghệ thuật nấu nướng của em và của chị nhà anh ai hơn ai!” May mà kịp phanh lại, không nói tiếp. Bà vốn không có văn hoá, không biết ăn nói, trình độ ăn nói của bà là zê rô, nhưng trình độ nấu nướng dọn dẹp nhà cửa của bà vào bậc nhất. Bà nấu cơm, bố Thuý Thuý không thể ngồi không, bèn vào phụ giúp bà, hai người trò chuyện rất thận trọng, ý tứ. Cơm đã nấu xong, màu sắc hương vị rất tuyệt, hơn hẳn tay nghề của mẹ Thuý Thuý, Từ ngày mẹ Thuý Thuý qua đời, bố Thuý Thuý ăn uống tạm bợ, đây là bữa cơm ngon nhất kể từ mấy tháng nay ông được ăn, ăn no quá phát nấc. Mẹ Đại Lâm cười tít mắt, luôn miệng khen ngợi trình độ nấu ăn của Trương Tú Tú thật xuất sắc, khiến Trương Tú Tú cười thẹn thùng. Trương Tú Tú cười, nói: “Anh thích ăn món ăn do em nấu là được rồi, từ nay về sau, ngày nào em cũng đến nấu cho anh ăn!” Bố Thuý Thuý muốn từ chối, nhưng lại thấy hơi tiếc, nên cứ ậm ừ. Sau khi ăn xong, Trương Tú Tú dọn dẹp đầu ra đẩy cửa căn nhà lộn xộn bữa bãi, giặt giũ hết đồng quần áo bố Thuý Thuý để tích tụ từ lâu, đem đi phơi phóng.

Bố Thuý Thuý ngồi trên ghế sofa, vuốt vuốt cái bụng no căng, nhìn căn nhà được dọn dẹp sạch sẽ tinh tươm, có cả người phụ nữ xinh đẹp đang cầm cúi làm việc, bỗng thở dài cảm thán, một gia đình không có người phụ nữ là không xong! Thế là Trương Tú Tú ngày nào cũng đến nhà Thuý Thuý cơm nước, dọn dẹp, giặt giũ, còn massage cho bố Thuý Thuý nữa. Bố Thuý Thuý dần dần quên đi cái chết thê thảm của vợ.

Trương Tú Tú đang ở độ tuổi ham muốn như hổ như sói. Sau khi quen biết với bố Thuý Thuý được ba tuần, Trương Tú Tú mượn cớ nấu cơm bị bỏng, bèn ở lại nhà Thuý Thuý tắm rửa, tắm đến nửa chừng, lại yêu cầu bố Thuý Thuý chà lưng. Bố Thuý Thuý ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy róc rách đã sớm nảy sinh suy nghĩ vẩn vơ, lần này thì đúng là củi khô gặp lửa, chấp luôn vào nhau. Bố Thuý Thuý là một người đàn ông truyền thống, đã làm việc gì thì phải có trách nhiệm, nên định ngày, mời một số khách coi như làm lễ cưới.

Ngày cưới được tổ chức vào tháng thứ tư sau khi mẹ Thuý Thuý mất, không hề thông báo cho gia đình Vương Hinh. Hồi xưa, bố mẹ Thuý Thuý quen biết nhau là qua người giới thiệu, trước khi cưới vốn cũng không có nhiều tình cảm, điều kiện hai bên tương tự, đều trung hậu thật thà, mặt mũi đoan chính. Hai bên gia đình gặp mặt nhau, dựa vào những thông tin được cung cấp. Cả hai gia đình đều là những người thật thà, thế nên đồng ý kết hôn. Sau khi cưới, mẹ Thuý Thuý ôm hết mọi công việc gia đình, bố Thuý Thuý không phải lo lắng gì, công việc ngày càng phát triển. Còn mẹ Thuý Thuý, vì hết lòng chăm lo cho gia đình, nên công việc chỉ dậm chân tại chỗ. Hai người chung sống với nhau cả đời, cũng rất hoà thuận, ít cãi cọ, nếu nói về mặt tình cảm, có lẽ chỉ là tình thân.

Mẹ Vương Hinh cưới sau, bà xinh đẹp hơn chị gái, chọn lựa mãi mới chọn được bố Vương Hinh, chính là vì trọng ông có năng lực. Nhưng bố Thuý Thuý lại có vẻ coi thường người không có công việc chính thức, cho rằng ông đi buôn bán khắp nơi, thu nhập không ổn định. Sao mà ổn định được bằng hàng tháng lĩnh lương ở công xưởng? Chỉ mấy năm sau, bố Vương Hinh đã mở được công ty, làm ăn phát đạt, bố Thuý Thuý lại bắt đầu tự ti, không dám ngẩng mặt lên trước gia đình nhà vợ. Cho nên, ông bà ngoại Thuý Thuý lập đi chúc nói để lại toàn bộ gia tài cho Vương Hinh, bố Thuý Thuý trong lòng tức giận, cũng không dám nói gì.

Mẹ Thuý Thuý đột ngột qua đời, bố Thuý Thuý cũng dần ổn định lại quỹ đạo cuộc sống sau cơn bàng hoàng kinh ngạc. Thuý Thuý đã đi Hồng Kông, gia đình Vương Hinh cũng chẳng buồn đến thăm hỏi ông, chỉ thường xuyên gọi điện đến hỏi tình hình của Thuý Thuý. Bố Thuý Thuý cuối cùng cũng tránh xa được gia đình Vương Hinh, tránh xa cái gia đình khiến ông có cảm giác nặng nề, áp lực. Cả ngày chặm mặt Trương Tú Tú hiền thực nhu mì, ông cảm thấy cuộc sống bỗng chốc dễ chịu hẳn. Nhưng bố Thuý Thuý không mời mẹ Đại Lâm, chỉ mời Đại Lâm. Đại Lâm chẳng có ý kiến gì về việc này, thân lại càng thêm thân, là việc đáng mừng!

Mẹ Đại Lâm không được mời tức giận đá thúng đựng nĩa, chửi bới. Bá Bá quay về đưa tiền cho bà, nghe thấy bà đang chửi bới, vội đi luôn. Bá Bá nghĩ ngợi hồi lâu, anh thấy kinh tởm việc làm này của mẹ Đại Lâm. Nếu như nói mẹ Đại Lâm và bố anh thừa hưởng sự vô liêm sỉ của ông ngoại Đại Lâm, thì Bá Bá thừa hưởng sự lương thiện của bà ngoại Đại Lâm.

Bá Bá càng nghĩ càng không thể chấp nhận được việc này, muốn đi nói cho Vương Hinh biết.

Trong lòng anh vốn thấp thoáng bóng dáng của Vương Hinh. Hôm đó, sau khi có sự động chạm về thể xác, bóng hình Vương Hinh ngày càng rõ nét trong lòng anh, ngày càng khao khát hơn. Bá Bá bèn quyết định nhân cơ hội này đi tìm Vương Hinh, để tạo mối thân quen.

Khi Bá Bá đến công ty nhà Vương Hinh, cô tiếp tân nhận ra anh đã đánh nhau với Vương Hinh, không cho anh vào, anh bảo cô nói với Vương Hinh, nhà Thuý Thuý xảy ra chuyện. Quả nhiên, Vương Hinh lập tức để anh lên.

Vương Hinh dường như đã quên hẳn chuyện xảy ra hôm trước, chỉ khách sáo gật đầu chào Bá Bá, khiến anh hơi thất vọng. Bá Bá không phải là người hay nói, chỉ nói vài câu đã trình bày xong toàn bộ sự việc. Vương Hinh nghe xong, sắc mặt trắng bệch, không thốt nên lời, trái tim cô bỗng chốc trở nên lạnh giá, lạnh đến nỗi cô không thở nổi. Bá Bá thấy Vương Hinh thất sắc như vậy, cũng không biết nói gì, đành chào ra về, Vương Hinh còn không nghe thấy lời chào của anh.

Vương Hinh định thần lại, lập tức gọi điện cho Đại Thiếu. Đại Thiếu điều tra, trả lời: “Đúng vậy, mới kết hôn”. Vương Hinh dờ dẩn ngồi xuống, nước mắt rơi lã chã, khóc cho bác gái, khóc cho Thuý Thuý. Vương Hinh về nhà nói cho bố mẹ biết, mẹ Vương Hinh oà khóc, không nói được câu nào. Mặt bố Vương Hinh tái xanh, ông là người từng trải, gặp rất nhiều chuyện, nên ông luôn suy nghĩ sâu xa hơn những người khác. Ông giục vợ: “Đừng khóc nữa, mau đi ép bố Thuý Thuý chuyển nhượng căn hộ cho Thuý Thuý, có thể viết là tặng riêng cho Thuý Thuý, Đại Lâm sẽ không có phần, nếu không, Thuý Thuý đúng là không còn cái nhà mà về. Đợi đến khi Thuý Thuý trở về, không thể ở trong nhà được, bố và mẹ kể cứ quần quýt trò chuyện, Thuý Thuý sao có thể chịu được chứ? Nhà Đại Lâm thì không về được rồi, Thuý Thuý có thể ngủ ngoài đường sao? Chuyển nhượng nhà cho Thuý Thuý, nếu Thuý Thuý thấy khó sống, có thể đuổi bà mẹ kế đi, dù sao căn nhà cũng là di sản của mẹ Thuý Thuý, Thuý Thuý cũng có phần”. Mẹ Vương Hinh lau nước mắt, cùng chồng và con gái tức tốc đến nhà Thuý Thuý. Lúc này, Trương Tú Tú và bố Thuý Thuý đang ăn cơm rất thân mật.

27. Chương 27

Hồng Kông.

Dương Chiến cũng đang nấu bữa tối. Căn nhà anh thuê ngày nào cũng có người giúp việc theo giờ đến dọn vệ sinh, nhưng Dương Chiến từ nhỏ đã thích nấu nướng. Anh vẫn luôn sống một mình, không sống chung với những cô bạn gái, anh thích có không gian riêng. Dương Chiến thuê một cô y tá người Hồng Kông chăm sóc cho Thuý Thuý, còn gọi một người trong công ty anh đến quản lý mọi việc, còn anh thì ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn. Nửa tháng sau, Dương Chiến lẳng lặng quay về, vừa vào đến cửa đã nghe thấy cô y tá người Hồng Kông đang dùng thứ tiếng Quảng Đông pha lẫn tiếng Anh chửi rủa Thuý Thuý, tiếng quát tháo to đến độ có thể lật tung cả nóc nhà, và không thấy người quản lý của công ty anh đâu cả.

Ở dưới tầng, Dương Chiến nghe thấy nội dung chửi rủa của cô y tá là Thuý Thuý là đầu lợn, là người đàn bà điên, là con bé đại lục dễ tiện, ngay cả tiếng Quảng Đông mà còn nghe không hiểu, lại còn đòi làm vợ

lễ của đại gia, lần đến Hồng Kông, không biết tự tắm... Anh còn nghe thấy tiếng khóc thút thít của Thuý Thuý và tiếng đập mạnh.

Dương Chiến lao như bay lên tầng, nhìn thấy ngay cửa phòng tắm mở toang, Thuý Thuý trần truồng đang cuộn tròn co ro trong bồn tắm, toàn thân lạnh đến tím tái, đôi tay run rẩy lau nước mắt, khóc thốn thức. Còn cô y tá đang chống nạnh chửi bới, lấy khăn đập vào thành bể, mấy lần khăn đập vào người Thuý Thuý, Thuý Thuý cứ thế lùi dần. Lúc đó Dương Chiến chỉ cảm thấy đôi mắt mình như bốc lửa, nếu như trong tay anh có con dao, anh sẽ giết người. Thuý Thuý nhìn thấy anh trước, dù Dương Chiến tính tình nóng nảy, nhưng lại là chỗ dựa duy nhất của cô tại chốn Hồng Kông xa lạ này. Thuý Thuý cầm khăn tắm che người rồi lao vào lòng Dương Chiến, vừa ôm anh vừa khóc, nói: “Cô ta bắt nạt tôi!”.

Cô y tá nhìn thấy Dương Chiến, vội nỏ nộ cười rặng rờ, vừa vuốt vuốt lại tóc làm dáng với Dương Chiến, vừa kể lể với anh về những sai trái của Thuý Thuý, nào là Thuý Thuý không nghe hiểu tiếng Quảng Đông, Thuý Thuý không thực hiện những mệnh lệnh của cô, Thuý Thuý tắm quá chậm... Mắt Dương Chiến bốc lửa, nhưng miệng lại cười nhạt, một tay túm tóc của cô y tá, dí mặt cô vào tường, nói: “Cô bắt nạt cô ta là con bé đại lục phải không? Cô cũng muốn làm vợ lẽ phải không? Cô tự hào cô biết nói vài câu tiếng Quảng phải không?” Đợi đến khi mặt cô y tá méo xệch đi, anh mới buông tay. Sau đó anh sờ tay vào nước trong bồn, toàn là nước lạnh. Thì ra cô y tá chửi Thuý Thuý tắm quá lâu, đã tháo hết nước nóng, đổi thành nước lạnh, bắt Thuý Thuý ở trong đó, rồi chửi bới thậm tệ.

Dương Chiến không phải là người Hồng Kông, không muốn đánh người gây phiền phức, báo cảnh sát để cảnh sát đưa cô y tá đi, tố cáo cô ta ngược đãi người bệnh. Sau ngày hôm đó, Thuý Thuý bị sốt mấy hôm liền. Dương Chiến thấy rất áy náy, không ngần ngại chăm sóc cô thật tỉ mỉ. Thuý Thuý thường xuyên ngơ ngẩn, không chú ý, nên tắm lâu, ăn cơm cũng chậm. Dương Chiến là người làm việc gì cũng nhanh gọn, nên đến giờ tắm, anh lột phăng quần áo của Thuý Thuý tắm thật nhanh. Thuý Thuý luôn phản đối, nhưng phản đối không có hiệu lực. Theo lời Dương Chiến: “Cô xem lại cô đi, thân hình của cô có được như người mẫu thế giới không, những người phụ nữ đó phải rất xinh đẹp tôi mới động lòng để chơi bởi tí chút, còn cô thì sao? Cô hãy xem cái bụng mỡ của cô đi”. Thuý Thuý cũng nhìn thấy ảnh chụp chung của anh với những cô người mẫu đó, trên báo rất hay đăng. Thuý Thuý nhìn cái bụng hơi ngấn mỡ của mình, cúi đầu ủ rũ.

Nhưng Dương Chiến không định giúp cô giảm cân, anh cảm thấy nếu Thuý Thuý gầy, về nhà sẽ khó ăn nói với bố cô, nên tiếp tục tắm bổ. Dương Chiến hầu như ngày nào cũng gọi điện thoại cho bố Thuý Thuý để báo cáo tình hình của Thuý Thuý, đôi khi Thuý Thuý cũng nói vài lời với bố cô. Dương Chiến rất chu đáo, biết được hoàn cảnh gia đình Thuý Thuý, mỗi ngày gọi điện đến sẽ là số tiền không nhỏ, nên dù bận thế nào, ngày nào Dương Chiến cũng nhớ gọi điện cho bố Thuý Thuý, sợ ông lo. Hôm nay, Dương Chiến lại gọi điện cho bố Thuý Thuý, là một người phụ nữ cầm máy, bà nói với Dương Chiến, bố Thuý Thuý đang tắm. “Xin lỗi, bà là?” Dương Chiến hỏi đầy nghi hoặc. “Ha ha, anh không biết phải không? Tôi mới kết hôn với bố Thuý Thuý, nhiều người vẫn chưa biết “. Trương Tú Tú cười hớn hởi. Dương Chiến vô cùng kinh ngạc, lịch sự chào một câu rồi gác máy. Anh ngồi chờ đợi trong bóng tối, nửa tiếng sau lại gọi cho bố Thuý Thuý. Lần này bố Thuý Thuý thừa nhận, còn nói sợ ảnh hưởng đến việc chữa trị của Thuý Thuý nên không dám nói với họ. Dương Chiến hét lên: “Ông không xứng đáng làm bố!” rồi gác máy luôn. Anh lên lầu nhìn Thuý Thuý đang say giấc, trong lòng trào dâng bao cảm giác đan xen. Lần này Thuý Thuý về Thanh Đảo đúng là không có chỗ trú chân rồi.

Khi Dương Chiến hơn 20 tuổi, mẹ anh qua đời, Dương Chiến cũng sợ anh không còn có nhà của mình, ra lệnh cho bố có thể chơi bởi ở ngoài, nhưng không được phép cưới về nhà, bố anh cũng không hề cưới vợ mới. Dương Chiến nấu xong cơm, gọi Thuý Thuý xuống ăn, Thuý Thuý ăn no đến phát nấc. Tay nghề nấu nướng của Dương Chiến chẳng thua kém gì người đầu bếp hạng nhất. Trước đây Dương Chiến không bao giờ bảo Thuý Thuý rửa bát, nhưng lần này, anh nhất định bắt Thuý Thuý rửa bát. Dương Chiến suy xét đến việc Thuý Thuý sau khi trở về sẽ trở thành kẻ ăn nhờ ở đậu, không thể nào không biết làm chút việc nhà, như vậy thì chỉ ở có mấy hôm sẽ bị người ta đuổi ra ngoài. Thế là Thuý Thuý lóng ngóng rửa bát, cô làm rất chậm, Dương Chiến phải đứng bên cạnh để giám sát, khiến cô càng căng thẳng. Chỉ lát sau, Thuý Thuý đã làm vỡ luôn hai cái đĩa. Dương Chiến lại nổi nóng, thái độ đối với Thuý Thuý cũng khắc nghiệt hơn. Thuý Thuý cũng không chịu nhận, nói: “Tôi không phải sinh ra để rửa bát cho anh!” Dương Chiến lập tức phản công: “Tôi càng không phải sinh ra là để nấu cơm cho cô ăn! Có bản lĩnh thì đừng ăn cơm của tôi nấu!” Thuý Thuý rất tức giận, và thực sự không ăn cơm anh nấu nữa, nhịn đói suốt một ngày.

Thực ra, Dương Chiến đã hối hận từ lâu rồi, muốn gọi Thuý Thuý xuống ăn cơm, nhưng không nhún mình được, nên đành phải một mình nấu, một mình ngồi ăn. Ngày hôm sau, Thuý Thuý đói quá, không chịu nổi bèn lẳng lặng đi ra khỏi biệt thự. Sau khi phát hiện ra, Dương Chiến bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Thuý Thuý.

28. Chương 28

Thanh Đảo.

Bố Thuý Thuý và Trương Tú Tú đang ăn cơm tối, từ ngày bố Thuý Thuý kết hôn với bà đã béo thêm mấy cân, ông định sau khi ăn xong sẽ cùng nhau đi dạo. Chuông cửa vang lên, cả nhà Vương Hinh đến. Sau khi bước vào cửa, mẹ Vương Hinh trừng mắt nhìn hai người bọn họ. Bố Thuý Thuý hơi lo sợ bất an, ông vẫn luôn có chút sợ sệt vì cô em vợ, và cũng có chút tự ti.

Mẹ Vương Hinh cười nhạt: “Xác của chị tôi còn chưa lạnh kìa, con hồ ly tinh này ở đâu đến vậy? Ra ngoài!” Bố Thuý Thuý vội ngăn: “Đừng, đây là người bạn già tôi mới cưới, Trương Tú Tú, hai người làm quen nhau đi!” Mẹ Vương Hinh không nói thêm lời nào, ra lệnh cho Vương Hinh đuổi bà ta đi. Vương Hinh đẩy bác trai ra, mở cửa, đẩy Trương Tú Tú ra ngoài. Trương Tú Tú vội vàng chạy sang nhà hàng xóm gọi điện ẹ Đại Lâm. Mẹ Đại Lâm vẫn nghĩ, từ sau khi mẹ Thuý Thuý mất, nhà Vương Hinh sẽ không thể quản được việc nhà họ nữa, vừa nghe điện thoại đã nhảy dựng lên, nghe có ba người nhà họ đến, không có Đại Thiệu và Minh Minh, mẹ Đại Lâm đã mừng thầm. Bố Vương Hinh bị bệnh tim, mẹ Vương Hinh chỉ là phụ nữ yếu ớt, Vương Hinh dù sao cũng là một đứa trẻ. Ngay lập tức, bà dẫn Đại Lâm và Bá Bá đến chống lưng cho Trương Tú Tú. Trước khi đi, bà còn đem theo cái chày cán bột.

Bố Thuý Thuý thấy Trương Tú Tú bị đuổi ra khỏi nhà, đau lòng, muốn gọi bà quay lại, bị bố Vương Hinh gầm lên chặn lại. Bố Thuý Thuý vừa giận dữ vừa có chút sợ sệt nhìn bố Vương Hinh, dù sao ông làm việc này cũng không được phải đạo lắm, ông không kìm nén được dục vọng của mình, ngay cả mấy người bạn thân lâu năm của ông cũng khinh rẻ.

Ông nói nhỏ: “Sao mọi người vừa đến đã hung dữ như vậy, tôi và cô ấy đã lấy giấy đăng kí, mọi người làm thế thật không ra gì”.

Mẹ Vương Hinh cảm hận: “Đúng là thật không ra gì! Chị tôi mới mất có mấy ngày mà anh đã lên giường với người khác? Còn lấy giấy đăng kí rồi, anh có xứng với chị tôi không? Có xứng với Thuý Thuý không? Nếu như anh chết, tôi dám dùng tính mạng của mình để bảo đảm rằng, chị gái tôi sẽ ở vậy suốt đời! Anh là đồ cặn bã!”

Bố Thuý Thuý chỉ cúi đầu không nói. Trong lòng ông hiểu rõ, với tư tưởng truyền thống của mẹ Thuý Thuý và tình cảm sâu sắc đối với ông mấy chục năm qua, nếu người chết là ông, chắc chắn mẹ Thuý Thuý sẽ ở vậy cho đến chết. Nghĩ đến đây, bố Thuý Thuý lại vô cùng áy náy. Thực ra, ông thường xuyên áy náy, cũng cảm thấy mình không có nhân tính, có lỗi với mẹ Thuý Thuý, có lỗi với Thuý Thuý. Đặc biệt là lấy vợ mới trong khi tinh thần Thuý Thuý đang bất ổn, nếu Thuý Thuý tỉnh lại, biết được cái chết thê thảm của mẹ và tin bố lấy vợ mới, không khéo Thuý Thuý lại bị điên lần nữa.

Mẹ Vương Hinh chỉ thẳng vào ông, khóc nói: “Anh không có đàn bà là không sống được nữa à? Chị tôi sau khi lấy anh đã phải chịu khổ thế nào? Mấy đồng tiền anh kiếm được chẳng bỏ dính răng, chị tôi mỗi lần đi chợ đều phải đi mấy chặng đường, không nhờ ngồi xe bus, chỉ để tiết kiệm được mấy xu. Nếu anh ra dáng một người đàn ông, gánh vác cả gia đình giống như bố Hinh Hinh, thì chị tôi phải mệt đến nỗi thế sao? Sau khi anh và chị tôi cưới nhau, anh đã nấu được mấy bữa cơm? Anh lau nhà được mấy lần? Anh chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, ở nhà còn bày đặt đáng vẻ ông lớn, để chị tôi hầu hạ, anh có xứng không?” Mẹ Vương Hinh càng nói càng đau khổ, lao đến cấu xé bố Thuý Thuý. Bố Thuý Thuý không dám đánh trả lại, chỉ có thể gồng mình lên, trên mặt bị cào mấy vết máu đỏ. Bố Vương Hinh lạnh lùng đứng một bên quan sát. Vương Hinh căng thẳng đứng bên cạnh mẹ, chuẩn bị tinh thần nếu bố Thuý Thuý phản đòn sẽ ra tay tấn công bố Thuý Thuý.

Sau đó, bố Vương Hinh giữ lấy tay vợ, ra hiệu cho bố Thuý Thuý ngồi xuống nói chuyện. Bố Thuý Thuý giống như một con vịt bại trận, mặt mày ủ dột, quần áo xộc xệch, ngồi xuống theo lời bố Vương Hinh. Ông

làm chuyện đáng xấu hổ, bị đánh ột trận, nên càng cúi đầu ủ rũ hơn. Bố Vương Hinh bình tĩnh nói: “Lần này chúng tôi đến có hai mục đích. Thứ nhất, ngôi nhà này là tài sản chung của hai anh chị, chị đã mất rồi, Thúy Thúy có quyền thừa hưởng, anh mau gọi điện cho ông chủ Dương để lấy giấy ủy quyền của Thúy Thúy, ngày mai sẽ tặng cho Thúy Thúy ngôi nhà này! Pháp luật quy định, chỉ cần khi công chứng anh ghi rõ tặng riêng cho Thúy Thúy, Tôn Đại Lâm sẽ không được hưởng chút nào, về điều này, anh có thể yên tâm! Chúng tôi không thể để Thúy Thúy mất luôn ngôi nhà này, phải lưu lạc ngoài đường!” Bố Thúy Thúy không nói gì. Bố Vương Hinh tiếp tục nói: “Số tiền mẹ Đại Lâm bồi thường 8,5 vạn trong đó có 3,5 vạn bồi thường cái chết của chị, anh phải để lại toàn bộ cho Thúy Thúy, số tiền Đại Lâm vay 5 vạn đó, cũng phải để lại cả cho Thúy Thúy”. Ngừng một lát, giọng ông bỗng trở nên đanh gọn: “Nếu anh không đồng ý, nể mặt Thúy Thúy, chúng tôi không động đến anh nhưng tay chân của người vợ mới của anh thì tôi không dám đảm bảo đâu!” Bố Thúy Thúy vội nói: “Số tiền 8,5 vạn đó tôi chưa hề động vào, thật đấy. Tôi vẫn giữ để chữa bệnh cho Thúy Thúy”. Những lời này là thật, mẹ Đại Lâm đã nói cho Trương Tú Tú biết về số tiền này, ý muốn bà lấy lại, hai người chia đôi, Trương Tú Tú cũng muốn lấy số tiền đó, nhưng bà chẳng muốn đưa ẹ Đại Lâm một xu nào. Bố Thúy Thúy thì nghĩ, nếu ở chỗ Dương Chiến không chữa khỏi bệnh cho Thúy Thúy, số tiền này ông để dành đưa Thúy Thúy đi Bắc Kinh, Thượng Hải chữa bệnh, dù sao Thúy Thúy cũng là cô con gái duy nhất của ông.

Ông tái hôn với Trương Tú Tú, đương nhiên ông cũng phải giấu kín ý định của mình, kiểu gì ông cũng phải để đường lùi lại cho Thúy Thúy. Cho nên cho dù Trương Tú Tú có giở trò gì đi chăng nữa, khóc, kêu gào, mỷ nhân kẻ đều vô hiệu. Bố Thúy Thúy đã cất sổ tiết kiệm trong ngăn tủ đơn vị, có chết cũng không đưa ra.

Giờ đây, bố Thúy Thúy đồng ý ngay, đợi Thúy Thúy trở về, ông sẽ đưa số tiền này cho Thúy Thúy. Bố Vương Hinh lạnh lùng nói: “Thế thì tốt, coi như anh vẫn còn chút lương tâm. Bây giờ anh hãy gọi điện cho ông chủ Dương đi”. Bố Thúy Thúy nhất quyết không đồng ý. Ông đã có dự tính với ngôi nhà này. Trương Tú Tú luôn đòi ông đổi tên căn nhà này thành tài sản chung của hai người, bố Thúy Thúy không đồng ý. Thứ nhất, tỉ lệ ly hôn của những người tái hôn rất cao, nhờ may chẳng được bao lâu. Ông và Trương Tú Tú không sống nổi với nhau nữa, ngôi nhà này lại phải chia cho bà ta một nửa sao? Vậy ông và Thúy Thúy sẽ phải làm thế nào đây? Ông không muốn về già lại phải lưu lạc đầu đường xó chợ, ngủ ở gầm cầu. Thứ hai, nếu viết thành tài sản của ông và Thúy Thúy, như vậy Thúy Thúy thừa kế di sản của mẹ, sẽ không thể là tặng được, cũng không thể đi công chứng là tặng riêng cho Thúy Thúy được, vậy thì Đại Lâm sẽ có quyền lợi trong ngôi nhà này. Mặc dù ông không tán thành việc Thúy Thúy ly hôn với Đại Lâm, nhưng giờ đây ông đã là chim non sợ cành cong, đề cao cảnh giác với Đại Lâm.

Trương Tú Tú mặc dù là họ hàng với mẹ Đại Lâm, nhưng bà là người nhà họ hàng với ông nội mẹ Đại Lâm, có thể nói là quan hệ xa lơ xa lắc, bắn đại bác không tới. Bà và mẹ Đại Lâm vốn chẳng thân thiết gì, từ trước cái hôm mẹ Đại Lâm đi mai mối cho bà thì cũng chỉ gặp nhau vài lần. Nếu như làm theo lời bố Vương Hinh, sang hẳn tên ngôi nhà cho Thúy Thúy, ông không hài lòng, ông không muốn mình không có nhà, mặc dù là cho con đẻ của ông, ông vẫn không vui, ông không muốn mình không có chỗ nương tựa. Hơn nữa, ông đã tái hôn, không biết Thúy Thúy sẽ nghĩ ra sao. Ngộ nhỡ, trong lúc giận dữ, cô không thèm nhìn mặt ông, nhờ cậy gia đình Vương Hinh, thì ông chẳng phải sẽ trắng tay sao?

Dưới sự thúc ép của bố Vương Hinh, bố Thúy Thúy bèn nói tất cả những suy nghĩ vừa rồi của ông, cũng không cần biết gia đình Vương Hinh nghĩ sao nữa. Trong lòng ông biết, bao năm là họ hàng, mặc dù dĩ có đánh ông vài cái, nhưng họ tuyệt đối không động đến ông thật, dù sao ông cũng là bố đẻ của Thúy Thúy. Nếu như bố Vương Hinh muốn động thủ với Trương Tú Tú, ông cũng đành bất lực. Mặc dù ông cũng không nữ, nhưng giữa Trương Tú Tú và ngôi nhà, ông kiên quyết chọn ngôi nhà! Mẹ Vương Hinh nổi giận đùng đùng, đập bàn, chửi: “Thật không ngờ anh lại để phòng cả con gái ruột của mình, anh có còn là con người không!”

Mặc ẹ Vương Hinh chửi bới thế nào, bố Thúy Thúy vẫn kiên quyết, có chết cũng không chịu khuất phục. Lúc này mẹ Đại Lâm cầm theo cái chày cán bột và dẫn theo con trai, cháu trai đứng ở ngoài đập cửa. Mẹ Đại Lâm hét: “Cái loại người đê tiện nào dám đuổi bà chủ nhà ra vậy? Có phải nghĩ nhà đẻ nhà cô ấy chết cả rồi sao?” Kẻ thù gặp lại, mắt như tóa lửa! Mẹ Vương Hinh nghiêng chặt răng, lao đến mở tung cửa!

29. Chương 29

Hồng Kông.

Dương Chiến tìm Thúy Thúy suốt hai ngày liền, không thấy chút tin tức gì, anh đã báo cảnh sát từ lâu, sau đó cũng không ăn không uống gì, đi tìm kiếm khắp các đường phố Hồng Kông. Bác sĩ cũng rất lo lắng, cùng anh đi tìm. Bác sĩ có tình cảm sâu sắc với Thúy Thúy hiền lành ngoan ngoãn chắc bằng tuổi con gái ông, nhìn thấy Dương Chiến bắt nạt cô, ông luôn đứng ra bảo vệ cô. Ông nghe Dương Chiến kể về tình hình gia đình nhà Thúy Thúy và về việc giận dỗi bỏ đi của Thúy Thúy, bèn trách Dương Chiến mấy câu: “Một cô gái không còn mẹ mà anh cũng nỡ ức hiếp sao?” Dương Chiến toàn thân mệt mỏi, trong lòng áy náy, ân hận, mặc bác sĩ trách móc, chỉ cúi đầu im lặng.

Dương Chiến là người từng trải, đã đi khắp thế giới, mấy hôm nay, những cảnh tượng bi thảm của các cô gái bị dụ dỗ bắt đi luôn xuất hiện trong đầu anh. Lúc này đây, máy móc không còn quan trọng chú nào nữa, nhẹ tựa lông hồng. Anh kiếm được rất nhiều tiền, anh còn chẳng buồn tính xem anh có bao nhiêu tiền, chỉ biết rằng cả đời này anh tiêu xài thoải mái cũng không hết. Giờ đây, anh chỉ mong muốn tìm được Thúy Thúy, chỉ cần bình an vô sự, anh thực sự không hề để tâm chút nào đến máy móc gì gì đó nữa. Anh muốn có cái thứ máy móc đó chẳng qua vì anh là người hiếu thắng quá mà thôi.

Trong thời gian gần nửa năm sống cùng nhau, Thúy Thúy vẫn luôn mơ màng, lúc tỉnh thì lại làm anh bực bội, nhưng tất cả đều là lần đầu tiên của Dương Chiến. Lần đầu tiên ngoài bố mẹ anh, anh chung sống dưới một mái nhà với một sinh vật sống lâu đến thế. Trước đây anh còn chưa từng nuôi một con cá vàng, anh cho rằng, nuôi những con vật cảnh là hành vi mang chất nữ tính. Hơn nữa, anh quá bận rộn, không có thời gian chăm sóc.

Anh đã từng trồng một cây xương rồng, đó là vì anh nghĩ nó không cần chăm sóc. Trong những tháng ngày Dương Chiến đi khắp thế giới, cây xương rồng xui xẻo đó đã chết khô trong ngôi biệt thự hào hoa sang trọng của anh. Lúc Dương Chiến nghĩ đến việc tưới nước cho nó, thì nó đã chết khô rồi, không thể nào hồi sinh lại được. Điều này khiến Dương Chiến buồn rầu trong một thời gian dài.

Lần này là trong tình huống bất đắc dĩ, anh mới phải sống chung với Thúy Thúy luôn mơ mơ màng màng. Đã nửa năm rồi, mỗi sáng anh gọi cô dậy, nấu cơm cho cô, phục vụ chờ cô ăn xong, cô ăn rất chậm, anh vừa mắng mỗ vừa dọa dẫm để giục cô ăn nhanh. Hàng ngày đưa cô đi chữa bệnh, đón cô về nhà, đến tối lại nấu cho cô ăn thật no, sau đó bật nước nóng, giúp cô tắm gội, giúp cô lau người, mặc quần áo ngủ, đưa vào trong chăn. Sau đó anh về phòng ngủ bên cạnh làm việc, còn phải luôn vểnh tai lên nghe ngóng động tĩnh của cô, vừa nghe thấy tiếng cô khóc là lập tức chạy sang lay tỉnh cô. Gần như đêm nào cô cũng nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy mẹ chồng và Tôn Đại Lâm đánh cổ. Khi tỉnh dậy, cô cứ ôm gối mà khóc, rồi lại đi tìm mẹ khắp nơi.

Cả khuôn mặt Thúy Thúy đầm đìa nước mắt, toàn thân mồ hôi lạnh. Dương Chiến đành phải gắng gượng cơ thể mệt mỏi của mình để đi tắm cho cô lần nữa, còn phải an ủi cô, nói dối cô mẹ cô đang ở Thanh Đảo, sắp đến thăm cổ. Đợi đến khi cô ngủ lại, Dương Chiến chỉ kịp chớp mắt một chút, trời đã sáng. Dương Chiến đành phải chống mí mắt buồn ngủ rũ rượi lên, đi nấu bữa sáng cho Thúy Thúy. Sống trong sự mệt mỏi như vậy, tính khí của Dương Chiến đương nhiên là không thể dễ chịu chút nào, hơi một chút là nổi giận với Thúy Thúy. Thúy Thúy đang trong trạng thái mơ hồ, sao có thể hiểu được sự mệt mỏi của anh, cứ nhìn thấy anh là nổi cáu, là lại tròng mắt với anh, khiến anh càng tức giận hơn. Gia tộc nhà Dương Chiến danh tiếng giàu có từ xưa, từ nhỏ đến lớn đều có người giúp việc chăm sóc, anh đã bao giờ phải phục vụ người khác như vậy? Ngoài bố mẹ anh, ai dám chau mày quát mắng với anh như Thúy Thúy chứ? Tất cả những điều này đều là lần đầu tiên của Dương Chiến. Thúy Thúy được coi như là người phụ nữ, con vật cảnh, cây cảnh hay là gì đó anh nuôi, nhưng chính anh cũng không thể nói rõ cho được. Chăm sóc lâu rồi, đã thành thói quen, khi đối tượng chăm sóc đột nhiên mất tích, Dương Chiến thấy rất hụt hẫng, nhất thời không biết phải làm gì.

Anh biết mình phải dốc hết sức để tìm Thúy Thúy về, nếu không cả đời anh sẽ không thể ngủ yên được. Anh không thể đối diện được với tội lỗi đã làm lạc mất Thúy Thúy của mình, cứ nghĩ đến việc Thúy Thúy – người mà anh dốc bao tâm huyết chăm sóc hàng ngày bị kẻ khác giẫm đạp như cho như ngựa, anh chỉ muốn giết người. Thúy Thúy là do anh chăm sóc, chỉ mình anh là có thể nổi nóng với cô, ngoài anh ra, không ai

có quyền làm như vậy. Hôm đó, nhìn thấy cô y tá ngược đãi Thuý Thuý, Dương Chiến đã nhảy chồm lên như con mèo bị đốt cháy đuôi, như thể người bị ngược đãi chính là anh. Con người là động vật có tình cảm, Dương Chiến cũng không ngoại lệ, chỉ là trước đây, anh không hề cho ai có cơ hội bước vào thế giới của anh mà thôi.

30. Chương 31

Dương Chiến mấy ngày mấy đêm không ngủ, không nghỉ vẫn tìm kiếm Thuý Thuý, anh rất mệt không phải vì anh không muốn ngủ mà là anh không ngủ được. Con vật cảnh anh nuôi bỗng dưng biến mất, khiến anh vừa phần nộ vừa bất lực khiến anh không cam tâm. Hôm nay cảnh sát đặc khu đã liên lạc với anh nói đã tìm thấy Thuý Thuý trong một ngôi nhà thờ nhỏ. Dương Chiến cảm ơn xong liền gác máy, vội lái xe đến sở công an. Trên đường, Dương Chiến cười vang, đến khi nhận ra mình đang cười ha ha, liền vội vàng kìm lại.

Anh vốn là người không hay cười nên giáo dục mà anh nhận được từ nhỏ từ thân sĩ quý tộc là nụ cười lễ phép, hiền hoà khách sáo, chứ không phải kiểu cười thoải mái đó. Anh là người thiên về nội tâm, che giấu rất cẩn mật, không để bất kì ai có thể tham dò được thế giới nội tâm của anh.

Tiếng cười vang hôm nay là nụ cười rất lâu chưa từng có, Dương Chiến vừa lái xe vừa bản thân, tìm thấy đồ lấp bắp đó thì có gì để anh đáng cười vang chứ? thật vô vị.

Cảnh sát đặc khu dẫn anh đến nhà thờ gặp Thuý Thuý. Thuý Thuý ngoan ngoãn ngồi trong phòng mục sư, đang cầm bút sắp vẽ tranh, khuôn mặt búp bê non nớt rất thuần khiết vừa nhìn thấy rất thật thà khờ khạo. Thuý Thuý nhìn ngẩng đầu nhìn thấy Dương Chiến có vẻ hơi sợ hãi, lăm lăm không nói nên lời.

Dương Chiến đi đến nhìn tranh cô vẽ, anh vốn là người có con mắt nghệ thuật vẽ tranh sơn dầu, vừa nhìn thấy bức tranh của cô đã nổi giận đùng đùng. Trình độ vẽ tranh quá tệ chỉ bằng trẻ con mẫu giáo, những điều này chẳng là gì cả, nội dung là một con sông, 1 chiếc xe ô tô thể thao rơi xuống giữa dòng, kiểu dáng và màu sắc chiếc xe đó chẳng phải là chiếc xe thể thao mercedes-ben của anh là gì? Đáng giận hơn nữa là chính Dương Chiến cũng rơi xuống sông đang kêu “cứu tôi với”. người đó mặc áo xanh xám, là màu Dương Chiến vẫn thường mặc, lông mày đen rậm, mắt chùng chùng. chẳng phải Dương Chiến thì là ai?

Ngay lúc đó Dương Chiến chỉ muốn xé nát bức tranh, nhưng nghĩ đến cảnh sát đặc khu đang đứng đây anh không thể không đổi thành khuôn mặt hiền lành dễ mến, mỉm cười lật giở những bức vẽ của Thuý Thuý. những bức vẽ còn lại toàn là vẽ bộ váy đen mà Thuý Thuý thích hôm đi trung tâm mua sắm, Thuý Thuý vẽ rất tỉ mỉ xem ra đã bỏ nhiều công sức. Dương Chiến hơi nhói ở tim, ngược lên nhìn Thuý Thuý., Thuý Thuý cũng đang thấp thỏm nhìn anh. Dương Chiến không nói gì gom các bức tranh lại cất đi

Thì ra nhà thờ này rất bé, ngoài chủ nhật ngày thường không có ai, Thuý Thuý đi loay quanh bên ngoài hồi lâu, muốn về nhà mới nhận ra mình đã lạc đường, chỉ có thể tìm kiếm khắp nơi. Hôm đó vừa vặn vào chủ nhật, cô liền đi vào sưởi ấm, thấy đói bụng cô liền đi lên căn phòng trên gác tìm thấy nửa gòì bánh quy, ăn một chút rồi ngủ trên ghế sofa. Sau khi kết thúc buổi lễ mục sư không lên phòng mà khoá luôn cửa lớn nhà thờ rồi về nhà. Thuý Thuý tỉnh dậy ngẩn cả người

Trong phòng có chiếc điện thoại bàn nhưng Thuý Thuý không biết số điện thoại của Dương Chiến cũng không biết số điện thoại của cảnh sát Hongkong, đành phải ăn dè bánh quy may mà còn có nước. rảnh rồi không biết làm gì bèn cầm bút sắp trên bàn để vẽ tranh. Cứ cách hai ngày mục sư lại đến nhà thờ để giải quyết công việc, phát hiện Thuý Thuý đã đói mềm vội vàng dứt bánh mì và sữa cho cô rồi vội vàng báo cảnh sát. Cả quá trình là như vậy.

Dương Chiến nhìn thấy con vật cưng đã mất nay đã tìm lại được, trong lòng rất vui mừng mỉm cười cảm ơn rất lịch sự, trên đường đưa Thuý Thuý về nhà a không kìm nổi mình dưới ánh nắng ấm áp anh cười sáng khoái nụ cười từ nội tâm thật tuyệt. Sau khi về nhà anh tắm cho Thuý Thuý. Tắm xong anh cuốn khăn quanh người cô, ôm cô vào lòng rất mãn nguyện. Sau đó anh đưa Thuý Thuý ra ngoài ăn tôm hùm, Thuý Thuý không thích ăn lắm, a lại đổi món ốc sên Pháp cho Thuý Thuý, Thuý Thuý nhất định không ăn. Anh cố gắng trấn tĩnh hỏi Thuý Thuý ăn gì, Thuý Thuý nói muốn ăn món canh cá a làm. Dương Chiến cười, thanh toán tiền, đi mua nguyên liệu, về nhà bận rộn nấu nướng, nấu xong, a nhìn Thuý Thuý ăn ngấu ngiến trong lòng anh trào dâng sự dễ chịu khoan khoái, mãn nguyện lạ thường.

Anh vẫn quen một mình nấu, một mình ăn, quen sự cô độc, trước đây khi ăn cùng với Thuý Thuý, hai người đều ăn không vui. Thuý Thuý ăn chậm, Dương Chiến thì vội, cứ liên tục giục cô, sau cùng chỉ hận không thể đồ hết đĩa thức ăn vào cổ họng cô. lần này Dương Chiến không vội nữa, thời gian làm gì nhỉ, thời gian để hưởng thụ cuộc sống. Dương Chiến trầm ngâm ngắm nhìn Thuý Thuý ăn từ lúc ngấu nghiến chuyển sang từ tốn, một cảm giác hạnh phúc chưa từng có trào dâng trong lòng a. nấu cơm ột người ăn nhìn cô ăn ngon miệng, thứ cảm giác này thật tuyệt!

Lần đầu tiên Dương Chiến muốn kết hôn, nhưng a bắt buộc phải cưới vị hôn thê của a. họ là mối quan hệ dòng tộc lâu đời, bố mẹ hai bên đính ước, hai họ tộc hợp tác làm ăn mật thiết, cuộc hôn nhân của họ để đảm bảo món lợi không rơi vào tay người ngoài.

Cô gái đó năm nay 28 tuổi. rất cao, rất thon, rất xinh, vô cùng ngạo mạn, gia đình giàu có, nổi tiếng xinh đẹp , biết nói sáu thứ tiếng ngoại ngữ, tính cách đa tình phong lưu, tốt nghiệp đại học Oxford, rất tài giỏi còn tài giỏi hơn cả Dương Chiến. Cô không hài lòng về Dương Chiến, cô chê a không đủ cao, không nói nhiều ngoại ngữ bằng cô. Cô cao 1m86, Dương Chiến chỉ cao 1m89, cô đi giày cao gót là cao hơn Dương Chiến. Những đồ dùng trên giường của cô đều là của những vận động viên nam cao gần 2m. Dương Chiến cũng chẳng có tình cảm với cô. Hai người gặp mặt chưa đến 10 lần, mỗi lần 2 người đều khách sáo hỏi han trò chuyện vài câu, sau đó nói e ngày càng xinh đẹp , a ngày càng điển trai, thời tiết hôm nay thật đẹp, hôm qua có mưa nhỏ...toàn là những câu nói vô vị. Sau đó chán chẳng muốn nói thêm gì nữa, mỗi người tự nghịch móng tay và những máy móc đem theo. Đợi đến khi bố mẹ hai bên chào nhau liền vội vàng nói : hôm nay nói chuyện với nhau thật vui, mong chờ lần sau gặp .Rồi hai người cùng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng : “Để kiếp sau hãy gặp”

Lúc này đây Dương Chiến nhìn Thuý Thuý đang cầm cúi ăn, cười đau khổ nghĩ : “Cô gái xinh đẹp đó liệu có thể ăn cơm mình nấu sao? Cô ta có thể ném cả cái đĩa vào mặt mình ấy chứ!”Hai bên bố mẹ đều biết phẩm chất phong lưu đa tình của con các vị, nhưng cố công tác thánh cho cuộc hôn nhân này. Công việc kinh doanh của gia tộc cao hơn mọi thứ! Việc sinh con sau này cũng có thể hải dùng đến khoa học, cô gái xinh đẹp đó quyết tâm không hi sinh vóc dáng của mình để đẻ con. Còn về cuộc sống vợ chồng, có thể chắc chắn rằng, người đẹp đó không tình nguyện để Dương Chiến động vào người cô ta . Thời gian tổ chức hôn lễ tạm ấn định vào tháng một năm kia, có nghĩa là Dương Chiến độc thân 1 năm nữa.

Ngày hôm sau, Dương Chiến đưa Thuý Thuý đến thiên đường mua sắm, mua bộ váy đó theo kích cỡ của Thuý Thuý. Thuý Thuý mặc vào dù không đẹp được như người mẫu nhưng cũng rất đáng yêu. Họ đi mua sắm trong trung tâm, Thuý Thuý thích mua bộ nào, Dương Chiến mua luôn mà không cần xem giá. Nửa ngày trôi qua họ đã mua được một đồng hồ hàng hiệu, sau đó còn mua đồ lót, tất giày, đồng hồ, kính râm.... cho Thuý Thuý nữa. Thuý Thuý rất thích, rất vui. Dương Chiến mỉm cười nhìn Thuý Thuý, cảm nhận niềm vui của cô. Tiêu không hết bao nhiêu mà lại làm cho con vật cưng vui thích đến thế, đáng lắm!

Mấy hôm sau, bác sĩ tiến hành phương pháp trị liệu mới cho Thuý Thuý, Thuý Thuý đã hoàn toàn tỉnh lại. Nhìn thấy Thuý Thuý đau khổ tụt cùng khi nghĩ đến cái chết thảm thương của mẹ, Dương Chiến nước mắt lưng tròng ôm cô vào lòng, an ủi :”Dù cả thế giới vứt bỏ e , e vẫn còn có a”

31. Chương 32

Thanh Đảo.

Bố Vương Hinh rất tích cực đóng góp nộp toàn bộ mọi chi phí phẫu thuật não cho Bá Bá. Mấy ngày sau khi phẫu thuật, Bá Bá cuối cùng cũng từ từ mở mắt, nói được đôi câu, nhưng phần lớn thời gian vẫn ngủ li bì không tỉnh. Bố Vương Hinh tìm được vị luật sư giỏi nhất và làm mọi cách để có được chứng cứ thoát tội cho Vương Hinh. Đại Thiệu, Minh Minh và các bạn khác đều gắng hết sức nhờ vả mọi mối quan hệ, kết quả là, Vương Hinh bị khép tội làm tổn thương người khác trong lúc mất bình tĩnh, thái độ nhận tội thành khẩn, xử một năm tù. Ngày phán quyết, Vương Hinh đã gào khóc. Dưới sự giúp đỡ tích cực của anh Trương, mọi người ở trại tạm giam đều không làm khó dễ gì cô, nhưng bị còng tay chân, đồ ăn không ra gì, mất tự do thì sao một cô gái con nhà giàu có được cưng chiều có thể chịu đựng được chứ?

Vương Hinh sẽ nhanh chóng bị chuyển vào trại giam Tề Nam, chỉ được ở trại tạm giam có mấy ngày nữa thôi. Chiếc xích sắt nặng trĩu ở chân chà vào làn da mỏng manh của cô, khiến mỗi bước đi của cô vô cùng

đau đớn, cô bước đi khó nhọc, bước đi thê thảm, bước đi đầy tuyệt vọng. Bố mẹ Vương Hinh thấy cô con gái yêu bị còng tay xích chân, mặt mày nhợt nhạt, đi từng bước khó nhọc, trong lòng đau xót như dao cứa, nước mắt như mưa. Đại Thiếu và Minh Minh cũng không cầm được nước mắt.

Bố Vương Hinh nước mắt lưng tròng nhìn cô con gái tiều tụy, muốn nói thật nhiều nhưng nghẹn ngào không thốt nên lời, mãi lâu sau mới đau đớn thốt lên: “Con ơi, nếu trước đây con nghe bố một câu, thì đâu đến nỗi rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay!” Vương Hinh khoanh mắt đỏ au, khuôn mặt gầy rộc đi, trông thật thê lương sâu não, đầy nỗi tuyệt vọng. Vừa nhắm mắt, trước mắt cô lại hiện lên thật rõ nét dáng vẻ thuần khiết thanh tao của Bá Bá, nhìn cô với vẻ mặt thẹn thùng, giống y như ánh mắt hôm hai người vô tình chạm vào nhau. Nghe bố mẹ nói, có thể Bá Bá sẽ không thể bình phục hoàn toàn, có thể cả đời phải nằm trên giường bệnh, não phía sau gáy bị thương quá nặng. Nghe mọi người thuật lại câu nói cuối cùng của Bá Bá trước khi hôn mê, Vương Hinh khóc không thành tiếng. Cô muốn chuộc tội, nhưng không biết chuộc bằng cách nào.

Nội đau cào xé con tim, nước mắt tuôn rơi giữa trận cuồng phong. Bị giam một năm – Vương Hinh tuyệt vọng, chủ động đề nghị chia tay với Đại Thiếu. giờ đây cô đã trở thành phạm nhân, sao có thể làm liên lụy đến Đại Thiếu, bắt Đại Thiếu đợi cô được?

Nhưng Đại Thiếu lại mua một căn hộ cao cấp hơn 200m², viết tên anh và Vương Hinh. Vương Hinh không đồng ý, anh cố ép Vương Hinh viết giấy ủy quyền. Nửa tháng sau kể từ khi Vương Hinh vào tù, lần đầu tiên đi thăm, Đại Thiếu đã mang theo nhẫn kim cương, hoa hồng, nước mắt lưng tròng, quỳ xuống trước mặt Vương Hinh cầu hôn dưới sự chứng kiến của bố mẹ Vương Hinh và Minh Minh. Vương Hinh khóc không thành tiếng, từ chối. Lời cầu hôn này đã được Đại Thiếu dự tính từ lâu, khi Vương Hinh còn chưa có phán quyết cuối cùng, anh đã quyết định cầu hôn, muốn để Vương Hinh yên tâm, để Vương Hinh hiểu rằng, cho dù cô có bị xử bao nhiêu năm, anh cũng sẽ luôn chờ đợi cô, luôn yêu cô.

Nhưng bố Vương Hinh không đồng ý, ông nhất định bắt Đại Thiếu chờ tòa án đưa ra phán quyết, nếu như bị xử nhiều năm, ông quyết không để Vương Hinh làm lỡ dở cả cuộc đời Đại Thiếu. Đại Thiếu mới 26 tuổi, đúng vào những năm tháng rạng rỡ nhất, tuổi xuân đang phơi phới, bắt anh đeo cái còng này trong nhiều năm thì quả thật là tàn nhẫn và cũng thật vô nhân đạo. Đại Thiếu vẫn quyết chí cầu hôn, cuối cùng bố Vương Hinh nổi giận lôi đình, nhưng trong mắt ông lại lấp lánh nước mắt.

Đại Thiếu khóc, khóc thảm thiết, cậu con trai có vẻ ngoài và nội tâm cứng rắn này lần đầu tiên không khống chế nổi những giọt nước mắt thánh thót rơi xuống, nấc nghẹn. Khó khăn lắm mới chờ đợi được đến lúc tòa án đưa ra phán xét cuối cùng, một năm. Khi vừa nghe thấy thời hạn một năm, mọi người thở phào nhẹ nhõm, luật sư nói, đây đã là mức án nhẹ nhất rồi, nhiều trường hợp tương tự đều bị xử tám năm, mười năm. Một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày đêm, trong nhà ngục tối tăm đó, một ngày dài như một năm. Con tim Đại Thiếu như co thắt lại, Vương Hinh quen được chiều chuộng, sẽ phải chịu đựng những sự giày vò nào trong cái chốn ngục tù ấy, cô có thể gắng gượng trải qua một năm được không? Tòa án phán quyết bồi thường bố mẹ Bá Bá 18 vạn tệ.

Đã rất lâu không nhìn thấy mẹ Đại Lâm, bệnh tình của Bá Bá, sự căm hận của Đại Lâm, bố Đại Lâm luôn tranh cãi kịch liệt với bà vì tiền, vì chi phí cuộc sống, vì đủ các chi phí cho việc ăn ở chữa bệnh của Bá Bá. Dưới bao áp lực chồng chất, mẹ Đại Lâm tóc đã bạc trắng, thân hình còng xuống, thần sắc rệu rã, khiến mọi người đều cảm thương.

Đại Thiếu và bố Vương Hinh cũng không nỡ ra tay với bà nữa, bà đã hoàn toàn sụp đổ rồi, giống như ngọn đèn dầu phập phều trong gió, dầu hết, đèn tắt, chỉ là vấn đề nhanh hay chậm mà thôi.

Khi Đại Thiếu nước mắt lưng tròng nâng hoa hồng và cầm nhẫn cưới cầu hôn Vương Hinh, Vương Hinh – người không sợ bất cứ trận chiến nào, bất cứ địch thủ nào trong giây phút này lại chợt có cảm giác muốn quay đầu, không muốn nhìn thẳng vào Đại Thiếu.

Đôi tay cô đã dính đầy máu tanh, cô không đánh được hưởng hạnh phúc. Trong khi Bá Bá còn đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, cô không thể cùng Đại Thiếu dắt tay nhau sống một cuộc sống hạnh phúc tới đầu bạc răng long. Nước mắt Vương Hinh trào ra, đôi môi bợt bợt run rẩy hồi lâu, mới thốt lên lời: “Chúng ta chia tay nhau đi. Nếu có kiếp sau, hy vọng không gặp lại anh”. Nói xong liền quay người, chậm chạp lê từng bước nặng nề rời khỏi đó, trong khoảnh khắc quay người, nước mắt rơi như mưa. Đại Thiếu ở phía

sau cô, khóc nghẹn ngào, nhưng nói đầy kiên quyết: “Nếu như có kiếp sau, anh vẫn muốn được gặp em!” Vương Hinh dừng lại giây lát, nhưng không quay đầu lại, mặc cho nước mắt rơi lã chã, gắng gượng rời khỏi phòng thăm tù.

Phía sau cô, bố mẹ và Minh Minh đã khóc không thành tiếng. Đại Thiều để mặc cho những giọt nước mắt nóng hổi của anh rơi tí tách xuống chiếc khăn cưới.

32. Chương 33

Hồng Kông, một đêm tĩnh mịch.

Dương Chiến ngồi trên sofa, không bật đèn, đang thưởng thức bài hát “Hoa đào nở” của La Văn. Thúy Thúy nghe nhạc, từ từ chìm vào giấc ngủ, chân cô gác lên tay vịn của ghế, đầu cô gối lên đùi Dương Chiến. Dương Chiến nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô.

Lắng nghe tiếng nhạc dịu dàng, Dương Chiến chìm đắm vào sự yên tĩnh hiếm có này. Bao năm nay, anh không bao giờ ngừng chinh chiến đấu đá, hiếm khi có được lúc rảnh rỗi, ngay cả chơi gái cũng vội vã, bước xuống khỏi giường của cô người mẫu này, lập tức chuyển sang giường của cô người mẫu khác, vội vàng quá đến độ không kịp chuyện trò, vội vàng quá đến độ không nhớ nổi tên của họ.

Có lần đã gây ra một chuyện hài hước như sau. Trong một buổi yến tiệc, Dương Chiến gặp một cô người mẫu xinh đẹp trông quen quen, vẫn nghĩ rằng cô ta hay xuất hiện trên báo chí, ti vi, trông quen mặt là chuyện bình thường, cũng không để ý, sau bữa tiệc anh liền đưa cô lên giường. Sau khi đã xong việc, cô người mẫu đó thì thào bên tai Dương Chiến. “Dương, anh vẫn mạnh mẽ như thế!” “Ồ! Em nói gì cơ? Trước đây chúng ta...?” Dương Chiến rướn mày kinh ngạc, nhìn chăm chăm cô gái dưới thân mình. Cô người mẫu đó cười buồn, nhắc lại năm nào tháng nào họ đã từng có một trận ân ái điên cuồng ra sao, sau đó bắt vô âm tín, không ngờ khi gặp lại nhau, anh đã không còn nhớ gì về cô nữa. Thật là một chuyện hoang đường.

Trong đêm tối tĩnh mịch này, Dương Chiến hồi tưởng lại những chuyện cũ xa xăm không đáng để lại chút kỷ niệm nào, chỉ cảm thấy rất mới mẻ. Mặc dù mới 31 tuổi, nhưng anh đã vật lộn rất mệt rồi, anh đột nhiên khao khát kết hôn, sinh vài đứa con, sống một cuộc sống thật bình thường như bao người khác.

Kết hôn... Anh lại nghĩ đến cô gái đã có hôn ước với anh, bất giác cười đau khổ. Rồi lại nhìn Thúy Thúy đang ngủ thật ngon giấc, anh hiểu, Thúy Thúy chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời anh, có thể rất lâu sau, anh vẫn sẽ hồi tưởng lại những tháng ngày đầm ấm anh và Thúy Thúy chung sống bên nhau, nhưng anh buộc phải cưới cô gái con nhà danh giá đó. Không ai ép anh cả, chính anh tự quyết định phải làm như vậy. Anh là một người rất coi trọng sự nghiệp, sau khi kết hôn sẽ cùng liên thủ với gia tộc nhà vợ, sau đó cả hai bên cùng hợp tác mật thiết, tạo thành quân đồng minh kiên cường trong giới kinh doanh, từ đó, có thể đập bằng mọi trở ngại.

Thúy Thúy – đợi Thúy Thúy khỏi bệnh, còn có thể ở lại bên cạnh anh sao? Cô là người phụ nữ có chồng. Cho dù cô đã đem đến cho anh một kiểu mẫu về cuộc sống hạnh phúc, nhưng khi tiến về Thanh Đảo, vẫn không thể tránh khỏi việc chia xa, mỗi người đi con đường riêng của mình.

Từ đây, đi lướt qua nhau, chỉ là những người xa lạ.

Trong lòng Dương Chiến trào dâng chút thương cảm. Nếu Thúy Thúy mãi mãi không khỏi bệnh, mãi mãi mơ màng màng ở bên cạnh anh, làm con vật cưng của anh, thì tuyệt biết mấy! Vị hôn thê đó của anh chắc không để tâm đâu, cuộc hôn nhân của anh đã được định sẵn là bất hạnh.

Dương Chiến đã từng bàn luận nhiều lần với bác sĩ về vấn đề này, là để cho Thúy Thúy giữ nguyên trạng thái ban đầu, không chữa trị nữa. Bác sĩ nhìn anh với ánh mắt khinh thường, nói: “Cả đời tôi đã gặp vô số người, nhưng người ích kỷ như ông Dương đây quả là hiếm thấy, vì sự ham muốn riêng của mình, mà nhẫn tâm hủy hoại cả cuộc đời của một cô gái trẻ!” Dương Chiến nổi giận, hét lên: “Xin ông hãy chú ý cách dùng từ của mình! Ông không cho rằng hiện giờ cô ấy rất hạnh phúc sao? Ngày nào cũng rất vui, ăn no béo mập, không phải lo nghĩ gì. Để cô tỉnh lại hay tin mẹ cô qua đời và bố cô tái hôn, thì cho dù ông có chữa khỏi cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ bị điên lại!”

Bác sĩ đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Bất luận cô ấy biết tin dữ sẽ ra sao, đều tốt hơn trạng thái mơ hồ hiện nay. Cô ấy là một cô gái kiên cường, hãy tin tôi, cô ấy sẽ gắng gượng được, con đường nhân sinh ắt phải đi, phải chịu đựng ắt phải chịu đựng, trốn chạy chỉ là hành vi của kẻ hèn kém! Tôi nghĩ, anh cũng không mong muốn cô ấy là một kẻ hèn kém chứ?” Dương Chiến không nói gì. Bác sĩ cười, nói: “Ăn no béo mập, không phải lo nghĩ gì thì nhất định là một cuộc sống tốt nhất sao? Anh nuôi lợn à? Ha...ha”. Dương Chiến cười nhạt, nghĩ đến dáng vẻ của Thúy Thúy cũng thật giống lợn con.

Trải qua vài ngày đau khổ cân nhắc, Dương Chiến quyết định để Thúy Thúy tiếp tục chữa trị.

Hôm nay, cuối cùng Thúy Thúy cũng khỏi hẳn rồi, nỗi đau khổ của cô cũng đến rồi, những kí ức đau thương đó lại bắt đầu giày vò cô. Anh nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Thúy Thúy, trên mặt Thúy Thúy hằn lên rõ vết năm ngón tay đỏ ửng, sưng vù, lúc đó, sau khi anh bị vạch trần kế hoạch, anh đã cười nhạo trêu chọc cô một cách tàn nhẫn. Đến tận hôm nay, anh vẫn nhớ rõ sự tủi nhục thể hiện trên khuôn mặt Thúy Thúy. Anh cố tình khích bác đầy ác ý, đã làm tổn thương sâu sắc đến Thúy Thúy – người phụ nữ đang bị cuộc hôn nhân tàn khốc giày vò. Có thể lời châm chọc ác ý của anh là giọt nước cuối cùng làm tràn ly, đã làm cho tinh thần Thúy Thúy hoàn toàn sụp đổ, ai biết được chứ? Dương Chiến bắt đầu căm ghét mình, Thúy Thúy quả thực là một con cừu non vô hại, nhưng lại bị cái thế giới lạnh lùng tàn khốc này cấu xé, thương tích đầy người. Hơn nữa, chính anh cũng không hề nương tay mà căm phập vào cô một nhát nữa, anh có được khoái cảm, để lại cho cô vết thương sâu hoắm không thể nào lành vết.

Nước mắt, lạnh giá, cuối cùng đã trào ra khỏi khoang mắt Dương Chiến, từ từ rơi xuống.

Sau khi bình phục, sắc mặt Thúy Thúy vô cùng nhợt nhạt, thần sắc bị thương nhưng lạnh lùng, thường im lặng không nói. Cô từ chối việc Dương Chiến tắm gội cho cô, từ chối Dương Chiến làm những việc cá nhân cho cô. Dương Chiến vẫn nấu cơm cho cô ăn mỗi ngày, lái xe chở cô đi hóng gió, ngắm cảnh đẹp của Hồng Kông. Thúy Thúy ngấm nhìn cảnh đẹp, trong mắt hiện lên nỗi bi thương tột cùng, không nói lời nào, con tim băng giá như đã chết. Sau khi biết tin bố lấy vợ mới, Thúy Thúy nhốt mình vào trong phòng, suốt cả tuần đều không nói chuyện. Con người khi phải chịu nỗi đau thương tột cùng, thật không ngờ lại không có nước mắt, mà nhỏ từng giọt máu trong tim. Dương Chiến rất đau lòng, cũng rất hối hận, thảm thiết vị bác sĩ cứ nhất định chữa bệnh cho Thúy Thúy, gây ra việc Thúy Thúy hiện đang ngay trước mắt anh, mà dường như xa tận chân trời. Anh không sờ được đến trái tim cô, bởi anh hiểu, cô đã không còn trái tim nữa, nỗi đau khiến con tim như đã chết. Nhưng Dương Chiến cũng rất hiểu, vị bác sĩ đã làm đúng, cuộc đời Thúy Thúy chỉ có chính cô mới có thể đi tiếp chặng đường đời.

Một tuần sau, Thúy Thúy nhợt nhạt giống như tờ giấy, yêu cầu trở về Thanh Đảo.

33. Chương 34

Truyện Ngôn Tình » Mẹ chồng ăn thịt cả nhà nàng dâu » Mẹ chồng ăn thịt cả nhà nàng dâu | Chương 34
« Xem Chương Cũ Hơn Xem Chương Mới Hơn » Mẹ chồng ăn thịt cả nhà nàng dâu | Chương 34 Bóng ma
Chương 34 Sân bay Thanh Đảo.

Vừa xuống sân bay, Thúy Thúy và Dương Chiến đã gặp mặt những người đi đón: bố Thúy Thúy, Trương Tú Tú, bố mẹ Vương Hinh, còn có cả Đại Lâm dày mặt nhất định đòi đi theo.

Thúy Thúy từng bước đi đến, Dương Chiến cầm theo một cái va-li du lịch vừa tầm, hành lý đều gửi cả. Họ kinh ngạc khi nhìn thấy Thúy Thúy dường như đã biến thành một người khác, mặc trên mình toàn là đồ hàng hiệu cao cấp. Những bộ đồ này chỉ có nhìn thấy trên người những người mẫu Âu Mỹ, người đẹp vì lụa, lập tức khiến cho Thúy Thúy trở nên nổi bật.

Thúy Thúy đi một đôi giày cao gót tuyệt đẹp, đổi sang kiểu tóc hơi xoăn nhẹ và óng mượt. Kiểu tóc này là trước khi Thúy Thúy khỏi bệnh, Dương Chiến đã mời một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp đến tạo mẫu tóc cho cô, rất phù hợp với khí chất và các nét trên khuôn mặt cô. Điều thay đổi lớn nhất ở Thúy Thúy là sắc mặt, khác hẳn với vẻ rụt rè trước đây, bây giờ chỉ nhìn thấy sự lạnh lùng và bi thương. Đại Lâm nhìn thấy Thúy Thúy ở trước mặt, hơi tự ti mặc cảm, kinh ngạc, nhất thời không dám đi lên chào hỏi.

Bố mẹ Vương Hinh ngân ngấn nước mắt bước lên ôm lấy Thúy Thúy, Thúy Thúy vẫn chưa biết chuyện của Vương Hinh, chỉ nghĩ là họ buồn bã vì cái chết của mẹ, cũng nước mắt lưng trong.

Bố Thúy Thúy vốn không muốn đưa Trương Tú Tú đi theo, ông muốn cho Thúy Thúy chút thời gian để tiếp nhận mẹ kế, sau này người một nhà đã trở nên thân thiết thì có thể có được một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng cả đời Trương Tú Tú còn chưa thấy sân bay bao giờ, nên nhất định đòi đi theo, còn đòi bố Thúy Thúy long trọng, chính thức giới thiệu bà với Thúy Thúy tại sân bay. Dù sao thì bà cũng là được bố Thúy Thúy cưới xin hẳn hoi, chứ không phải là vợ lẽ bị giấu giấu giếm giếm không dám gặp mặt ai.

Đương nhiên, trên suốt dọc đường đi, bà đã nhận đủ những cú lườm nguýt của bố mẹ Vương Hinh.

Còn về phần Đại Lâm, chẳng ai thèm để ý đến anh ta, anh ta cũng không chủ động kiếm chuyện bực mình.

Lúc này, Trương Tú Tú cố tình khoác tay bố Thúy Thúy thật tình cảm, đứng sát vào người ông, có ý ra oai với Thúy Thúy, tôi là vợ được bố cô cưới về, địa vị của tôi trong cái gia đình này quyết không thể lung lay, cô đừng có mà coi thường tôi! Bố Thúy Thúy thấy như vậy không phù hợp lắm, mấy lần hất tay bà ra mà không được, đành phải ngượng ngùng để mặc bà khoác tay.

Thúy Thúy chào hỏi bố mẹ Vương Hinh xong, bèn đi đến trước mặt Đại Lâm, bình tĩnh nói: “Tôn Đại Lâm, sáng mai anh có rảnh không?”

Đại Lâm bị câu nói “Tôn Đại Lâm” làm cho choáng váng, vội gật đầu “Có, có, có. Thúy Thúy, nhà chúng ta chuyển nhà rồi, anh dẫn em đi xem, bao giờ em về nhà vậy?” Thúy Thúy nhìn anh ta đầy căm ghét, nói: “Chín giờ sáng mai, chúng ta đến tòa án nhân dân ly hôn”. Đại Lâm lập tức nói: “Không được! Anh không ly hôn! Thúy Thúy, chúng ta vẫn còn tình cảm, anh quyết không đồng ý ly hôn”.

Bố Thúy Thúy định nói gì đó, nhưng lại không dám nói, bởi ông nhìn thấy khuôn mặt khinh ghét của Thúy Thúy đối với Đại Lâm, và cả ánh mắt ngang ngược của Dương Chiến. Dương Chiến thấy Thúy Thúy tức giận không nói gì nữa, anh biết khi cô tức giận sẽ nói lấp ba lấp bắp, thế nên anh mỉm cười đi lên ôm lấy vai Thúy Thúy, nói với Đại Lâm: “Anh không đồng ý cũng không sao, ngày mai luật sư của tôi sẽ thay mặt Thúy Thúy đến tòa án để làm thủ tục ly hôn. Chúc anh may mắn!”

Thực ra, Dương Chiến cứ nghĩ đến việc Đại Lâm đánh đập Thúy Thúy, là anh chỉ muốn xé xác Đại Lâm ra, vật cứng của anh sao có thể dễ kẻ khác ngược đãi chứ? Nhưng anh vẫn cố duy trì nụ cười lịch sự của người đàn ông lịch thiệp, trong lòng lại đang tính toán xem làm thế nào để Đại Lâm biến khỏi trái đất này. Đại Lâm vừa nhìn thấy Dương Chiến ôm Thúy Thúy, bỗng nổi máu ghen, Thúy Thúy là vợ của Tôn Đại Lâm ta đây! Đại Lâm tiến đến hất cánh tay Dương Chiến, muốn anh tránh xa Thúy Thúy ra.

Dương Chiến với thân hình cao lớn vạm vỡ và Đại Lâm sức vóc yếu ớt vốn không phải là đối thủ cùng một đẳng cấp. Dương Chiến thấy Đại Lâm muốn đẩy anh ra chẳng khác gì châu chấu đá xe, mất bao công sức cuối cùng cũng chẳng thu được gì. Dương Chiến nhẹ nhàng dùng hai ngón tay nhấc tay Đại Lâm ra, nói đầy khinh mạn: “Cút ngay! Đừng làm bẩn không khí trước mặt tôi. Muốn đánh nhau à, anh không xứng, hay nói một cách khác, anh vốn không đủ tư cách để tôi ra tay. Từ nay về sau, Thúy Thúy sẽ đi theo tôi, nếu tôi còn thấy anh đến gần cô ấy, tôi sẽ cho anh chết không có chỗ chôn. Tạm biệt!”

Dương Chiến không thèm chú ý đến Đại Lâm nữa. Đại Lâm phải ngược đầu lên mới nhìn thẳng được vào mắt Dương Chiến – con nhà quyền quý, hiểu rằng mình vốn không phải là đối thủ của anh ta, nhưng bảo anh từ nay rời bỏ Thúy Thúy, anh không cam tâm! Mặt anh nhăn nhó trừng mắt nhìn Dương Chiến, tràn đầy sự thù hận. Bố Thúy Thúy cũng cảm thấy không ổn, nhưng ông lấp bắp hồi lâu cũng không biết nói gì.

Nhưng Trương Tú Tú lại vui vẻ hào hứng thì thầm với bố Thúy Thúy: “Trời ơi, con gái anh dựa vào được đại gia, thật giỏi quá, hai chúng ta sau này có thể phát tài mở máy mở mặt rồi! Việc tốt thế này, sao trước đây anh không nói với em?” Bên trên đã nói, trình độ ăn nói của Trương Tú Tú là zê-rô. Bố Thúy Thúy nghe vậy thấy rất khó chịu, rụt luôn cánh tay về, không thèm chú ý đến bà nữa.

Thúy Thúy từ từ bước đến trước mặt, nhìn người bố bỗng trở nên xa lạ rất nhiều, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, hỏi: “Bà ta là ai?”

Xung quanh bỗng chốc yên lặng đến nghẹt thở.

Bố Thúy Thúy chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng ác nghiệt như vậy của con gái, ông bỗng thấy căng thẳng. Việc ông tái hôn mặc dù không phạm pháp, nhưng đã vi phạm chuẩn mực đạo đức, không hợp với tình người. Ông vốn nghĩ, Thúy Thúy bị điên, chưa chắc đã khỏi bệnh, vậy thì việc ông tái hôn đương

nhien cũng không phải trưng cầu sự đồng ý của cô, hơn nữa Trương Tú Tú cũng có thể giúp ông chăm sóc Thúy Thúy, chia sẻ gánh nặng cho ông. Cho dù Thúy Thúy khỏi bệnh, cũng chẳng gây ra chuyện gì to tát cả, cùng lắm là khóc một trận. Con người có thói quen mềm nắn rắn buông, bố mẹ cũng không phải là ngoại lệ. Những đứa trẻ hay gây chuyện đương nhiên sẽ gây nên sự chú ý của bố mẹ nhiều hơn, bố mẹ có làm việc gì thì cũng đều muốn trưng cầu ý kiến của nó, sợ nó nóng giận, gây chuyện, cả nhà sẽ không được yên. Ngược lại, những đứa trẻ rụt rè nhút nhát, yếu ớt thì thường bị bố mẹ xem nhẹ ý kiến và suy nghĩ của nó.

Mẹ Đại Lâm đã miêu tả rất tỉ mỉ với Trương Tú Tú về tình cách nhút nhát, yếu đuối của Thúy Thúy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trương Tú Tú quyết định lấy bố Thúy Thúy. Có một địch thủ yếu đuối đương nhiên là tốt hơn hẳn kẻ địch hung hãn rồi. Binh pháp nói, binh không chiến mà bị thu phục, chính là chỉ binh lính như Thúy Thúy đây. Chưa cần đánh nhau thật, chỉ cần bà kêu gào hét lên mấy tiếng là Thúy Thúy đã tự động giao nộp vũ khí đầu hàng, thật tuyệt! Nếu gặp người như Vương Hình, còn chưa đợi bà hét lên, đã bị Vương Hình đánh cho ngã sấp rồi, thì cứ thế mà ngồi khóc dưới đất thôi.

Cho nên, Trương Tú Tú không cần phải để tâm đến Thúy Thúy, chỉ cần bà không chế được bố Thúy Thúy, thì Thúy Thúy chỉ là quả bóng mà thôi. Vấn đề phải là đối thủ cùng đẳng cấp với bà.

Khi Trương Tú Tú thấy Thúy Thúy hỏi bà là ai, bố Thúy Thúy có vẻ ngượng ngùng, bà lập tức nở nụ cười tươi rói, nói: “Đây là Thúy Thúy à, hoan nghênh cháu về nhà! Cô đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn ở nhà để đón cháu, toàn những món ăn cháu yêu thích. Cháu về nhà mà xem, có nhiều thay đổi lắm, cô và bố cháu đã dọn dẹp trang trí nhà cửa rất đẹp.”

Nghe xem! Bà ta nói như thể là nhà của bà ta vậy, Thúy Thúy về nhà chính là về nhà bà.

Sắc mặt mẹ Vương Hình lập tức tối sầm lại, Dương Chiến lạnh mặt không nói gì. Bố Thúy Thúy cũng vội nói: “Đứng đây đứng đấy, Thúy Thúy, chúng ta mau về nhà ăn cơm đi, cô Tú Tú bận suốt cả buổi sáng đây, con phải cảm ơn cô”. Thúy Thúy hoàn toàn coi như Trương Tú Tú không tồn tại, hỏi bố lần thứ hai: “Bà ta là ai? Sao bà ta lại ở trong nhà mình?”

Bố Thúy Thúy hơi bực, nghĩ bụng: “Con bé này chẳng phải đã biết còn cố tình hỏi sao? Con đã sớm biết bố tái hôn còn hỏi những câu này làm gì? Con bảo bố phải nói thế nào? Nói là mẹ kế của con hay là nói vợ mới của bố? Chẳng lẽ con gái lại không giữ chút sĩ diện cho bố mình trước mặt bao nhiêu người?” Sắc mặt bố Thúy Thúy có vẻ hơi khó coi.

Thúy Thúy đợi ông mấy phút, thấy khuôn mặt khó chịu của ông, bình tĩnh nói: “Con không cần biết bà ta là ai, nhà con không thể có người lạ. Đợi lát nữa sau khi con về, bố bắt buộc phải làm cho bà ta vĩnh viễn biến mất. Nếu con quay về vẫn còn nhìn thấy bà ta hoặc bất cứ món đồ nào của bà ta, con sẽ ném hết! Con nói được, làm được!”

Bố Thúy Thúy lập tức nổi giận, nói: “Con ăn nói kiểu gì thế! Dù thế nào thì bố và bà ấy cũng chính thức đăng kí, con đuổi bà ấy đi, con bảo mặt mũi bố biết để đi đâu!” Trương Tú Tú nắm chặt lấy cánh tay bố Thúy Thúy với vẻ rất đáng thương, giả vờ như đang sợ hãi. Bố Thúy Thúy đập nhẹ vào tay bà, an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ. Mọi việc trong nhà này đều do anh giải quyết!”

Mẹ Vương Hình cười nhếch miệng, nói: “Có mẹ ghẻ là có ngay bố dượng, đây đúng là một chân lý không thể thay đổi được!” Thân thể Thúy Thúy thoáng run rẩy, tay chân lạnh ngắt. Dương Chiến ôm cô từ phía sau, khẽ nói: “Có anh đây”. Hai mắt Đại Lâm đỏ rực đầy phần nộ.

Bố Thúy Thúy để ý thấy ánh mắt của con rể, bèn nói: “Con là con gái của bố thì phải nghe lời bố, có chết bố cũng không đồng ý cho con ly hôn với Đại Lâm. Con muốn ly hôn, được thôi, trừ phi bố chết!” Một khoảng thời gian yên lặng đến nghẹt thở.

Thời gian như chiếc đồng hồ cát, trôi người như hạt cát, cho dù có chất cứng rắn lạnh giá, nhưng khi chúng rời từ “tương lai” trở lại “quá khứ”, lại mang theo thứ âm thanh lạnh lẽo khiến Thúy Thúy run rẩy. Thúy Thúy thấy trong lòng trống rỗng, giá lạnh. Sắc mặt cô nhợt nhạt, không có chút khí sắc, như thể cát không còn một giọt máu nào, bàn tay lạnh buốt, mặc cho Dương Chiến nắm chặt. Rất lâu sau, Thúy Thúy mới mỉm cười lạnh lùng, nói với bố: “Sao người chết không phải là bố nhỉ? Ông trời thật không có mắt!”

Mọi người đều ngẩn người, không ai nghĩ rằng Thúy Thúy – một cô gái vốn thật thà yếu đuối lại có thể thốt ra những lời này.

Thúy Thúy không thêm chú ý đến họ nữa, quay sang nói với bố mẹ Vương Hinh, cố kìm nén nước mắt, nói: “Dì dưỡng, Dương Chiến đã đặt sẵn phòng ở khách sạn Shangri-La, bây giờ chúng ta đi thôi”. Bố Vương Hinh vỗ vai Thúy Thúy, nói: “Ông chủ Dương đã mất bao nhiêu tiền chữa bệnh cho con rồi, không thể để anh ấy lại bỏ tiền ra nữa, trước khi đến sân bay, dưỡng đã đặt tiệc sẵn tại nhà hàng Dũng Lệ, chúng ta hãy đến đó đi. Ăn cơm xong, con theo dưỡng về nhà. Bố con không cần con, dưỡng cần con. Nhà dưỡng mãi mãi là nhà của con. Bây giờ Hinh Hinh...” Khoang mắt bố Vương Hinh đỏ hoe, lập tức kìm lại được cảm xúc, tiếp tục nói: “Bây giờ Hinh Hinh không ở đó nữa, nếu con không muốn ở đó với dì dưỡng, muốn được ở yên tĩnh một mình, thì một thời gian nữa con hãy đến ở nhà của Hinh Hinh ở đường Ma Cao nhé. Đợi khi con ly hôn, Hinh Hinh sẽ sang tên căn nhà đó cho con”.

Giọt nước mắt lăn dài trên má Thúy Thúy, cô lắc đầu nói không cần đâu. Bố Thúy Thúy vẫn chưa kịp phản ứng lại trước câu nói độc địa của Thúy Thúy. Trương Tú Tú nghe thấy căn hộ của Vương Hinh, dự tính đường Ma Cao ngay gần bờ biển cơ đấy, đúng là khu vực đất đỏ có giá như vàng, đợi Thúy Thúy đến ở, bà phải bắt bố Thúy Thúy dọn đến ở cùng. Cả đời bà còn chưa được ở ngôi nhà cạnh biển. Ở đó không khí thật trong lành, cảnh biển tuyệt đẹp thay đổi theo thời gian... Trương Tú Tú hơi ngất ngây.

Dương Chiến cười nói: “Thưa ông Vương, cảm ơn nhã ý của ông, thật sự không cần đâu. Thúy Thúy ở chỗ tôi, biệt thự của tôi ở ngay đối diện công viên Nghệ thuật tạo hình, tôi đã liên hệ tìm được người giúp việc rồi, nếu Thúy Thúy muốn đến quý phủ trò chuyện tâm sự, tôi sẽ phái xe đưa cô ấy đến. Buổi chiều dài hôm nay, tôi đã sắp xếp cả rồi, chúng ta đi luôn thôi, tôi gọi toàn là những món Thúy Thúy thích. Dùng bữa xong, Thúy Thúy sẽ theo tôi về nhà. Ông Vương, ông hãy hủy hẹn ở nhà hàng ông đặt đi, xin phiền ông!”

Khẩu khí của Dương Chiến mặc dù rất khách sáo, nhưng lại cứng rắn như thép, khó mà từ chối được, không có chỗ cho bố Vương Hinh phản bác.

Đại Lâm vừa nghe Thúy Thúy sẽ ở nhà Dương Chiến, hai con người mắt như chột nhảy ra ngoài, hét lớn: “Thúy Thúy, cô dám! Chúng ta vẫn còn chưa ly hôn, cô dám gian dối với người khác, tôi đánh chết cô! Cô mau theo tôi về nhà!” Nói rồi đến kéo Thúy Thúy, Dương Chiến mỉm cười, nói: “Tôi vốn không muốn ra tay, sao anh cứ ép tôi hết lần này đến lần khác?” Mọi người còn chưa kịp nhìn thấy gì, Dương Chiến đã ra tay với tốc độ cực nhanh, chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, Đại Lâm còn chưa kịp hét lên tiếng nào, đã ngã nhào xuống đất. Anh ôm lấy mũi, mặt be bét máu, gần như ngất xỉu. Dương Chiến lập tức dẫn Thúy Thúy bước nhanh khỏi sân bay, mọi người đi theo sau. Bố Trương Tú Tú thấy Đại Lâm đã ngất lịm, muốn cứu anh, nhưng Trương Tú Tú mong muốn được ăn bữa tiệc thịnh soạn ở khách sạn Shangri-La, nhất quyết kéo bố Thúy Thúy đi bằng được. Cả đời bà còn chưa từng bước chân vào sảnh khách sạn Shangri-La kia.

Khi ra đến chỗ xe công ty Dương Chiến phái đến, Thúy Thúy chột hỏi: “Dương Chiến, anh đặt phòng mấy người?” Dương Chiến hiểu ý rất nhanh, bèn hỏi: “Em hy vọng là mấy người?” Thúy Thúy lạnh lùng đáp: “Bốn người”. Mặt bố Thúy Thúy biến sắc. Trương Tú Tú còn chưa kịp nghĩ ra, vội cướp lời, nói: “Thúy Thúy, cháu đếm sai rồi, chúng ta có sáu người cơ mà!” Dương Chiến bật cười: “Vậy thì là bốn người. Ông Vương, ông và phu nhân ngồi xe của tôi hay lái xe của ông bà?”

Bố Vương Hinh nói: “Chúng tôi tự lái xe của mình, đi theo sau xe anh là được. Để lại sân bay, lại phải quay về lấy”. Dương Chiến cười, gật đầu: “Vậy được, lát nữa gặp ông sau!” Rồi kéo Thúy Thúy vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, phóng xe lao đi. Bố mẹ Vương Hinh không thêm liếc nhìn vợ chồng bố Thúy Thúy lấy một cái, cả hai cùng lên xe, bám sát theo xe Dương Chiến. Bố Thúy Thúy bị bỏ rơi đứng yên chỗ cũ, mặt sa sầm lại, tức ngực, lớn tiếng chửi Thúy Thúy là đồ bất hiếu!

Trương Tú Tú không được ăn bữa tiệc thịnh soạn ở khách sạn Shangri-La sang trọng, trong lòng bức bối, thậm chí bố Thúy Thúy thật vô dụng, ngay cả con gái cũng coi ông chẳng ra gì.

Trong khách sạn Shangri-La sang trọng, mọi người cùng nâng chén rượu sâm-panh chúc tụng nhau.

Bố mẹ Vương Hinh nói muốn để Vương Hinh và Đại Thiệu nhanh chóng kết hôn, cố gắng để cho Vương Hinh mang thai, có thể được tha trước hạn hoặc tại ngoại. Quy định mới của Bộ Dân Chính về “Ý kiến then chốt về điều lệ đăng ký hôn nhân”, phạm nhân đăng ký làm thủ tục đăng ký kết hôn, cần phải tự mình

đến cơ quan đăng kí hôn nhân để đăng kí và có những giấy tờ chứng minh thân phận; nếu phạm nhân không có đầy đủ giấy tờ hợp lệ, bên quản lý trại giam có thể cung cấp những hồ sơ có liên quan để chứng thực.

Ở đây có một trở ngại lớn, Vương Hinh không được ra, hơn nữa, Vương Hinh trong ngục đang tự hủy hoại mình, không tuân theo quy định, phá phách gây chuyện, cô không hề đồng ý kết hôn, thậm chí còn chẳng chịu gặp Đại Thiếu. Bố mẹ Vương Hinh nước mắt lưng tròng, không nói tiếp được nữa. Thúy Thúy cuống cuống nhìn Dương Chiến, cô nghĩ Dương Chiến có mối quan hệ rộng, túc trí đa mưu, chắc chắn sẽ có cách. Dương Chiến vẫn tỉnh bơ ngậm rượu vang Pháp, không có ý kiến gì.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Dương Chiến đã nảy ra sáng kiến, nhưng từ trước đến giờ, làm việc gì anh đều rất chắc chắn, không bao giờ vội vàng hấp tấp, cũng không dễ dàng hứa hẹn, anh phải đợi hoạch định xong kế hoạch mới trả lời với Thúy Thúy. Do đó, khi nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết của Thúy Thúy, anh coi như không nhìn thấy.

Đại Lâm được nhân viên sân bay cứu, sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, mũi đau nhức cực độ. Bác sĩ nói với anh, anh bị gãy sống mũi, răng bị rụng già quá nửa, may mà não bộ không bị thương nặng. Bố mẹ Đại Lâm tức giận gào khóc: “Thật không còn lẽ trời nữa rồi, giữa ban ngày ban mặt mà dám đánh con trai tôi ra nông nổi này! Phải tố cáo hắn ta cho đến chết!”

Mẹ Đại Lâm ngồi sụp xuống giường không đứng dậy nổi, tóc bạc trắng. Bà tức lắm chứ, con dâu không giữ đạo làm vợ, đã bỏ đi theo giai, người tình của cô ta không nhưng không thấp thỏm lo âu như chuột chạy qua đường, lúc nào cũng sợ người khác phát hiện mà còn dám to gan đánh con trai bà thành thương tật thể này, lẽ trời ở đâu chứ! Lẽ trời ở đâu! Mẹ Đại Lâm không thể nuốt nổi cục tức này, kết quả là Dương Chiến chỉ phải bồi thường 2 vạn tệ là xong. Sau sự việc này, Đại Lâm hận Thúy Thúy đến tận xương cốt, nhất định không chịu ly hôn, thề rằng sẽ níu giữ Thúy Thúy cho đến chết. Thúy Thúy nộp đơn cáo trạng hôn nhân lên tòa án.

34. Chương 35

Thúy Thúy từ chức, Dương Chiến không muốn cô làm việc ở bộ phận nghiệp vụ nữa, một người phụ nữ làm nghiệp vụ phải có nhiều sự hy sinh đáng tiếc, hơn nữa, tính cách Thúy Thúy cũng không phù hợp làm nghiệp vụ. Tổng giám đốc Ngô rất lấy làm tiếc, nhưng sau khi biết được tình hình hiện tại của cô, đã đổi ý, yêu cầu Thúy Thúy ký kết một hợp đồng chính thức với ông, vĩnh viễn bảo mật cơ mật thương nghiệp mà Thúy Thúy đã tìm hiểu được. Thúy Thúy cũng không nghĩ nhiều, cô vốn là người đơn giản, nên vui vẻ kí tên. Khi về nhà, cô cũng không nói với Dương Chiến việc này, vì cô không mấy để tâm đến. Khi rời khỏi công ty, cô nhìn thấy ánh mắt đố kỵ của Phó giám đốc Hàn, cô cũng không rõ nguyên nhân, nhưng cô chẳng buồn nghĩ nhiều.

Dương Chiến cũng kí một hợp đồng chính thức với cô, có điều là hợp đồng cả đời, làm thư kí cho Dương Chiến, tiền lương tháng 5 nghìn tệ, sau này tăng lương hàng năm. Sau khi vạch kế hoạch tỉ mỉ, lúc ăn tối, Dương Chiến bàn với Thúy Thúy việc này, anh nắm chắc trăm phần trăm có thể nhanh chóng làm cho Vương Hinh có thai ra khỏi tù, đổi lại, Thúy Thúy phải nói cho anh biết bí mật chế tạo máy.

Lúc đó Thúy Thúy đang ăn món tôm rán do Dương Chiến làm, bị giật mình bởi câu nói của Dương Chiến, nên bị sặc. Dương Chiến bước tới đấm lưng cho cô, chờ cô ho xong, mới nhìn cô đầy uy nghiêm, đợi cô trả lời. Thúy Thúy nói cô đã kí hợp đồng bảo mật thương nghiệp với Tổng giám đốc Ngô rồi. Dương Chiến rướn lông mày kinh ngạc, nghĩ một lát, trong lòng đã nảy ra kế hoạch, nói: “Không sao, anh có thể xử lý ổn thỏa, em không phải lo”.

Nhưng Thúy Thúy đặt đũa xuống, nói nghiêm nghị: “Anh đã có cách, thì nên giúp Vương Hinh. Em không thể nói cho anh biết cơ mật của công ty, đó là một phần rất quan trọng của công ty, Tổng giám đốc Ngô đối với em rất tốt, em không thể bán rẻ ông được. Không được, chắc chắn là không được!”

Dương Chiến cười nhạt, tiếp tục bóc vỏ tôm cho Thúy Thúy, dút vào miệng cô, hỏi: “Thế thì lý gì mà anh lại phải hết sức giúp đỡ Vương Hinh? Anh có quen cô ấy đâu”.

Thúy Thúy cũng không nói được lý lẽ, cô chỉ cảm thấy rằng, Dương Chiến cần phải giúp Vương Hinh, ai bảo anh có cách chứ. Cô nói mãi cũng không nói rõ được, cô không phải là người phụ nữ có đầu óc phức

tap, nghĩ không ra nên đương nhiên cũng không nói ra được, cuối cùng cuống quá đến nỗi bắt đầu lắp ba lắp bắp, mặt đỏ bừng bừng. Rồi cô vút luôn đĩa xuống, không ăn nữa, cũng không nói nữa, giận dỗi bỏ đi. Dương Chiến nhìn thấy bộ dạng cô luống cuống đến nỗi nói lắp, mặt đỏ lựng len, lại buồn cười. Sau khi thu dọn bát đĩa, chuẩn bị nước cho Thúy Thúy tắm. Khi Thúy Thúy tắm xong, anh lại nhắc đến việc này, ý anh là, anh nhất định sẽ cứu Vương Hinh, nhưng bí mật của máy anh cũng quyết chí lấy được, hơn nữa còn bảo đảm không liên lụy đến Thúy Thúy. Thúy Thúy càng kiên quyết yêu cầu Dương Chiến mau đi cứu Vương Hinh, còn dù đánh chết cô, cô cũng không nói cho anh biết bí mật của máy. Hai người tranh luận rất lâu, cuối cùng, Dương Chiến tính tình nóng nảy đã mất hết kiên nhẫn, nổi nóng cãi cọ với Thúy Thúy. Thúy Thúy tức quá ném nệm ghế sofa xuống đất, Dương Chiến cũng không chịu lép vế, lập tức ném điều khiển. Thúy Thúy lại ném chiếc làn trang trí, Dương Chiến bèn dùng sức, ném mạnh bức tranh sơn dầu.

Kể tám lạng, người nửa cân, chẳng ai chịu nhường ai, cuối cùng Thúy Thúy tức quá òa khóc, sắp xếp mấy bộ quần áo trở về nhà bố. Dương Chiến tức giận đập vỡ cái bình hoa và những đồ sứ. Sau khi Thúy Thúy về nhà, bố cô ngạc nhiên và cũng rất vui mừng. Từ hôm ở sân bay, đã mấy lần ông muốn kết nối tình cảm cha con với Thúy Thúy, nhưng Thúy Thúy đều không đếm xỉa gì đến ông.

Thúy Thúy về nhà, không thèm liếc nhìn Trương Tú Tú lấy một cái, nhưng cô kinh ngạc nhận ra cả nhà đã thay đổi hoàn toàn. Những món đồ gia dụng dùng mấy chục năm nay không còn nữa, thay toàn đồ mới, cách bố trí cũng thay đổi. Thúy Thúy ngẩn người, không dám tin đây là nhà mình.

Trên tường vốn treo một số ảnh chụp chung của bố mẹ, đều không thấy nữa, mà thay vào đó là ảnh cưới của bố và Trương Tú Tú. Nhìn ngôi nhà xa lạ, Thúy Thúy ngân ngấn nước mắt, hỏi bố: “Ảnh của mẹ con đâu?” Bố Thúy Thúy lập tức không vui, nghĩ: “Con với cái, thật không hiểu biết gì cả, bố đã tái hôn rồi, còn có thể treo ảnh của mẹ con trên tường sao? Để Trương Tú Tú nhìn thấy sẽ nghĩ gì chứ?” Thúy Thúy thấy bố không nói, lại truy hỏi: “Ảnh của mẹ con đâu?” Bố Thúy Thúy nổi giận, nói: “Con cố tình gây sự phải không? Ảnh của mẹ con, bố vứt hết đi rồi, bây giờ Tú Tú mới là mẹ của con!” Con tim Thúy Thúy như bị một nhát dao cứa mạnh, nổi tức giận ngùn ngụt bốc lên, bỗng chốc mất hết lý trí, điên cuồng hét lên: “Sao ông không chết đi!” Bố Thúy Thúy bước tới cho cô một cái bạt tai!

Đầu Thúy Thúy bị đánh nghiêng hẳn sang một bên, trên mặt hẳn rõ năm vết ngón tay đỏ ửng. Thúy Thúy chỉ cảm thấy mặt đau rát, trái tim như bị rơi xuống vực sâu, nó đang rơi thẳng xuống, mãi không đến đáy. Thúy Thúy cứ thế ngẩn người nhìn bố, ánh mắt ngập tràn nỗi tuyệt vọng và sự thù hận. Bố Thúy Thúy cũng ngẩn người, ông chưa từng đánh Thúy Thúy bao giờ, hôm nay không biết tại sao lại như vậy?

Thực ra, nổi tức giận của ông đã bị kìm nén trong lòng từ lâu, khi ông vui vẻ ra sân bay đón Thúy Thúy, Thúy Thúy lại vô cùng lạnh lùng với ông, đi chào hỏi bố mẹ Vương Hinh trước, vốn chẳng coi ông ra gì. Mãi hồi lâu, mới ngắc đầu lạnh lùng hỏi ông Trương Tú Tú là ai, sau đó lại nói phải đuổi Trương Tú Tú ra khỏi nhà. Đáng giận nhất là, không ngờ Thúy Thúy dám nói thẳng vào mặt ông: “Sao người chết không phải là bố”. Cuối cùng, bốn người bọn họ đi đến khách sạn Shangri-La, để ông và Trương Tú Tú lại bên đường giống như vứt một miếng giẻ rách.

Cứ khi nào nghĩ đến chuyện này là bố Thúy Thúy lại tức giận đến lạnh toát cả chân tay. Quá hỗn láo! Nó quá là coi thường người bố này. Ta tái hôn thì sao? Không phạm tội chứ!? Ta là một người đàn ông hơn 50 tuổi, không biết nấu cơm, không biết dọn dẹp nhà cửa, con gái thì lấy chồng rồi, lấy ai hầu hạ ta? Ta tái hôn là việc đương nhiên, nói kiểu gì ta vẫn có lý. Bố tái hôn, con gái có tư cách gì mà nói ra nói vào, hoa chân múa tay? Và có nói gì đi chăng nữa, cũng là ta đã có công nuôi dưỡng con, con lớn lên rồi, đôi tay cứng cáp rồi, là dám chửi thẳng vào mặt bố? Đừng có nói với ta là mẹ con mất rồi, lẽ nào mẹ con mất rồi thì bắt ta sống cô quả cả đời? Nếu con là một đứa con gái có hiếu, thì con phải thông cảm cho bố, bên cạnh bố không có người phụ nữ chăm sóc, cuối đời lạnh giá, con phải chủ động tìm bạn già cho bố. Trên báo chẳng phải có rất nhiều người vợ mất, con cái chủ động tìm đối tượng để cho bố họ tái hôn sao? Sao vừa tới đây con đã mặt nặng mày nhẹ! Thật không hiểu thuận chút nào!

Bố Thúy Thúy vốn đã vô cùng tức giận, lại bị Trương Tú Tú kêu than cần nhẫn nại càng tức giận hơn, nổi căm giận này bị kìm nén trong lòng quá lâu, lại không có chỗ trút giận. Vừa rồi, câu nói của Thúy Thúy đã chạm ngòi cho thùng thuốc nổ, không kịp nghĩ ngợi gì, giơ tay ra tát luôn, sau đó chính ông cũng ngẩn người.

Trương Tú Tú ngẩn người giây lát, vội vàng đến kéo bố Thúy Thúy, nói: “Con trẻ không hiểu chuyện, có gì

ông từ từ nói, dùng động tí là đánh”.

Thực ra bà không phải là người phụ nữ xấu bụng, chỉ là quá dung tục, hay cần nhần. Bà cũng không muốn bố Thúy Thúy và Thúy Thúy quá căng thẳng với nhau, nếu truyền ra ngoài, hàng xóm sẽ nói bà – mẹ kế xúi giục chồng đánh con, như vậy thì tai tiếng lắm.

Thúy Thúy vẫn không nói gì, cứ thế nhìn bố chăm chăm bằng ánh mắt thù hận. Thúy Thúy mặc dù yếu đuối, nhưng trong tính cách của cô cũng có phần quyết liệt lạ thường, vô cùng cứng rắn.

Hồi đó, khi cô và Đại Lâm mới cưới nhau, bị Đại Lâm giữ chặt, để cho bà mẹ chồng tát cô liên tiếp, rồi lại bị Đại Lâm làm áu me dầm dìa, từ đó cô đã quyết tâm cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Đại Lâm, có chết cũng không thừa nhận anh nữa, mấy lần cô đề nghị ly hôn, đều bị bố mẹ ngăn cản kịch liệt.

Lúc ở sân bay, Thúy Thúy gần như đã hoàn toàn tuyệt vọng về bố, chỉ là chút tình thân cuối cùng đã thôi thúc cô trở về nhà sau khi rời khỏi nhà Dương Chiến. Nhà di mặc dù tốt, nhưng đến nhà di dù sao vẫn không phải là nhà mình, thế nào cũng là ăn nhờ ở đậu, trong lòng không được thoải mái lắm, và dù sao đây cũng là ngôi nhà mà mình sống từ nhỏ cho đến lớn mà! Hơn nữa, tất cả những kí ức về mẹ đều ở nơi đây, trong lòng Thúy Thúy, đây vẫn là nhà của cô. Nhưng một cái bạt tai của bố đã đập nát mọi ước mơ và hy vọng của cô, và cũng là cắt đứt nốt sợi dây tình cảm mong manh giữa hai bố con. Từ sâu thẳm trái tim, Thúy Thúy đã thực sự cắt đứt tình cảm với bố đẻ của mình.

Bố Thúy Thúy thở dốc, ánh mắt thù hận thê lương của Thúy Thúy khiến ông khó chịu. Ông đứng dậy, lôi từ dưới gầm giường Thúy Thúy ra mấy cái khung ảnh kính, ném xuống trước mặt Thúy Thúy, hét lớn: “Chẳng phải mày muốn ảnh của mẹ mày sao? Tao đã cắt đi rồi, mày thích xem thì xem đi!”

Mấy khung kính lồng ảnh mẹ Thúy Thúy bị vỡ trong lúc bố Thúy Thúy ném mạnh chúng xuống sàn, kêu rào rào. Bố Thúy Thúy hơi bất ngờ, ông không có ý muốn đập vỡ khung kính, bây giờ thì đúng là tình ngay lý gian, không biết giải thích thế nào cho rõ được. Thúy Thúy từ từ ngồi xuống, nhìn bức ảnh mẹ cô đang mỉm cười, nước mắt tuôn rơi lã chã, nhưng không phát ra chút âm thanh nào, nỗi nghẹn ngào không thành tiếng mới khiến cho trái tim tan nát nhất. Thúy Thúy nhẹ nhàng lau bụi và mạng nhện bám vào khung ảnh, nước mắt nhỏ từng giọt lớn xuống ảnh mẹ.

Bố Thúy Thúy vẫn tiếp tục nói: “Mày xem có con gái nhà nào lại bất hiếu như mày không! Lúc đầu không ày lấy Đại Lâm, mày không nghe, trước tiên bị nhà nó lừa mất 20 vạn tệ thì đã đành, rồi bà mẹ khốn kiếp của nó lại chửi bới làm ẹ mày uất quá mà chết. Tao nói ày hay, cái đồ bất hiếu, mẹ mày chính là chết trong tay mày đấy! Mày đã hại chết mẹ mày! Nếu mày không lấy Tôn Đại Lâm, mẹ mày liệu có bị chết không? Đồ bất hiếu!” Trong lúc tức giận, bố Thúy Thúy nói đến sùi cả bọt mép. Trương Tú Tú thấy sắc mặt Thúy Thúy đã bột bột, cắt không còn giọt máu, ngay cả miệng cũng nhợt nhạt, bà sợ xảy ra chuyện, vội hích hích vào người bố Thúy Thúy, không cho ông nói thêm nữa.

Bố Thúy Thúy mặc kệ, vẫn tiếp tục nói: “Tao tái hôn thì sao? Mày quản được à? Từ nhỏ tao đã dạy mày phải biết hiếu thảo, mày học được bao nhiêu? Mày thực sự hiếu thuận với tao thì phải nghe lời bố, bố thích thế nào thì chiều theo ý bố! Mày thì ngược lại, nhìn thấy bố mày tái hôn, sống cuộc sống hạnh phúc thì mày đố kị phải không? Cuộc hôn nhân của mày không hạnh phúc, nên mày cũng không muốn bố mày được hạnh phúc phải không?” Bố Thúy Thúy tức giận thở phì phì, không nói tiếp được nữa.

Trương Tú Tú ngượng ngùng đứng đó, thầm trách bố Thúy Thúy: “Cái ông này tức giận là lại nói năng linh tinh, xong rồi lại hối hận, ông nói những lời này chẳng phải là xát muối vào tim con gái ông sao? Ai mà chịu được cơ chứ!” Thúy Thúy sắc mặt trắng nhợt như người chết từ từ đứng dậy, ôm chặt những tấm ảnh của mẹ. Trong mắt cô tràn ngập bao sự đau thương u uất, nhưng không còn nước mắt, đôi môi thoáng run rẩy, song vẫn cố gắng trấn tĩnh, nở một nụ cười, nói rần rở: “Đúng vậy, con bất hiếu, chính con đã hại chết mẹ. Từ hôm nay con sẽ làm một người con hiếu thuận, con sẽ không bao giờ cản trở bố theo đuổi hạnh phúc nữa. Con đi đây, cái nhà này đã không còn là nhà của con nữa. Con cũng không có người bố này nữa, bố cứ coi như con chết rồi, chúng ta đoạn tuyệt ân nghĩa!” Thúy Thúy nói xong, liền lững thững bước ra khỏi cửa giống như một người giấy vậy.

Cô lảo đảo bước xuống tầng một, toàn thân run rẩy, nhưng lại cố nở một nụ cười thê lương, và cứ thế bước đi giữ đêm đông lạnh giá.

Bố Thúy Thúy ngồi thần người trong phòng, trong lòng vô cùng hối hận, ông hối hận vì câu hỏi cuối cùng của mình, chỉ có điều ông không thể hạ nỗi mình xuống xin lỗi, trên đời làm gì có bố mẹ nào toàn diện, không bao giờ mắc lỗi, trời đất rộng lớn, bố mẹ là lớn nhất, từ xưa chỉ có con cái quỳ lạy bố mẹ, làm gì có bố mẹ nào hạ mình xin lỗi con cái? Thế thì còn ra thể thống gì, rõ là điên đảo càn khôn! Cho nên, bố Thúy Thúy vẫn trở mắt nhìn con gái đau đớn xót xa đứng dậy giống như một xác chết, nói xong mấy câu đó, rồi bước ra khỏi cửa. Quan niệm truyền thống của ông là không thể để ông hạ thấp mình đứng ở vị trí bình đẳng với con và xin lỗi con, giữ con lại.

Đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm dài không ngủ.

35. Chương 36

Sau khi Dương Chiến đập xong đồ trong nhà, nổi bực dọc đã vội đi phân nửa, tiện tay kéo rèm cửa, kinh ngạc nhìn thấy tuyết rơi bên ngoài. Mùa đông ở Thanh Đảo rất ít khi có tuyết rơi. Dương Chiến thở dài, thay quần áo, cầm di động, lái xe đi.

Vừa này Thúy Thúy mới tắm gội xong, tóc còn chưa khô, đã tức giận bỏ đi, cô thực sự không còn nơi nào để đi. Từ khi cô trở về, mặc dù có đến chơi nhà bố mẹ Vương Hinh vài lần, nhưng cô có nói với Dương Chiến, không nên thường xuyên đến nhà dì, Hinh Hinh vẫn còn trong tù, dì và dương chắc chắn sẽ rất buồn, cô đến thì họ lại phải cố tỏ ra vui vẻ để an ủi cô trước sự ra đi của mẹ, hơn nữa, khởi nguồn nguyên nhân chính là do cô lúc đầu ngoan cố, nếu không phải do cô lấy Đại Lâm, thì sẽ không xảy ra tất cả những chuyện này... Bây giờ, Hinh Hinh đang ở trong ngục chịu tù đầy, Thúy Thúy thực sự cảm thấy mình không còn mặt mũi nào đi gặp dì và dương, tất cả đều là tai họa do cô gây ra.

Giờ đây cảnh vật vẫn như cũ mà người đã khác xa, gia đình tan nát. Dương Chiến nghĩ, lúc này Thúy Thúy chắc sẽ không về nhà dì, vậy thì chỉ có thể trở về nhà mình. Dương Chiến đỗ xe ở phía ngoài khu nhà Thúy Thúy, và đợi ở ngoài. Anh cũng không biết mình đợi cái gì. Một lúc sau, không thấy Thúy Thúy ra, nghĩ bụng: “Cô ấy chắc ở lại rồi, ngày mai hãy đưa cô ấy về. Cái máy của anh không cần nữa, anh giúp em họ em được ra ngoài là được chứ gì? Có tí chuyện là bỏ nhà đi, thật là thói quen xấu được nuông chiều.”

Dương Chiến bực bội nghĩ: “Tiểu lấp bắp này thật không biết nghe lời chút nào.” Thúy Thúy còn không lấy bất cứ xu nào của Dương Chiến, muốn mua gì đều giương mắt đếm đầu ngón tay chờ đến ngày lĩnh lương mới đi mua. Dương Chiến liền trực tiếp mua luôn cho cô, còn để lại hóa đơn, nếu cô không thích có thể trả lại. Thật không ngờ, Thúy Thúy cầm hóa đơn đến trả hàng, đợi khi lĩnh lương lại đi mua, khiến Dương Chiến tức điên lên. Thỉnh thoảng, anh gặp bạn bè than phiền, mọi người đều cười ra nước mắt, nói không tin trên đời còn có người phụ nữ không thông suốt đến như vậy, cứ như thể là người tiền sử vượt thời gian đến.

Về sau, khi Dương Chiến mua đồ cho Thúy Thúy, bèn xé luôn hóa đơn. Thúy Thúy không biết trả lại ở đâu, cũng chẳng nói cho Dương Chiến biết cô muốn mua gì nữa.

Một lần, ở trung tâm mua sắm, Thúy Thúy lại thèm nhỏ dãi một món đồ, Dương Chiến không nói gì, lặng lẽ đi thanh toán. Thúy Thúy kéo anh đi, miệng nói: “Em không thích, em không thích, em chỉ nhìn một tí thôi”. Dương Chiến hất cô ra, đi trả tiền, quay lại trừng mắt nhìn cô, nói: “Có phải là anh không có tiền đâu, em muốn mua gì cứ nói thẳng, để dành tiền mà mua một chiếc?! ”

Thúy Thúy gãi đầu, nói lấp bắp: “Tiền của anh là là tiền của anh, không không không phải là tiền của em!”

“Câm miệng!” Dương Chiến hét lên. Dương Chiến ghét nhất là việc Thúy Thúy phân tách quá rạch ròi giữa anh và cô.

Bố Dương Chiến nghe chuyện về Thúy Thúy qua mấy người bạn của Dương Chiến, mấy lần gọi điện cho con trai đều nói: “Người ta tính cách ngay thật, thẳng thắn, con đừng có bắt nạt người ta, với tính cách cả thèm chóng chán của con, đừng có mà bỏ rơi người ta, đáng thương lắm”. Dương Chiến bực bội nói: “Bố, bố không biết gì thì đừng nói, cái gì mà cả thèm chóng chán chứ, rồi lại bỏ rơi? Con chưa hề ăn nằm với cô ấy!” Bố Dương Chiến lập tức bị dọa cho sợ phát sắc, mãi một lúc sau mới nói: “Các con một năm rồi mà vẫn chưa... việc đó à? Con trai, có phải con có vấn đề về việc đó không? Đàn ông chúng ta có vấn đề gì

thì phải đến gặp bác sĩ kịp thời, có biết không?” Dương Chiến suýt chút nữa giận phát điên lên bởi câu nói của bố anh, liền dập máy luôn.

Bố Dương Chiến vẫn luôn luôn sinh sống ở nước ngoài, nhận được nền giáo dục phương Tây, ông và con trai giống như bạn của nhau, có thể thẳng thắn nói với nhau mọi chuyện. Kể cả vấn đề tình dục, ông cũng không phải né tránh.

Dương Chiến nhìn đồng hồ, chuẩn bị về nhà, quay đầu xe, đang chuẩn bị khởi động máy, vô tình quay đầu lại, phát hiện ra một bóng người nhỏ bé đang lảo đảo bước ra khỏi khu chung cư. Đèn đường lờ mờ, Dương Chiến không thể xác định chắc chắn đó có phải là Thúy Thúy hay không. Người đó đi thêm mấy bước, Dương Chiến kinh ngạc nhận ra đó đúng là Thúy Thúy. Anh tròn mắt nhìn Thúy Thúy như người mất hồn cách xe anh không xa, ánh mắt mông lung, như thể không nhìn thấy gì, cứ thế lảo đảo bước đi, nét mặt tuyệt vọng, trên mặt hằn lên năm đốm ngón tay.

Mẹ nó chứ, lại ai đánh đây? Trong lòng Dương Chiến trào dâng cơn phẫn nộ, chỉ muốn chém chết bố Thúy Thúy và Trương Tú Tú thành trăm mảnh. Anh đang định ra khỏi xe để tìm bố Thúy Thúy tính sổ, nhưng lại sợ Thúy Thúy đi trên đường một mình xảy ra chuyện. Về mặt Thúy Thúy thật đáng sợ, Dương Chiến nhất thời không dám đi đến, chờ cô bình tĩnh lại đã. Với bộ óc thông minh của Dương Chiến, anh đã đoán được phần lớn diễn biến quá trình trở về nhà lần này của Thúy Thúy.

Dương Chiến lái xe thật chậm theo sau Thúy Thúy, trong lòng rối bời, cô gái vừa ngốc, vừa nói lắp, vừa không có tài cán gì này thực sự đã không còn người thân nào trên thế gian này. Chồng đánh cô, mẹ đẻ vì tức quá mà chết, bố tìm vợ mới, có nhà không thể về, cô ấy thực sự đã ở vào bước đường cùng. Dương Chiến tự hỏi: “Liệu mình có thể chăm sóc cô ấy cả đời không?” Con đường phía trước thực khó lường hết được. Dương Chiến không dám đảm bảo, chính anh cũng không thể biết chắc chắn được mình sẽ sống bao lâu.

Thúy Thúy ôm bức ảnh của mẹ, bước đi chậm rãi lặng lẽ giữa đêm khuya lạnh lẽo. Cứ đi mãi, chợt đi đến đường Quảng Tây, nước mắt đã cạn khô. Cô đã không còn gia đình, không biết nên đi đâu?

Cô không thể đến nhà ông bà ngoại, đến tận hôm nay ông bà vẫn chưa biết bố Thúy Thúy tái hôn. Từ khi mẹ Thúy Thúy đột ngột qua đời, hai ông bà bỗng chốc mất đi chỗ dựa tinh thần, sọ hẩm người đi, xem ra cũng không sống được bao lâu nữa. Lúc này đây, Thúy Thúy tâm trạng rối bời, sao dám để cho ông bà nhìn thấy bộ dạng thê thảm này của cô được? Cô cũng không thể đến nhà dì, cô không thể làm tăng thêm gánh nặng tinh thần của dì và dượng. Thế giới to lớn nhường này, nhưng lại không có chỗ cho cô trú chân.

Thúy Thúy đi đã thấm mệt, nhưng lại không thể dừng bước. Cô đi mấy giờ đồng hồ liền, đôi chân cô đã rã rời, nhưng vẫn không thể dừng bước, vì nếu chỉ cần cô dừng lại, cô sẽ sụp đổ. Cô muốn làm lành mỗi mệt, để ép mình không nghĩ ngợi gì, suốt cả chặng đường, những lời nói của bố vang vọng như sấm rền bên tai cô.

Đúng vậy, ông đã nói đúng, cô đã hại chết mẹ, kẻ gây tai họa đầu tiên chính là cô – Thúy Thúy.

Trước mắt Thúy Thúy hiện lên khuôn mặt của mẹ dịu hiền với nụ cười tràn đầy tình yêu thương. Từ trước đến giờ, mẹ đều nhặn ăn để dành đồ ngon cho cô. Cô đã lớn bằng ngần này, mẹ vẫn còn dắt tay cô khi sang đường, sau khi cô bị bệnh, chỉ một đêm, tóc mẹ đã bạc trắng. Thế mà giờ đây, mẹ lại bị chết trong tay cô con gái đẻ của bà. Lòng Thúy Thúy đau đớn như dao cắt. Ở phía đằng sau không xa, Dương Chiến tro mắt nhìn cô bước đi rệu rã. Khoang mắt Dương Chiến cũng ươn ướt, anh yêu sự quả quyết và kiên cường của cô.

Lúc Thúy Thúy thực sự đau buồn hay tức giận, không phải là gào khóc ầm ĩ, mà là chống thẳng lưng, gồng mình chịu đựng, dù không chịu được thì cũng ép mình phải chịu. Đó là điểm đáng quý nhất ở cô. Tính cách này của cô rất giống với tính cách của Dương Chiến, khi thực sự đau khổ, quyết không để lộ cho người khác biết, tự cắn chặt môi chịu đựng.

Dương Chiến không muốn đi an ủi Thúy Thúy ngay lúc này, cô phải tự xoa dịu vết thương của mình, có như vậy, cô mới thực sự trưởng thành. Thúy Thúy lảo đảo bước lên cầu, đi đến Hồi Lan Các 1, ôm bức ảnh của mẹ treo lên để trấn an. Dương Chiến bước theo sau cô, nhưng cô không hề cảm nhận được. Thúy Thúy trèo lên và ngồi yên lặng, chân chúc xuống mặt biển. Đây không phải là động tác chuẩn bị của người có ý định tự tử, nên Dương Chiến cũng không căng thẳng lắm, thế nhưng anh vẫn chăm chú dõi theo từng nhát

cử nhất động của cô. Nếu cô không thể gắng gượng được, muốn nhảy xuống biển, anh sẽ kịp thời lao theo ngay để cứu cô. Lúc này đã là 2 giờ đêm rồi. Cơn gió lạnh gáo thét, Dương Chiến thân thể cường tráng nhường này mà còn cảm thấy hơi lạnh, huống hồ Thúy Thúy ăn mặc mong manh thế kia. Thúy Thúy dù đã bị lạnh cóng gần như tê dại, nhưng đầu óc lại dần dần tỉnh táo rõ ràng. Cô đi cả một chặng đường dài đến Hồi Lan Các, đúng thực là muốn nhảy xuống biển tự tử.

Đời này đã không còn gì để lưu luyến nữa rồi.

Nhìn những làn sóng uốn lượn trên mặt biển, Thúy Thúy thật muốn nhảy xuống, chết là hết, kết thúc tất cả mọi ưu phiền. Nhưng cô không thể chết, Hình Hình vẫn chưa cứu được ra, mình chính là kẻ gây ra tai họa, giờ đây cô không có tư cách để chết. Cô buộc phải nói cho Dương Chiến biết bí mật chế tạo máy, để anh cứu Hình Hình ra, sau đó cô sẽ ra đi thanh thản, không còn vướng bận gì nữa.

Ngắm nhìn mặt biển, ngắm nhìn rất lâu, Thúy Thúy lấy di động ra gửi cho Dương Chiến một tin nhắn: “Em muốn nghe lời nói thật, anh tốn bao nhiêu công sức gipú em chữa bệnh là vì cái gì? Có phải là vì bí mật chế tạo máy không?” Dương Chiến đang ở phía sau, không ngờ cô lại gửi tin nhắn ình, anh rút máy đang ở chế độ rung ra xem, sắc mặt anh bỗng trở nên nhợt nhạt. Từ nhỏ anh đã được dạy phải trung thực, mặc dù cũng có lúc ngoại lệ, nhưng phần lớn anh đều nói thật khi gặp việc lớn, anh khinh thường những người nói dối, việc này liên quan đến nguyên tắc làm người của anh.

Lúc đầu Dương Chiến đã bị dao động, muốn nói dối một lần, nhưng nguyên tắc sống 31 năm của anh vẫn thúc giục anh trả lời lại hai chữ: “Đúng vậy”.

Thúy Thúy nhận được tin nhắn, chợt đôi vai rung lên dữ dội, khóc thảm thiết như không thể kìm lại nổi.

Thì ra, Dương Chiến đối xử tốt với cô, tất cả mọi điều đều chỉ vì loại máy móc đó. Chút hơi ấm còn sót lại trong tim Thúy Thúy đã tan theo mây gió, chỉ còn lại bức tường đồ nát điều tàn.

Dương Chiến chỉ biết tro mắt nhìn cô đau đớn tuyệt vọng khôn cùng.

Con tim Dương Chiến cũng tan nát.

Đêm khuya tanh vắng, tĩnh không bóng người, chỉ có tiếng sóng liên tục vỗ vào bờ đá. Tiếng sóng pha lẫn tiếng nấc nghẹn ngào của Thúy Thúy. Đất trời rộng lớn, nhưng lúc này đây chỉ có bờ đá dung nạp cô.

Đêm về khuya, cơn gió lạnh mang theo những bông tuyết đang thả sức luồn lách vào khắp chốn Thanh Đảo. Những bông hoa tuyết rơi xuống mặt biển lập tức hòa lẫn vào nước biển, không để lại chút âm thanh và dấu vết nào. Có những bông hoa tuyết rơi xuống đất, yên lặng nằm đó, hạnh phúc vì sinh mạng và cơ thể mình được an toàn – nếu như hoa tuyết có sinh mạng.

Thúy Thúy đã bị đông cứng từ lâu, cô giơ tay ra, đón lấy những bông hoa tuyết đang bay đầy trời, hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay cô, rất lâu mà không bị tan ra.

Thúy Thúy nghĩ, con người sống cả một đời, có người hạnh phúc lâu dài giống như những bông hoa tuyết rơi xuống đất, có người lại giống như bông hoa tuyết rơi xuống biển, bị nước biển nhấn chìm trong nháy mắt, xương thịt đều bị tan biến.

Hoa tuyết, đều là hoa tuyết giống nhau, rơi vào nơi nào cũng trở thành số phận một đời, không có kiếp sau, không có cơ hội chọn lựa, đây là bông hoa tuyết của năm này, tháng này, ngày này, giờ này, phút này, giây này. Đây chính là cả một đời của nó, bị tan chảy là biến mất mãi mãi. Tất cả những bông tuyết rơi vào những ngày sau đều không phải nó. Con người cũng như vậy, Thúy Thúy nghĩ, chính mình cũng thế thôi!

Chính vì sự ngu ngốc của cô đã làm người mất nhà tan, còn cô thì bước vào con đường cùng, không thể nào xoay chuyển được.

Thúy Thúy cảm thấy gió thổi mạnh hơn, nên ôm chặt bức ảnh của mẹ vào lòng chặt hơn. Cô sợ hoa tuyết và gió lạnh làm hỏng mất ảnh của mẹ, nên luôn ôm chặt nó vào lòng. Lúc này đây, khi toàn bộ cơ thể đã lạnh toát, cô càng ôm nó chặt hơn, như là đang nằm gọn trong lòng mẹ, cô muốn có được chút hơi ấm từ tấm ảnh của mẹ, cho dù chỉ là một chút thôi.

Ở phía sau cô không xa, Dương Chiến mặc cho cơn gió lạnh thổi ào ào vào thân hình cao lớn của anh, anh vẫn không nhúc nhích. Bông hoa tuyết rơi xuống lông mi, lông mày và đầu anh, cả người anh đã trở nên

trắng toát, cũng lạnh cóng chẳng khác gì Thúy Thúy. Suy nghĩ trong đầu anh ngày càng rõ, vì hạnh phúc của cô, anh có thể làm nghiêng nước, nghiêng thành, nghiêng tất cả mọi thứ chốn nhân gian này.

Trời dần sáng, Thúy Thúy nước mắt cạn khô, con tim đã chết, gượng gượng đứng dậy rời khỏi bờ đá, đôi chân lạnh cóng, cứng đờ, suýt nữa thì ngã. Cô cần phải đi tìm Dương Chiến, cứu Hình Hình ra, sau đó cô sẽ đi đến điểm cuối chặng đường đời trên thế gian này.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, toàn thân run rẩy.

Ở cách đó không xa, một người đàn ông cao lớn đang đứng sừng sững, dù toàn thân bám đầy tuyết, lạnh đến run người, nhưng vẫn rất phong độ tuấn tú, đó chính là Dương Chiến.

Thúy Thúy hơi run rẩy, trong lòng chợt trào dâng bao nỗi niềm, bao suy nghĩ. Xem ra Dương Chiến đã đứng rất lâu rồi, Thúy Thúy cắn chặt môi, cụp mắt xuống, thầm nhủ một cách xót xa: “Đừng có ngốc nữa, sao anh ta có thể vì mình chứ? Anh ta làm thế chỉ vì cái máy của anh ta thôi. Mình chẳng qua chỉ là một con tốt để anh ta có thể lấy được bí mật chế tạo máy mà thôi”. Thúy Thúy bước từng bước thật khó khăn về phía Dương Chiến, thân hình bé nhỏ của cô lọt thỏm giữa bầu trời đầy tuyết rơi. Dương Chiến lặng lẽ nhìn cô đi đến từng bước nặng nề, trong lòng trào lên nỗi đau đớn chưa từng có.

Trong khoảnh khắc ánh mắt Dương Chiến và Thúy Thúy gặp nhau, nước mắt bỗng tràn ngập khoang mắt anh, cuộc gặp gỡ nghiêng nước nghiêng thành như thế này, cả đời liệu có được mấy lần đây?

Cuối cùng Thúy Thúy cũng đi đến cạnh Dương Chiến, một khoảng cách không hề xa, mà đi mất khoảng thời gian dài như mấy thế kỷ. Dương Chiến vẫn không nhúc nhích, Thúy Thúy dừng lại, đôi môi tím tái nở một nụ cười, khẽ gọi: “Tổng giám đốc Dương”. Dương Chiến thoáng giật mình, nhưng nét mặt vẫn tĩnh lặng. Từ khi Thúy Thúy bị bệnh cho đến nay, suốt một năm qua, cô đều gọi anh là “Dương Chiến”, từ lúc nào lại có sự khách sáo và xa lạ này?

Ánh mắt Dương Chiến cuối cùng cũng có sự biến hóa phức tạp, anh đang cố kìm nén sự khó chịu của mình, giả vờ không quan tâm để thăm dò ánh mắt Thúy Thúy. Thúy Thúy không quen nhìn thẳng người khác, nên lẩn tránh, nhưng ánh mắt lại không thể che giấu nỗi sự lạnh lùng xa cách.

Dương Chiến đau xót phát hiện ra khoảng cách giữa anh và Thúy Thúy đã quá xa vời, giống như biển sâu, như núi cao, không thể bù đắp được.

Thực ra, anh thật sự muốn giơ đôi tay ra ôm chặt Thúy Thúy đang cô đơn lạnh giá vào lòng, nhưng anh vốn là người không để lộ tình cảm ra ngoài. Từ nhỏ anh đã được giáo dục là không được để lộ tình cảm chân thực của mình, hơn nữa, từ trước tới nay, anh luôn là đối tượng mà các người đẹp theo đuổi, anh đã quen tiếp nhận một cách bị động sự ân cần săn đón của người đẹp. Anh chưa bao giờ để lộ một chút tình cảm nào trước mặt người phụ nữ và người khác.

Cả hai người cùng im lặng vài phút, sau đó Dương Chiến lạnh lùng nói: “Lên xe!” Anh quay người, rảo bước về phía trước, trong lòng buồn bực không vui. Thúy Thúy mệt mỏi rã rời đi theo sau, nhưng không nhận ra cái thở dài nhẹ nhõm và ánh mắt chất chứa bao cảm xúc của anh. Ra đến đường cái, lên xe, Dương Chiến lập tức bật điều hòa. Làn hơi ấm lan tỏa, Dương Chiến bật nhạc, là bài hát “Tình cảm luôn bị sự vô tình làm tổn thương” do Phí Ngọc Thanh hát, một bài hát rất dịu dàng, du dương. Trong giai điệu dạt dào cảm xúc, Dương Chiến mở hộp phía trước, lấy ra chai rượu Brandy, tiếp đến là lấy ra một cái ly.

Dương Chiến không biết cái ly còn lại ở đâu, có thể đã bị một cô người mẫu nào đó ném đi mất rồi. Dương Chiến rót luôn một cốc đầy, đưa cho Thúy Thúy và nói: “Brandy chống hàn, mau uống đi!” Thúy Thúy lắc đầu, cô không uống rượu. Dương Chiến thấy mặt cô đã tái xanh vì lạnh, không đợi cô chủ động uống, ấn chặt luôn đầu cô xuống và đổ rượu vào miệng cô. Thúy Thúy bị sặc, ho vài tiếng, nhưng không nói gì.

Dương Chiến cũng rót ỉnh một cốc đầy rượu, uống xong, toàn thân ấm áp, khoan khoái, dễ chịu lạ thường, quay đầu sang nhìn Thúy Thúy, sắc mặt cô cũng đã khá hơn.

Trên đường về nhà, Thúy Thúy khẽ nói: “Tổng giám đốc Dương”.

“Ừ?” Ý ra hiệu cho cô nói tiếp.

Thúy Thúy nhìn ra bên ngoài xe, nói nhỏ: “Tổng giám đốc Dương, tôi nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ nói cho anh biết bí mật chế tạo máy, anh giúp tôi cứu Hình Hình ra. Chỉ cầu xin anh mau cứu Hình Hình ra, càng sớm càng tốt”. “Còn có thêm điều kiện gì nữa không?” Dương Chiến lạnh lùng hỏi. Chợt trong lòng trào lên nỗi oán hận, Thúy Thúy hạ giọng: “Hết rồi. Chỉ xin anh cố gắng hết sức cứu Hình Hình ra thật nhanh”. Dương Chiến cười nhạt, nói: “Tôi đồng ý với cô”. Ngừng một lát, tiếp tục nói: “Còn nữa, giữa tôi và cô không cần dùng đến chữ xin!” “Được”. Thúy Thúy mệt mỏi nói.

Suốt cả quãng đường còn lại, họ không nói thêm gì nữa. Khi về đến nhà, Dương Chiến xuống xe trước, bỏ mặc Thúy Thúy. Trước đây anh đều xuống xe trước lịch sự mở cửa xe cho Thúy Thúy, rồi mới đóng cửa xe lại.

Lần này, sau khi anh xuống xe, đóng mạnh cửa buồng lái rồi một mình đi vào nhà. Thúy Thúy từ từ xuống xe, cũng vào theo. Vào nhà, Dương Chiến thay quần áo, mở đầy nước nóng vào bồn tắm, hơi nóng bốc lên nghi ngút, anh mở vòi tắm hoa sen, để nó phụt thẳng vào mặt. Trong lòng anh rất bức bối, nhưng không biết trút giận vào ai. Tối qua anh đã quyết định từ bỏ cái máy móc chết tiệt đó, anh có đầy tiền, anh vốn không thêm quan tâm đến lợi nhuận mấy chục triệu tệ hàng năm đó. Nhưng chỉ một câu “Tổng giám đốc Dương” của Thúy Thúy và cuộc trao đổi điều kiện giữa họ sau đó hoàn toàn phá tan sự nhượng bộ và áy náy của anh.

“Cô muốn trao đổi, thì tôi trao đổi! Cô đừng có hối hận là được!” Dương Chiến hằn học nghĩ.

Tắm xong, sau khi cơ thể đã hoàn toàn ấm lại, anh đi xuống phòng khách ở tầng dưới, phát hiện ra Thúy Thúy không hề đi tắm. Cô lặng lẽ ngồi trên ghế sofa, ngẩn người nhìn lò sưởi, nhưng vẫn ôm chặt bức ảnh của mẹ, bên cạnh để một chiếc va-li nhỏ. Dương Chiến nhìn thấy chiếc va-li nhỏ dưới chân cô, trong lòng chợt căng thẳng.

Anh không nói gì, nhóm lò sưởi lên. Mặc dù cả ngôi biệt thự chung một hệ thống lò sưởi, nhưng Dương Chiến lại rất thích nghe những tiếng nổ tí tách của củi gỗ lúc đang cháy. Sau đó anh châm một điếu xì-gà, ngồi đối diện với Thúy Thúy, dùng ánh mắt lạnh như băng ép cô mở miệng ra nói. Thúy Thúy cúi xuống, khẽ nói: “Tổng giám đốc Dương, tôi đã phiền anh quá lâu rồi, tôi đã hứa nói cho anh biết bí mật chế tạo máy, thì tôi nhất định sẽ thực hiện. Hôm nay tôi sẽ chuyển ra ngoài ở”. “Chuyển đi đâu?” Con bức bối trong mắt Dương Chiến như thể bốc cháy ra khỏi lòng mi mắt. Thúy Thúy mặc kệ sự giận dữ của anh, bình tĩnh trả lời: “Thuê phòng, tôi vẫn còn chút tiền”.

“Cô quyết định rồi à?” Dương Chiến hỏi.

Thúy Thúy gật đầu, nhắc va-li lên, định đi. “Đợi đã!” Dương Chiến lao nhanh lên lầu, không biết là tìm cái gì. Chỉ lát sau, anh đi xuống, trong tay cầm một phong bì rất to, mở ra xem, là một tập giấy dày.

“Đây là toàn bộ sổ khám bệnh và hóa đơn thanh toán chi phí chữa bệnh của cô tại Hồng Kông, trang này là tổng chi phí. Cô xem đi, đợi đến khi nào cô thanh toán hết cho tôi toàn bộ số tiền này, cô thích chuyển đi đâu thì tùy. Trước khi cô trả xong, cô không được phép rời khỏi đây! Đã nghe rõ chưa?” Con người mắt Dương Chiến chuyển động, lòng mi chớp chớp nhưng giọng nói lại vô cùng kiên quyết, lạnh giá.

Thúy Thúy nhận lấy hóa đơn, xem kỹ, từng khoản chi phí theo từng thời gian đều thật, con số tổng là một con số khổng lồ, khiến cô giật mình sững sốt. Thúy Thúy cười đau khổ, nghĩ thầm: “Trước khi tôi chết, sẽ không trả hết được rồi. Thúy Thúy rệu rã đặt va-li xuống, trong lòng rất bồn khoăn, hồi lâu cô mới lên tiếng: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để trả tiền cho anh, nhưng không nhất thiết cứ phải ở đây”. Dương Chiến cười nhạt một tiếng: “Cô chạy mất, thì tôi đi đâu tìm cô đây?” “Tôi không không không làm thế đâu”. Thúy Thúy cứ cuống lên là lại bắt đầu lấp ba lấp báp.

“Trừ bản thân mình, tôi chẳng tin ai cả!” Dương Chiến là người thẳng thắn, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói. Cuối cùng Thúy Thúy đành bất lực gật đầu. Dương Chiến phải dùng đến thủ đoạn bỉ ổi này để ép cô ở lại, anh không hề cảm thấy đắc ý, trái lại, anh cảm thấy phần nộ và ử dột.

Dương Chiến vào thư phòng trên tầng trên, gọi điện thoại liên lạc với mạng lưới quan hệ rộng khắp của gia tộc anh, để cứu Vương Hình. Mỗi quan hệ của con người giống như một tấm lưới lớn giăng khắp đất trời, đến tận từng góc ngách của cuộc sống. Đặc biệt là kiểu gia tộc danh giá như gia tộc Dương Chiến, giống như một cây cổ thụ rễ sâu, cành lá sum suê, mạng lưới quan hệ thấm sâu vào từng vị trí trong xã hội.

Dương Chiến đã bố trí hết sức tỉ mỉ từng vị trí, khi nghe thấy Vương Hinh không chịu hợp tác, anh nhủu mày. Dương Chiến vẫn ngày ngày nấu những món Thúi Thúi thích ăn, nhưng khi hai người ăn cơm, đã không còn tiếng cười và sự ồn ào trước đây, thay vào đó là sự im lặng đến nao lòng.

Cứ ăn cơm xong là Thúi Thúi đứng dậy đi lên lầu, ngoài mấy câu giao tiếp về công việc, đã lâu Thúi Thúi không hề trò chuyện với anh.

Dương Chiến cảm thấy rất bất lực, anh hiểu tâm trạng của Thúi Thúi, anh cũng rất muốn nói với cô, anh đối tốt với cô không phải vì thứ máy móc đó, máy móc không quan trọng, máy móc chẳng là gì cả, chỉ nhẹ tựa lông hồng. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và ương bướng của Thúi Thúi, lòng tự tôn và sĩ diện của anh lại buộc anh phải im lặng, tiếp tục duy trì thái độ lạnh lùng của mình. Tối nay, trên bàn ăn lại có món tôm rán. Dương Chiến vẫn bóc vỏ tôm cho Thúi Thúi theo thói quen, đặt vào đĩa của cô. Im lặng một lát, Dương Chiến nói: “Ngày mai, tôi sẽ đi Tề Nam, tự mình nói chuyện với Vương Hinh xem sao. Cô có đi không?”

36. Chương 37

Ngày hôm sau. Tề Nam. Phòng thẩm tù.

Vương Hinh từ trong bước ra, khuôn mặt thanh tú nhợt nhạt, thái độ ngạo nghễ, lạnh lùng nhìn Dương Chiến.

Khi nhìn thấy Vương Hinh bước ra trong bộ quần áo tù khó coi và tóc bị cắt ngắn, dáng vẻ tiều tụy, Thúi Thúi không thể cầm lòng, nước mắt trào ra. Từ khi cô từ Hồng Kông trở về, thường xuyên đến thăm, nhưng đều bị Vương Hinh từ chối. Cô không hiểu được Vương Hinh nghĩ gì, viết thư cho Vương Hinh, Vương Hinh đều không hồi âm lại lấy một từ một chữ. Cô và Dương Chiến vốn cũng chỉ là thử xem sao, thật không ngờ Vương Hinh lại đồng ý gặp họ, khiến Thúi Thúi mừng vui khôn tả.

Sau khi Vương Hinh ra, Thúi Thúi kích động bật khóc, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt và thân hình gầy guộc của cô em họ, lòng Thúi Thúi xót xa như dao cắt. Nếu như không phải vì sự chọn lựa ngu xuẩn về hôn nhân của cô, Vương Hinh sao có thể bị rơi vào hoàn cảnh bi đát này chứ? Vương Hinh nhìn cô, mỉm cười yếu ớt, không nói gì.

Vương Hinh vừa mới được thả ra từ ngục tối bởi cô không chịu làm việc, còn định đánh người quản giáo, bị nhốt mấy ngày liền vào ngục tối. Trong ngục tối chỉ có một cái giường nhỏ, không gian chật chội, mỗi ngày một bát nước lạnh, một cái bánh bao cháy. Vương Hinh vốn ương bướng ngang ngạnh, cuối cùng cũng bị cơn đói khát giày vò đến tàn tệ. Vào đêm đông lạnh lẽo, cô nước mắt lưng tròng nhai nuốt chiếc bánh bao cháy khô khốc và uống bát nước lạnh một cách khó khăn. Đây là đồ ăn duy nhất trong một ngày của cô, chỉ để đảm bảo cho cô không bị chết đói. Cách trừng phạt trong ngục rất phong phú, chẳng sợ phạm nhân không phục tùng quản giáo, một thời gian sau, dù có cứng đầu cứng cổ đến đâu cũng không chịu nổi, chỉ có thể đầu hàng thua cuộc.

Đạo này Vương Hinh bị nhốt vào ngục tối quá nhiều. Một mặt là vì cô không phục tùng quản giáo, mặt khác là cô thường ẩu đả với những phạm nhân khác trong ngục. Một số chị cả trong ngục hy vọng Vương Hinh cúi đầu phục tùng, hàng tháng phải nộp tiền cho họ, Vương Hinh hừ mũi một tiếng, bà chị này đây còn chưa bắt bọn bay nộp tiền đây! Dám động vào ta.

Thế nên, trong ngục thường xuyên xảy ra những vụ ẩu đả tập thể, Vương Hinh sao có thể là kẻ bị ăn hiếp bắt nạt chứ. Cô lợi dụng tất cả mọi thứ có thể dùng được để đánh lại bọn chúng. Lần nào cũng là cả hai bên cùng bị thương tích, Vương Hinh một người chống lại nhiều người, không được lợi gì, nhưng cũng chẳng bị thiệt là bao nhiêu.

Sau mỗi cuộc ẩu đả, Vương Hinh đều bị nhốt mấy ngày vào ngục tối. Còn những người đánh Vương Hinh thì lại không sao cả, điều này khiến Vương Hinh rất cảm phẫn, càng chống đối với mấy người chị cả trong ngục.

Trước đây, khi còn ở nhà, ngày nào cô cũng ngủ đến trưa mới dậy, ăn cơm chị giúp việc nấu sẵn, rồi mới lái xe đến công ty bố. Nhưng sau khi vào tù, quản giáo yêu cầu cô phải dậy tập thể dục giữa cơn gió lạnh lúc trời còn chưa sáng, Vương Hinh sao có thể dậy được chứ? Thế nên cô đã mấy lần đánh quản giáo, sau khi bị dây dỗi đến nơi đến chốn thì bị nhốt vào ngục tối.

Từ khi sinh ra, Vương Hinh đã được nuông chiều, không biết làm bất cứ công việc gia đình nào, việc duy nhất cô không biết là đánh nhau và ăn cơm. Bố Vương Hinh trước nay không ủng hộ việc con gái học làm việc nhà, những thời gian đó thà học cách kinh doanh. Thỉnh thoảng mẹ Vương Hinh có than phiền: “Con là con gái mà không biết làm việc gì cả, sau này lấy chồng thì mẹ chồng lại coi thường cho!” Bố Vương Hinh luôn nhũu mầy khó chịu nói: “Cô con gái yêu ta khó công nuôi dạy, không phải để làm trâu làm ngựa cho nhà người khác! Nhà người đàn ông nào không có đủ điều kiện thuê người giúp việc mà muốn cưới Hinh Hinh, tôi sẽ đánh cho hắn ta không còn răng mà ăn cơm! Từ cổ chí kim, những người đến cái gọi là môn đăng hộ đối mà còn không hiểu được, còn si tình vọng tưởng, con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, tưởng Vương mỗ tôi ăn chay chắc!”

Sau khi Đại Thiếu và Vương Hinh yêu nhau, bố Vương Hinh đã thuê người điều tra toàn bộ về gia đình Đại Thiếu. Mấy đời nhà Đại Thiếu đều có nhân cách tốt, khiến bố Vương Hinh rất hài lòng, hơn nữa Đại Thiếu là con một, tài sản gia đình cũng ngang ngửa với gia đình Vương Hinh, thế nên ông mới đồng ý cho hai đứa yêu nhau. Do đó, Vương Hinh không phải làm việc gì, cũng không có hứng thú với công việc. Mỗi lần quản giáo ép cô đến phân xưởng, Vương Hinh chỉ làm lấy lệ qua quýt một chút, rồi lại tìm chỗ nào đó để ngủ bù, hoặc là tự chơi một mình. Đương nhiên, kết quả là lại đánh nhau với quản giáo, rồi lại bị nhốt vào ngục tối.

Gần đây Vương Hinh luôn cảm thấy người mệt mỏi run rẩy, từ khi cô vào tù, nửa thời gian là bị giam vào ngục tối. Mỗi ngày một cái bánh bao chay và một bát nước lạnh, cơ thể vốn khỏe mạnh của cô dần dần đã gầy rộc đi, ngày càng yếu ớt.

Đây vẫn còn là nhờ vào mối quan hệ của gia đình Vương Hinh và gia đình Đại Thiếu, mà Vương Hinh còn bị giầy vò đến nông nổi này, nếu không có quan hệ, hậu quả thật không dám tưởng tượng nổi.

Lúc này đây, thân hình yếu ớt của Vương Hinh không cho phép cô đứng lâu, cô liền đạo mạo ngồi xuống ghế, kiêu hãnh nhìn Dương Chiến, nói đầy châm chọc: “Đây chính là Dương Chiến – danh nổi như cồn đó sao? Nói đi, mấy lần cái ông luật sư dở hơi của anh đến tìm tôi, giờ lại đến lượt anh tự mình chạy đến cái nơi thối tha này, rốt cuộc là muốn làm gì. Chúng ta đều là người làm ăn, hãy nói chuyện thẳng thắn, nếu anh không có mục đích gì, thì có quỷ mới tin!”

Từ khi Vương Hinh bước vào, Dương Chiến vẫn chăm chú nhìn cô với đôi mắt sắc bén nhanh nhạy như chim ưng, bây giờ mới mỉm cười, nói: “Cô nói đúng, quả thực là tôi có mục đích, tôi và Thúy Thúy trao đổi một số thứ, tôi cần phải đưa được cô ra ngoài, cô ấy cũng cần phải đáp ứng yêu cầu của tôi! Những thứ mà tôi muốn thì chắc chắn phải có được, do đó, cô bắt buộc phải hợp tác!” Vương Hinh cười khinh mạn: “Các người trao đổi gì vậy?”

“Không thể nói được!” Dương Chiến dựa người vào lưng tựa ghế, ánh mắt rừng rực nhìn thẳng vào Vương Hinh, vô cùng cương nghị. Vương Hinh mặc kệ anh, quay sang nhìn Thúy Thúy. Thúy Thúy hơi khó nói, cô không muốn nói cho Vương Hinh nghe điều kiện trao đổi này, chỉ cần Vương Hinh có thể ra ngoài, cô đã không còn mong ước gì nữa rồi. Còn về sau này cô bị kiện cáo ra tòa vì việc tiết lộ cơ mật thương mại, tất cả mọi bồi thường kinh tế đều do cô một mình chịu trách nhiệm, không muốn để ai biết cả. Dù sao cô cũng không có gì lưu luyến trên cõi đời này nữa, tốt nhất chết là hết.

“Thúy Thúy, chị nói đi!” Vương Hinh chăm chăm nhìn cô. Thúy Thúy nhẹ nhàng, nói: “Chị không muốn nói cho em. Chị chỉ cần cứu được em ra thôi, những chuyện khác, em không cần biết”. Vương Hinh ương bướng nói: “Em cứ nhất định phải biết đấy!” Thúy Thúy kiên quyết lắc đầu. Dương Chiến hơi sốt ruột, anh do dự xem có nên đưa ra đòn quyết định, lật bài ngửa để đối phó với Vương Hinh hay không. Từ trước tới nay, anh làm việc gì cũng đều phải bố trí vài con đường để lùi, không bao giờ bị ép đến bước đường cùng, luôn có con đường phòng bị để lúc nào cũng có thể lật được thế cờ, giành chiến thắng. Đối phó với những người khác thật quá đơn giản, anh cứ gặp phải vị hôn thê tài giỏi của anh, anh lập tức rút lui, mưu kế và đường lùi của người đẹp đó còn cao tay hơn anh một bậc.

Từ khi Dương Chiến tiếp quản mọi việc của Vương Hinh, anh đã xem hết mọi thông tin hồ sơ về Vương

Hình, thành tích ẩu đả, tính cách, gia thế và cả biểu hiện của cô trong trại giam cũng được điều tra rất tỉ mỉ. Dương Chiến chưa bao giờ bước vào một trận chiến mà chưa hề chuẩn bị. Cô gái này hoang dã cuồng nhiệt và ngạo mạn khó thuần, không cam chịu sự quản thúc nhưng tính cách lại quá thẳng thắn, làm việc gì cũng ít chịu động não, rất ngang ngạnh, vô cùng kiên quyết, không chịu khuất phục, kiểu tính cách này khiến cô gặp rất nhiều trở ngại trong trại giam. Người ta nói “đầu chưa chạm tường, chưa quay lại”, còn Vương Hình là dù húc thẳng vào tường cho đổ cũng vẫn cứng đầu tiến về phía trước, húc cho đến khi máu chảy, mới kết thúc cuộc đời oanh liệt của mình bằng cái chết. Thật là một cô gái cứng rắn kiên cường.

Đối phó với cô gái như Vương Hình chỉ có thể là phải cứng rắn, kiên cường hơn, có nhiều mưu mẹo kế sách hơn, mới có thể áp đảo được cô. Cô giống như con ngựa hoang đã bị tháo cương, cần phải có một tay phu xe dũng mãnh nhất thế giới mới có thể chế ngự được cô, nếu không, chỉ cần yếu một chút là sẽ bị cô giẫm đạp dưới móng sắt không thương tiếc. Những kẻ sau khi bị giẫm đạp chỉ còn hơi thở thoi thóp, nằm dưới đất, trơ mắt nhìn con ngựa hoang ngạo nghễ phóng vút đi, để lại đằng sau đám bụi mù.

Dương Chiến trấn tĩnh lại, thoáng mỉm cười, anh tự tin, mưu kế nào của anh cũng có thể thu phục được Vương Hình, không để cô có đường lùi, việc này thật quá dễ đối với Dương Chiến.

Vương Hình cứ truy hỏi, Thúy Thúy dường như đã bị dồn vào đường cùng. Dương Chiến chợt ngừng đầu cười vang, nói một cách độc địa: “Để tôi nói cho cô biết, Thúy Thúy dùng việc lên giường với tôi làm điều kiện để đưa cô ra khỏi ngục! Cô có hài lòng với đáp án này không?”

Câu nói vừa thốt ra, bầu không khí im lặng bao trùm.

Ngay lúc đó, trong không khí cũng tràn ngập sự bàng hoàng sửng sốt, phần nộ và nghi ngờ. Thúy Thúy quay đầu kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, muốn phản bác, há miệng nhưng không nói được gì. Hành động này của Dương Chiến được coi là gì chứ? Quấy rối tình dục? Bạo lực ngôn ngữ? Xâm phạm về ngôn ngữ? Trong mắt những người bên cạnh, biểu lộ của Thúy Thúy chính là sự kinh ngạc, phần nộ của kẻ sau khi bị vạch trần chân tướng. Mắt Vương Hình mở to đến độ trông như ông mặt trời, trợn mắt nhìn Thúy Thúy, trợn mắt nhìn Dương Chiến, sau khi nhìn đến cả nửa thế kỷ, trên mặt cô mới nở một nụ cười, giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: “Thúy Thúy, chị đã lái rồi! Lái to rồi!” Thúy Thúy suýt ngất xỉu, miệng lắp bắp. Dương Chiến không ngờ Vương Hình lại có phản ứng như vậy, mặc dù trong lòng rất kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, vẫn mỉm cười.

Vương Hình vui quá, chân tay nhảy múa, suýt chút nữa lăn lộn nhào dưới đất. Mắt Thúy Thúy tái xanh vì giận.

Hồi lâu sau, Vương Hình mới hào hứng nói: “Thúy Thúy, chị chỉ cần lên giường với anh ta, không phải lo cho em. Chị có biết anh ta là ai không? Ha...ha...ha! Trên mạng có rất nhiều ảnh của anh ta chụp với những cô người mẫu nước ngoài, còn có cả ảnh vị hôn thê của anh ta nữa. Cô ấy tuyệt đẹp, đẹp đến nỗi như không phải là thật. Đương nhiên, trên mạng cũng nói Dương Chiến rất khôi ngô tuấn tú, uy phong, hôm nay gặp mặt, quả nhiên đúng là như vậy. Vừa rồi, lúc vừa nhìn anh ta, em đã ngẩn cả người, từ trước đến giờ em chưa nhìn thấy người đàn ông nào đẹp trai đến thế!” Thúy Thúy ngắt lời Vương Hình: “Hình Hình, chúng ta hãy nói việc chính...”

Vương Hình nũng nịu giơ tay lên, kiến nghị: “Em còn chưa nói hết cơ mà! Thúy Thúy, nếu không phải là những người phụ nữ nổi tiếng trên thế giới, làm gì có thể gặp được người đàn ông như Dương Chiến? Sao người như chị lại có thể sờ tới được? Chị nói xem, chị lên giường với anh ta, có phải là đã lái to rồi không? Ha... ha... ha... buồn cười quá đi mất, đây là một cuộc trao đổi hời nhất trong đời chị đấy!” Dương Chiến không thể nhịn thêm được nữa, bưng nổi giận, hét lớn: “Câm miệng!”

Vương Hình có vẻ rất hứng thú, ác ý ngắm nhìn những đường gân nổi trên cổ Dương Chiến, đặc ý lúc lắc ngón tay nhỏ của cô, rất hào hứng. Ai bảo cái tên Dương Chiến vênh vang tự đắc, luôn tỏ ra bộ dạng của Chúa cứu thế, không coi ai ra gì, phải làm cho hắn ta tức chết!

Không phải Vương Hình không muốn ra khỏi ngục, nhưng cô vô cùng mâu thuẫn. Trong tù rất khổ, nhưng do chính Vương Hình tự hành hạ mình, cô không thể chấp nhận được tình trạng hiện nay của Bá Bá, rất có thể Bá Bá sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi giường được nữa. Và cô cảm thấy, nếu mình cứ vui vẻ hưởng thụ cuộc sống một cách vô liêm sỉ thì chính là một tội lỗi tày trời. Cô chỉ có thể giãy vò bản thân mới cảm thấy trong lòng dễ chịu, thanh thản phần nào. Chẳng đường chuộc tội sáng tỏ nhưng dài đằng đẳng, khiến con

người tuyệt vọng, càng nhìn rõ, càng lằng lắt một sự giày vò khó mà chịu đựng nổi. Mặc dù mỗi lần anh Trương đến thăm cô, cô đều cảm thấy rất ảm ức, khóc lóc thảm thiết, cứ đòi ra ngoài, nhưng khi luật sư Dương Chiến năm lần bảy lượt đến tìm cô, tìm mọi cách để đưa cô ra ngoài, cô lại mâu thuẫn, cô không muốn ra ngoài, yên tâm tận hưởng cuộc sống.

Dương Chiến cố kìm nén cơn giận, điềm tĩnh nói: “Vương Hinh, cô bắt buộc phải đồng ý với kế hoạch của tôi, cô không có sự lựa chọn nào khác. Hãy tự chăm lo mình”. Vương Hinh chớp chớp mắt, không biết trả lời ra sao. Thúy Thúy cuống đến nỗi cứ giậm chân mãi. Dương Chiến cười nhạt rút từ trong túi ra mấy chục phong thư màu đỏ, tiện tay bóc mấy cái ra cho Vương Hinh xem, bên trong toàn là những tờ 100 tệ màu đỏ. Dương Chiến hạ giọng nói khẽ: “Đây là tiền để tôi lót tay cho quản giáo, nhiều thì 8 nghìn, ít thì 5 nghìn. Nếu cô đồng ý, số tiền này sẽ khiến cho những ngày tháng ở đây của cô thật dễ chịu, cho đến khi cô ra khỏi tù, nếu như cô không đồng ý, tôi vẫn cứ đưa số tiền này cho quản giáo, tôi sẽ đặc biệt dặn dò họ để cuộc sống của cô ở trong ngục thật thê thảm, sống không bằng chết, cho đến khi cô đồng ý với tôi!”

Vương Hinh giận đến cực độ, nhảy dựng lên, muốn đánh Dương Chiến, may mà nghĩ đây là trại giam, nên đành nhẫn nhịn, mới không ra tay.

Dương Chiến nhếch một bên lông mày, nhìn hằm học Vương Hinh, nói: “Đời người rất ngắn, đứng dậy từ chỗ ngã, tiếp tục kiên cường đi tiếp đến điểm cuối cùng mới là anh hùng, cô cứ nghĩ cho kĩ đi!” Nói xong, Dương Chiến kéo tay Thúy Thúy đang muốn lủi lại lao ra khỏi phòng thăm tù. Sau đó anh để tiền lại cho cấp dưới, bảo họ mau đi lót tay cho quản giáo. Anh kéo Thúy Thúy lên xe, lao vút đi.

Trong phòng thăm tù, Vương Hinh yếu ớt đứng dậy, chậm rãi đi về, nước mắt không chịu tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, cứ thế tuôn rơi, bị Vương Hinh lau mạnh đến nỗi bóng rất mặt.

Trên đường, Dương Chiến lái xe rất nhanh, trong đầu luôn nghĩ đến cô gái Vương Hinh ngang ngạnh. Nếu lần này mà cô không đứng dậy được, cuộc đời này coi như đã hết, thật là một cô bé đáng thương! Anh nhất định phải hoàn thành vụ trao đổi này với Thúy Thúy. Âm thanh dịu dàng du dương vang lên giữa bầu không khí yên ắng trong xe. Bên ngoài xe, hai bên đường cao tốc là vùng đất hoang vắng, những cây cỏ dại đã khô vàng đang đung đưa trong gió, cũng giống như trái tim của Thúy Thúy vậy. Dương Chiến nhận một cú điện thoại, là cấp dưới của anh gọi đến, báo cáo là những người quản giáo đó đều không chịu nhận tiền. Dương Chiến ở một tiếng, nói: “Tôi biết rồi”, rồi tắt máy. Suốt trên đường đi, Thúy Thúy buồn bã nhìn ra khung cảnh bên ngoài, trong đầu cô luôn nghĩ đến Vương Hinh yếu ớt nhợt nhạt, trong lòng trào dâng bao nỗi xót xa, và cô tự trách móc mình thậm tệ. Do cả ngày mỗi mệ, cô ngủ thiếp đi ở ghế sau. Dương Chiến thấy cô ngủ, tắt nhạc, bật điều hòa.

Công ty vẫn còn một đồng việc, đang chờ Dương Chiến, vì muốn mau chóng trở về, anh lái xe rất nhanh, cứ liên tục vượt xe khác. Trên đường cao tốc, không ngờ có một kẻ không phục tài nghệ lái xe của anh, sau khi bị vượt qua thì không cam chịu, từ phía sau đuổi theo anh. Dương Chiến mặc kệ, vẫn tiếp tục lao nhanh. Ai ngờ, người đó vẫn liều mạng vượt qua Dương Chiến, dương dương đắc ý lượn lờ phía trước mũi xe Dương Chiến. Dương Chiến tránh không kịp, nhìn thấy xe sắp đâm phải, đành phải giẫm mạnh phanh. Giữa tiếng phanh xe kêu nhức tai, cuối cùng xe cũng phải dừng lại. Dương Chiến nổi giận xuống xe, định đến xử lý tên đó. Cái tên giở trò lượn lờ phía trước thấy Dương Chiến cao to vạm vỡ lao đến giống như một con sói háu đói, sợ quá, vội phóng đi mất hút.

Dương Chiến bực bội quay trở lại xe, định đuổi theo tên kia, nhưng lại nhìn thấy Thúy Thúy bị ngã nhào từ trên ghế xuống dưới gầm ghế vì cú phanh gấp từ lúc này, mặt đập vào vật cứng, miệng và mũi đều chảy máu, mặt mũi bầm dập tím thâm lại. Dương Chiến lo lắng, vội kiểm tra xem, may mà phần đầu không bị thương, không có vấn đề gì lớn. Thúy Thúy giơ tay ra lau mũi, cũng không hề kêu rên tiếng nào, lục giấy ăn trong túi. Dương Chiến vội lấy bông cotton từ trong túi cứu thương ở trong xe ra lau miệng, mũi và mắt cho cô. Thúy Thúy nghĩ đến lời anh nói với Vương Hinh về điều kiện họ lên giường, rất bực bội, đẩy mạnh tay ra, không để anh động tới một ngón tay cô. Dương Chiến không hiểu vì sao, lo lắng ấn mạnh cô, muốn lau cho cô, Thúy Thúy không nghe, nhất định kháng cự. Trong lúc giằng co, đập vào miệng Thúy Thúy, khiến máu chảy lẫn nữa, Thúy Thúy đau quá đến phát run lên, không kịp suy nghĩ, bảo anh cắt. Dương Chiến đã bao giờ phải bị ảm ức thế này, cũng nói mà không suy nghĩ, hét lên: “Cô đừng có mà rệu rệu không uống lại muốn uống rượu phạt, lau cho cô mà cô còn nhiều chuyện thế! Mẹ cô đã dạy dỗ cô thế nào đấy! Thật là đồ không có giáo dục!”

Thúy Thúy mặc dù yếu đuối, nhưng cô quyết không để bất cứ ai sỉ nhục người mẹ mà cô yêu thương. Lúc đầu, chính vì mẹ Đại Lâm nói một câu sỉ nhục mẹ đẻ Thúy Thúy, cô đã lao đến cầu xé mẹ chồng giống như một con sư tử đang nổi giận lôi đình, gây nên cảnh tan nát gia đình. Sau khi mẹ cô vì cô mà chết thê thảm, trong lòng cô càng không cho phép bất cứ ai sỉ nhục mẹ cô, muốn sỉ nhục ư, cũng được, hãy bước qua xác cô.

Thúy Thúy luôn cho rằng chính mình đã hại chết mẹ, nỗi đau khổ và day dứt trong lòng đã giày vò cô khiến cô không thể yên giấc ngủ. Cứ nghĩ đến mẹ, là cô không thể khống chế nỗi sợ run rẩy của con tim mình, lúc này đây, chợt nghe thấy Dương Chiến mở miệng sỉ nhục mẹ cô, trong lúc tức giận mất hết lý trí, cô tát liên mấy cái thật mạnh vào mặt Dương Chiến. Trong lúc cơn giận trào dâng, cô tát rất mạnh, Dương Chiến chỉ cảm thấy trong miệng có mùi máu tanh. Anh vô cùng kinh ngạc và phẫn nộ, không thốt nên lời.

Cả đời này Dương Chiến đã bao giờ bị đánh chứ? Thật không ngờ hôm nay lại bị Thúy Thúy tát, hơn nữa còn tát những mấy cái liên. Trong lúc quá kinh ngạc, Dương Chiến quên mất cả việc chống cự lại. Mùi máu tanh trong miệng càng lúc càng nồng, Dương Chiến biết miệng mình chảy máu. Con tim Dương Chiến đang nhỏ lệ, anh quay đầu, cố gắng kìm nén nỗi cay đắng không thể chịu đựng nổi, nhẹ giọng nhưng kiên quyết, nói: “Xuống xe!”

Thúy Thúy cắn chặt môi, bước xuống xe, Dương Chiến lao vút xe đi. Dương Chiến không quay đầu lại nhìn Thúy Thúy lấy một cái, xe phóng vút trên đường, con tim anh lạnh giá đến độ dường như mất đi cảm giác, bị đông cứng giữa mùi máu tanh nồng nặc. Nước mắt tủi hờn trào dâng lên trái tim và khoang mắt anh, nhưng bị anh kiên quyết ép lui trở lại.

Một mình Thúy Thúy bàng hoàng vô vọng từ từ đi men theo lan can bảo hộ của đường cao tốc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xe lao nhanh từ phía sau đâm vào. Trên đoạn đường cao tốc Tề Nam – Thanh Đảo, Dương Chiến gần như lái xe ở tốc độ tối đa, xe phóng nhanh, bốn bánh như rời khỏi mặt đất để bay lên. Đây là một chiếc xe Overland có tính năng vượt trội, mặc dù không bằng Hummer, nhưng cũng không kém cạnh gì. Rất nhiều người thích Hummer là vì muốn trải nghiệm được khoái cảm cực độ của các thao tác bằng tay, hưởng thụ cảm giác phấn khích trong lúc xe lao nhanh bằng kỹ thuật lái xe xuất sắc của mình. Dương Chiến thích phóng nhanh, nhưng anh không chọn Hummer, quá phô trương, bắt cóc tổng tiền đều nảy sinh từ đây mà ra. Anh lao nhanh, vượt qua từng chiếc xe phía trước, giống như con người sau khi chết, sau khi chết không có điểm cuối cùng.

Mùi máu tanh trong miệng anh đã nhạt đi, chỗ bị đánh trên mặt cũng hơi tê lại, chỉ có con tim bị tổn thương là chưa thể bình phục lại được. Anh khống chế mình không được nghĩ đến con vật cứng của anh đang bị bỏ rơi cô độc một mình trên đường cao tốc sẽ ra sao, không liên quan đến anh! Chẳng phải cô ta muốn chết sao? Để cô ta chết đi cho xong. Dương Chiến thích mạo hiểm, những vùng mạo hiểm trên khắp thế giới anh đều đã đi, những nguy hiểm lớn nhỏ anh gặp phải nhiều vô kể, chính anh cũng nhiều lần thoát khỏi cái chết trong gang tấc. Anh đã từng tận mắt chứng kiến một vị khách không quen biết bị mấy con cá sấu khổng lồ bao vây tấn công rồi chia nhau trong lưu vực Amazon. Nếu không phải anh chạy nhanh, cũng đã sớm trở thành thức ăn trong bụng cá sấu rồi. Cá sấu đầu tù và cá sấu mồm rộng là bá chủ ở lưu vực sông Amazon. Dương Chiến nhận ra những con cá sấu tàn nhẫn dũng mãnh kia chính là cá sấu đầu tù. Đến nay, trước mắt anh vẫn thường phảng phất ánh mắt tuyệt vọng, thê lương của những vị khách du lịch xấu số đó trước khi chết. Năm đó, Dương Chiến 24 tuổi, còn ít hơn tuổi Thúy Thúy bây giờ.

Từ cái đêm ở chiếc cầu cảng đó, Dương Chiến thường phát hiện ra sự tuyệt vọng và thê lương này trong mắt Thúy Thúy, nó giống y như ánh mắt của những du khách xấu số đó.

Thúy Thúy thường xuyên ngồi đơn độc một mình, ánh mắt toát ra kiểu thần sắc này, bị anh vô tình bắt gặp vài lần. Bình thường, Thúy Thúy vẫn luôn nở nụ cười lịch sự kiểu công việc, mỉm cười, mặc dù chu đáo, nhưng không hề có chút lòng nhiệt tình nào. Dương Chiến đoán thâm, có phải là Thúy Thúy định tự sát hay không, nhưng anh hiểu rất rõ, trước khi Vương Hình ra khỏi tù, Thúy Thúy sẽ không thể nào tự sát. Mấy lần anh định mở miệng nói về việc này với cô, đều bị thái độ lịch sự lễ phép đối với cấp trên của Thúy Thúy làm cho cứng họng, muốn nói lại không thốt nên lời.

Dương Chiến mở cửa sổ xe, gió đông lạnh lẽo thổi ùa vào. Dương Chiến gắng chuyển suy nghĩ của mình sang đối tượng khác, nghĩ đến việc chuẩn bị mua lại một tập đoàn, nghe ca khúc sôi nổi vui tươi. Âm nhạc vang lên, anh chợt nhớ ra Thúy Thúy cũng rất thích nghe bài hát này, mỗi lần anh bật ở phòng khách, cô

đều đứng đưa nhún nhảy thân hình béo tròn mũm mĩm theo điệu nhạc, không chuyên chút nào, nhưng rất đáng yêu. Dương Chiến buồn bực khi nhận ra thật không ngờ là mình lại đang mỉm cười, thầm chửi mình một câu, rồi tắt nhạc.

Anh vẫn cứ lái Overland phóng như bay trên đường cao tốc.

37. Chương 38

Thúy Thúy cúi đầu, đi chậm rãi men theo con đường. Gió thổi rất mạnh, đến độ cô không tài nào mở nổi mắt, cô đành phải giữ chặt chiếc mũ áo lông vũ trên đầu, cố gắng che đôi mắt.

Trước mắt cô luôn xuất hiện ánh mắt kinh ngạc khó tin của Dương Chiến sau khi bị cô tát. Mặt anh chẳng biểu hiện gì, tất cả mọi sự phẫn nộ và uất ức đều hiện cả ra trong đôi mắt anh. Thúy Thúy không hối hận, giờ cô đã không còn là Thúy Thúy trước khi bị bệnh nữa, cô Thúy Thúy đó cả tin, không hề đề phòng bất cứ ai, gặp chuyện gì cũng nhẩn nhện, còn phải tự an ủi mình một cách thật đáng thương, tự nhủ với mình, bị thiệt thòi là phúc.

Thực ra, trước khi cưới, mẹ Đại Lâm đã nhiều lần cố ý thử thăm dò giới hạn chịu đựng của cô, chà đạp lên lòng tự tôn của cô, cô đều nhẩn nhện hết, luôn nghĩ rằng mẹ Đại Lâm là bề trên, kiểu gì cũng phải nhẩn nhện.

Giờ đây hồi tưởng lại những chuyện cũ kinh tởm đó, ngoài sự căm hận mẹ Đại Lâm và Đại Lâm, Thúy Thúy cũng vô cùng căm hận chính mình. Cô căm hận con người trước đây của mình, chính là vì sự ngu xuẩn tội cùng của mình mới làm mẹ mất sớm, Hình Hinh vào tù. Cái gọi là quy luật đào thải, giữ lại những cái tốt, đào thải cái xấu, cô nghĩ chính là chỉ loại người như cô, cần phải sớm bị đào thải, sống thêm chỉ làm lãng phí không khí và lương thực.

Ban ngày, cô làm việc ở công ty Dương Chiến, khi tiếp xúc với đồng nghiệp, khách hàng và cả Dương Chiến, cô đều không để lộ chút cảm xúc nội tâm nào, bao bọc thật kĩ trái tim xót xa ân hận của mình. Trên mặt cô luôn nở nụ cười với tất cả mọi người, người sắp chết rồi thì cũng nên để lại nụ cười cho những người còn sống. Còn về con tim, sự lạnh giá và đau khổ của nó là điều cô không thể thay đổi được, cô muốn con tim của cô được ấm áp trở lại, có thể làm được sao? Con tim của cô đã chết từ lâu, tim chết giống như đèn tắt.

Cho dù sức mạnh của thế giới bên ngoài có lớn đến đâu, cũng không thể làm cho nó ấm lại được, bởi con tim cô đã bị băng giá và khép kín từ lâu rồi, không có gì có thể chạm tới được, giống như hòn đảo cô độc ở châu Âu, khi chiếc cầu dây ở thành cổ bị đứt, là cắt đứt hoàn toàn mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, rồi xa chốn hồng trần.

Dương Chiến vẫn lao nhanh trên đường, bất giác quay đầu lại nhìn, thấy những đoàn xe đang nối đuôi nhau chạy và cả cát bụi bay mù trời, anh không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục lái xe.

Anh nghĩ Thúy Thúy có ngọc thể nào thì cũng biết bắt xe về, òn có cả xe chạy đường dài tuyến Tề Nam – Thanh Đảo, anh không hề nhìn thấy túi xách của Thúy Thúy bị rơi xuống gầm ghế trong lúc phanh gấp xe lúc này.

Thúy Thúy đi bộ rất lâu, mới nghĩ đến việc bắt xe đường dài tuyến Tề Nam – Thanh Đảo. Thế là cô dừng bước, đợi xe đường dài. Đợi một lúc vẫn chưa thấy, cô mới chợt phát hiện ra cô không cầm túi xách theo, chắc là rơi ở trên xe Dương Chiến, đầu Thúy Thúy như ù đi. Tất cả tiền của cô đều để trong túi, trên người không có lấy một xu, túi quần của cô quá nhỏ, túi áo lông vũ lại quá to, dễ rơi tiền.

Thúy Thúy đứng nguyên vị trí đợi, trơ mắt nhìn những chiếc xe lần lượt lao qua vun vút, bất đắc dĩ lại phải bước vào con đường cao tốc số 11.

Bão cát mịt mù, gió lạnh như cắt da cắt thịt, Thúy Thúy mệt mỏi rã rời, đi dọc theo bên đường, trời đã xẩm tối, không biết đến bao giờ mới đi hết con đường cao tốc này. Di động của cô cũng để ở trong túi không thể liên lạc được với ai. Khoảng 6 giờ tối, Thúy Thúy đã đói mềm, không thể đi thêm được nữa, bèn ngồi xuống vệ đường. Trên đường có mấy lần có người dừng xe, bảo cô lên xe, đều bị cô từ chối rất lịch sự nhưng đầy kiên quyết. Ngồi một lúc, thấy người đã khá hơn, Thúy Thúy lại đứng lên, vỗ vỗ bụi, tiếp tục lên đường.

Mười giờ đêm, Thúy Thúy vẫn lầm lũi đi trên đường giữa cơn gió đông buốt giá. Đôi chân cô đã không còn nghe theo mệnh lệnh, nhưng ngày mai vẫn còn phải đi làm, mặc dù cô xin nghỉ cũng không bị trừ lương. Mọi người trong công ty cũng đều bỏ đỡ cô vì Dương Chiến đặc biệt quan tâm bảo vệ cô, sau lưng thì lại vừa đổ lệ vừa ngưỡng mộ, và biết bao lời đàm tiếu.

Nhưng Thúy Thúy luôn yêu cầu bản thân làm nhiều hơn người khác, không muốn làm trò cười cho họ, nói cô dựa vào mối quan hệ trai gái mà lên chức. Cô cần cù chịu khó làm việc, không oán thán nửa lời, nhưng cũng chẳng được mọi người nghĩ tốt cho, những người đó ngoài mặt thì khen ngợi, quay lưng đi là chửi cô không biết dùng thứ gì mà mê hoặc được Dương Chiến.

Thúy Thúy không giải thích gì, vẫn chỉ cúi đầu làm việc.

Thực ra cô không muốn Dương Chiến đối xử tốt với cô, cô không muốn tiếp nhận lòng tốt của bất cứ ai, cô biết mình không sống được bao lâu nữa, người khác đối xử tốt với cô, cô cũng không thể trả ơn được. Trước khi chết, cô không muốn nợ ân tình với bất cứ ai, hãy để cô được ra đi thanh thản, không vướng bận gì ở cái thế giới này. Cô vẫn ở lại công ty Dương Chiến là bởi vì cô cần tiền để an táng bình tro của mẹ. Bố cô không rảnh mà lo chuyện này, dĩ nhiên cô từ Hồng Kông trở về sẽ bàn bạc với cô.

Mẹ Thúy Thúy thích bầu không khí trong lành ở Lao Sơn, Trương Tú Tú muốn để mẹ lại ở làng Thái Bình. Nếu mua bài mộ đôi của cô và mẹ thì phải cần 3, 4 vạn tệ, cô kiên quyết không để đi trả số tiền này. Đợi Vương Hinh ra khỏi tù, rồi đợi đến khi cô góp đủ số tiền này là có thể lên thiên đường vĩnh viễn bầu bạn cùng mẹ. Trên thiên đường không có xe cộ qua lại, cũng sẽ không có mẹ Đại Lâm và Đại Lâm.

Cuộc hôn nhân của cô đã rạch một vết thương sâu hoắm vào trái tim cô. Sự ra đi đột ngột của mẹ đã rạch thêm hàng ngàn nhát dao lên trái tim đang bị tổn thương của cô. Việc bố cô tái hôn đã chĩa thêm hàng ngàn vết vào con tim đã không còn sức chịu đựng nữa. Cuối cùng, vào cái đêm trên cầu cảng, hai chữ “Đúng vậy” lạnh lùng tàn nhẫn của Dương Chiến thực sự đã làm tan nát trái tim cô, nghiền nó thành bột, nát vụn.

Giờ đây, Thúy Thúy chỉ như là một cái xác không hồn. Thúy Thúy gồng mình như giữa cơn gió lạnh, đôi chân đã không còn cảm giác vẫn di chuyển một cách máy móc. Ba giờ sáng, toàn thân Thúy Thúy đã tê cứng, vẫn lê tấm thân cô độc đi trên đường cao tốc.

Xe trên đường đã thưa thớt dần, thỉnh thoảng khi có một chiếc xe gào thét vút qua, cô chỉ muốn lao ra đâm thẳng vào, cô thực sự không còn lưu luyến gì cuộc đời này nữa.

Mỗi lần kích động đều bị chút lý trí cuối cùng kéo lại, Vương Hinh vẫn còn chưa ra khỏi tù, tiền an táng bình tro của mẹ còn chưa góp đủ, cô không có tư cách để chết.

Cô cuộn người bên đường cao tốc khóc nghẹn ngào, ngay cả việc tự tử cô cũng không có tư cách.

38. Chương 39

Năm giờ, trời đã tờ mờ sáng. Trên xe, Dương Chiến ấn số di động của Thúy Thúy, chợt nghe thấy tiếng chuông di động của Thúy Thúy vang lên trong xe, cùng lúc đó anh cũng phát hiện ra túi của Thúy Thúy. Dương Chiến không chút do dự, về thẳng nhà, Thúy Thúy không ở nhà. Anh gọi điện thoại cho công ty, Thúy Thúy không ở công ty. Anh lại gọi điện thoại đến nhà Vương Hinh, Thúy Thúy không ở đó.

Mặt Dương Chiến lập tức trắng bệch, anh quyết định báo cảnh sát trước, rồi lái xe lao nhanh lên đường cao tốc Tề Nam – Thanh Đảo. Anh đi đến tận Tề Nam, cũng không tìm thấy Thúy Thúy. Anh quay trở lại, cả dọc đường tìm kiếm vết máu. Thúy Thúy không bị tai nạn thì cũng tự tử. Nhưng anh không tìm thấy vết máu. Anh lại lái xe về nhà, hy vọng Thúy Thúy đã trở về, nhưng Thúy Thúy vẫn không có ở nhà.

Dương Chiến dẫn theo mấy người trong công ty, bắt đầu đi lại trên con đường cao tốc, vừa lái xe vừa cùng mọi người quan sát các thôn trang và đồng hoang hai bên đường, hy vọng tìm thấy Thúy Thúy. Cùng lúc đó, tất cả mọi người trong công ty anh và toàn bộ bạn bè của anh đều đang tìm kiếm Thúy Thúy ở thành phố Thanh Đảo. Anh vẫn giữ được chút lý trí cuối cùng, không nói cho gia đình Vương Hinh, nếu mẹ Vương Hinh mà biết anh đuổi Thúy Thúy ra khỏi xe giữa đường cao tốc, không xé xác anh ra mới lạ!

Dương Chiến liên tục gọi điện cho cảnh sát tuần tra đường cao tốc để hỏi tình hình, anh còn gọi cả cho bệnh viện gần đó để nghe ngóng thông tin.

Cả một ngày, không thu được kết quả gì. Nửa đêm, Dương Chiến mệt mỏi rũ rời về nhà. Anh chỉ ôm đầu ngồi lặng yên. Dương Chiến ngồi rất lâu, mới lên lầu đi ngủ. Phòng ngủ của Dương Chiến và phòng ngủ của Thúy Thúy sát cạnh nhau, khi anh đi qua phòng Thúy Thúy, đẩy cửa bước vào, ngồi trên giường Thúy Thúy một lát. Trên tường treo bức ảnh mẹ Thúy Thúy được trang trí rất tỉ mỉ đẹp mắt. Ngày hôm sau, sau cái đêm Thúy Thúy trở về từ trên cầu cảng, anh đã gọi người đến trang trí toàn bộ các bức ảnh của mẹ Thúy Thúy thật đẹp. Lúc đó Thúy Thúy không nói gì, nhưng trong mắt ánh lên sự cảm kích, biết ơn. Anh vẫn luôn kính trọng mẹ Thúy Thúy, anh không hiểu sao hôm qua lại kích động mở miệng nói ra mấy câu khôn khéo đó. Lời nói buông ra giống như bát nước đổ đi, không thể lấy lại được.

Dương Chiến đã không còn oán hận việc Thúy Thúy đánh anh từ lâu rồi, nếu có người sỉ nhục tới mẹ anh, cái mà Dương Chiến tặng cho đối phương không phải là cái tát, mà là viên đạn. Giờ thì anh có thể hiểu được Thúy Thúy rồi, nhưng Thúy Thúy hiện giờ không biết sống chết ra sao, nếu như cô chết, có thể không lâu nữa sẽ có thêm bức ảnh trắng đen của Thúy Thúy treo lên bức tường này. Dương Chiến đột nhiên trào nước mắt.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Dương Chiến đã dẫn theo người đi kiểm Thúy Thúy ở các thôn trang bên đường cao tốc theo hình thức bủa lưới. Hôm nay trời đầy tuyết rơi, gió lạnh thấu xương, đường đi gập ghềnh, những cấp dưới của anh chưa ai từng phải chịu cảnh dày dạn này. Trước mặt Dương Chiến họ không dám kêu than, nhưng sau lưng thì oán thán đủ điều. Vất vả cả ngày, cũng vẫn không thu được kết quả gì, trái tim Dương Chiến như rơi xuống vực sâu, hơn nữa còn là vực sâu không đáy, cứ bay lơ lửng, không chạm xuống đáy. Loại cảm giác trái tim bị treo lơ lửng này thực khiến con người ta khổ sở tột cùng, và cũng lo lắng tột cùng.

Dương Chiến không muốn nghĩ, dẫn theo người tìm kiếm suốt cả một đêm, đến tận khi trời tờ mờ sáng, nhìn thấy các nhân viên của mình đi đứng xiêu vẹo, mặt mày xám ngoét, anh mới bắt đầu đi thu quân trở về Thanh Đảo.

Dương Chiến lái xe về nhà, anh nhìn thấy một người ngã gục ở trước cửa biệt thự, mặc áo phao lông vũ màu vàng nhạt, chính là áo của Thúy Thúy. Tim Dương Chiến ngừng đập vài giây, sau đó anh lao khỏi xe bằng tốc độ đáng kinh ngạc, lao đến giữa mặt người đó lên, đúng là Thúy Thúy đang hôn mê bất tỉnh. Dương Chiến quỳ dưới đất, ôm cô vào lòng, không thốt nên lời, toàn thân run rẩy mạnh, cả người như không còn chút sức lực, như người bị bại liệt, nước mắt bất giác tuôn rơi lã chã. Một lúc lâu sau, Dương Chiến mới lấy lại sức lực, ôm cô vào nhà. Thúy Thúy vẫn luôn giữ trạng thái khép hờ mắt, đôi môi khô nứt toác máu, tay còn nắm chặt thứ gì đó trong túi áo. Dương Chiến rút tay cô ra xem, không ngờ đó là một miếng bánh ngô còn thừa, trên đó còn có cả vết răng đều tăm tắp của Thúy Thúy.

Dương Chiến định lấy miếng bánh ngô ra khỏi tay cô, nhưng Thúy Thúy dù đang nửa hôn mê, tay vẫn nắm chặt miếng bánh ngô, không chịu thả ra. Trong lúc tranh giành một chút với Dương Chiến, không ngờ cô nắm chắc đến độ hằn vết ngón tay lên miếng bánh. Dương Chiến không nỡ nhẫn tâm lấy miếng bánh ra nữa, ôm chặt cô vào lòng, cơ thể nóng ran của cô truyền sang anh. Anh đứng dậy lấy cho Thúy Thúy một cốc sữa nóng, cô uống ừng ực, nhưng vẫn không mở mắt. Dương Chiến đưa Thúy Thúy đến bệnh viện. Bác sĩ nói Thúy Thúy lao lực quá độ, mất nước nghiêm trọng, giá lạnh, đói khát, cộng thêm cảm, sốt, nghỉ ngơi mấy hôm là khỏi. Thúy Thúy vào nằm trong phòng bệnh cao cấp được y tá chăm sóc đặc biệt. Sau khi truyền nước, nhiệt độ cơ thể đã dần trở lại bình thường, trong tay vẫn cầm chặt miếng bánh ngô, nhất định không chịu thả ra. Dương Chiến cởi tất cho cô, tất đã bị chà rách, gót chân mềm mại của Thúy Thúy đầy những dộp máu, dộp máu bị vỡ, máu be bét. Chân và đùi của Thúy Thúy sưng vù, trông rất đáng sợ, ấn vào một cái thấy lún thật sâu. Dương Chiến lật để giày cô lên xem, đây là đôi giày Thúy Thúy mới mua, mới đi được có mấy lần, thế mà lúc này đây, đế giày đã bị chà sát còn mỏng dính, có chỗ còn bị thủng, gót giày cũng bị bào mòn gần hết. Dương Chiến vô cùng day dứt ân hận, không thốt nên lời, chỉ muốn đánh mình một trận tới bời.

Chương 39 Mấy hôm không gặp, Dương Chiến gầy đi nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng trông tinh thần có vẻ tốt, vui mừng hơn hờ như đón tết. Lúc này Dương Chiến đã có được bí mật chế tạo máy trong tay, một tuần trước, Thúy Thúy đã vẽ lại cho anh chi tiết toàn bộ sơ đồ cấu tạo máy, những kĩ sư tay nghề cao của

công ty anh đang bắt đầu bắt tay vào việc chế tạo, quy mô cũng khá khá rồi. Thúy Thúy lặng lẽ nhìn anh, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, hỏi: “Có còn đau không?” Dương Chiến cười nói: “Không đau từ lâu rồi, hôm đó em đánh anh miệng be bét máu, sau này không được thế nữa đâu nhé!”

Thúy Thúy cười yếu ớt, nói: “Anh cũng không được phép chửi mẹ em nữa, nếu không, em vẫn sẽ đánh anh”. Dương Chiến mỉm cười rất dịu dàng, chớp chớp đôi mắt sáng, nói: “Hôm đó anh hồ đồ quá, nói linh tinh, em phải tha thứ cho anh. Anh dùng tính mạng anh mà thế, nếu anh còn bất kính với mẹ em, thì sẽ bị sấm sét đánh cho chết”. Thúy Thúy cười tươi, nói: “Thanh Đảo đã lâu không có mưa, không có sấm sét rồi”. Dương Chiến ngượng ngùng xoa sống mũi.

Thúy Thúy yếu quá, không ngồi dậy được, Dương Chiến cầm bát, dứt từng thìa cho cô. Khoang mắt Thúy Thúy đỏ au, cô thực sự bắt đầu cảm kích Dương Chiến. Cô hiểu, lúc này Dương Chiến đối tốt với cô không phải vì máy móc nữa, đó là vì cái gì? Thúy Thúy không dám nghĩ tiếp, dù sao cô cũng là người phụ nữ sắp sửa ly hôn, những lời Vương Hinh nói hôm đó cũng là một kiểu mở mang đầu óc sâu sắc cho cô. Người đàn ông như Dương Chiến, sẽ có một người phụ nữ tài giỏi xứng đôi với anh. Cả đời này của cô đều tụt hậu, không thể theo kịp. Đã không xứng đôi, sao cô còn dám nằm mơ đến điều viễn vông cơ chứ. Càng trào cao, càng ngã đau!

Thì ra, cái hôm Thúy Thúy bị bỏ rơi lại trên đường cao tốc, buổi chiều có sương mù dày, buổi tối sương mù còn dày đặc hơn. Đến sáng hôm sau, khi trời tờ mờ sáng, sương mù bao trùm khắp đất trời, Thúy Thúy lo lắng sợ hãi bước đi trên đường cao tốc bất cứ lúc nào cũng có thể bị xe ô tô từ phía sau nhìn không rõ đâm trúng. Thúy Thúy không dám đi tiếp trên đường cao tốc nữa, cô trào qua lan can bảo vệ, đi dọc trên đồng hoang theo hướng đường cao tốc. Có lúc, cô nhìn thấy thôn trang từ xa, dù rất đói khát, cô cũng không dám vào, tiếng chó sủa trong thôn trang thì nhau sủa vang, từ nhỏ Thúy Thúy đã vô cùng sợ chó.

Cũng không biết đã đi mất bao lâu, gặp được một chị nông dân đi qua đường, nói tiếng địa phương, nên Thúy Thúy cũng không hiểu được, nhưng chị ta nhìn thấy bộ dạng đói lả của Thúy Thúy, đúng lúc chị ta định đi xa, có đem theo mấy cái bánh ngô, nên cho Thúy Thúy một ít. Đến đêm, Thúy Thúy cuộn tròn người ngủ dưới gốc cây, bị lạnh cóng nên cảm và sốt. Mặc dù Dương Chiến dẫn người đi tìm cô, nhưng màu quần áo cô rất giống màu sắc của đồng hoang, cô đi cũng không được nhanh, nên không ai tìm thấy cô. Khó khăn lắm mới đi được đến Thanh Đảo, cô không có tiền gọi điện thoại công cộng, càng ngại ngần không dám gọi 110 cho cảnh sát, gắng gượng mãi mới đi về đến được cổng nhà Dương Chiến. Chìa khóa nhà cũng ở trong túi xách, cô không vào nhà được. Vì quá mệt và đói, cộng thêm cảm sốt, cô đã ngất lịm đi trước cổng, đến tận khi Dương Chiến quay về.

Hai tuần sau, cuối cùng Thúy Thúy cũng xuất viện, Dương Chiến cũng đã hoàn toàn bình phục. Ánh mắt Thúy Thúy nhìn Dương Chiến đã mang theo chút thẹn thùng xấu hổ. Dương Chiến lại thay đổi liên tục thực đơn món ăn cho cô, nuôi cô béo tròn trở lại. Nhưng họ không hề nhắc đến chuyện tình cảm. Dương Chiến tự biết không thể cho cô cuộc sống tương lai, nên quyết không nhắc đến, Thúy Thúy thì do tự ti, sao dám nhắc đến chứ.

39. Chương 40

Hôm nay, Thúy Thúy đang bận rộn làm việc ở văn phòng, bên ngoài có người tìm cô, thật không ngờ đó là bố Thúy Thúy.

Thúy Thúy đưa bố vào trong văn phòng, mời ông ngồi xuống ghế sofa, rót trà cho ông, sau đó Thúy Thúy không nói thêm gì, yên lặng chờ đối phương lên tiếng. Chiều này cô học được từ Dương Chiến.

Bố Thúy Thúy nhìn thấy cô con gái đẹp của mình quần áo đẹp đẽ, một mình một văn phòng rộng rãi, nhìn ra biển, cảnh biển tuyệt đẹp, vô cùng ngưỡng mộ. Bố Thúy Thúy thấp thỏm nói: “Thúy Thúy, giờ con đi theo Dương Chiến đúng là đã được hưởng phúc rồi, tiền lương một tháng của con là bao nhiêu?” Thúy Thúy nghĩ một lát, dựa người vào lưng ghế, hỏi: “Một tháng bố muốn bao nhiêu?” Bố Thúy Thúy nhìn khuôn mặt hồng hào đầy đặn của con gái, lớn giọng: “Ít nhất con cũng phải đưa bố 4 nghìn. Di Trương của con thật biết tiêu tiền...”

Trong những tháng ngày bố Thúy Thúy chung sống với Trương Tú Tú, càng lúc ông càng phát hiện ra thêm nhiều điểm tốt của người vợ mới này. Việc nhà thì khỏi nói rồi, đây đúng là một tuyến thủ toàn năng, việc nhà không cần ông động vào một ngón tay, còn xinh đẹp duyên dáng, hay nũng nịu, khiến trái tim bố Thúy Thúy thổn thức, rất yêu quý bà. Hơn nữa, trên giường, bà cũng là một người có ham muốn mãnh liệt, lại nhiều chiêu mới lạ, khiến bố Thúy Thúy cứ mê mẩn, ông cảm thấy, nửa quãng đời trước của mình đúng là uổng phí, đến lúc gặp Trương Tú Tú, cuộc đời ông mới thực sự có ý nghĩa!

Khi Trương Tú Tú phàn nàn nhà không có đủ tiền tiêu, bố Thúy Thúy cảm thấy rất áy náy, hổ thẹn. Khi Trương Tú Tú lại kêu ca Thúy Thúy đi theo Dương Chiến, được ở ngôi biệt thự gần biển, đi xe sang trọng, ăn sơn hào hải vị, nhưng không chịu về nhà hiếu thuận bố mẹ, bố Thúy Thúy bắt đầu hận đứa con gái bất hiếu, đã quên lời dạy bảo của cổ nhân.

Khi Trương Tú Tú than thở Thúy Thúy kiếm được nhiều tiền lại không muốn báo hiếu cha mẹ, đưa tiền cho cha mẹ, mà lại mặc sức tiêu pha phung phí, trong khi cuộc sống của cha mẹ thì khó khăn nghèo túng, bố Thúy Thúy bèn nói: “Tôi nuôi nó lớn khôn, nó không hiếu thuận tôi, trời đánh chết! Tôi đi tìm nó đòi tiền cấp dưỡng, nó không đưa sẽ đến tòa kiện nó, để nó xấu hổ với thiên hạ, có đi trên đường cũng bị người ta chỉ trỏ sau lưng.” Trương Tú Tú cười tít mắt, sung sướng ôm chầm lấy cổ ông, phả hơi thở nhẹ nhàng bên tai ông, thế nên bố Thúy Thúy hùng dũng đi tìm Thúy Thúy. Ông nghĩ Thúy Thúy từ nhỏ đã thật thà ngoan ngoãn, hơn nữa yêu cầu này của ông cũng không có gì là quá đáng, là điều đương nhiên, rất hợp tình hợp lý, chắc chắn Thúy Thúy sẽ đồng ý ngay, không có gì phải bàn.

Ông đã quên những lời Thúy Thúy nói đoạn tuyệt quan hệ cái hôm Thúy Thúy đi khỏi nhà từ lâu rồi. Ông chỉ coi đó là lời nói bừa trong lúc tức giận của Thúy Thúy mà thôi, chỉ lát sau sẽ hối hận ngay, chưa bao giờ nghe nói bố con có thể đoạn tuyệt quan hệ, truyền ra ngoài chẳng phải để người ta cười cho thối mũi sao?

Thúy Thúy ngồi trên ghế, nghiêm mặt nói: “Con sẽ suy nghĩ về yêu cầu của bố, bố còn việc gì nữa không? Hôm nay con rất bận, nếu không có việc gì, bố hãy về trước đi”. Bố Thúy Thúy vừa nghe, đã cảm thấy rất không vui: “Ta đến thăm con gái ta, ai dám đuổi ta ra đấy chắc? Hơn nữa, về việc tiền cấp dưỡng, còn còn chưa nói cho rõ...” Thúy Thúy chợt nhớ ra điều gì, bèn lạnh lùng hỏi: “Dì con nói, tiền nhà Đại Lâm bởi thườngh và cả tiền nợ tất cả là tám vạn rưỡi, thế tiền đâu ạ?” Cổ họng bố Thúy Thúy lập tức cứng lại, số tiền này đã bị Trương Tú Tú dụ dỗ lấy đi từ lâu rồi, anh trai bà cần mua nhà, nói là vay, nhưng không viết giấy nợ, số tiền này coi như một đi không trở lại roio. Lúc này bố Thúy Thúy bắt đầu ậm ừ, không dám nhìn vào mắt Thúy Thúy, một lúc sau mới nói: “Chẳng phải bệnh của con đã khỏi rồi sao? Số tiền đó, Tú Tú đã sử dụng rồi, bây giờ là lúc con cần phải hiếu thuận với bố, lúc đưa tiền cho bố, sao con lại hỏi vặn tiền của bố chứ?” Sắc mặt Thúy Thúy lập tức bợt bạt, con tim tan nát, đôi môi cô run run, không thốt lên lời. Cô đã nghe qua dì nói về dự định của bố đối với số tiền này, hôm nay, thật không ngờ bị người khác lừa lấy mất.

Thúy Thúy không nói gì thêm nữa, có đôi lúc im lặng là thủ đoạn đối phó hữu hiệu nhất. Bố Thúy Thúy thấy cụt hứng, hai cha con chia tay trong tâm trạng buồn bực.

40. Chương 41

Nhà Đại Lâm.

Mẹ Đại Lâm già đi rất nhiều, mới có hơn 50 tuổi mà tóc đã bạc trắng, lưng cũng còng xuống. Bà đang cầm bút tính tiền, tính tỉ mỉ từng thứ bà đi chợ, cứ tính đi tính lại mấy xu, đến cuối, vẫn thiếu mất 3 xu, bà cuống cuống tìm lại trong ví tiền và trong những túi để thức ăn, nhưng vẫn không thể nào tìm thấy được 3 xu bị mất. Mẹ Đại Lâm rất buồn, giờ đây đối với bà, 1 xu cũng vô cùng quý giá.

Mẹ Đại Lâm buồn rầu ôm chặt ví tiền vào lòng, than thở: “Ba xu tiền, nửa cân hành tây đấy. Sao lại mất được nhỉ, cái đầu óc của tôi thật tệ”. Bà tiếc rẻ cứ nói đi nói lại mãi. Tôn Đại Lâm đang ngủ trong phòng, bị những tiếng than vãn của bà làm tỉnh giấc, bực mình đi ra mắng bà: “Mẹ thôi đi, 3 xu là cái thá gì! Nếu không phải mẹ tham tiền, nhà chúng ta có đến nỗi tàn tạ thế này không? Đúng là thần kinh!”. Mẹ Đại Lâm nhìn đứa con trai đang chau mày quá mức giận dữ, không dám lên tiếng, bà cố ép ra nụ cười nói với con trai: “Đại Lâm à, mẹ đánh thức con à, con ngủ cả ngày, chắc đã đói bụng rồi phải không? Để mẹ hâm lại đồ ăn cho con!” Đại Lâm không thèm để ý đến bà. Mẹ Đại Lâm lập tức vào bếp hâm lại đồ ăn cho con trai.

Đại Lâm bực bội đi rửa mặt đánh răng, mẹ Đại Lâm ở trong bếp nhìn đứa con trai mọi chuyện đều dang dở, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Đại Lâm đã xin nghỉ quá lâu, bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học nhiều như cá ở biển, Đại Lâm không thể đi làm, công ty liền tuyển ngay người khác thay thế anh. Đại Lâm không có sở trường đặc biệt nào, người như vậy không được công ty coi trọng, bất cứ ai cũng đều có thể thay thế. Đến khi Đại Lâm trở lại làm việc, phát hiện ra anh đã bị công ty khai trừ rồi. Đại Lâm thất nghiệp, kinh tế trong gia đình bỗng chốc trở nên quá eo hẹp, chỉ có thể trông chờ vào chút tiền lương của bố Đại Lâm để sống qua ngày. Tiền nong quá eo hẹp, mẹ Đại Lâm muốn khóc nhưng nước mắt đã cạn!

Đại Lâm đành phải nộp đơn xin việc khắp nơi, nhưng bây giờ là thời đại cạnh tranh khốc liệt, Đại Lâm chẳng có chút sở trường đặc biệt gì nên luôn bị ở thế yếu. Công việc mới dường như quá xa vời, như trăng dưới nước. Anh thất vọng ỉu rĩ, tự ti mặc cảm, cả ngày ngủ vùi trong nhà, tỉnh dậy là bực bội mắng mỗ mẹ, làm ầm ĩ, khiến cho cả nhà lo lắng sợ sệt. Mẹ Đại Lâm dần dần cũng quen với sự mắng nhiếc của con trai, bà thấu hiểu và tha thứ cho sự đau khổ, bất lực, vô vọng trong lòng con trai.

Đại Lâm vẫn rất lưu luyến Thúy Thúy, mấy hôm nay muốn đi tìm Thúy Thúy, cầu xin cô hồi tâm chuyển ý. Mặc dù cô đã theo Dương Chiến, nhưng Đại Lâm anh là người đàn ông có tình nghĩa, anh sẽ không so đo việc Thúy Thúy không chung thủy, chỉ cần Thúy Thúy chịu quay về, anh vẫn yêu cô, sẽ tiếp nhận cô.

Mẹ Thúy Thúy đã qua đời, khuôn mặt trông coi, còn mẹ Đại Lâm lại phải sống tro tro để chịu đựng sự lăng mạ sỉ nhục, sự phan thây từng xéo một cách tàn nhẫn về tâm hồn. Mẹ Đại Lâm hối hận khôn cùng, nửa đêm hôm nay, mẹ Đại Lâm bị giày vò đến độ không muốn sống nữa, tự thấy rằng mình sống cũng chỉ là thừa mà thôi, bèn bật đèn viết một bức thư cho Đại Lâm.

Trong thư nói bởi vì bà quá yêu con trai, quá quan tâm săn sóc cái gia đình này, nên bà đã tham lam toan tính, làm rất nhiều việc sai lầm, sai một li, đi một dặm. Bà có lỗi với Đại Lâm, có lỗi với Thúy Thúy, càng có lỗi với người mẹ đã qua đời của Thúy Thúy. Bà không muốn sống nữa, bây giờ sẽ đi tự tử, kết thúc cuộc sống của mình. Bà biết, Thúy Thúy căm hận bà đến tận xương tủy, chỉ cần bà chết đi, Thúy Thúy sẽ tha thứ cho Đại Lâm, có thể sẽ hồi tâm chuyển ý, trở về bên cạnh Đại Lâm, sau này sinh một đứa con, vẫn là một gia đình hòa thuận, hạnh phúc. Cái tên Dương Chiến đó sao có thể cưới Thúy Thúy thật chứ? Mẹ Đại Lâm còn dặn Thúy Thúy đừng mắc sai lầm, dù sao Đại Lâm mới là người đầu tiên của cô, một ngày phu thê, nên nghĩa vợ chồng trăm năm, trên đời này chỉ có Đại Lâm mới thật lòng yêu Thúy Thúy!

Viết xong, mẹ Đại Lâm tắt đèn, cầm sợi dây thừng, đi về hướng hàng rào cao cao trong sân vườn.

Trong phòng, Đại Lâm vẫn ngủ say. Trăng mờ gió lộng, đêm tự tử!

Thúy Thúy ngồi ngẩn người trong phòng, Đại Lâm đi đến, cô cũng không biết. Dương Chiến hỏi: “Đang nghĩ gì thế?” Thúy Thúy khẽ nói: “Câu chuyện sói và cừu”. Đột nhiên, như thể nghĩ ra điều gì, cô cười với Dương Chiến, nói: “Nếu như sói yêu cừu, anh nói xem, kết thúc sẽ ra sao?” Dương Chiến cười nói: “Con cừu đó e là đã tự chui đầu vào ro. Ha...ha... Vừa nãy trông em giống người đang suy ngẫm điều gì lớn lao, thì ra là nghĩ về cái vấn đề trẻ con ngớ ngẩn này à?” Thúy Thúy ngẩn người, hồi lâu không nói gì, do dự mãi, cô mới lắp ba lắp bắp:

“Em muốn hỏi một việc...”

“Nói đi!”

Khó khăn lắm Thúy Thúy mới có đủ dũng khí nói giọng lí nhí, hỏi “Dương Chiến...”

“Ừ? Nói đi!”

“Dương Chiến, anh có thể cưới em không?” Nỗi căng thẳng dân lên trong mắt Thúy Thúy, cô nói lắp bắp. Có lẽ đã quá vô liêm sỉ khi hỏi câu hỏi này, quá là không biết lượng sức mình, không biết mình là ai, nhưng cô thực sự rất khao khats mong biết được đáp án, cô mong ngóng biết được câu trả lời của Dương Chiến giống như mong ngóng sợi dây cứu mạng vậy. Dương Chiến trong lòng khẽ run, nhưng không nói gì, quay lưng lại phía cô. Thúy Thúy chờ đợi câu trả lời của anh, thời gian cứ thế trôi đi, con tim cô càng lúc càng chìm xuống, rơi xuống vực sâu không đáy. Dương Chiến dường như cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của cô, anh trả lời bằng giọng nói rất nhẹ, rất trầm nhưng đầy tính kiên định: “Không thể !” trong khoảnh khắc

đó, cây hoa đào trong lòng cô như bị cơn gió thu thổi ào ào qua, những cánh hoa đua nhau rơi xuống, bị cơn gió thổi bay khắp nơi, không còn dấu vết. Con tim của Thúy Thúy cũng giống như những cánh hoa đào, bị hiện thực tàn khốc chà đạp một cách hung hãn, mất mát mất dạng. Nước mắt trong lòng cô tuôn rơi như mưa, tuyệt vọng cực độ, nỗi niềm mong ước bị đập nát một cách thật lạnh lùng, tan nát thành bọt nước. Một trái tim run rẩy trao tặng, bị người ta tàn nhẫn từ chối, con tim khi thu về đã đầy rẫy những vết thương. Trái tim Thúy Thúy lạnh giá như đã chết, trời đất rộng lớn, lại không có chỗ để cô đặt trái tim đầy thương tích của mình. Đột nhiên, Dương Chiến hỏi: “Thúy Thúy, em có thích anh không?” Rất lâu sau, Thúy Thúy mới khẽ nói, giọng như từ nơi xa vọng lại: “Không thích.” Dương Chiến rung mình kinh ngạc: “Nói lại nữa!” Khóe môi Thúy Thúy hiện lên nụ cười thê lương: “Không thích. Em và Tôn Đại Lâm vẫn còn tình cảm.” Như thể bị cái búa tạ giáng ột đòn, cả người Dương Chiến run mạnh, miệng anh tím tái, không thốt lên lời. Thúy Thúy đứng dậy, quả quyết bước đi. Dương Chiến nhìn theo lưng cô, đứng ngẩn người rất lâu, bất giác nước mắt nhạt nhòa khắp khuôn mặt, con tim lạnh như sắt.

Tối hôm đó, mẹ Đại Lâm cầm sợi dây thừng ra ngoài, lúc đang buộc sợi dây thừng lên hàng rào, chợt nhớ ra trong sổ tiết kiệm vẫn còn chút tiền, nhưng Đại Lâm không biết số pin. Bà chết rồi, thì sổ tiền đó sẽ ra sao? Mẹ Đại Lâm vội vàng quay về nhà, lấy sổ tiết kiệm ra, để bên cạnh bức thư, viết số pin lên đó.

Sau đó, bà tắt đèn, lúc này, nước mắt đã ướt đầm khắp mặt, bà đẩy cánh cửa phòng ngủ của con trai, đứng bên cạnh giường con trai, nhờ ánh trăng soi, ngắm thật kĩ khuôn mặt con trai, khóc nức nghẹn, sợ làm con trai tỉnh giấc, nên cố gắng kìm nén tiếng khóc.

Hồi lâu sau, mẹ Đại Lâm mới bịn rịn đóng cửa phòng con trai, rồi lại lên phòng Bá Bá, nước mắt lăn tròn từng giọt rơi xuống, ngồi ngẩn người trong căn phòng vắng lặng. Một lúc sau, mẹ Đại Lâm ra ngoài, túm lấy sợi dây thừng, vừa khóc vừa buộc dây. Đại Lâm bị tiếng khóc nức nghẹn của mẹ vừa này làm lơ mơ tỉnh giấc, giờ lại bị tiếng mẹ đóng cửa chống trộm làm cho tỉnh hẳn. Nửa đêm mẹ còn ra ngoài làm gì? Anh bước xuống giường, bật đèn tìm đèn pin, chuẩn bị ra ngoài xem, thì nhìn thấy lá thư để lại của mẹ. Đại Lâm điên cuồng lao ra ngoài, nhìn thấy mẹ đang chuẩn bị thò đầu vào thông long. Đại Lâm hét lên một tiếng, lao đến kéo mẹ xuống. Mẹ Đại Lâm ngã xuống đất, khóc thảm thiết, nói: “Đại Lâm, sao con lại phải làm thế, mẹ sống đã không còn ý nghĩa gì, mẹ đã hại con, hại cái gia đình này, hại Bá Bá, hại Thúy Thúy ly hôn với con, cũng hại cả chính bản thân mẹ. Con trai, mẹ xin lỗi con. Hu... hu...”

Đại Lâm nhìn mẹ già nua tóc bạc trắng, chợt nhận ra những hành động sai trái của mình trước đây, anh quát mắng, chỉ trích, căm ghét mẹ, hành động nào cũng đâm thủng trái tim mẹ, sao mà mẹ không đau đớn cơ chứ? Mẹ tự tìm đến cái chết, phần lớn là do sự thù hận của mình gây ra, sự thù hận của mình khiến mẹ mất đi lòng ham sống. Cho dù trước đây, mẹ đã gây ra chuyện gì, bà vẫn luôn là mẹ của mình, hơn nữa, hành động nào của bà cũng đều là muốn tốt ịnh.

Ai cũng đều có thể trách mắng mẹ, chỉ có mình là không thể! Đại Lâm khóc, nói: “Mẹ, con đã sai rồi, mẹ đừng trách con, con thật khốn kiếp, mẹ, con sai rồi!”

Mẹ Đại Lâm gào khóc thảm thiết, ngã gục người vào lòng con trai.

Tối hôm nay, Thúy Thúy chuẩn bị thu dọn hành lý rời khỏi biệt thự của Dương Chiến. Dương Chiến nhốt mình trong phòng, không ra. Trước khi đóng cửa, Thúy Thúy lưu luyến nhìn lại ngôi nhà ấm áp này một lượt, nỗi xót xa trong lòng thật khó nói thành lời. Tình yêu thầm kín của cô trong nửa năm nay đã kết thúc bằng cách thê lương này. Bây giờ cô biết đi đâu, về đâu? Thúy Thúy ằng ặc nước mắt, lê từng bước ra khỏi cánh cổng.

Dương Chiến đứng bên cửa sổ, qua khe hở của rèm cửa, anh trở mắt nhìn Thúy Thúy xách va-li từng bước rời xa, nhưng anh lại không thể giữ cô lại. Dương Chiến nắm chặt tay, đập mạnh vào tường, trên bức tường trắng tinh xuất hiện vết máu, nhưng Dương Chiến không hề cảm thấy đau đớn.

Thúy Thúy không biết đi đâu, chỉ có thể đến nhà ông bà ngoại. Ông bà ngoại già cả cầm tay cô nước mắt giàn giụa. Mẹ Vương Hinh thuê người giúp việc cho bố mẹ, nhưng ông bà vẫn già nua đi nhanh chóng. Cứ nghĩ đến cái chết thảm thương của người con gái cả, hai ông bà lại khóc lóc thảm thiết, mấy hôm nay không ăn uống gì. Thúy Thúy không nỡ nói cho họ biết về việc bố tái hôn, và việc bố đã đoạn tuyệt quan hệ, chỉ nói đến sống cùng ông bà vài hôm. Ông bà ngoại vuốt ve khuôn mặt Thúy Thúy, không nỡ buông tay.

41. Chương 42

Trai giam Tề Nam.

Hôm nay là ngày vào thăm tù, Đại Thiệu vẫn đến như thường lệ và Vương Hình vẫn nhất quyết không chịu gặp cậu. Đại Thiệu gầy đi nhiều, Minh Minh đi cùng cậu lặng lẽ đứng cạnh. Đợi đến khi trời tối, Vương Hình vẫn từ chối gặp họ. Một người quản giáo thân quen với Vương Hình không chịu nổi nữa, nói Đại Thiệu đợi bà một lát. Bà vào công xưởng, nói với Vương Hình đang thân người cầm một sản phẩm trong tay: “Bạn trai của cô đã ở ngoài đợi cô suốt một ngày rồi, cô còn chút nhân tính thì hãy đi gặp người ta! Thật là không biết phải trái tốt xấu gì!” Vương Hình kiên định nói: “Bảo anh ấy đi!” Quản giáo tức quá, nói: “Cô không biết, lần nào cậu ấy cũng đến, lần nào cũng đợi cả ngày, đến tối mới về? Trời tối, cô để cậu ấy lái xe về Thanh Đảo mà cô không lo lắng sao? Cô không sợ sẽ xảy ra sự cố à?”

Wương Hình đột nhiên khóc thút thít: “Để anh ấy quên tôi đi, chúng tôi có duyên, nhưng không có phận. Cô nghĩ tôi không nhớ anh ấy sao? Lần nào tôi cũng đều không gặp anh, tôi không đau lòng sao?” Người quản giáo thấy Vương Hình khóc run đôi vai, trong lòng xót xa. Vương Hình cứng đầu cứng cổ như vậy, đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác kể từ khi vào ngục, có thể thấy cô đã quá đau lòng. Quản giáo là người tính phối bỏ, quyết tâm, dựa vào mối quan hệ khá tốt giữa bà và Vương Hình, bà là người đối tốt với Vương Hình nhất, cũng là người quản giáo Vương Hình nhiều nhất, bà cảm thấy mình có trách nhiệm không để cho Vương Hình tiếp tục sa đà. Bà một tay túm lấy Vương Hình yếu ớt, bắt chấp sự giãy giụa của cô, kéo cô ra phòng thăm tù. Vương Hình vừa nhìn thấy Đại Thiệu, liền dừng mọi động tác, ngăn người nhìn anh. Đại Thiệu lao vụt đến, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cái cằm nhọn nhọn, sắc mặt nhợt nhạt và thân hình mỏng manh của Vương Hình.

Wương Hình nhìn thấy Đại Thiệu râu ria lởm chởm, thân hình mệt mỏi gầy guộc, trái tim đau đớn đến độ không thốt nên lời.

Thúy Thúy sống ở nhà ông bà ngoại rất êm ả.

Đại Lâm vẫn nhớ mong Thúy Thúy, nên ngày nào cũng đến lượn lơ trước cửa cty Thúy Thúy. Trước đây, xe riêng của Dương Chiến luôn đưa đón, Đại Lâm không có cơ hội tiếp cận cô. Dạo này Thúy Thúy tự mình ngồi xe bus về nhà ông bà ngoại. Đại Lâm quan sát thấy cuối cùng Thúy Thúy đã không trở về nhà Dương Chiến nữa, trong lòng vui lắm. Hôm nay, sau khi Thúy Thúy về nhà, Đại Lâm liền gõ cửa, nói là người hàng xóm ở tầng dưới, lên mượn cờ-lê. Cô giúp việc không hiểu sự tình, bèn mở cửa. Cửa vừa mở, Đại Lâm đẩy cô giúp việc ra, lao thẳng vào trong. Thúy Thúy nhìn thấy anh, mặt liền biến sắc. Ông bà ngoại Thúy Thúy vừa nhìn thấy anh, nổi giận dưng dưng, hét lên bảo anh cút! Đại Lâm vẫn đi thẳng đến mặt Thúy Thúy, lôi lá thư của mẹ Đại Lâm ra, cầu xin Thúy Thúy theo anh về nhà. Anh nước mắt lưng tròng, nói: “Thúy Thúy, chúng ta dù sao vẫn là vợ chồng, trước đây anh có lỗi với em, anh hiểu mà, anh sẽ dùng cả đời để bù đắp cho em. Mẹ anh cũng vô cùng hối hận, hôm nọ bà đã viết chúc thư, nói xin lỗi em, bà đã hại chúng ta, bà không còn mặt mũi nào mà sống nữa, xin em tha thứ. Thúy Thúy, mẹ anh dù sao cũng là bề trên của em, em hãy nể mặt bà đi, tha thứ cho bà một lần. Thúy Thúy, anh xin em!” Sắc mặt Thúy Thúy càng lúc càng nhợt nhạt, đôi mắt càng lúc càng tối sầm, cô cầm lá thư của mẹ Đại Lâm, từ từ đọc. Đại Lâm khóc, lấy ống tay áo lau nước mắt, đau buồn nhìn Thúy Thúy. Thúy Thúy đọc thật kỹ bức thư mẹ Đại Lâm, không để lọt chữ nào. Đại Lâm thấp thỏm lên quan sát biểu hiện của cô. Ông bà ngoại Thúy Thúy vừa nghe là chúc thư của mẹ Đại Lâm, cũng kích động ghé đầu vào đọc. Đọc hồi lâu, miệng Thúy Thúy cũng hiện ra nụ cười, nói: “Thật hiếm có, cuối cùng cũng chết rồi!”

Đại Lâm lập tức sa sầm nét mặt, anh thật không ngờ, mẹ đã muốn lấy cái chết để đổi lấy sự tha thứ của Thúy Thúy và cuộc sống hạnh phúc sau này của anh, mà Thúy Thúy lại không hề xúc động, đau thương, thậm chí không những không xúc động, đau thương, mà cô còn dương dương đắc ý, vui mừng trước bất hạnh của người khác, Thúy Thúy cũng thật chẳng ra gì! Dù sao mẹ Đại Lâm cũng là mẹ chồng Thúy Thúy cơ mà!

Đại Lâm tức giận giật lại bức chúc thư của mẹ, cẩn thận gấp lại, đút vào túi. Hành động tìm đến cái chết của mẹ Đại Lâm, đã lấy lại được vị trí độc tôn thần thánh trong lòng cậu con trai của mình. Đại Lâm nói giọng đã khá bức bối: “Sao em lại nói thế? Mẹ anh còn chưa chết đâu, bà định thắt cổ thì được anh cứu. Lẽ nào em thực sự mong muốn bà chết, dù thế nào thì bà cũng là mẹ chồng em, bà đã chịu bao khổ cực

vất vả nuôi anh khôn lớn, đối với anh ơn trọng như núi. Em đã cưới anh, thì bắt buộc phải đối xử với bà như chính mẹ đẻ của em. Mặc dù mẹ anh có làm một số việc không được tốt, nhưng dù sao bà vẫn là mẹ của anh. Em bảo anh phải làm sao chứ? Bảo anh đánh bà một trận à? Em có còn biết tôn trọng bề trên không? Có người nói, phụ nữ muốn có cuộc sống hạnh phúc thì phải coi mẹ chồng như mẹ đẻ, không được nói xấu mẹ chồng nửa lời.” Ông ngoại Thúy Thúy nghe xong, tức quá, vợ lấy cây gậy chống của ông, định đánh Đại Lâm một trận.

Thúy Thúy yên lặng nghe xong lời của Đại Lâm, rồi nói: “Anh nói phải lắm!” Ông bà ngoại Thúy Thúy bị câu nói của cháu gái làm giật bắn người. Đại Lâm hớn hở ra mặt, nói: “Thúy Thúy, anh biết em là người thấu tình đạt lý!” Bà ngoại Thúy Thúy giơ tay ra sờ trán Thúy Thúy, xem có phải con bé lại bị sốt hay không. Thúy Thúy cười, nói: “Đại Lâm, mẹ em khổ cực vất vả nuôi em khôn lớn, anh cưới em, thì bắt buộc phải đối xử với bà như với mẹ đẻ của mình, anh nói có phải không?” Đại Lâm nhất thời cứng họng, lúc sau mới trả lời: “Ừ, có lý.” Thúy Thúy chợt cười vang, cười rất lạnh lùng, cười đến độ Đại Lâm cảm thấy tê dại, chỉ nghe thấy Thúy Thúy cười lớn, nói: “Nếu mẹ em đã là mẹ đẻ của anh, mối thù của mẹ không đội trời chung. Mẹ em bị một người đàn bà đẻ tiện hại chết, anh là con trai của bà thì cần phải báo thù cho bà!” Thúy Thúy vừa nói vừa lao vào bếp lấy ra con dao thái thịt, nói với Đại Lâm bằng chất giọng đầy hiểm độc: “Hôm nay anh cầm con dao này chém chết kẻ đã hại chết mẹ em, cũng chính là người mẹ đẻ tiện của anh đó, thì em sẽ tha thứ cho anh. Em sẽ hủy bỏ tổ tụng ly hôn. Nếu anh bị ngồi tù, Thúy Thúy em đây xin thề sẽ chờ đợi anh cả đời!”

Ông ngoại Thúy Thúy đứng bên cười nhạt, nói: “Nói hay lắm!” Con dao thái thịt sáng lấp lánh dưới ánh đèn, Đại Lâm không dám đón lấy, miệng nói liên hồi: “Thúy Thúy, em nói linh tinh gì vậy? Mẹ anh chính là mẹ em mà, mẹ em mất rồi, em còn có mẹ anh mà. Mẹ anh hối hận lắm, em cứ coi mẹ anh như mẹ đẻ là được.” “Tôi chém chết anh!” Thúy Thúy tức quá, toàn thân run bắn lên, điên cuồng cầm dao định lao đến, bị ông ngoại Thúy Thúy giữ chặt lại. Ông ngoại Thúy Thúy cuống lên, nói: “Thúy Thúy, cháu chém chết nó, cháu phải đền mạng! Cháu còn nhỏ, đưa dao cho ông, để ông đi chém chết thằng súc sinh này, ông ngoại đền mạng cho nó cũng đủ rồi!” Ông ngoại Thúy Thúy khó khăn lắm mới giằng được con dao ra, quay người định lao vào Đại Lâm, nghiêng răng kèn kẹt. Đại Lâm thấy tình thế nguy hiểm, vội vàng lẩn thật nhanh, không thấy bóng dáng đâu nữa. Thúy Thúy vẫn không thể nào khống chế nỗi sợ run rẩy của mình, trong ánh mắt hằn sâu sự thù hận thấu xương.

Hôm sau, Thúy Thúy đến tòa án hỏi thăm, hồ sơ ly hôn của cô chỉ mấy hôm nữa sẽ được phán quyết. Không có con, không có tài sản, chắc là sẽ dễ xử thôi.

42. Chương 43

Trại giam Tề Nam.

Vương Hinh và Đại Thiệu nhìn nhau nước mắt giàn giụa, nhưng lại không nói được câu nào. Hai người nhìn nhau không nói, chỉ có nước mắt nói hộ nỗi lòng. Cô quản giáo mỉm cười mãn nguyện, đẩy cửa bước ra. Hồi lâu sau, Đại Thiệu mới cầm được nước mắt, bao lời muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu. Vương Hinh nước mắt lưng tròng, cười hi hi, nói: “Đại Thiệu, râu ria anh lởm chởm, trông người lớn quá nhỉ!” Ha... ha.” Đại Thiệu phì một tiếng, cười nói: “Vừa gặp mặt mà cũng không nói được câu nào tử tế, chê anh già thì em cứ nói thẳng ra!” Vương Hinh thề lưỡi, nói đùa: “Chú Đại Thiệu, lâu lắm không gặp, chú vẫn khỏe chứ!” Minh Minh cười phì một tiếng. Vương Hinh trừng mắt nhìn, nói: “Còn cười nữa, ta búng ngón tay điểm huyệt cho người ngất luôn! Chỉ mày đây ở trong ngục đạo này học được đòn búng ngón tay của người quản giáo, còn chưa khai trương cơ, hôm nay lấy cậu làm thí nghiệm.” Minh Minh cười: “Đòn búng ngón tay của quản giáo là lấy cậu làm bia luyện tập chứ gì?” “Cút!” Vương Hinh trừng mắt. Đại Thiệu cười ha ha, nói: “Hinh, anh nói chuyện nghiêm túc với em, Dương Chiến đó muốn đưa em ra, sao em lại từ chối?” Vừa nghe nhắc đến chuyện này, ánh mắt Vương Hinh liền tối sầm lại. “Để nói sau đi. Cái anh chàng Dương Chiến đó nói anh ta ra điều kiện lên giường với Thúy Thúy để đưa em ra. Nhưng vụ làm ăn này thì Thúy Thúy đã cãi to rồi. Cả đời chị ấy còn chưa có vụ buôn bán nào hơi như thế. Em còn thấy hơi ngưỡng mộ sự may mắn của chị ấy đấy.”

Bốn con mắt của Đại Thiệu và Minh Minh lập tức nổ đom đóm: “Thúy Thúy bị ép lên giường với người khác mà còn nói cãi to sao? Đầu óc em có vấn đề à?” Vương Hinh cuống lên, giậm chân nói: “Tránh xa ra!

Đợi hai người bọn anh gặp được Dương Chiến thì sẽ hiểu được ra lời của em nói chính là chân lý chuẩn xác nhất trong chốn nhân gian này. Hừ hừ hừ, lời của bà chị này nói có bao giờ sai chứ! Vụ mua bán này, chính Dương Chiến mới là người thua lỗ đến mất cả quần. Ha...ha...”

Nhìn khuôn mặt cười sảng khoái của Vương Hinh, Đại Thiệu và Minh Minh cùng tỉ mỉ nghiên cứu và cùng đưa ra nhận định, bây giờ mà làm một cái chứng nhận bệnh tâm thần cho Vương Hinh để ra khỏi ngục còn dễ dàng hơn.

Nhìn Vương Hinh gầy gò yếu ớt, Đại Thiệu và Minh Minh đau xót lắm, hỏi tỉ mỉ Vương Hinh về cuộc sống trong ngục, cô chỉ nói sơ qua, cuối cùng tổng kết: “Đúng là Dương Chiến tài giỏi, quan hệ rộng, quan hệ của gia đình chúng ta và anh Trương đều không giúp được em, lần trước sau khi Dương Chiến đi, cuộc sống của em ở đây đã tốt hơn lên rất nhiều, cũng ít bị giam vào phòng kín, cũng có người chăm sóc, cơ bản là không bị tội gì nữa.”

Đại Thiệu ừ một tiếng, rồi nói luôn: “Ở đây thật hạnh phúc, em định ở đây cả đời hay định thế nào nhỉ?” Vương Hinh lập tức giữ im lặng. Đại Thiệu ghé sát đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Vương Hinh, nói từng tiếng rành rọt: “Hinh Hinh, em hãy nghe anh nói đây! Ngày mai anh sẽ đi tìm Dương Chiến, cô gắng nhanh chóng đưa em ra! Cả đời này em chưa nghe anh lần nào, nhưng lần này, em buộc phải nghe anh!” Một khoảng yên ắng nghệt thở.

Đại Thiệu ăn mặc chỉnh chu, đến công ty Dương Chiến. Sau khi thông báo danh tính, cô thư kí dẫn anh đến văn phòng của Dương Chiến. Vừa vào cửa, Dương Chiến đã đứng dậy mỉm cười tiếp đón anh. Vừa nhìn thấy Dương Chiến, Đại Thiệu đã giật mình, không thể không thừa nhận lời Vương Hinh nói quả thực không sai chút nào. Dương Chiến – người đứng trước mặt anh đây phong độ tuấn tú, khí khái phi phàm, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú không thể chê vào đâu được khiến Đại Thiệu cùng là đàn ông mà nhất thời không thể rời mắt khỏi. Dương Chiến đã quá quen với phản ứng của người khác khi lần đầu tiên gặp anh, cười hòa nhã, mời Đại Thiệu ngồi, nhả nhận hỏi Đại Thiệu thích uống gì.

Đại Thiệu biết mình hơi thất thế, ngại ngừng cười nói: “Nước lọc.” Dương Chiến gọi người rót hai cốc nước lọc. Sau đó Dương Chiến yên lặng nhìn Đại Thiệu, đợi Đại Thiệu nói rõ lý do cuộc viếng thăm. Đại Thiệu vốn huênh hoang, không biết kiêng dè điều gì, lại hơi luống cuống trước mặt Dương Chiến trầm tĩnh chín chắn, bị khí thế của Dương Chiến trấn áp. Đại Thiệu cũng không hiểu tại sao lại như thế, nhưng anh lập tức che đậy rất tài tình sự luống cuống này.

Đột nhiên anh nhớ đến lời Vương Hinh nói hôm qua, nói cô ngưỡng mộ sự may mắn của Thúy Thúy, trong lòng bỗng trào dâng sự bức rứt khó chịu. Dương Chiến vẫn không mở miệng, uống một ngụm nước. Đại Thiệu nhìn thấy bề ngoài bình tĩnh, trấn tĩnh, thậm chí là lạnh lùng của Dương Chiến. Trước tiên, Đại Thiệu bày tỏ sự cảm ơn đối với Dương Chiến. Dương Chiến chỉ nhẹ nhàng nói: “Cậu không cần cảm ơn tôi, nếu cần cảm ơn, cậu và Vương Hinh đều nên cảm ơn Thúy Thúy, việc tôi quyết định cứu Vương Hinh gần như phải dùng tính mạng của cô ấy để đổi lấy.” Đại Thiệu ngẩn người. Sau đó Đại Thiệu nói với Dương Chiến, hôm qua Vương Hinh đã lay chuyển, không còn kiên quyết hành hạ mình, hỏi Dương Chiến liệu có thể nhân cơ hội mà ra tay hành động? Dương Chiến gạt đầu: “Được, tôi sẽ đi gặp Vương Hinh rồi tiến hành bước tiếp theo.”

Đại Thiệu cảm kích cáo từ.

Suốt một năm nay, Dương Chiến vì chăm sóc Thúy Thúy đã không còn thời gian để vui chơi, giải trí, bạn bè đều nói, đại công tử Dương gia kiêu ngạo bất kham ngày trước không hiểu hôm nay ăn phải thuốc gì mà lại hóa thân thành người đàn ông hoàn hảo đến vậy. Dương Chiến tự chế nhạo mình đã ăn phải thuốc mê hồn của Thúy Thúy, bạn bè đều cười vang.

Mấy hôm nay, Dương Chiến cố gắng để không nghĩ về chuyện Thúy Thúy, trong công ty, anh cũng cố tránh mặt Thúy Thúy. Thực ra, anh và Thúy Thúy đều đang cố tránh mặt nhau, đều ngồi lì ở phòng làm việc, có chuyện gì đều truyền đạt qua thư kí, nếu có việc bắt buộc phải gặp nhau, cũng chỉ lạnh lùng nói vài câu thật ngắn gọn, nói xong là đi ngay. Mọi người trong công ty đều nhận thấy sự khác thường này, thì thầm bàn tán xôn xao, nhưng không dám nói công khai lấy một lời. Tuần trước Thúy Thúy đã nộp đơn xin nghỉ việc, và nói nhỏ thêm: “Tổng giám đốc Dương, tôi sẽ tìm công việc khác, số tiền tôi nợ anh, tôi nhất định sẽ trả hết.” Dương Chiến không ngăn đầu lên, xé luôn lá đơn từ chức của Thúy Thúy, lạnh lùng nói: “Hợp

đồng cô kí là hợp đồng cả đời. Nếu cô vi phạm điều khoản, tiền bồi thường sẽ tính theo số tiền lương mấy chục năm sau của cô. Đền không nổi thì quay về mà làm việc đi.”

Thúy Thúy không nghĩ đến việc này, định nói nhưng không biết nói gì, gãi gãi đầu, đành phải quay về tiếp tục làm việc. Dương Chiến sau khi tiễn Đại Thiếu ra về, ngắm nhìn chiếc thuyền buồm trên mặt biển phía xa, suy nghĩ trầm trở. Một lát sau, không biết anh nghĩ ra điều gì, gọi điện thoại ột người bạn ở nước ngoài, hỏi xem dạo này có những cô người mẫu quốc tế nào đang có show diễn tại Trung Quốc. Vừa vặn có một cô người mẫu Địa Trung Hải nổi tiếng, mấy hôm nay đang ở gần Thanh Đảo.

Dương Chiến nhanh chóng liên lạc được với cô ta, hẹn cô ta cùng đi ăn tối, cô ta nói vô cùng vinh hạnh. Ngày hôm sau, vào giờ tan ca, cô người mẫu Địa Trung Hải đã đến sớm, ở nhà rửa rồi bèn chủ động đến tìm Dương Chiến. Khi cô người mẫu Địa Trung Hải dẫn theo mấy người bảo vệ lộng lẫy xuất hiện ở công ty Dương Chiến, dường như tất cả mọi người đều sôi nổi hẳn lên. Rất nhiều người nhận ra cô, điên cuồng chạy theo đòi xin chữ ký, cô vui vẻ kí cho từng người một. Những người có được chữ kí của cô đều ôm trước ngực, kích động đến độ không thốt lên lời. Dương Chiến vội vã ra đón tiếp cô, chào hỏi bằng tiếng Đức và ôm hôn cô. Trước bao con mắt đổ dồn của mọi người, anh dùng ngôn ngữ cơ thể kích thích bộ phận mẫn cảm của cô. Sau khi cơ thể cô bị trêu ghẹo, hơi thở cũng gấp dần lên, ôm thật chặt Dương Chiến, phần khích cười nói với anh.

Thúy Thúy đang chuẩn bị về, yên lặng đứng một góc quan sát tất cả những việc vừa xảy ra. Cô đã nhìn thấy cô người mẫu này trên ti vi và tạp chí, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, lập tức bị vẻ đẹp và mê lực của cô ấy làm cho điên đảo, vừa rồi cũng đi theo đám đông để xin chữ kí, và cũng đã giữ cẩn thận.

Lúc này đây, cô thấy Dương Chiến và cô ấy ôm hôn lão luyện, có những cử chỉ kích thích rất lộ liễu, sau đó Dương Chiến mặc áo khoác, đưa cô ta rời khỏi công ty, Thúy Thúy xót xa dụi dụi mắt. Bây giờ, bạn gái “chính thức” của Dương Chiến đã xuất hiện, rất nhiều nhân viên đều nghĩ rằng Thúy Thúy bị Tổng giám đốc Dương chơi chán rồi thì vứt đi. Cô vẫn còn ở lại công ty, có lẽ là do Tổng giám đốc Dương thương hại cô, cũng có thể là cô vẫn cố bám riết lấy Tổng giám đốc mà thôi nhưng Thúy Thúy bị thất sủng là điều chắc chắn. Mấy hôm trước quan hệ giữa Tổng giám đốc Dương và Thúy Thúy căng thẳng, mọi người đã đoán biết được cả rồi, nhưng hai người họ vẫn chưa chính thức cắt đứt, mọi người cũng không dám công khai nói gì. Bây giờ Tổng giám đốc Dương và cô người mẫu ôm hôn nhau, ai còn không hiểu nữa chứ. Thúy Thúy thực sự đã bị Tổng giám đốc Dương đuổi vào lãnh cung rồi. Bao nhiêu người đều ngưỡng mộ Thúy Thúy, bao nhiêu người đều đang đợi để cười nhạo vào mặt cô, bao nhiêu người đều đang chờ đợi cái ngày cô thất sủng.

Mặc dù Thúy Thúy đối xử rất hòa nhã, quan tâm với tất cả mọi người, nhưng sự sủng ái của Tổng giám đốc Dương với cô khiến cho rất nhiều người đều vô cùng đố kị ganh ghét. Dù Thúy Thúy có tốt bụng vui vẻ hơn nữa cũng không thể nào dập tắt ngọn lửa đố kị trong lòng họ. Vừa nãy, khi Dương Chiến đi ra, tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi xem anh sẽ đối xử với Thúy Thúy ra sao, nhưng từ đầu đến cuối, Dương Chiến đều không hề liếc nhìn Thúy Thúy lấy một cái. Thế là mọi người đã yên tâm, từ giờ trở đi, họ có thể thoải mái mà giẫm đạp Thúy Thúy rồi, chỉ sợ mấy hôm nữa, Thúy Thúy bị Dương Chiến đuổi cổ ra khỏi công ty, họ có muốn giẫm đạp Thúy Thúy cũng không giẫm được nữa. Mau giẫm thôi, lỡ mất dịp này là không còn cơ hội nữa đâu!

Thúy Thúy lặng lẽ mặc áo khoác, chuẩn bị ra về. Cô thư kí cười vang, nói: “Thúy Thúy à, áo này cô mua ở đâu vậy?” Thúy Thúy trả lời: “Carrefour”. Cô thư kí ấy ồ lên một tiếng, bĩu môi, nói đầy khinh mạn: “Quần áo của tôi đều mua ở Bách hóa Ánh nắng mặt trời và Mùa xuan Paris, cô nhìn cái áo khoác này của tôi đây, hàng hiệu đấy, rất hiếm, tôi phải bỏ ra mất hơn 2 vạn mới mua được đấy! Thúy Thúy, cô mua cái áo khoác này ở Carrefour mất mấy vạn thế?” Mấy cô gái bên cạnh lập tức cười vang. Cái việc giậu đồ bìm leo này thật không mất chút công sức nào, hơn nữa còn là người khác đứng ra giúp mình xả hận, mình cứ thế mà hưởng, ai lại chịu bỏ qua chứ? Trong lòng Thúy Thúy hiểu rất rõ tâm lý bọn họ, nhưng vẫn trả lời tỉnh bơ: “Tôi mua lúc được giảm giá, 60 tệ.” Mấy cô gái cười ha ha, càng châm chọc cay độc hơn: “Tôi nói rồi mà, cái thứ áo này của cô cũng chỉ đáng giá ngần ấy thôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái áo này cũng rất hợp với cô, ha... ha, buồn cười chết đi mất, đồ đắt tiền, cô mặc vào cũng không được thoải mái tự nhiên, đúng không nào?”

Một người khác nói: “Thúy Thúy à, Tổng giám đốc Dương chiều chuộng cô thế, cô bảo Tổng giám đốc

Dương mua cho cô mấy bộ đồ đắt tiền đi, cô mặc thứ quần áo rẻ tiền này, không thấy làm mất mặt công ty chúng ta sao?” Thúy Thúy lắc đầu nói: “Tôi sẽ không bảo Tổng giám đốc Dương mua quần áo cho tôi.” Câu nói này làm cho bao người bĩu môi giễu cợt. Có người nói: “Ôi, Thúy Thúy, là cô không muốn bảo Tổng giám đốc Dương mua cho cô, hay là Tổng giám đốc Dương vốn chẳng hề muốn mua cho cô?” Có người nói: “Thế thì giờ cô có hối hận cũng muộn rồi, bây giờ cô có muốn bảo Tổng giám đốc Dương mua đồ cho cô, e rằng Tổng giám đốc cũng không thể mua rồi. Hôm nay cô có nhìn thấy cô người mẫu nổi tiếng thế giới đó không? Tuyệt đẹp. Nếu tôi mà có tiền, tôi cũng sẽ mua cho cô ấy thật nhiều quần áo, ai còn nhớ được cái gì mà Phi Phi, cái gì mà Thúy Thúy nữa cơ chứ.” Thúy Thúy chẳng nói gì, lạnh lùng nhìn bọn họ, con tim đang rỉ máu. Nhân tình thế thái thật tàn nhẫn vô lương tâm, khi Dương Chiến vừa trở mặt với cô, những người này không nỡ bỏ lỡ mất một giây lập tức lao đến như đàn dơi khát máu người, muốn hút cạn kiệt cô. Một người đồng nghiệp dạo trước đã để xảy ra một sai sót nghiêm trọng trong công việc, được Thúy Thúy kịp thời phát hiện mới cứu được sự tổn thất vô cùng to lớn. Dương Chiến muốn đuổi việc cô ta, nhưng Thúy Thúy thấy cô ấy mới sinh con, vừa mới được làm mẹ, có phần phân tâm là điều có thể tha thứ được, nên đã cố gắng hết sức nói đỡ hộ cô ta trước mặt Dương Chiến, nhờ đó mới giữ được công việc của cô ta. Còn có một người mới tốt nghiệp đại học, chưa quen với công việc, chính Thúy Thúy đã không quản ngại ngày đêm giúp cô làm quen với công việc, đi vào đúng quỹ đạo. Rồi lại có một người mua nhà, đi khắp nơi vay mượn tiền, hỏi đó Thúy Thúy vẫn đang vất vả dành dụm tiền để mua mộ ẹ, nhưng Thúy Thúy vẫn cho cô ta vay 2 vạn, không viết ngày phải trả tiền, nói là đợi đến khi nào cô ta dư dả về kinh tế hãy trả cũng chưa muộn.

Hôm nay, thái độ của họ thực sự khiến Thúy Thúy đau lòng. Cuộc đời như màn kịch, mỗi người đều đang đeo mặt nạ để diễn kịch, khi không cần cái mặt nạ này nữa, lập tức vứt đi, rồi lại thay một chiếc mặt nạ khác để tiếp tục diễn vở kịch cuộc đời. Lòng Thúy Thúy đau đớn xót xa, nhưng mắt lại ráo hoảnh.

Cô lặng lẽ bước ra ngoài, tiếng cười phía sau lưng dâng cao như nước triều dâng, từng đợt sóng cứ xô tới, đập tan trai tim đã bị tổn thương của Thúy Thúy. Một vị phó giám đốc thực sự không thể nghe lọt tai được nữa, thấy Thúy Thúy bước đi lảo đảo, ông tự đặt mình vào vị trí của Thúy Thúy, cảm nhận được nỗi tuyệt vọng và đau khổ mà Thúy Thúy đang phải chịu đựng. Ông lập tức lên tiếng, bảo ai đến giờ về thì về, ai làm thêm giờ thì làm thêm, không được làm ồn ào huyền não. Mọi người hờn dỗi giải tán.

Dương Chiến và cô người mẫu Địa Trung Hải tiến vào khách sạn Vương Triều, sau bữa tối, suốt cả một đêm họ quấn lấy nhau điên cuồng, đất trời như quay cuồng theo họ, cả cơ thể đạt được sự thỏa mãn hoàn toàn. Còn con tim thì sao? Có thể vốn không thể biết nó ở chốn nào? Thúy Thúy vẫn đi làm bình thường, vẫn cố gắng làm việc như trước, chỉ là gần như không nói gì nữa.

Đối với sự chế giễu, đồng tình lúc ngầm lúc tỏ của mọi người, cô tỏ ra như thể không có việc gì xảy ra, vẫn giữ tư thế của một nhân viên cổ cồn trắng. Đợi Vương Hinh ra khỏi ngục, sẽ là ngày mất của cô. Lặng lẽ tiến vào sự yên tĩnh và bóng tối vĩnh hằng, đối với cô, đó có thể là một điều hạnh phúc.

43. Chương 44

Trại giam Tề Nam.

Vương Hinh xuất hiện, đôi mắt đen nhánh lướt khắp người Dương Chiến một lượt, không nhìn thấy Thúy Thúy, rất thất vọng: “Này, chị tôi đâu?” Dương Chiến chẳng buồn đứng lên, nói: “Không biết!” Vương Hinh nổi giận: “Anh không biết? Anh và chị tôi đã có thứ quan hệ đó, anh còn nói anh không biết?”

Im lặng.

Hồi lâu, Vương Hinh thấy Dương Chiến không thèm trả lời cô, cô đành phải nén cơn giận, hỏi thêm: “Này, thế chị tôi khỏe không?” “Không biết!” Dương Chiến nói: “Trước đây, ngày thăm tù nào cô ấy cũng đến thăm cô, cô không chịu gặp, bây giờ cô nói những lời này thì có ý nghĩa gì chứ?” Vương Hinh bực bội nói: “Đó là trước đây, tôi rất nhớ chị ấy, chị ấy ra sao rồi?” Dương Chiến lạnh lùng nói: “Tôi thực sự không biết. Hơn nữa, tôi và cô ấy chẳng có bất cứ mối quan hệ gì, cô đừng có nói linh tinh, để tránh bị người khác hiểu nhầm, ảnh hưởng tới thanh danh trong sạch của tôi.” “Anh nói gì cơ?” Vương Hinh kéo mạnh tai mình, sợ mình nghe nhầm. Dương Chiến cười nhạt: “Hôm nay tôi đến đây không phải để thảo luận xem cô có muốn ra ngoài hay không. Xem ra cô không hoan nghênh tôi lắm, thế thì xin lỗi, tôi đi thì hơn!” Nói xong, Dương

Chiến đi ra ngoài. “Quay lại!” Vương Hinh tức giận giậm chân hét lớn: “Tôi muốn ra ngoài! Tôi phải đi thăm Thúy Thúy!” Dương Chiến gạt đầu: “Ừ, hiểu rồi!” Sau đó rời khỏi đó.

Dương Chiến lập tức huy động mối quan hệ, để nhân viên ở nơi đăng kí kết hôn chủ động đến trại giam, đưa cho Vương Hinh và Đại Thiều giấy đăng kí kết hôn. Sau đó viết lá đơn đề nghị nhân tính hóa quản lý, lợi dụng mối quan hệ, để Vương Hinh và Đại Thiều động phòng. Hai tháng sau, Vương Hinh có thai, nhanh chóng được tại ngoại. Hôm Vương Hinh ra khỏi ngục, Dương Chiến đến đón cô, Vương Hinh hít thở bầu không khí tự do, đắc ý nói: “Cuối cùng cũng được ra rồi! Anh đợi xem tôi sẽ xử lý anh thế nào!” Dương Chiến mỉm cười, nói: “Cô vẫn nên chú ý giữ gìn cái thai thì tốt hơn. Nếu như đứa trẻ bị cô xử lý mất, thì cô vẫn phải quay trở lại đây đây!” “Cút!”

Dương Chiến từ sau khi lên giường với cô người mẫu Địa Trung Hải, tính cách phong lưu đa tình và chơi bởi vô độ của anh hoàn toàn bùng nổ hoặc có thể nói là đã khôi phục phong cách trước đây của anh. Điều này khiến cho đám bạn ăn chơi xu nịnh của anh vui mừng khôn tả. Đại công tử nhà họ Dương cuối cùng cũng đã khôi phục được thần chí, lại trở về giữa vòng tay bạn bè. Thế là gần như ngày nào họ cũng hẹn Dương Chiến đi ca hát vui chơi thâu đêm. Tính dục trong người Dương Chiến như được kích thích cao độ, gần như mỗi đêm anh lại thay một người đẹp, không phải là người mẫu thì cũng là những người phụ nữ nổi tiếng.

Thế là những tin tức về anh đều được để lên trang đầu, hầu như chỉ là thông tin về việc anh lại thuê phòng trong khách sạn với người đẹp nổi tiếng nào, hoặc là anh có mối quan hệ mật thiết với ngôi sao nào. Ngày lễ hôn nhân đại sự của Dương Chiến đã gần kề, Dương Chiến bắt đầu bàn bạc với gia tộc nhà vị hôn thê cụ thể chi tiết về cuộc hôn nhân thương nghiệp này.

Ngày ngày, Thúy Thúy vẫn giữ nụ cười trên môi, chỉ có điều, nụ cười đó ngày càng trống rỗng, ngày càng lạnh nhạt. Ông bà ngoại Thúy Thúy cũng đã biết được việc bố Thúy Thúy tái hôn và việc hai bố con đoạn tuyệt quan hệ qua những lời nói bóng gió của Thúy Thúy. Ngoài việc chửi mắng bố Thúy Thúy là đồ súc sinh táng tận lương tâm, cũng chả có cách nào. Lúc này Vương Hinh và Đại Thiều đã kết hôn, Vương Hinh sắp được ra khỏi tù. Ông ngoại và Thúy Thúy bàn bạc riêng với bố mẹ Vương Hinh muốn sửa di chúc, để lại căn nhà và cửa hàng của mình lại cho Thúy Thúy, để đứa trẻ mồ côi tội nghiệp này sau này còn có chỗ dung thân, không đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ. Bố mẹ Vương Hinh nhiệt liệt tán thành, nói Vương Hinh đã có quá đủ rồi, hai bố mẹ khỏe mạnh, gia sản bẽ thế, Đại Thiều yêu thương cô hết lòng. Còn Thúy Thúy, ngoài bộ quần áo mặc trên người, gần như chẳng có gì cả. Thế là mọi người đã bàn bạc xong xuôi, chỉ chờ việc ly hôn của Thúy Thúy được giải quyết xong, là sẽ đi sửa di chúc, để lại toàn bộ cho Thúy Thúy. Sau khi biết chuyện, Thúy Thúy kịch liệt phản đối, đồng thời giấu chứng minh thư của mình ở công ty, kiên quyết không nhận tài sản của ông bà ngoại. Ông ngoại giận quá hỏi tại sao, Thúy Thúy lại nói, cô không dùng đến.

Thúy Thúy ở nhà ông bà ngoại ngày càng gầy đi, tâm sự trong lòng cô quá nặng nề. Mỗi bữa cơm, cô chỉ ăn một chút là không thể nuốt nổi nữa. Buổi trưa, cô thường không ăn cơm, chỉ ngồi bên bờ biển, nhìn những con sóng nhấp nhô, rồi ngẩn người ra.

Phòng làm việc của Dương Chiến và cô mặc dù chỉ cách nhau một bức tường, nhưng khoảng cách giữa hai người lại xa vời như chân trời góc biển, xa cách đến độ cả đời này cũng không thể đi đến bên bờ của nhau. Một số nhân viên hay đưa chuyện cứ nhìn thấy Dương Chiến và ngôi sao nữ nào có tin đăng báo là lập tức rôm rả kéo Thúy Thúy lại xem, Thúy Thúy không xem, họ bèn ném cái trang có tiêu đề nổi bật đó lên bàn làm việc của cô. Những trang web lớn trong nước cũng có đăng tin, họ nhân lúc nghỉ trưa ép Thúy Thúy đến đọc, sau đó từ từ thưởng thức khuôn mặt chuyển dần sang trắng bệch như đang chịu cực hình của Thúy Thúy. Thúy Thúy luôn im lặng, xem xong thì lặng lẽ rời khỏi đó. Điều này khiến bọn họ vô cùng tức giận, cái cảnh tượng Thúy Thúy gào khóc mà họ mong đợi chưa một lần xuất hiện.

Đạo này, trên báo giấy lại đang rầm rộ đăng tin về đám cưới của Dương Chiến, họ lại phát hiện ra mục tiêu mới. Khi người quản lý không ở đó, họ bèn túm tụm nhau lại xì xào bàn tán, sau đó đi hỏi xem Thúy Thúy cảm thấy gì, Thúy Thúy chỉ mỉm cười, nói: “Chúc mừng Tổng giám đốc Dương.” Rồi không nói thêm gì nữa.

Dưới sự khuyên nhủ của mẹ, nhân lúc chưa ly hôn, Đại Lâm thường xuyên tìm đến Thúy Thúy, muốn cứu vãn tình cảm. Đại Lâm không có việc, không thể nào có thể tìm được người phụ nữ có điều kiện tốt như Thúy Thúy. Hơn nữa Thúy Thúy thật thà, đang không có nơi nương tựa, tiền lương lại cao, nịnh nọt làm cho Thúy Thúy mềm lòng đối ý cũng không phải là điều không thể.

Hôm nay, Đại Lâm đợi Thúy Thúy về nhà, tặng cho cô một nồi đất nóng hổi, còn nói là mẹ Đại Lâm đặc biệt hầm cho cô, hầm suốt cả một buổi chiều, mẹ Đại Lâm không nỡ ăn một miếng. Hơn nữa, mẹ Đại Lâm và Đại Lâm đã rất lâu không nỡ bỏ tiền ra mua gà ăn. Thúy Thúy dường như không nghe thấy, gõ cửa bước vào phòng. Ông ngoại Thúy Thúy bảo Đại Lâm hãy chết đi thật xa cho khuất mắt. Đại Lâm không đi, ở ngoài cửa nâng nồi canh gà trên tay, nài nỉ van xin Thúy Thúy “ăn một miếng đi, ăn một miếng đi.” Đại Lâm đứng ở ngoài cửa gần một tiếng đồng hồ, Thúy Thúy đã ăn xong bữa tối, Đại Lâm vẫn ở ngoài cửa van xin. Bà ngoại Thúy Thúy thấy không đành lòng, bèn nói: “Ôi, Đại Lâm cũng thật đáng thương, thực ra mà nói, mẹ cậu ta chẳng ra gì, nhưng Đại Lâm, ngoài việc yếu đuối ra, cũng không có lỗi nào nghiêm trọng.” Thúy Thúy đứng dậy, mở cửa, ông bà ngoại vội vàng đi theo. Đại Lâm thấy Thúy Thúy bước ra, kích động đến nỗi giọng điệu cũng cao lên, đưa nồi canh gà đang cầm trong tay cho Thúy Thúy, nói: “Thúy Thúy, em mau ăn đi, vẫn còn nóng hổi đấy, mẹ anh hầm cả một buổi chiều.” Thúy Thúy mỉm cười, nói: “Anh về đi, có chết tôi cũng không ăn đồ mẹ anh nấu đâu.” Nói xong, đi vào, đóng cửa. Đại Lâm ở bên ngoài, ngẩn người nhìn cánh cửa chống trộm bằng sắt, muốn khóc nhưng không khóc nổi.

Một thời gian trôi qua, cuối cùng tòa án cũng đưa ra phán quyết ly hôn. Thúy Thúy nhìn tờ chứng nhận ly hôn, cười nhạt, Đại Lâm nhìn tờ chứng nhận ly hôn, khóc lóc. Cuộc hôn nhân này, một cuộc hôn nhân đã giày vò biết bao người lâu nay, cuối cùng cũng đã kết thúc rồi, Thúy Thúy bỗng cảm thấy thật nhẹ nhõm.

44. Chương 45

Công ty Dương Chiến.

Hôm nay, một cô đồng nghiệp biệt danh Công chủ các hạ, nhờ Thúy Thúy giúp cô làm một bảng báo giá, sau đó cô ta cầm bảng báo giá này lớn tiếng mắng mỏ Thúy Thúy giữa công ty, nói Thúy Thúy làm sai, Thúy Thúy lơ là chức trách của mình, không xứng đáng là thư kí thân cận của Tổng giám đốc Dương. Cô ta làm ồn ào khiến mọi người đều ủa đến xem, phó tổng giám đốc báo cáo với Dương Chiến. Dương Chiến đích thân đi xử lý. Người đó nhìn thấy Dương Chiến đến, lập tức thay đổi hẳn bộ dạng ghê gớm chưa ngoa vừa này, hóa thân thành cô gái yếu ớt mỏng manh trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao, khóe mắt đỏ đỏ, miệng chum chím, giọng nói yêu kiều dịu dàng, ánh mắt mang theo chút tình tứ. Cô ta nói với Dương Chiến đầy ắp oán: “Tổng giám đốc Dương, đây là bản báo giá Thúy Thúy làm, Tổng giám đốc xem đi, chỗ này, chỗ này, chỗ này, tất cả là tính sai ba chỗ. Tính sai một cách ngớ ngẩn không thể chấp nhận nổi, không biết Thúy Thúy đang nghĩ gì nữa, lại để xảy ra lỗi nghiêm trọng thế này? Trị giá của bản hợp đồng này làm cho công ty chúng ta tổn thất mấy triệu tệ, Tổng giám đốc Dương phải gánh vác số tổn thất này đấy ạ?” Dương Chiến nhìn bảng báo giá, hỏi: “Cụ thể tổn thất bao nhiêu?” Cô gái đó biết Dương Chiến làm việc rất nghiêm khắc, cầu toàn, cô cũng biết Dương Chiến chắc chắn sẽ hỏi cụ thể tổn thất bao nhiêu, do đó, cô ta tính sẵn trước, rồi học thuộc lòng luôn. Lúc này đây, cô ta lập tức báo cáo: “Cụ thể tổn thất sau trăm năm mươi tư vạn ba nghìn bảy trăm hai mươi ba tệ!” Sau đó, cô mỉm cười chờ đợi Dương Chiến biểu dương khen ngợi.

Nhưng Dương Chiến lại không nói gì, nhìn tỉ mỉ bảng báo giá, hỏi Thúy Thúy trước mặt toàn bộ mọi người trong công ty: “Cô giải thích thế nào?” Thúy Thúy biết rõ đây là một âm mưu, nhưng không hề chỉ trích bất cứ ai, bình tĩnh trả lời: “Bảng báo giá này không phải do tôi làm, bảng báo giá tôi làm khi này đã đối chiếu nhiều lần từng con số, ba chỗ này chắc chắn không phải là những con số này. Nhưng bản tôi đưa cho cô ấy khi này, tôi không giữ lại bản sao.” “Sao không giữ lại bản sao?” Dương Chiến lạnh lùng hỏi, trong giọng điệu như ngầm mang tín hiệu báo có nguy hiểm. Thúy Thúy nhìn thẳng vào mắt anh, không hề sợ hãi: “Đây không phải là công việc của tôi, cô ấy nói là công việc của cô ấy quá bận, làm không xuể, nhờ tôi giúp cô ấy tính bảng giá, tôi chỉ giúp đỡ mà thôi, vì sao phải giữ bản sao lại?” “Rất tốt.” Dương Chiến nói: “Theo như tôi biết, ba con số sai lệch này phải tính trong toàn bộ cả hợp đồng, không thể tính ra trong vòng có mấy phút, sẽ khá phức tạp, cho dù là sử dụng phần mềm chuyên nghiệp thao tác trên máy vi tính, ít nhất cũng phải mất 20 phút, có đúng vậy không nhỉ?”

Mọi nhân viên đều thi nhau gật đầu.

Dương Chiến quay sang nói với cô nhân viên đã tự thấy đại sự không thành: “Từ khi Thúy Thúy làm xong đưa cho cô, cô phát hiện ra đến bây giờ, mới chỉ có mười mấy phút, mà cô lại tính ra được không sai lấy một con số, xin hỏi, cô dùng cách gì để tính? Tính nhầm à?” Việc đến nước này, cô nhân viên không nói

được gì, chỉ có thể gặt đầu. Dương Chiến tiện tay lấy một tờ giấy trắng, viết một phép tính phức tạp vào đó, nói với cô ta: “Những con số này còn đơn giản hơn con số trong bảng giá nhiều, bây giờ, tôi cho cô 10 phút, cô hãy tính nhẩm ra kết quả cho tôi. Trong vòng 10 phút, cả một đại sảnh rộng đều im bật, chỉ có tiếng nhịp tim đập của cô nhân viên đó, mồ hôi chảy thành dòng dọc sống lưng cô ta.

Cô không thể nào ngờ được Dương Chiến bình thường ít nói mà lại thông minh tinh tường đến thế, không có việc nào qua nổi mắt anh. Cô tuyệt vọng nghĩ, mình sắp bị khai trừ đầy nhục nhã đây. Mười phút sau, cô ta không đưa ra được bất cứ đáp án nào. Dương Chiến lại dặn nhân viên, cầm bảng báo giá này đến văn phòng Thúy Thúy và văn phòng cô nhân viên này, mỗi nơi in một tờ giấy. Hai tờ in mới nhanh chóng được đưa ra, Dương Chiến cầm ba bảng giá, nói với tất cả nhân viên: “Máy in trong văn phòng Thúy Thúy không thường xuyên dùng đến, một hộp mực dùng rất lâu, thời gian dài, nét chữ không được mới lắm, còn máy in trong văn phòng đó, ngày này cũng dùng, hộp mực thay liên tục, nét chữ in ra rất mới. Mọi người hãy xem nét chữ trong bảng giá đầu tiên là mới hay là không mới?”

Mọi người đều xem, và trong lòng đều hiểu rõ.

Dương Chiến vứt ba bảng giá, quay người bước đi, bước mấy bước, đột nhiên quay lại, trên mặt nở nụ cười hiểm ác, nói: “Thúy Thúy, cô không có khả năng điều tiết mối quan hệ, khiến cho cấp dưới âm mưu hãm hại cấp trên, tôi tuyên bố, từ ngày hôm nay, cách chức Thúy Thúy, để lại quan sát ở bộ phận thấp nhất.” Dương Chiến nói xong, đi luôn về phòng làm việc. Mọi người đều im lặng, một que tăm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng. Một lát sau, có lệnh từ trên xuống, niệm tình cô nhân viên vi phạm lần đầu, bỏ qua. Mọi người càng im ắng hơn, còn nghe thấy cả một sợi tóc rơi xuống đất. Sau đó, các bộ phận đều bàn tán xôn xao, sự xáo trộn nhân sự này nói lên điều gì? Tổng giám đốc Dương đang nghĩ gì? Lẽ nào lại muốn gây nên thảm cảnh? Mọi người bất giác có cảm giác lo sợ, càng cố gắng làm việc, không dám lơ là.

Công chủ các hạ từ đáy vực tuyệt vọng trở lại đỉnh cao khích động, trong lòng nghĩ: “Cuối cùng Tổng giám đốc Dương cũng thích mình rồi, cuối cùng Tổng giám đốc Dương cũng thích mình rồi, tuyệt quá!”

Thúy Thúy không hề để tâm đến những ánh mắt thương hại của mọi người, rời khỏi phòng làm việc của cô, chuyển đến phòng đông người, bị Dương Chiến phân đến làm cấp dưới của công chủ các hạ. Công chủ các hạ nghĩ đủ mọi cách để hành hạ giày vò cô, Thúy Thúy không hề lên tiếng, cứ làm đúng phận sự của mình.

Tâm lý con người là luôn đồng tình với kẻ yếu. Những người trước đây đổ kị với Thúy Thúy giờ nhìn thấy Công chủ các hạ càng lúc càng giễu võ giương oai ngạo mạn, còn Thúy Thúy dù hàng ngày bị ức hiếp nhưng vẫn im lặng chịu đựng, Tổng giám đốc Dương thì không hề hỏi han gì đến, nên đều phần nộ bất bình. Mặc dù không dám nói thẳng với Dương Chiến, nhưng lại ngầm tổ chức thành liên minh, ra sức ức hiếp Công chủ các hạ, việc gì cũng tìm cách đối chọi với cô ta.

Công chủ các hạ ngày càng khó mà yên ổn làm việc, nhưng cô ta không tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, thậm chí oán hận Thúy Thúy đã lên lút kích động mọi người gây khó dễ cô ta, thế nên càng gây khó khăn cho Thúy Thúy thậm chí hơn. Còn về việc Thúy Thúy bị Công chủ các hạ ức hiếp, chính là nội dung trong kế hoạch của Dương Chiến: “Chỉ cần cô nói mềm mỏng với tôi một câu, hoặc là trực tiếp đến tìm tôi, nói cô ta ức hiếp cô, tôi đuổi việc cô ta thì cũng chỉ cần một câu nói là xong. Sao cô cứ cố tình cương đến cùng với tôi, vậy để tôi xem lúc nào cô mới chịu thua.”

45. Chương 46

Dương Chiến bỏ ra số tiền khổng lồ để mua dây chuyền sản xuất, chuẩn bị sản xuất hàng loạt máy móc đó. Tổng giám đốc Ngô sau khi đã biết tường tận sự việc bèn gọi điện thoại cho Dương Chiến, hẹn anh nói chuyện. Dương Chiến đến đúng hẹn. Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Ngô, Tổng giám đốc Ngô đưa cho Dương Chiến xem những tài liệu mà bên trình thám thương nghiệp do ông thuê đã điều tra ra được. Dương Chiến xem xong, não bộ liền lập tức phân tích ra những tài liệu này anh hoàn toàn có thể ứng phó được, không thể uy hiếp nổi anh. Dương Chiến đặt tài liệu xuống, hơi mỉm cười, nhìn Tổng giám đốc Ngô với ánh mắt khiêu chiến, nhưng không nói gì.

Tổng giám đốc Ngô nhìn thẳng vào mắt Dương Chiến, lật bài ngửa. Ông cũng đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua chuộc một kỹ sư cùng thiết kế bản vẽ kỹ thuật với Thúy Thúy trong công ty của Dương Chiến, nhận

được tin tình báo về việc Thuý Thuý đã phản bội, nói ra bí mật thương nghiệp. Từ khi Dương Chiến ngồi xuống, cả hai người đàn ông đều không nói câu nào, nhưng ánh mắt nhìn nhau đăm đăm sát khí lại giống như con dao sắc xẻ bầu không khí ngưng tụ lại thành những mẩu vụn. Đối kháng, trầm mặc, luôn khiến những người chưa trưởng thành sụp đổ, không thể chịu đựng nổi. Nhưng hai người đàn ông trưởng thành, chín chắn Dương Chiến và Tổng giám đốc Ngô đều có vẻ rất thích thú với kiểu đối chọi quyết liệt ngang sức ngang tài này. Mặt Dương Chiến tỉnh bơ, đọc xong hết toàn bộ tình báo về Thuý Thuý, mỉm cười đặt tài liệu xuống, bình tĩnh nói: “Chú à, tôi sắp kết hôn rồi, hoan nghênh chú đến dự tiệc cưới. Còn về Thuý Thuý, tôi đã lợi dụng xong quân cờ này rồi, nếu chú muốn lấy lại thì tùy chú thôi. Hồi đầu, tôi đối xử tốt với cô ta hoàn toàn là có mục đích, tôi chưa bao giờ phủ nhận điều này. Chú à, còn việc gì nữa không? Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin cáo từ!”

Tổng giám đốc Ngô lắc đầu, nói: “Không có việc gì nữa, tôi sẽ khởi tố pháp luật. Chiều nay tôi sẽ nộp đơn cho viện kiểm sát về mọi tội chứng của Thuý Thuý.” Dương Chiến cười, nói: “Việc này chẳng liên quan gì đến tôi!” Sau đó anh ngẩng cao đầu, dong dạc bước đi. Có nhiều lúc, nỗi hận còn có sức mạnh hơn tình yêu. Sau khi Dương Chiến đi khỏi, Tổng giám đốc Ngô không hề đến viện kiểm sát tố cáo Thuý Thuý như ông nói, mà gọi điện thoại cho Thuý Thuý, hẹn cô gặp mặt nói chuyện. Dương Chiến đã trưởng thành nhanh chóng một cách đáng kinh ngạc trong thương trường. Giờ đây anh đã là một con chim ưng khoẻ mạnh có thể tự dựa vào sức mạnh đôi cánh của mình mà bay liệng khắp bầu trời xanh. Bất luận tốc độ và sức mạnh, cả trí tuệ nữa đều nổi bật trong những người đồng trang lứa, khó mà bì được, khiến bao người đều rất ngưỡng vọng. Anh nổi tiếng trong giới kinh doanh về sự tàn độc vô tình, nổi tiếng về sự quỷ quyệt đa mưu, nổi tiếng về sự ngạo mạn bất kham.

Tổng giám đốc Ngô dù sao cũng đã có tuổi rồi, ông không có nhiều sức lực mà tiếp tục vụ kiện tụng kéo dài với Dương Chiến. Một bên thắng kiện, một bên thua kiện, toà án lại thụ lý lại, sau đó lại tiếp tục có một bên thắng kiện, bên kia sẽ lại thua kiện, toà án lại thụ lý lại nữa, cứ tạo thành vòng tròn luẩn quẩn như vậy, không biết phải kéo dài đến tháng nào năm nào mới có thể chính thức đưa ra phán quyết cuối cùng. Mà cho dù có đưa ra phán quyết, việc chấp hành cũng là một vấn đề nan giải, đợi được đến cái ngày thực sự cầm được tiền bồi thường, có lẽ mình đã sớm trở thành người thiên cổ rồi. Một vụ kiện tụng, cả hai bên đều phải hao tài tốn của, tốn công, được không bằng mất. Hơn nữa, gia tộc nhà họ Dương nhiều đời danh tiếng lẫy lừng, mối quan hệ rộng khắp, Tổng giám đốc Ngô tự hỏi, có thể thắng kiện được hay không cũng còn khó mà đoán biết được. Việc kinh doanh làm ăn của Tổng giám đốc Ngô và nhà họ Dương có nhiều mối liên quan đến nhau, nếu thực sự trở mặt cấu xé nhau, cả hai cùng thiệt hại. Do đó, sau khi suy tính trước sau, Tổng giám đốc Ngô quyết định nước cờ cuối cùng, gặp Thuý Thuý nói chuyện, có thể còn có cơ may xoay chuyển tình thế.

Thuý Thuý đến phòng làm việc của Tổng giám đốc Ngô đúng như đã hẹn. Cô nhìn Tổng giám đốc Ngô bằng ánh mắt hồi lỗi, không biết nên nói gì. Tổng giám đốc Ngô từ trước tới giờ luôn đối xử rất tốt với cô, trước đây, trong công ty có người bắt nạt cô, Tổng giám đốc Ngô luôn đứng ra giúp đỡ, lấy lại công bằng cho cô. Nếu không phải vì cứ Vương Hinh ra khỏi ngục, Thuý Thuý thà chết chứ không chịu phản bội lại Tổng giám đốc Ngô.

Thật bất lực, việc cứu Vương Hinh ra khỏi ngục còn quan trọng hơn tính mạng của cô, Thuý Thuý không còn sự lựa chọn nào khác.

Cùng lúc Tổng giám đốc Ngô cũng đang nhìn Thuý Thuý.

Thuý Thuý gầy hơn trước nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, tinh thần cũng rất u uất. Tổng giám đốc Ngô lặng lẽ nhìn cô, trong đầu ông lại hiện lên một loạt những tin tức về Dương Chiến và các cô người mẫu, những mình tinh nổi tiếng đã thân mật qua đêm ở những khách sạn sang trọng và cả bài viết về cuộc hôn nhân sắp tới của Dương Chiến. Tổng giám đốc Ngô biết tính Thuý Thuý thật thà, nhẫn nhịn, Thuý Thuý có thể làm được gì chứ? Chỉ có thể thức cả đêm nằm một mình trong căn phòng trống, khóc đến khi trời sáng, cả đời nín nhịn cho đến chết.

Các bà phu nhân của gia đình giàu có nào mà chả phải sống như vậy? Chớ có nói là không công bằng, việc nam nữ trên thế giới này vốn đã là không công bằng. Đi theo người đàn ông như Dương Chiến, Thuý Thuý chỉ có thể chấp nhận thói phong lưu đa tình của Dương Chiến, không có con đường nào khác để chọn lựa. Đương nhiên, cô có thể rời xa Dương Chiến, nhưng cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, nhà lầu xe hơi, tiêu pha

thoải mái là cuộc sống mà bao cô gái mơ ước, liệu có mấy người phụ nữ lại cam tâm tình nguyện tự động rời xa chứ? Hơn nữa, trên người Dương Chiến toả ra một thứ mê lực đàn ông mạnh mẽ, có mấy người phụ nữ lại không bị chết mê chết mệt đây?

Nhìn Thuý Thuý đầy vẻ u uất, nhớ đến những lời tuyệt tình của Dương Chiến đối với Thuý Thuý khi này, Tổng giám đốc Ngô không nén nổi tiếng thở dài. Nếu như Thuý Thuý là con gái ông, ông sẽ không tiếc bất cứ giá nào để làm cho Thuý Thuý rời xa khỏi Dương Chiến.

Dương Chiến thực sự không phải là người chồng tốt!

Những người phụ nữ yêu Dương Chiến chỉ có một con đường chết mà thôi!

Tổng giám đốc Ngô bảo Thuý Thuý ngồi xuống, gọi người rót cho cô một cốc cà phê, nói tất cả mọi việc cho cô biết, cả mấy câu nói tuyệt tình của Dương Chiến vừa này.

Thuý Thuý cúi đầu lắng nghe, khi nghe đến mấy câu nói tuyệt tình của Dương Chiến, tay Thuý Thuý chợt run rẩy, cốc cà phê trong tay cô cũng run rẩy theo.

Sợ làm đổ cà phê, Thuý Thuý đành phải đặt cốc cà phê xuống. Vì không muốn Tổng giám đốc Ngô phát hiện ra đôi tay run rẩy của mình, Thuý Thuý lén để tay ra sau lưng.

Nhưng Tổng giám đốc Ngô là ai kia chứ, ông đã sớm nhìn rõ toàn bộ phản ứng của Thuý Thuý.

Dù Thuý Thuý trong lòng đau như dao cắt, nhưng mắt không hề nhỏ một giọt nước mắt nào, có điều đôi môi cũng trở nên tím tái hơn.

Thuý Thuý đã khóc cạn nước mắt từ lâu rồi.

Một lúc lâu sau, Thuý Thuý mới khẽ nói: “Tổng giám đốc Ngô, cháu xin lỗi, cháu cũng bị ép đến đường cùng mới nói cho Dương Chiến biết bí mật chế tạo máy. Cháu không cầu xin sự tha thứ của chú, bởi vì việc này đã gây nên tổn thất quá to lớn cho chú, chú cũng không có lý do gì để tha thứ cho cháu. Cháu sẽ không trốn tránh bất cứ trách nhiệm pháp luật gì mà cháu cần phải gánh chịu. Cháu chỉ có thể làm được như vậy thôi. Còn những việc khác, cháu thực sự lực bất tòng tâm.”

Bầu không khí yên lặng bao trùm, yên ắng đến độ có thể nghe thấy tiếng khóc trong lòng Thuý Thuý.

Tổng giám đốc Ngô nhẹ nhàng mân mê chiếc bút, nói: “Ta đưa cháu vào tù, thì ta được lợi gì chứ? Dây chuyền sản xuất của Dương Chiến đã nhập về rồi, sắp sửa sản xuất ra lô hàng lớn, cho dù cháu có vào tù thì cũng có gì bất lợi cho Dương Chiến đây? Và cũng có được sự bù đắp gì cho cháu, cho ta đây?”

Thuý Thuý cắn môi, nói khẽ: “Tổng giám đốc Ngô, thực ra cháu không phải người tình của Dương Chiến. Anh ta đã tự thừa nhận, anh đối xử tốt với cháu hoàn toàn là vì mấy móc. Cháu chẳng có quan hệ gì với anh ta. Anh ta cũng không nghe cháu đâu. Cháu biết việc này gây tổn thất rất lớn cho chú, nhưng cháu, nhưng cháu thực sự không thể giúp gì được cho chú. Tổng giám đốc Ngô, hiện giờ cháu chẳng có gì cả, cháu chỉ có một cái mạng này thôi.”

Thuý Thuý không kìm lòng nổi, bắt đầu khóc thút thít.

Tổng giám đốc Ngô bước đến, vỗ vỗ lên lưng cô, cảm giác xương bả vai của Thuý Thuý đã nhô lên. Nhìn cái cổ gầy còm và đôi tay run rẩy của Thuý Thuý, Tổng giám đốc Ngô hiểu rằng, những ngày qua, Thuý Thuý đã phải chịu đựng biết bao sự giày vò.

Trước đây, khi còn làm việc trong công ty Tổng giám đốc Ngô, Thuý Thuý thân hình tròn lẳn, khuôn mặt tròn trịa, hồng hào, cả ngày đều vô tư đi tìm đồ ăn, mở miệng ra nói là lấp bắp, gặp ai cũng cười thẹn thùng, ai nhìn vào mắt cô, là cô ngại ngùng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào người khác.

Hồi đó, Thuý Thuý suốt ngày tươi cười, vô lo vô nghĩ, béo tròn rất đáng yêu. Một năm không gặp, thật không ngờ Thuý Thuý tiêu tụy đến mức khiến ai cũng phải xót xa, gầy rộc đi, khuôn mặt nhợt nhạt, ngay cả đôi môi cũng chẳng tươi sắc hơn được mấy. Nụ cười không còn thường trực trên mặt nữa, dù là nụ cười mỉm xã giao cũng nhận thấy sự bất lực và mỏi mệt rã rời.

Có thể thấy, Dương Chiến đối xử không tốt với Thuý Thuý

Tổng giám đốc Ngô ngồi xuống cạnh Thuý Thuý, nắm lấy bàn tay run rẩy của cô, nói: “Con à, con yên tâm, ta sẽ không đi kiện con đâu. Ta biết tính cách của con, nếu không phải đi vào bước đường cùng, con quyết không bán rẻ công ty đâu. Ta tha thứ cho con, Thuý Thuý. “

Thuý Thuý càng khóc nghẹn ngào không thành tiếng, sự áy náy hổ thẹn với Tổng giám đốc Ngô giống như nước thủy triều nhấn chìm cô.

Tổng giám đốc Ngô an ủi cô một lúc, cuối cùng Thuý Thuý cũng bình tĩnh lại, ngừng khóc, cô né tránh cái nhìn của Tổng giám đốc Ngô, không dám nhìn thẳng vào mắt ông.

Tổng giám đốc Ngô nghiêm giọng, nói: “Thuý Thuý, cháu hãy nhìn vào mắt ra, nói thật cho ta biết, cháu yêu Dương Chiến không? “

Thuý Thuý bị ép nhìn thẳng vào mắt Tổng giám đốc Ngô, trong ánh mắt Tổng giám đốc Ngô có sự nghiêm khắc, nhưng cũng có tình yêu nhân từ. Đôi môi tái xanh của Thuý Thuý run run, không thốt nên lời. Tổng giám đốc Ngô ép cô: “Cháu hãy trả lời ta!”

Giọt nước mắt lăn dài, Thuý Thuý khóc không thành tiếng: “Yêu!”

Chỉ một chữ thôi, nhưng lại hơn cả hàng ngàn vạn câu nói.

Tổng giám đốc Ngô thở dài thườn thượt, nói: “Thuý Thuý, hãy nghe ta một câu, hãy rời xa cậu ấy, nếu còn tiếp tục thế này, cháu sẽ sống được mấy ngày nữa đây?”

Thuý Thuý lắc đầu, nói: “Rời xa anh ấy, cháu có thể sống được mấy ngày nữa đây?”

Tổng giám đốc Ngô lặng im, không nói thêm gì nữa.

Thuý Thuý ra về, quay trở lại công ty của Dương Chiến, cô đi xuống dưới xem xét cái máy móc đã chế tạo xong, lật giở sơ đồ cấu tạo của máy. Trên đường về, cô đi qua bờ biển, nhìn thấy một con tàu to, cánh tay máy đang hoạt động, lúc đó trong lòng Thuý Thuý đã nảy sinh một ý tưởng mơ hồ, lúc này đây, khi nghiên cứu chế tạo máy, ý nghĩ mơ hồ đó bỗng trở nên rõ nét hơn.

Thuý Thuý quay trở lại phòng làm việc, lập tức lên mạng tra cứu rất nhiều tài liệu, sau đó sai người đi lấy một chồng tài liệu ở phòng tài liệu. Trong đó có nhiều tài liệu tiếng nước ngoài, Thuý Thuý không hiểu được những từ ngữ chuyên ngành máy móc, bèn nhờ người dịch cho cô từng từ từng từ một. Từ sau khi chỉ một đêm, Công chủ các hạ bị ép oan ột tội danh rồi khai trừ, và ngày hôm sau Thuý Thuý được phục hồi nguyên chức, mọi người trong công ty không còn dám nhạo báng nói xấu Thuý Thuý nữa, ánh mắt họ nhìn Thuý Thuý cũng ẩn chứa nỗi sợ hãi sâu xa.

Trước đây, những người đã dè bỉu Thuý Thuý, lo sợ Thuý Thuý ngầm báo thù, nên càng ra sức lấy lòng Thuý Thuý. Mọi người đều hiểu rõ, Thuý Thuý có vị trí to lớn như cây đại thụ trong lòng Dương Chiến, nó đã cắm rễ sâu. Cho dù Dương Chiến có trừng trị Thuý Thuý thế nào đi nữa, sẽ đến lúc Thuý Thuý vẫn là Thuý Thuý của Dương Chiến, Dương Chiến vẫn là Dương Chiến của Thuý Thuý. Thuý Thuý vẫn mỉm cười với tất cả mọi người như trước đây, nhưng không còn là nụ cười xuất phát từ nội tâm, mà chỉ là nụ cười xã giao trong công việc. Nếu không phải vì công việc, tự ép mình phải mỉm cười, Thuý Thuý sẽ cả ngày u uất, thê lương.

Trong tài liệu nước ngoài vẫn còn rất nhiều tiếng Đức và tiếng Pháp, nhân viên trong công ty mặc dù có người biết tiếng Đức và tiếng Pháp, nhưng cũng bó tay với những từ ngữ chuyên ngành về máy móc.

Dương Chiến không biết Thuý Thuý muốn làm gì, nhưng hiện giờ Thuý Thuý đang cần gấp phiên dịch, Dương Chiến đành phải dịch từng từ một cho cô. Dù vậy, ánh mắt của hai người không hề chạm nhau, trừ việc dịch từ, họ không nói với nhau câu nào.

Ngày thứ ba, Thuý Thuý hẹn Tổng giám đốc Ngô đến văn phòng làm việc của Dương Chiến.

Thuý Thuý đưa ra tập tài liệu dày, còn có cả bản sơ đồ cô tự vẽ, nói với mọi người hoàn toàn có thể bổ sung thêm bộ phận vào cái máy ban đầu, làm thành một loại máy hoàn toàn mới trên thế giới, công dụng nhiều hơn, giá cả đương nhiên sẽ cao hơn, lợi nhuận nhiều hơn, hơn nữa thị trường kinh doanh rất có tương lai.

Thúy Thúy sẽ cùng với Tổng giám sát và các công trình sư của công ty Dương Chiến nghiên cứu tỉ mỉ, nếu Tổng giám sát của công ty Thúy Thúy muốn đến cùng nghiên cứu thì càng tốt, thêm một người thêm phần sức lực. Nếu như kiểm chứng thành công, công ty Dương Chiến và công ty Tổng giám đốc Ngô sẽ cùng sở hữu bản quyền sáng chế loại máy móc này, như vậy có thể bù đắp tổn thất mà Tổng giám đốc Ngô phải gánh chịu. Thúy Thúy nói tiếp, cô đã đưa cho Tổng giám sát người Áo của công ty Dương Chiến xem kế hoạch của cô, ông nghiên cứu hồi lâu rồi nói, sẽ rất khó, cần phải thử nghiệm rất nhiều lần, còn phải mua rất nhiều linh kiện từ nước ngoài, nhưng rất đáng để thử xem sao. Tổng giám đốc Ngô gọi Tổng giám sát của ông đến, cùng nghiên cứu thật kỹ, kết luận giống y như kết luận của Tổng giám sát người Áo.

Tổng giám đốc Ngô cười, xoa đầu Thúy Thúy, nói: “Cô bé ngoan, cháu rời khỏi công ty, là một tổn thất lớn của công ty đấy.” Thúy Thúy mỉm cười mệt mỏi. Sau khi bố Dương Chiến biết chuyện, nói với Dương Chiến: “Thúy Thúy tuy kém cỏi vụng về trong việc kinh doanh, nhưng lại là một báu vật về lĩnh vực nghiên cứu. Thúy Thúy rất có tài, giỏi nghiên cứu tìm tòi, nghiên cứu ra mấy loại máy móc lớn, lợi nhuận sẽ không thể nào tính hết được. Bố nghe Tổng giám đốc Ngô nói, Thúy Thúy cất giấu kĩ tình cảm dành cho con. Con à, con còn chưa kết hôn, vẫn còn có cơ hội thay đổi, con cứ nghĩ cho kỹ. Bố cũng không phải là người cổ hủ lạc hậu, nhất định phải đòi môn đăng hộ đối. Bố rất thích cô Thúy Thúy này, nếu mẹ con còn sống, cũng sẽ thích nó đấy.”

Dương Chiến nhìn xuống thăm dưới chân, lạnh lùng không nói câu nào.

46. Chương 47

Mấy tuần trôi qua, việc nghiên cứu phát minh loại máy móc mới cũng được coi là khá thuận lợi, nhưng Dương Chiến và Thúy Thúy thì ngày càng giống như khách lạ qua đường. Thúy Thúy cả đêm mất ngủ, cô tận mắt chứng kiến Dương Chiến liên tục ra nước ngoài bàn bạc về những chi tiết của lễ cưới, cô chỉ có thể mượn công việc để ép mình không nghĩ đến nỗi đau khổ trong lòng.

Sau khi hôn sự của Vương Hinh đã ổn thỏa, bố Vương Hinh dự định sẽ cùng vợ đi du lịch khắp nơi. Nhưng chỉ mình Vương Hinh, thì không thể gánh vác được sự vận hành kinh doanh của cả công ty, bố Vương Hinh liền nghĩ đến Thúy Thúy. Thúy Thúy cũng hy vọng có thể trở về giúp đỡ, dù sao ở công ty Dương Chiến, Thúy Thúy cũng rất buồn phiền.

Ngày hôm sau Thúy Thúy đến gặp Dương Chiến, khẽ nói ý định xin từ chức để sang giúp đỡ. Dương Chiến hết sức kinh ngạc, trong lòng bao tâm tư phức tạp đan xen, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra điều gì. Anh muốn giữ Thúy Thúy lại, nhưng anh cũng biết rất rõ rằng, anh không thể hứa hẹn bất cứ điều gì với Thúy Thúy, dù Thúy Thúy đã ly hôn, nhưng sau khi ly hôn, Thúy Thúy sẽ đi đâu về đâu, Dương Chiến cũng không thể nào quyết định được. Ở công ty, khi ánh mắt hai người vô tình chạm vào nhau, Dương Chiến có thể nhận ra tình cảm sâu sắc của Thúy Thúy đối với anh. Dương Chiến biết rõ lắm, nhưng anh cũng biết anh là loại người nào, anh không thể cho Thúy Thúy một gia đình, ngoài ra, anh cũng không thể nào từ bỏ món lợi nhuận khổng lồ mà cuộc hôn nhân thương nghiệp của anh đem đến cho gia tộc Dương Thị.

Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng Dương Chiến nói đầy xót xa và bất lực: “Tôi đồng ý!”

Nước mắt lập tức tuôn trào khỏi khoang mắt, thái độ không chút níu giữ của Dương Chiến một lần nữa lại nhấn chìm tia hy vọng mỏng manh cuối cùng còn sót lại của cô.

Nửa tháng sau, Thúy Thúy bắt đầu làm việc rất hiệu quả trong công ty của dương. Dựa vào kinh nghiệm và sự nghiên cứu tận tâm của mình, Thúy Thúy nhanh chóng bước vào quỹ đạo. Bố Vương Hinh rất vui, yên tâm trao quyền hành cho Thúy Thúy, ông cũng bước vào trạng thái bán nghỉ hưu.

Thân hình Vương Hinh càng lúc càng nặng nề, mỗi chiều đến công ty ngó nghiêng một chút, cũng không quản lý gì nhiều. Đại Thiệu và bố mẹ Đại Thiệu rất yêu quý Vương Hinh, hết mực bảo vệ chở che Vương Hinh, lo sợ xảy ra điều gì bất trắc. Ngày ngày bố mẹ Đại Thiệu tắm bổ hải sâm tổ yến cho Vương Hinh, Vương Hinh sợ béo, không dám ăn, mẹ Đại Thiệu cười, ấn đầu Vương Hinh nói: “Cái con bé này!”

Bố mẹ Đại Thiệu luôn đối xử tốt với Vương Hinh như con đẻ của mình. Hai ông bà không có con gái, Vương Hinh thông minh, lanh lợi, hoạt bát lại tinh nghịch, vừa vặn đúng với mẫu cô gái mà họ mong đợi. Mặc dù

là con dâu họ, nhưng họ yêu thương Vương Hình chẳng khác gì yêu thương con đẻ của mình.

Ngày cưới của Dương Chiến sắp đến, chỉ mấy hôm nữa thôi, tâm trạng anh vô cùng nặng nề, rất đau khổ, khó mà nói được thành lời. Nhưng chính anh đã lựa chọn như vậy.

Hôm nay, ở công ty, anh hồi tưởng lại khung cảnh trước đây anh và Thuý Thuý nô đùa xây lâu đài bằng cát trên bờ biển. Lúc đó anh không phải lo nghĩ gì, cứ vô tư vui đùa, niềm hạnh phúc xuất phát từ con tim. Còn bây giờ thì sao? Anh cười đau khổ.

Anh không thể kìm nổi ý muốn đi gặp Thuý Thuý, bèn lái xe đi tìm Thuý Thuý. Thuý Thuý không ở văn phòng, vừa may gặp Vương Hình, Vương Hình nói với anh, có thể Thuý Thuý đang học sửa xe ở bãi đỗ xe.

Wương Hình dẫn Dương Chiến xuống dưới tầng, ở giữa bậc cầu thang tầng hai, Dương Chiến chợt dừng bước, anh nhìn thấy dưới rặng chiều đỏ ối, Thuý Thuý đang đi tới đi lui xung quanh một chiếc xe cũ của công ty.

Dương Chiến lặng lẽ nhìn Thuý Thuý một tay cầm cờ-lê. một tay cầm tuốc-nơ-vít, một lát lại chui xuống phía dưới vô lăng, một lát lại chui xuống gầm xe. Xe chưa sửa xong, trên mặt Thuý Thuý đã bị dính một vết dầu đen bóng. Vương Hình đang định cười, ngẩng đầu nhìn thấy Dương Chiến đang toét miệng cười rất vui, cô ngẩn người.

Bất giác, Vương Hình cảm thấy Dương Chiến thực sự rất đáng thương, có điều, sự đáng thương này do chính anh tạo nên, không đáng được đồng tình.

Đúng lúc đó, có một nam nhân viên – là người vẫn luôn theo đuổi Thuý Thuý đi ngang qua bãi đỗ xe, thấy Thuý Thuý đang gặp phải khó khăn, liền hào hứng giúp đỡ. Nhưng đáng tiếc anh chàng này cũng chỉ hiểu biết lơ mơ về cấu tạo xe ô tô, đập đập gõ gõ mãi cũng vẫn không sửa được. Thuý Thuý đành lên tiếng cảm ơn anh, dẹp bỏ ý định sửa xong xe trong ngày hôm nay, chuẩn bị quay về phòng làm việc thu dọn đồ, rồi về nhà.

Đi đến cầu thang, Thuý Thuý ngẩng đầu lên nhìn thấy Dương Chiến. Dương Chiến nhìn thấy Thuý Thuý u uất buồn rầu, nhìn thấy rõ nỗi thê lương trong đáy mắt cô, bất giác cảm thấy xót xa.

Thuý Thuý vừa chạm phải ánh mắt của Dương Chiến, toàn thân run nhẹ, bỗng chốc sắc mặt bột bột hằn đi.

Thuý Thuý đã rời xa Dương Chiến nửa tháng rồi, đối với cô, nửa tháng này dài đằng đẳng như mấy nghìn năm.

Nỗi đau khổ dài đằng đẳng, sự trốn chạy dài đằng đẳng, nỗi bi thương lạnh lẽo dài đằng đẳng.

Dường như tất cả đều biến mất, không gian và thời gian như dừng lại vào chính khoảnh khắc này, bao nỗi tang thương cũng không thể làm thời gian nhích thêm một phút.

Dù chỉ trong khoảnh khắc mà lại dài như một thế kỷ. Một cây hoa đào bỗng chốc nở rộ, rồi lại nhanh chóng lụi tàn, cả mặt đất đầy hương, nói cho người đời biết ở giây đó, phút đó, thời khắc đó, đã có những cánh hoa bay rợp trời như mưa rơi.

Hoa rơi, tình rơi, hoa khô, tình khô!

Thuý Thuý nhìn Dương Chiến, con tim lại như bị dần đông cứng, lạnh đến độ không thể thở được.

Dương Chiến im lặng không nói, ánh mắt cũng không rời khỏi Thuý Thuý. Nửa tháng không gặp, Thuý Thuý trông càng cô độc, đôi mắt trong veo kia đã trở nên lạnh lẽo, mang theo nỗi bi thương không thể che giấu được.

Đôi mắt Dương Chiến cũng hơi ươn ướt.

Thuý Thuý cúi đầu, lặng lẽ đi sang bên cạnh Dương Chiến, liền bị Dương Chiến túm chặt lấy cánh tay, kéo đến phòng vệ sinh. Anh rửa sạch dầu nhớt trên tay, trên mặt cô, Thuý Thuý cúi đầu mặc anh muốn làm gì thì làm.

Sau khi rửa sạch sẽ, Dương Chiến hỏi Thúy Thúy có cần anh giúp gì không, chỉ cần là việc trong tầm khả năng của anh. Thúy Thúy lắc đầu.

Ngày cưới của Dương Chiến đã gần kề, Thúy Thúy cũng đã tự dặn mình không được xem ngày tháng nữa. Cô cất giấu tất cả mọi điều trong lòng, dù là niềm vui trước đây hay là nỗi đau hiện tại. Dương Chiến sắp đi, lần này anh đi để chuẩn bị cho hôn lễ, đến tận ngày cưới, sẽ không trở về.

Dương Chiến thở dài, chuẩn bị ra về. Thúy Thúy tiễn anh ở ngoài cửa công ty. Dương Chiến nhìn cô một lúc, ánh mắt cuối cùng cũng đã mềm mại hơn, anh nói nhỏ với Thúy Thúy: “Đợi anh về.”

Thúy Thúy không nói gì. Dương Chiến nhìn Thúy Thúy sắc mặt nhợt nhạt, chợt ôm cô và hôn nhẹ lên môi cô, sau đó lên xe. Khi xe vừa khởi động, Thúy Thúy bỗng không thể kìm lòng được nữa, nói khẽ: “Dương Chiến, anh biết nỗi lòng của em mà. ” Dương Chiến bàng hoàng, ngồi trong xe, ngẩng đầu lên, nhìn Thúy Thúy chằm chằm, Thúy Thúy lấy hết dũng khí, dũng cảm đón tiếp ánh mắt của Dương Chiến.

Dương Chiến gật đầu, nói: “Ngày kia anh bay rồi, em không cần tiễn anh đâu.” Nói xong bèn lái xe đi.

Nửa đêm, nước mắt của Thúy Thúy ướt đầm gối, cả đêm không ngủ, ban ngày vẫn phải làm việc bình thường. Vương Hinh và Đại Thiều mấy lần hỏi cô có phải không được khỏe, Thúy Thúy đều cố cười, nói: “Chị rất khỏe, không sao đâu.” Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, bên ngoài trời đang mưa xối xả, cơn mưa xuân đem theo hương vị thanh tân tươi mới. Ngày mai, Dương Chiến sẽ rời khỏi Thanh Đảo, ra nước ngoài tổ chức hôn lễ. Cả ngày Thúy Thúy đều thấp thỏm không yên, cứ đi đi lại lại trong phòng làm việc, cố gắng để xua tan đi một ý tưởng, cô biết ý tưởng này không hay, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế nỗi việc muốn thử xem sao, đời người, nhiều lúc cũng chỉ phụ thuộc vào mấy bước then chốt này thôi.

Thử xem, hãy cố gắng đấu tranh một lần cho tình yêu của mình! Sau khi tan ca về nhà, tinh thần Thúy Thúy bồn chồn phấp phồng, cuối cùng cũng đến 8 giờ, Thúy Thúy nói với bà ngoại cô có việc phải ra ngoài. Bà ngoại chợt nhớ ra Thúy Thúy quên mang ô, vội cầm ô chạy đuổi theo, nhưng không thấy bóng dáng Thúy Thúy đâu.

Trong khu biệt thự Dương Chiến ở, nhà nào cũng có xe riêng, trạm xe bus cách khá xa nhà Dương Chiến. Thúy Thúy bước xuống khỏi xe bus, đi đến nhà Dương Chiến dưới cơn mưa tầm tã. Khi ấn chuông cửa, Thúy Thúy mới nghĩ ra sao mình không bắt taxi? Có lẽ là do quá căng thẳng nên quên mất. Thúy Thúy cười đau khổ thầm mắng mình đúng là đần độn.

“Ai vậy?”

“Em.”

Dương Chiến không nói thêm câu nào, cầm ô bước ra ngay. Nhìn thấy Thúy Thúy đang run lẩy bẩy giữa cơn mưa, rướn mày lên kinh ngạc, cũng không nói gì, vội vàng kéo Thúy Thúy chạy vào trong phòng.

Thúy Thúy đứng trong phòng, mặt mũi lạnh cóng tím tái. Bao lời muốn nói đã nghĩ kỹ trên đường đi, bây giờ gặp Dương Chiến, đều tiêu tan cả, không biết nên nói gì.

Dương Chiến chau mày nhìn cô, nói: “Hãy đi tắm nước nóng, thay quần áo, khéo cảm lạnh.”

Thúy Thúy ngoan ngoãn đi theo anh lên tầng, vào phòng tắm.

Dương Chiến đi tìm bộ đồ ngủ cho cô. Thúy Thúy ngẩn người trong phòng tắm mù mịt hơi nước nóng, cô nhìn cơ thể mình trong gương, cô chẳng béo chút nào, vòng eo thon thả, khuôn ngực đầy đặn.

Dương Chiến gõ cửa, Thúy Thúy không kịp trở tay, cuống quá bèn mở cửa. Dương Chiến giật mình kinh ngạc, nhìn vào mắt cô, rồi lại nhìn xuống thân thể trần truồng của cô.

Mặt Thúy Thúy đỏ bừng, cắn môi, sợ sệt nhìn Dương Chiến.

Dương Chiến nhìn chằm chằm vào mắt cô, sau đó dùng một nụ hôn chần lẩy môi cô.

Nụ hôn của Dương Chiến dịu dàng nhưng mãnh liệt. Lúc đầu anh sợ Thúy Thúy không kịp thích ứng nên rất đổi nhẹ nhàng, đợi đến khi Thúy Thúy đã không còn sự phản kháng. Dương Chiến lập tức gia tăng cường độ, đầu lưỡi linh hoạt kích thích từng vị trí mẫn cảm của Thúy Thúy, tấn công một cách điêu luyện thành thực, kích thích mạnh mẽ đến độ không thể cưỡng lại được. Đôi tay anh cũng không để không, mà

bận rộn di chuyển trước ngực và vùng mẫn cảm phía dưới cơ thể Thúy Thúy. Cuối cùng, Thúy Thúy cũng bắt đầu run rẩy, cô định đến để nói chuyện với Dương Chiến, không phải đến để hôn, càng không phải đến để chịu đựng sự ham muốn tình dục khó mà kìm nén được đang khiến cô run rẩy này. Hơi thở của Thúy Thúy dần dần cũng trở nên gấp gáp, ánh mắt và làn da khắp cơ thể đều chuyển sang sắc hồng. Dương Chiến không để cho cô nói gì, bế ngay cô lên, ném xuống giường trong phòng ngủ. Sau đó anh vút bộ đồ ngủ, chồm lên người Thúy Thúy, hôn khắp cơ thể cô, và hơi thở dồn dập, nhìn chăm chú vào mắt Thúy Thúy. Từ từ, dần dần, nhưng cứng rắn như gang thép, tiến vào trong cơ thể Thúy Thúy.

Thúy Thúy đau đớn khẽ kêu lên, Dương Chiến coi như không nghe thấy, từng đợt khoái cảm trào dâng khắp cơ thể Dương Chiến. Cơ thể khỏe mạnh cường tráng của anh lấp lăm lấp mồ hôi, chúng sáng lấp lánh trên làn da nâu giòn khỏe mạnh của anh.

Hơi thở của Thúy Thúy ngày càng gấp gáp, toàn thân toát đầy mồ hôi, giờ thì sự đau đớn đã giảm đi nhiều, nhiệt độ cao trong cơ thể như đang lan tỏa. Cơ thể của Dương Chiến nóng bỏng và đầy sức mạnh, những đợt tiến công hơi thô bạo khiến mặt Thúy Thúy càng lúc càng đỏ, cơ thể cũng càng lúc càng hưng phấn. Cuối cùng, Thúy Thúy không kìm nén nổi, bắt đầu rên khe khẽ, đôi tay cô nhẹ nhàng quẩn quanh cổ Dương Chiến, khẽ gọi: “Dương Chiến, Dương Chiến...”

Toàn bộ cơ bắp trong cơ thể cường tráng của Dương Chiến đều căng lên, giống như một con báo tuyết được dịp để giữa ngọn núi tuyết, tràn đầy mê lực của giống được.

Sau khi sự đau đớn đã trôi qua, niềm khoái cảm tột cùng đã khiến Thúy Thúy quên mất mình đang ở đâu, ở đám mây lơ lửng giữa tầng không hay là trên thiên đàng?

Thúy Thúy nằm trong lòng Dương Chiến, chợt mất hết dũng khí, lưỡng lự hồi lâu mới hỏi: “Dương Chiến, ngày mai anh có thể không đi được không? Em muốn, em muốn... anh biết mà, em muốn...” Đôi mắt Thúy Thúy giống như hai hồ nước sâu, dập dềnh những gợn sóng lăn tăn, chất chứa sự nài xin mãnh liệt.

Dương Chiến nhìn thẳng vào đôi mắt Thúy Thúy, giây lát sau, không nỡ nhìn nữa, lảng đi, nhẹ nhàng nói: “Không thể.”

Lời từ chối của anh rất đơn giản nhưng vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn, khuôn mặt khô ngô tuần tú trông rất bình tĩnh, điềm tĩnh và đứng đưng. Một nỗi đau xuyên thấu tim khiến Thúy Thúy không thốt nên lời.

Trong mắt Dương Chiến, những con sóng tối đen đang cuộn cuộn dâng lên.

Thúy Thúy cảm thấy trái tim đã tan nát của mình càng nát vụn hơn, lạnh lẽo hơn. Dương Chiến im lặng, thời gian trôi đi thật nặng nề.

Nhiệt độ trong phòng đủ ấm, nhưng tại sao, tại sao Thúy Thúy không cảm nhận được chút hơi ấm nào, cô lạnh run người, các đầu ngón tay lạnh buốt.

Một thoáng xót xa hiện lướt qua trên khuôn mặt Dương Chiến, nhưng anh vẫn giữ im lặng.

Dương Chiến bắt buộc phải hoàn thành hôn ước này, anh phải có được lợi nhuận khổng lồ từ thương trường kinh doanh.

Trong lòng Thúy Thúy xót xa đau đớn, không thể nào xua tan đi được. Đã đến bước này, liệu cô còn có thể nói thêm được gì đây?

Thúy Thúy cuộn tròn co rúm người trên giường, Dương Chiến kéo chăn đắp cho cô. Suốt cả một đêm, Dương Chiến đều ôm chặt Thúy Thúy, ngủ thiếp đi. Thúy Thúy nép mình vào lòng anh, con tim đau đớn tột cùng, nhưng không thể nào khóc được.

Đến khi trời sáng, Dương Chiến tỉnh lại, phát hiện ra Thúy Thúy đã ra đi, cô để lại một mẫu giấy, trên đó viết: “Nỗi nhớ mong khiến con người già đi, khi chợt nhận ra thì đã muộn. Cuộc chia tay lần này sẽ là vĩnh viễn cho đến tận lúc chết.”

Dương Chiến lặng lẽ thần người nhìn mấy dòng chữ này, anh hiểu rằng, cả đời này Thúy Thúy cũng không muốn gặp lại anh, trong lòng bắt giắc đau đớn khôn tả. Tất cả mọi việc xảy ra đêm qua, từng lời, từng câu, có vẻ xa vời như trong cõi mộng, nhưng lại rõ ràng đến độ có thể nhìn thấy từng chi tiết nhỏ.

Trước đây, Dương Chiến đã nhiều lần nói với mình, anh làm như vậy là vì bất đắc dĩ, đây là kế sách tạm thời của anh, anh muốn thu phục được xong cái thế giới này rồi sẽ cùng Thuý Thuý mai danh ẩn tích, sống một cuộc sống thanh tao giữa chốn thiên nhiên. Lúc này đây, cái lý do mỹ miều ấy của Dương Chiến đã bị xé nát vụn. Anh cố gắng chịu đựng nỗi đau xé lòng, vẫn sắp xếp hành lý, đi ra sân bay.

47. Chương 48

Hôm nay là ngày cưới của Dương Chiến, trên báo giấy và báo mạng đăng tràn ngập các tin tức về hôn lễ, ảnh, video, phỏng vấn, khiến cho Thuý Thuý không thể nào chịu đựng nổi.

Mấy ngày nay Thuý Thuý xin nghỉ ở nhà, bố Vương Hinh đành phải quay về tiếp quản công ty. Ông hiểu được lý do Thuý Thuý xin nghỉ, cũng hiểu được rằng, có khuyên nhủ cô cũng vô ích. Ông đưa Thuý Thuý đến đảo Điền Hằng, ở đây không có ti vi, cũng không có mạng Internet, cả ngày ngồi ôm gối ngắm những đợt sóng nổi đuôi nhau dài bất tận, ngắm người ngắm nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Trong giáo đường ở nước Đức, vị mục sư trang nghiêm đang hỏi: “Con có đồng ý lấy cô Y Dung làm vợ không?” “Con đồng ý!”

Giọng nói Dương Chiến rất kiên định, quả quyết, chỉ có bố anh đang đứng sau anh, nhận ra sự thê lương trong câu nói của con trai.

Lúc này đây, tại Thanh Đảo – Trung Quốc, Thuý Thuý đang đứng yên trước biển, để mặc cho gió biển thổi lạnh buốt thấu xương.

Sau lễ cưới, Dương Chiến và vợ cùng nhau chinh chiến chốn thương trường, đi đến đâu thắng đến đó, thành tích huy hoàng.

Hai tháng sau, Thuý Thuý thấy trong người khó chịu, đành phải đến bệnh viện khám.

Cô đã có thai.

Tin này đến với Thuý Thuý bất ngờ như tiếng sét giữa bầu trời quang đãng, khiến Thuý Thuý run rẩy như chiếc lá rơi giữa cơn cuồng phong. Ánh nắng chan hoà, Thuý Thuý ngồi một mình trên ghế tràng kỉ bên bờ biển, chợt bật cười, nụ cười tràn ngập sự ấm áp của con tim.

Cô đã mang trong mình đứa con của Dương Chiến.

Cô xoa xoa bụng, nói khẽ: “Con yêu, chỉ có hai mẹ con ta dựa vào nhau mà sống thôi, vì con, dù có khó khăn thế nào, mẹ cũng nhất định phải vượt qua!”

Đứa bé ngày càng lớn, kết quả kiểm tra thai nhi rất tốt, ông bà ngoại Thuý Thuý lắc đầu thở dài, Thuý Thuý vẫn chưa cưới, sau này nuôi con ra sao?

Mẹ Vương Hinh cũng cảm thấy khó nghĩ. Bố Vương Hinh thì lại nhìn vào khuôn mặt hân hoan của Thuý Thuý, quả quyết nói: “Con à, ta ủng hộ con!”

Bố Vương Hinh khuyên tất cả mọi người: “Mọi người có gì mà phải lo lắng chứ? Đây là con của Dương Chiến, Thuý Thuý yêu Dương Chiến như thế, để nó có được đứa con của Dương Chiến thì chẳng phải là việc rất hạnh phúc sao! Thuý Thuý không muốn tái hôn, có viên ngọc Dương Chiến trước mắt, tất cả mọi đàn ông trên đời đều trở thành nắm bùn tầm thường, sao có thể lọt vào mắt Thuý Thuý đây? “

Thoắt cái, Thuý Thuý đã mang thai sáu tháng rồi, bà ngoại Thuý Thuý nghĩ, nên cho bố Thuý Thuý biết mình đã có cháu, bèn lên nói cho bố Thuý Thuý biết.

Bố Thuý Thuý vừa hay tin, vội vàng đến tìm Thuý Thuý, đưa cho cô sổ tiết kiệm 10 vạn tệ Dương Chiến đưa cho ông, bảo Thuý Thuý nuôi dưỡng đứa trẻ thật tốt, không phải nghĩ ngợi gì, trời sụp xuống, có bố đỡ cho. Thuý Thuý lạnh lùng lắc đầu, đi vào phòng. Bố Thuý Thuý không nản lòng, ngày ngày đến tìm Thuý Thuý, Thuý Thuý tránh mặt không gặp.

Sau khi Trương Tú Tú biết tin, cũng rất kích động. Cả đời bà chưa từng sinh nở, chỉ có mỗi đứa cháu họ, nhưng cháu bà cũng chẳng thêm quan tâm đến bà. Bà khao khát có một đứa trẻ, thế nên, ngày nào bà

cũng hăm canh đến đưa cho Thuý Thuý, muốn đón Thuý Thuý về nhà. Như thế, khi Thuý Thuý sinh con, bà có thể ngày ngày bế bé yêu chơi đùa. Trương Tú Tú tưởng tượng ra khung cảnh đó, vui sướng lâng lâng như đi trên mây. Bà vốn là người vô tâm, vô tư, cũng không phải là người thù dai, mơ ước của bà chính là có quần áo đẹp để mặc, có đồ ngon để ăn, có một đứa trẻ. Mặc dù quan hệ giữa bà và Thuý Thuý không được tốt, nhưng dù sao Thuý Thuý cũng chưa thực sự làm tổn thương đến bà. Lần đó Dương Chiến trả cho bố Thuý Thuý 10 vạn, mặc dù bố Thuý Thuý không đưa tiền cho bà, nhưng bố Thuý Thuý đã nói, số tiền này không thể tiêu pha bữa bãi, Trương Tú Tú không có lương hưu, phải để dành đến lúc già. Về việc này, Trương Tú Tú vẫn nghĩ đến điểm tốt của Thuý Thuý. Ông bà ngoại Thuý Thuý thấy Trương Tú Tú ngày nào cũng đi cả quãng đường xa đến đưa canh hăm, dần dần cũng đối tốt với bà hơn. Vì đứa cháu ngoại tương lai của mình, Trương Tú Tú không quản ngại vất vả, mỗi ngày thay đổi món để tẩm bổ cho Thuý Thuý. Thuý Thuý mất mẹ đã lâu, mặc dù Trương Tú Tú ăn nói thiếu suy nghĩ, nhưng Thuý Thuý nhận ra bà thực sự đối tốt với mình và đứa trẻ, nên thái độ đối với bà cũng ngày một tốt hơn.

Thuý Thuý sắp đến ngày sinh, suy xét đến việc ông bà ngoại đã già cả, một đứa trẻ sơ sinh tất sẽ làm đảo lộn mọi thứ trong nhà, thêm nữa Trương Tú Tú hết lời khuyên nhủ, Thuý Thuý đã dọn về nhà bố để trước sự phản đối của ông bà ngoại.

Đứa trẻ ra đời đúng như dự kiến, là một bé gái rất xinh đẹp, mắt to, lông mi dài, rất giống Dương Chiến.

Thuý Thuý ôm con vào lòng, thấy thật mãn nguyện. Cô đặt tên con là “Hoa Ban” 1.

Hai đứa con trai song sinh của Vương Hinh cũng béo tròn trắng trẻo, đã biết bò rồi, ông bà Thuý Thuý ôm đứa chắt trai, cười tươi rói. Bây giờ lại thêm một đứa chắt gái xinh đẹp như hoa, hai ông bà phấn khởi, đến ngủ cũng mỉm cười mãn nguyện.

Đương nhiên, không ai nói cho Dương Chiến biết.

Thời gian Thuý Thuý ở cũ, Trương Tú Tú chăm sóc vô cùng chu đáo, thái độ của bố mẹ Vương Hinh đối với Trương Tú Tú cũng đã hoà nhã hơn nhiều. Trương Tú Tú mặc dù chăm sóc chu đáo, nhưng lại thích tranh đứa bé với Thuý Thuý. Thuý Thuý cho bú, bà ngồi cạnh nhìn chăm chú, đứa bé ăn no, bà liền vội vàng ôm nó vào lòng, không nỡ rời xa một giây. Thuý Thuý thấy bà yêu đứa trẻ tuy có phần hơi thái quá, nhưng cũng không so đo gì với bà, dù sao đứa trẻ có thêm một người yêu thương nó như vậy, cũng thật là hạnh phúc.

Thuý Thuý đã hết thời kỳ ở cũ, hôm nay đẹp trời, Trương Tú Tú và Thuý Thuý đưa đứa trẻ ra ngoài đi dạo. Trương Tú Tú cứ nhất định đòi ôm đứa bé, không chịu buông tay, trên đường cứ luôn miệng nựng đứa bé, thì cũng chỉ nói những câu kiểu: “Bé Hoa Ban, con nhìn kia, trên đường có nhiều xe quá, những bông hoa đằng kia đẹp quá bé ơi.”

Phía trước hình như có hai xe ô tô va chạm nhau, hai bên đang tranh cãi. Trương Tú Tú rất thích nơi ồn ào huyên náo, bèn vội vàng ôm đứa bé đi sang đường để đến xem, cũng không kịp để ý đèn xanh đèn đỏ báo hiệu. Thuý Thuý nhìn thấy một chiếc xe ô tô đang lao đến, sắp sửa đâm vào Trương Tú Tú. Trương Tú Tú sợ hãi kêu lên, trong lúc quá hoảng sợ, quên cả việc phải né tránh, chỉ cảm nhận được Thuý Thuý ở phía sau đẩy mạnh bà và đứa trẻ, nhưng Thuý Thuý lại bị xe đâm ngã bật ra xa những mấy mét.

Thuý Thuý máu me đầy người, khi được đưa đến bệnh viện thì tình hình đã rất xấu. Trương Tú Tú gần như không bị xây xước gì đang ôm chặt đứa trẻ, sợ hãi đến ngẩn người.

Mọi người đều đến, Thuý Thuý vô cùng lưu luyến đứa trẻ, nhìn nó không chớp mắt. Bố Vương Hinh khóc không thành tiếng: “Thuý Thuý, Hoa Ban đã có ta! Cho dù ta chết thì vẫn còn Hinh Hinh! Con đừng lo lắng, cứ cố gắng dưỡng bệnh, đừng lo gì con nhé. “

Mẹ Vương Hinh khóc thảm thiết, đứng không vững. Vương Hinh khóc nghẹn không thành tiếng. Đại Thiều cũng nước mắt lưng tròng.

Không ai dám báo tin cho ông bà ngoại Thuý Thuý, sợ họ không thể chịu nổi cú sốc này. Bố Thuý Thuý nước mắt đầm đìa khuôn mặt.

Thuý Thuý gắng gượng toàn bộ sức lực còn lại, cầm lấy di động của mình, ấn một số máy cô luôn khắc ghi trong tim.

Lúc này, Dương Chiến và vợ đang ở trong một phòng họp sang trọng tại Mỹ, bàn về việc mua lại tập đoàn với một nhóm người tài giỏi về lĩnh vực kinh tế tiền tệ.

Điện thoại vang lên, Dương Chiến bực bội nhắc máy.

“Dương Chiến ...Dương Chiến ... Hoa Ban... Hoa Ban...” Thuý Thuý biết mình không thể qua khỏi, khóc nghẹn ngào, không nói được thành câu.

Đã lâu Dương Chiến không nghe thấy giọng Thuý Thuý, đột nhiên nghe thấy, tinh thần kích động, không biết nói gì.

“Hoa Ban...Hoa Ban...” Thuý Thuý gắng gượng giấy giữa, thốt lên câu cuối cùng – tên cô con gái cô yêu thương không nở rời xa, rồi tắt thở.

Dương Chiến vẫn ở đầu dây bên kia hỏi: “Hoa Ban gì cơ? Thuý Thuý, giọng của em không bình thường, sao vậy?”

Chiếc di động trên tay Thuý Thuý rơi sang một bên.

Tất cả mọi người trong phòng bỗng gào khóc.

Dương Chiến nghe thấy tiếng khóc, vội hỏi: “Sao vậy, Thuý Thuý ? Em nói gì đi! ” Những nhân vật tầm cỡ trong phòng họp kinh ngạc nhìn đại công tử Dương gia vốn nổi tiếng ngông nghênh càn rỡ, điềm tĩnh hơn người đang sốt sắng hỏi, gân trên vàng trán anh nổi lên, đôi mắt đỏ au.

Vợ Dương Chiến hỏi khê: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Dương Chiến như không nghe thấy gì, tiếng kêu khóc ở đầu dây bên kia vang rền, anh biết đã xảy ra chuyện. Mãi lâu sau, bố Vương Hình mới cầm di động lên, nghẹn ngào nói với anh: “Anh Dương, Thuý Thuý chết rồi, vừa mới đây thôi.”

Cả thế giới của Dương Chiến bỗng chốc sụp đổ, không thể nào cứu vãn được.

Dương Chiến và bố anh cùng quay về Thanh Đảo, nhìn thấy xác Thuý Thuý lạnh giá và bé Hoa Ban xinh đẹp như hoa.

Dương Chiến vừa nhìn thấy xác Thuý Thuý, con tim đã tan nát.

Bố Thuý Thuý già đi nhanh chóng. Trương Tú Tú cũng cả ngày tinh thần hoảng loạn, miệng lẩm bẩm: “Tôi không nhìn thấy xe, tôi không nhìn thấy xe, tôi không bao giờ đi xem chỗ đông người nữa, tôi không bao giờ đi xem chỗ đông người nữa”

Bố Dương Chiến đem cậu con trai mất hồn và bé Hoa Ban bé nhỏ trở về nước ngoài, sau khi làm kiểm tra giám định quan hệ bố con, chắc chắn Hoa Ban là con của Dương Chiến, bố Dương Chiến ôm Hoa Ban vào lòng, nước mắt từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, khóc hu hu thành tiếng.

Mấy tháng sau, khi tinh thần đã ổn định trở lại, Dương Chiến đề nghị ly hôn, đồng thời muốn đưa cho vợ toàn bộ tài sản mà hai vợ chồng cũng kiếm được sau hôn nhân. Vợ anh nhìn Dương Chiến suy sụp, thở dài đồng ý, chỉ lấy một nửa số tài sản thuộc về cô.

Trước khi đi, cô nói với Dương Chiến: “Chính anh đã bỏ rơi cô ấy, bởi anh luôn muốn chinh phục thế giới, anh những tưởng cô ấy luôn đứng ở vị trí cũ để chờ đợi anh, cứ đợi anh mãi, đợi đến khi anh đã có được cả thế giới thì sẽ quay về bên cô ấy. Nhưng anh không thể ngờ được, khi anh muốn quay về, thì đã không thể nào tìm được cô ấy được nữa. Thực ra, người phụ nữ đó không cần nhiều tiền như thế, chỉ là anh quá tham lam, quá tự phụ. Con người thật của anh chính là một người vô cùng bỉ ổi!”

Cô nhún vai khinh mạn, bước đi.

Dương Chiến rùng mình, bỗng chốc mất đi khả năng đáp trả. Lúc này đây, Dương Chiến yếu đuối đến độ không thể chống đỡ nổi một cú tấn công nhẹ. Sắc mặt Dương Chiến nặng nề, trái tim lạnh giá, trong mắt toát ra ánh nhìn lạnh lẽo, như thể là tuyệt vọng. Anh biết từng câu từng lời cô nói đều là sự thật, người thực sự bỉ ổi chính là anh. Anh đã dập tắt niềm hy vọng của Thuý Thuý đối với tình yêu, đã phớt lờ lời cầu xin của cô, đã tước đoạt chút hơi ấm cuối cùng của cô trên chốn nhân gian, cuối cùng đã từ chối sự níu giữ tha thiết của cô, kết hôn cùng người khác, chỉ để lại cho cô một đứa con, khiến cô phải nuôi dưỡng con một mình giữa bao lời gièm pha của người đời.

Anh có xứng với Thuý Thuý không?

Dương Chiến ngồi khóc lặng lẽ, nước mắt ào ạt tuôn rơi.

Dương Chiến đã dần hồi phục tâm trạng, ngày ngày anh đưa Hoa Ban đến vui đùa trước mộ Thuý Thuý.

Anh chàng Dương Chiến trước đây với nụ cười tự tin, lưng ưỡn thẳng, ngẩng đầu kiêu hãnh, hung tàn, ngang ngược, bất kham đã không còn nữa.

Giờ đây Dương Chiến đã trở thành một người hiền hoà khiêm nhường, điềm tĩnh, thấu hiểu nhân tình thế thái, nhân nghĩa đại lượng, hoàn toàn là một chàng công tử cao quý mà nhiều đời những gia tộc danh tiếng mong chờ.

48. Chương 49

Hoa Ban tròn một tuổi, từ đầu tiên biết nói là “mẹ”. Dương Chiến dẫn bé đi dạo, bé nhìn thấy cô gái trẻ trên đường liền chạy theo người ta gọi “mẹ, mẹ”, không nhìn thấy Dương Chiến đang đứng sau khoang mắt đỏ hoe. Hoa Ban mặc dù trông rất giống Dương Chiến, đầu óc cũng thông minh như Dương Chiến nhưng tính cách lại rất giống Thuý Thuý, thật thà, thẹn thùng, lắp bắp. Dương Chiến phải huấn luyện tính cách của cô con gái, vì Hoa Ban là người thừa kế duy nhất của gia tộc Dương Thị.

Cuối cùng, Hoa Ban đã khôn lớn, tốt nghiệp đại học Harvard, không phụ lòng mong mỏi của mọi người. Cô tiếp quản sự nghiệp của Dương Chiến, cũng thừa hưởng sự thông minh lương thiện của Thuý Thuý, trở thành kỳ tài hiếm có trên thương trường kinh doanh.

Bố Dương Chiến ngậm cười xuống suối vàng.

Năm mươi năm sau, Hoa Ban khuyếch trương sự nghiệp của Dương Chiến, không còn nhiều gia tộc lớn trên thế giới có thể đơn thương độc mã đầu chối được với gia tộc Dương Thị nữa.

Dương Chiến ở độc thân cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay, được con gái an táng cạnh phần mộ Thuý Thuý, để hai người mãi mãi bên nhau...

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-chong-an-thit-ca-nha-nang-dau>